

Giáo Sư Quá Dừng Sức

Contents

Giáo Sư Quá Dừng Sức	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17: Chương 17	60
18. Chương 18: Chương 18	64
19. Chương 19	67
20. Chương 20	73
21. Chương 21	76
22. Chương 22	80
23. Chương 23	84
24. Chương 24	88
25. Chương 25	92
26. Chương 26	95
27. Chương 27	99
28. Chương 28	102
29. Chương 29	106
30. Chương 30	109
31. Chương 31: Chương 31 - 1	113
32. Chương 32: Chương 31 - 2	114
33. Chương 33: Chương 32-1	116
34. Chương 34: Chương 32-2	118
35. Chương 35: Chương 33 - 1	120
36. Chương 36: Chương 33 - 2	122
37. Chương 37: Chương 34.1	123
38. Chương 38: Chương 34.2	125
39. Chương 39: Chương 35	126
40. Chương 36	131
41. Chương 37	136

42. Chương 38: Chương 37.2	138
43. Chương 39	138
44. Chương 40	143
45. Chương 41	151
46. Chương 42	155
47. Chương 43: Chương 43	158
48. Chương 44	158
49. Chương 45: Chương Kết (1)	162
50. Chương 46: Chương Kết (2)	164
51. Chương 47: Chương Kết (3)	166
52. Chương 48: Chương Kết (cuối)	169

Giáo Sư Quá Dùng Sức

Giới thiệu

Mở đầu hay kết thúc vẫn là câu chuyện tình yêu, câu chuyện về những vui buồn nhưng lại là tình cảm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-su-qua-dung-suc>

1. Chương 1

Từ lúc lên đại học đến giờ, tôi vẫn chưa từng đón bình minh vào thứ bảy và chủ nhật. Nhưng hôm nay, tôi lại bại trận dưới sự dâm uy của cô bạn cùng phòng – Tân Hân, xuống giường đón ánh mặt trời đầu tiên.

Tôi dựa lưng vào ghế, tinh thần suy sụp teo héo như bọt biển tan trong nước. Nhìn cô nàng Tân Hân đang sửa sang lại bộ váy màu đen của mình, trang trí thêm cho nó một cái kim cài áo tỏa sáng lấp lánh. Cô nàng hôm nay sẽ đi hẹn hò, sáng sớm tinh mơ đã tỉ mỉ trang điểm thật đẹp.

Rõ ràng khuôn mặt của Tân Hân rất trẻ con giống như búp bê Lolita nhưng cô lại thích mặc những bộ đồ chỉ một màu đen huyền bí. Tôi ngừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ bé của mình trong gương nhất thời im lặng, định quay đầu chuẩn bị mở máy tính.

Rất nhanh đầu tôi đã bị đôi bàn tay của Tân Hân kéo trở về, nhìn tôi chăm chăm Tân Hân từng câu từng chữ rất khẳng khái lên lớp: “Kỳ Nguyệt à, cậu lại lên mạng! Mùa xuân rồi, mùa xuân rồi, cuộc sống đại học tốt đẹp của chúng ta đã qua một phần tư thời gian rồi.”

Tôi bĩu môi, “Vậy thì sao?”

“Chẳng lẽ cậu không muốn nắm tay một người con trai chậm chậm bước đi dưới hoa anh đào trong mưa sao?”

“Trường chúng ta không có cây hoa anh đào!”

“Đừng có đánh trống lảng, ý chính của tớ là đàn ông, đàn ông đó!” Tân Hân liếc tôi một cái.

Tôi vội vàng ôm lấy màn hình desktop trước mặt, nháy nháy mắt, “Chị hai lớp trưởng thân mến, tớ có người đàn ông này là đủ rồi, tớ rất thỏa mãnnnnnn

.” Để nâng cao hiệu quả, tôi nói chữ cuối cùng đặc biệt lên cao.

Tân Hân cảm thấy buồn nôn nhưng vẫn kiên trì, “Kỳ Nguyệt à, không phải tớ nói cậu, chắc cậu cũng biết tin có một người bị tia khúc xạ X của máy tính làm cho khuôn mặt trở nên già nua, cậu không vì mình suy nghĩ cũng nên vì quần chúng nhân dân nữ sinh ký túc xá 15 suy nghĩ chứ. Cậu mỗi đêm đều xách túi ra ngoài, cậu có biết có lần dì quản lý len lén kêu tớ hỏi cái gì không?”

“Hỏi cái gì?”

“Dì ấy nói,” Tân Hân bắt chước lại cái giọng du dương ấy của dì quản lý, “Tân Hân ơi, sinh viên Kỳ Nguyệt của ký túc xá con ấy, ời chào ời, con đi khuyên nhủ con bé đi, con bé ấy đi ra ngoài thuê phòng cùng bạn trai cũng không biết tiết chế một chút, lúc nào dì cũng thấy buổi tối tinh thần rất sáng khoái ra cửa nhưng buổi sáng lại như con cá khô trở về. Dì nhìn thấy cũng rất đau lòng.”

“.....”

Đúng như các bạn thấy, tôi cực kỳ yêu việc lên mạng. Nếu như có khả năng, tôi thật sự hy vọng cả đời này mình sẽ không rời xa máy tính. Các bạn cùng phòng yêu quý của tôi hoàn toàn không đồng ý tôi làm trạch nữ (suốt ngày chỉ ở trong nhà) cho nên khi các nàng đi đâu cũng sẽ kéo tôi theo, ví dụ như hiện tại – đi hẹn hò. Tôi vô lực nằm úp sấp trên bàn, lần nào cũng như vậy, tôi theo thói quen chỉ biết chết lặng.

Ba người chúng tôi ra khỏi cửa, hiện ra trước mặt các bạn tuyệt đối là hai vị “thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp”, một người thuộc loại Lãnh Mạc giỏi giang Ngự Tả kiên cường, một người thuộc loại thực nữ yếu ớt trắng trẻo nhu nhược, mà ở giữa là tôi thuộc loại đang chìm đắm trong một đám lá cây. Chắc hẳn các bạn không nghĩ tới, một Ngự Tả và một thực nữ 1 giây trước ở ký túc xá chỉ vì giành cái gương mà cẩu xé nhau đến nổi bung hết tóc. Đối với chuyện này, lá cây từ sớm đã thấy nhiều lời ít.

“Kỳ Nguyệt.”

“Hả?” Tôi trả lời.

“Cậu sao lại mặc như thế hả. Áo sơ mi trắng, quần jean, cậu không phải là con gái!”

“Tớ sao không phải là con gái, có ngực có mông.” Tôi ưỡn ưỡn ngực của mình.

“Chỉ là một cái bánh bao nhỏ.” Dì cả Tân Hân không nhận được oán thán

“Bánh bao Thiên Tân.”

“Nói thật, đoán chắc con cậu sau này bú sữa mẹ cũng không có chỗ.”

“.....Dì Tânnn, hai vú cậu cao nhọn cần thận sau này đâm thủng miệng con cậu.”

Blabalabala.....balalabalabala

~~Trong tiếng mắng nhau vô tận cuối cùng ba chúng tôi cũng đã tới chỗ hẹn hò — —

“Cá”

Trường đại học chúng tôi nằm ở vùng ngoại thành, chiếm một vùng đất lớn, ở cổng chính trường có một ngọn núi không cao, quanh năm không khí mát mẻ, xanh tươi. Nơi đây đang xây dựng đường cao tốc rộng lớn, mỗi lần có xe chạy ngang qua chúng tôi đều giật mình, bụi bay tứ phía. Vậy mà, ở một nơi khỉ ho cò gáy như thế này lại có một quán café lịch sự như vậy tồn tại, thực sự rất kỳ lạ.

“Cá” là quán café do một học tử đã tốt nghiệp trường chúng tôi mở, tôi cảm thấy gu thẩm mỹ của học tử này quả thật là có một không hai, lần đầu tiên tới đây tôi thật sự bị kinh hãi. Trừ tình tế ra, tôi không

tìm ra từ nào khác để hình dung quán café nhỏ nhỏ này. Những chiếc bàn ô vuông nhỏ, chiếc lang cang với những dây leo màu xanh biếc quấn quanh, những chiếc ly nhỏ treo ngược trên trần phối với đèn màu trái quýt ấm áp, nồng nàn hương Tập Nhân.

Hình như học tử rất thích Trần Khởi Trinh, không những lấy tên ca khúc của cô ấy làm tên tiệm mà còn không ngừng phát ra những bài hát của cô ấy. Vừa nghe giọng hát mềm mại trong trẻo của Trần Khởi Trinh, vừa thưởng thức café, thật sự cái cảm giác sung sướng này không thể nào diễn tả được.

Mặc dù không biết học tử tại sao lại mở quán café ở một nơi như thế này nhưng, chị ấy vì quần chúng nhân dân ở đây mà tạo phúc thì thật đáng khích lệ.

Dĩ nhiên những lời trên là để giới thiệu với các bạn xa lạ, còn bây giờ chúng ta trở lại vấn đề chính.

Ba người chúng tôi ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh chờ đợi đối tượng xem mắt đến. Tôi không nhìn được khuấy khuấy café, đi hẹn hò là một trong những chuyện tôi chán ghét nhất, tôi lại bắt đầu tư tưởng đến “người đàn ông” của tôi rồi. Hôm nay dậy thật sớm, giờ này mà ở ký túc xá là tôi đã cùng “người đàn ông” của mình đây dựa nguyên buổi sáng rồi.

Đang lúc tôi khuấy đến vòng thứ 248 thì Tân Hân dùng cùi chỏ hung hăng đẩy tôi một cái. Một chiêu của cô nàng không trên không dưới vừa ngay bộ ngực tôi, tôi đau không khê kêu một tiếng. Cô nàng dường như cũng cảm nhận được, nhưng lòng dạ đàn bà vô cùng nhanh chóng lựa chọn nhìn tôi rơi vào đau đớn. Trong mắt cô nàng không có chút nào gọi là áy náy, cười lúm đồng tiền tươi như hoa đứng dậy nhìn về phía người tới, “Tới rồi.”

Tôi cũng vội nhìn theo, đem đau đớn nuốt xuống, trong nháy mắt chuyển thành một đóa hoa kiều diễm chuẩn bị chào đón ông xã tương lai của Tân Hân, nhưng là, một giây kế tiếp, tôi – một đóa hoa kiều diễm ở trong gió khô héo tan thành tro bụi, vì sao, có tới ba giống được?

Chẳng lẽ, đây là quan hệ hữu nghị ký túc xá, một người có bồ còn lại cũng vậy?

Tôi ghen!

Tôi vội vàng cúi đầu mai phục, không muốn nhìn ba vị trước mắt là đẹp hay xấu, là mập hay ốm, tiếp tục khuấy café của mình. 249, 250, 251.....

Các bạn cũng thấy đấy, thái độ không thích người khác phái của tôi, cũng không có ham thích cái hoa bách hợp gì. Tôi chính là không muốn yêu, nói chính xác hơn là tôi chỉ muốn bên cạnh laptop yêu dấu của mình, “người đàn ông” này chính là tình yêu chân thành trong cuộc đời này của tôi, đến chết không đổi. Bởi vì “hắn”, tôi trở thành một trạch nữ, không tiến thủ, không ý cầu tiến. Nhưng tôi cho rằng như vậy chính là cuộc sống của tiên. Yêu là một chuyện rất nhức đầu, yêu là phải ra ngoài gặp nhau, chịu đựng tổn thương, tôi chỉ có thể tóm gọn, tôi không rãnh.

Tân Hân và Lâm Tĩnh chỉ hận rèn sắt không thành thép, thấy tôi không có ai theo đuổi, giới thiệu đàn ông cho tôi nhưng kết quả chỉ là bị tôi oai phong lẫm liệt cự tuyệt. Khoảng thời gian học kỳ một, các cô nàng quần tôi rất chặt, động một chút là ghép tôi và những tên con trai ấy chung một chỗ, tạo ra scandal rồi phim giả tình thật. Tôi đối với chuyện này cực không hài lòng, tôi khóc rống, khóc thảm thiết cực kỳ bi ai, như cha mẹ chết, làm kinh động cả tầng lầu ai cũng vây lại xem. Hai cô nàng ngày đó bị tôi dọa cho chết khiếp, cho đến mùa xuân năm nay hai cô nàng cũng đã mở rộng tâm lòng, bắt đầu bận rộn lo chuyện chung thân đại sự cả đời. Vì vậy, mới có việc hẹn hò hôm nay. Hiển nhiên do tôi tính toán sai, hai cô nàng vẫn không có bỏ qua cho tôi.

Giờ phút này tôi thật đáng thương khuấy khuấy ly café tới vòng 500, nghe 2 cô bạn nói chuyện với ba vị đối diện rất vui vẻ. Bọn họ tự mình giới thiệu về bản thân xong thì tới sở thích, rồi đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Nhưng, những thứ này không liên quan gì đến tôi.

Nếu có ai hỏi cảm giác tôi bây giờ như thế nào, thì chỉ có một câu thôi: Đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Vì vậy tôi đứng dậy, mỉm cười, “Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một chút.”

Ánh mắt của ba tên con trai rất nhanh quét tới tôi – người này giờ không nói một câu, tôi cũng không muốn im lặng như vậy, tôi đơn giản chỉ là muốn trốn vào toilet thôi mà. Đi vệ sinh, tôi sẽ không quay lại đây đâu.

“Tớ đi với cậu.” Tân Hân nhanh chóng đứng dậy, thân thiện “cầm” tay tôi, dắt tôi tới toilet.

Có trời mới biết với sức lực trâu bò của cô nàng thì “cầm” như là đang bóp chặt cổ tay tôi. Đến nhà vệ sinh, cực kỳ thương cảm cho cổ tay, tôi cố gắng cho nước mắt lưng tròng mà nói: “Cậu là một cô gái thô bạo!”

Nàng hất tay tôi ra, chỉnh sửa mái tóc trong gương, ánh mắt sắc bén liếc tôi từ trong gương, “Tớ đoán không lầm là cậu định bỏ chạy?”

Tôi không khỏi rùng mình, cô ấy biết suy nghĩ của mình à?

“Cậu nếu dám bỏ đi” nàng ho nhẹ, lấy ra một tấm thẻ màu đen, nhìn rất quen mắt, “Đây là card mạng của cậu, nếu cậu dám bỏ đi tớ sẽ ném nó vào trong bồn cầu.”

“Mẹ nó, cậu thật quá đáng, dám trộm card mạng của tớ, thật hèn hạ, tớ kháng chỉ.”

“Kháng chỉ thì trư di cử tộc, đối với cậu thì chỉ còn dùng cách này thôi.” Cô nàng đắc chí lắc lắc tay đi tới bồn cầu. Đáng thương cho tôi chỉ sợ card mạng yêu dấu của mình sẽ đi theo cái lắc lắc tay mà rớt xuống.

“Đừng.” Tôi vội vàng muốn giắt lại, cô nàng lại nhanh hơn rút tay bỏ card vào trong túi xách. Nàng nghiêng đầu quẹo rũ xoay người ra ngoài, bỏ lại một câu vô cùng thâm hiểm, “Cậu phải biểu hiện cho tốt đó, bằng không thì.....”

Tôi khóc không ra nước mắt, chần chờ ở nhà vệ sinh một hồi lâu. Được rồi, vì nửa đời sau hạnh phúc của tôi và “người yêu tôi”, tôi đành phải chịu nhục một lần, nhìn mình trong gương, đánh đánh khuôn mặt thảm thương của mình, cố kéo ra một nụ cười, bình tĩnh đi ra ngoài. Trở lại chỗ ngồi, tôi đặc biệt kiên trì giữ vững nụ cười, lắng nghe năm người họ nói chuyện.

Thông qua cuộc nói chuyện giữa bọn họ, tôi mới thật sâu sắc ý thức được, bọn họ có âm mưu vô cùng to lớn với tôi, thì ra không phải là Tân Hân đi hẹn hò mà là hai cô gái hẹn ba tên con trai tới cho tôi hẹn.

“Đây là mỹ nữ cùng phòng với chúng em – Kỳ Nguyệt, các anh nói có phải đáng yêu đúng không?” Tân Hân lên tiếng giới thiệu tôi.

“Đúng rồi đó, cậu ấy vừa rồi có chút khó chịu nhưng thật ra cậu ấy rất thích cười, tốt bụng, rất thân thiện nữa.” Di cả Lâm Tĩnh cũng giải thích thay cho tôi.

“Đúng thật là vậy, ha ha ha”. Một tên con trai đối diện cười phụ họa.

Mỹ nữ em gái cậu, cười em gái anh, mặt tôi đã đông cứng rồi, nếu không phải là tôi và người đàn ông của tôi bị các người uy hiếp, tôi sẽ không có ngu ** mà ngồi yên ở đây đâu.

“Ha ha ha.” Tôi phối hợp với hai nàng bật cười một cách ngu ngốc.

Quả nhiên, không khí đang vốn vui tươi lại vì cái âm thanh ngu ngốc này mà đông cứng. Tân Hân đưa tay xuống bàn véo bắp đùi tôi một cái thật đau, tôi đau muốn lệ rơi đầy mặt, vì phòng ngừa nước mắt tràn đầy trên mặt, tôi đành phải cố kéo khóe mắt lên, cười thật tươi.

“Bạn học Kỳ Nguyệt quả nhiên thích cười...” Đối diện bên phải truyền tới một giọng trong trẻo, nhàn nhạt, giống như tảng băng tan vỡ.

Âm thanh dễ nghe này hấp dẫn ánh mắt tôi du di tới chỗ nó, nhìn thấy chủ nhân của âm thanh tôi hận không được kích động vỗ đùi nhảy lên, người con trai này thật con mẹ nó ưu tú. Đây là một chàng trai trẻ tuổi, làn da rám nắng, cái trán cao cao, đôi mắt phượng hẹp dài, hàng chân mày như nhuộm mực Tàu, nụ cười an tĩnh, gọi tôi nhớ lại những thư sinh tuấn mỹ ở triều đình trong các cuốn tiểu thuyết xuyên không mà tôi thường đọc.

Đôi môi chàng trai khê mở, tiếp tục nói: “Cười thật vui!” Nói xong chàng trai mỉm cười, một nụ cười ngàn hoa đua nở, nụ cười mang hương gió đêm vương vấn, trong nháy mắt giết chết tôi.

Tôi bị chấn động mạnh, thật mạnh, lệ rơi đầy mặt.....

Đúng vậy, thật sự nước mắt tuôn rơi. Nhìn chàng trai này, nước mắt tôi vắt vả kìm nén đã vui vẻ tuôn ra, tôi ù ù cạc cạc không biết giải thích như thế nào, vì có gì hai dòng nước mắt cứ rơi mãi không ngừng.

Cả bàn bọn họ cũng rất chấn động.

Tân Hân chắc là bị tôi làm sợ, nhớ lại sự kiện tôi khóc lóc thảm thương lúc trước, vội vàng lấy khăn giấy lau lau nước mắt cho tôi, an ủi nói: “Kỳ Nguyệt là người nhỏ nhất trong phòng bọn em, lần đầu tiên tham gia gặp mặt, chắc là rất lo lắng, các anh đừng để tâm.”

Lo lắng em gái cậu, còn không phải là do cậu làm hại. Tôi nhận lấy khăn giấy lau nước mắt, trong lòng đem Tân Hân cắn xé cả ngàn lần.

“Tôi làm bạn học Kỳ Nguyệt sợ sao?” Chàng trai ưu tú mở to đôi mắt xinh đẹp vô tội hỏi.

“Không có, Kỳ Nguyệt chắc là đang kích động, được anh Tô đẹp trai như vậy khen ngợi nên vui mừng mà khóc.” Lâm Tĩnh thực nữ mỉm cười thay tôi giải vây.

Chàng trai ưu tú nhìn về phía tôi, khoe môi giât giât, “Như vậy à.”

Đáy lòng âm thầm rơi lệ, tôi – Kỳ Nguyệt đầu gì cũng từng gặp qua vô số đàn ông, làm sao có thể mê trai không tự chủ như vậy, bởi vì một câu “cười thật vui” không biết là khen hay chê liền vui vẻ rơi lệ? Mình thật không có tiền đồ mà. Tôi định không nói tiếp tục cúi đầu khuấy café.

Các người tiếp tục phát triển đi, ba người trước mắt này tôi không tính toán cùng một ai trong đó có mối quan hệ lâu dài, hơn nữa ngoài đẹp ra cũng không có gì hứng thú. Bạn học Tô mà hẹn hò với tôi thì thật là thất vọng, tiếp tục là một tiểu thụ ~

Hiển nhiên, hai dòng nước mắt quả thật rất có tác dụng, Lâm Tĩnh và Tân Hân cũng không dám can rờ nữa, hai chàng trai cũng không dám cười đùa lớn tiếng, vốn dĩ im lặng nên bạn học Tô cũng chỉ lẳng lẳng thưởng thức café, lẳng lẳng mỉm cười, lẳng lẳng.....nhìn tôi. Tôi bị hắn nhìn như vậy lại càng cúi thấp đầu vào ly café.

Rốt cục, đại hội xem mắt này cũng đã qua, ba nam ba nữ đứng dậy, chuẩn bị tạm biệt. Đoán chừng chắc là do yếu tố vừa cười rồi khóc SHOCK đến nên hai chàng trai nhanh chóng đi về, tôi thở phào một hơi, thật là tốt, không có hồi cách liên lạc.

“Xin hỏi, số điện thoại bạn học Kỳ Nguyệt là bao nhiêu?”

Cái âm thanh này là lòng tôi trầm xuống, cười híp mắt nhìn chàng trai ưu tú này, trấn định nói: “Bạn học Tô, thật không khéo điện thoại tôi rút hư rồi chưa mua lại.”

“Vừa rồi không phải em mới lấy ra nhìn sao?” Hắn nháy mắt mấy cái, khoe mắt lóe sáng.

Tôi sực nhớ lại lúc ăn cơm có lấy điện thoại ra nhìn thời gian, đúng là gây ông đập lưng ông, thật bị kịch!

“Thật xin lỗi, cái này là của bạn cùng phòng, tôi tạm thời mượn xài đỡ.” Tôi giữ vững bình tĩnh, chỉ chỉ Tân Hân.

“Vậy thì cho số điện thoại này trước cũng được.”

Tôi cười cười, “Thật ngại, tôi không nhớ số mới này.” Bạn học Tô, tôi đã biểu đạt không muốn đưa cách liên lạc cho anh rồi, anh không biết xấu hổ sao?

Cuối cùng bạn học Tô cũng không hỏi nữa, mà chuyển sang Tân Hân “Vậy có thể cho tôi biết số điện thoại của em không?”

Được rồi, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người da mặt dày đến thế mà vẫn rất ung dung, tự tại. Sắc mặt Tân Hân buồn bã, dùng ánh mắt ăn thịt người oán hận nhìn tôi, chậm rãi đọc số điện thoại cho người kia: “158*****.”

“Cám ơn” Người kia ghi nhớ, nháy nháy mắt với tôi, cười vô cùng happy.

Tôi chỉ có thể ở trong gió nhón nháo.....Bạn học Tô, bạn thật tốt, thật tuyệt vời.

Vừa lúc chúng tôi chuẩn bị giải tán, một người nam sinh mặc đồ thể thao ôm banh bóng rổ chạy vào, dáng dấp cũng rất thanh tú trắng trẻo, chẳng qua là so với chàng trai ưu tú này có chút kém cỏi, nam sinh đường

như mới vận động xong, khắp người đầy mồ hôi. Hắn gãi gãi mái tóc đen nhánh, gật đầu chào chàng trai ưu tú kia rồi mắt tự nhiên quay sang cười cười nói: “Tôi là Tô Minh Á, buổi sáng có trận bóng, tôi sợ không tới kịp nên để cho anh trai tôi đến thay, xem ra vẫn không có bỏ lỡ, thật là ngại.”

Ặc, tôi thiếu chút nữa đã phun đầy nước miếng, xin thứ lỗi tôi không muốn thô tục nhưng bây giờ trong miệng của tôi không còn chất lỏng nào khác. Tình tiết này cũng quá máu chó nha..

Tân Hân và Lâm Tĩnh cũng y chang như tôi, trên mặt hai người biến đổi nhiều vẻ mặt khác nhau, Tân Hân gỡ gỡ tóc, cố gắng trấn định cười nói, “Ha ha, thì ra là anh trai.”

Chàng Trai ưu tú khách sáo mỉm cười, đôi mắt phượng trong trẻo nhìn tôi. Tôi liếc anh ta một cái. Nhìn cái gì chứ? Anh ta cong cong đôi mắt, thanh âm lạnh nhạt nghe không ra tâm tình: “Xin chào, tôi là anh của Tô Minh Á, Tô Tín.”

2. Chương 2

Lâm Tĩnh vừa đắp mặt nạ bùn vừa cười nham hiểm “He he, Kỳ Nguyệt à lần này cậu giàu to rồi, một mũi tên trúng hai con nhạn mà còn là hai vị thiếu gia nhà họ Tô nữa chứ.”

Tân Hân với tay lấy mấy quả nho, hếch cằm nhìn tôi cười vô cùng tà dâm, “Tớ thấy tên anh trai hình như rất có hứng thú với cậu, anh trai, thật là yêu nghiệt mà.”

Tôi vẫn chăm chú hoạt động não với cái màn hình, vô cùng chân thành nói: “Không bằng thương lấy người trước mắt.” (ý chỉ là thương cái máy tính ý ==)

Tân Hân nôn khan một tiếng, nhanh chóng nhả hột nho trong miệng, nhắm chính xác vào tôi mà phun, tôi vội vàng tránh ra, hột nho trong không trung vẽ ra một đường cung bay vào tới hướng cửa mà ngay lúc đó Thất Trường lại mở cửa vào.....

Thân thể mập mạp của Thất Trường run lấy bầy. Cô chán ghét cau mày, ôm chồng sách đi vào trong.

Ký túc xá chúng tôi mỗi phòng có bốn người, đáng tiếc Thất Trường phòng chúng tôi rất là kỳ quái, rất chăm chỉ học tập, không có việc gì sẽ chạy đến thư viện hoặc phòng tự học chuyên tâm học hành. Hơn nữa cô nàng còn có chút nghiêm sạch sẽ nhẹ, khi không học bài thì sẽ quét nhà, giặt quần áo, đi tắm rửa.....

Trong phòng này cô nàng không hợp tính với ba chúng tôi thành ra là cô nàng có tồn tại hay không cũng không quan trọng. Nhưng với thân hình mập mạp cùng với tiếng ngày bắt hủ của cô như nhắc nhở chúng tôi không được quên cô.

Cô nàng dường như rất ghét tôi mỗi khi rảnh rỗi là ôm laptop chơi trò chơi, xem phim, chat chit vì thế rất hay châm chọc tôi. Tôi thuộc loại người không thích gây sự, cho dù tức giận vẫn để trong lòng không muốn cùng cô ấy so đo.

Lâm Tĩnh thuộc loại không chịu tác động từ bên ngoài, đối với những việc này thì mắt nhắm mắt mở cho qua.

Mà Tân Hân kiên cường bất khuất lại không như vậy, cô ấy rất ghét Thất Trường, có lời gì đều nói thẳng, Thất Trường cũng không dám láo xược với cô ấy như đối với tôi.

Cho nên, bị hột nho dính vào, Thất Trường cũng chỉ buồn bực lau bầu rồi đi tắm. Khi cô nàng xoay người đi tắm, Tân Hân lè lưỡi liếc mắt nhìn tôi, thôi tiếp tục xem tiểu thuyết

~~Tôi tiếp tục đọc tiểu thuyết trên máy, lúc này trên QQ có một lời mời kết bạn. Lời mời này là của Tô Minh Á, không cần suy nghĩ chắc chắn là Tân Hân đã cho QQ của tôi.

Đối với bạn học lễ phép kia tôi có ấn tượng rất tốt, click đồng ý thêm hắn vào nhóm bạn học. Cậu ấy gửi tới một icon tươi cười kèm thêm một câu chào bạn.

Ấn tượng ngày càng sâu, cậu bạn này đúng thật là người hiền lành, so với tên anh trai mặt dày kia thì tốt hơn nhiều. Tôi gửi lại một icon nhe răng tươi cười (giống á), cộng thêm: Bạn học Tô, xin chào bạn.

Một lúc lâu sau đối phương cũng chưa trả lời, có phải là icon nhe răng cười kia đã hù dọa bạn học hiền lành rồi không?

“Kỳ Nguyệt?” Đối phương thành linh trả lời.

“Uhm.” Tôi trả lời một chữ cụt ngủn, có chút buồn bực, không phải cậu biết tôi là Kỳ Nguyệt mới add bạn sao.

“Thì ra đây là QQ của em, Minh Á ra ngoài rồi.”

“Cậu là bạn cùng phòng của cậu ấy?” Tôi cầm hũ sữa chua ực mộp hớp, sinh viên quả nhiên rất thích ra ngoài chơi, chả giống tôi chỉ muốn làm trạch nữ (là suốt ngày ở trong nhà)

“Không phải, hôm nay nó đến nhà tôi ở” Đối phương dừng lại một chút, quyết định bổ sung: “Tôi là Tô Tín.”

Phụt – tôi phun đầy sữa chua.

“Cậu ấy đến nhà anh ở?” Tôi bị câu này làm mạnh động, kiểm chế nội tâm của một cô gái hủ nữ đang lỏng lẻo.

Đối phương rất nhanh trả lời: “Không ở nhà tôi chẳng lẽ ở nhà em.”

Lúc này tôi vô cùng đồng ý với Tân Hân, anh trai thật là yêu nghiệt.

“Vậy các anh cứ tiếp tục, em đi làm bài tập.”

“Làm bài tập?”

“uh.”

“Giỏi, cố gắng lên.” Ngữ khí của anh ta giống như các bậc trưởng bối đang nói chuyện.

“Uh, cùng nhau cố gắng.” Sau này sức khỏe cũng phải cố gắng nữa.

Anh ta hình như hiểu lầm ý câu nói của tôi, rất thoải mái gửi một icon tươi cười.

Tôi e thẹn ngay lập tức, đoán chừng bọn họ đi ăn rồi đi ra ngoài mua drap trải giường khoảng 30 phút, tôi dạo vài cái diễn đàn, down mấy ca khúc mới về máy, tính đúng thời gian mở QQ lên lại, quả nhiên QQ của Tô Minh Á đã xám xịt.

Tôi liên tưởng tới cảnh hai người đàn ông lăn lộn trên drap trải giường, một nam tính tuần tú, một thiếu niên nhẹ nhàng, ôi cha cha, tôi không khỏi gặm gặm ngón tay cười như điên.

“Cười cái gì thế, cậu bị trúng gió à.” Tân Hân đột nhiên tới bên cạnh tôi.

Tôi nhanh chóng hoàn hồn, “Không có gì.”

“Ồ.....” Tân Hân ồ một tiếng đầy hàm ý, không chớp mắt nhìn chăm chăm tôi như đã hiểu rõ mọi chuyện “Thì ra là đã đắm chìm vào bạn học Tô của chúng ta rồi.”

Ai? Tôi vội vàng nhìn vào màn hình, cửa sổ chat của Tô Minh Á vẫn chưa đóng, tình huống này giống như là tôi nhìn vào QQ của Tô Minh Á mà trồng cây si vậy.

“Không phải vậy.” Tôi đẩy Tân Hân còn đang mang sắc mặt cười gian kia ra, “Tùy tiện nói vài câu thôi.”

“Aizza, tùy tiện nói vài câu mà đã cười thành như vậy, rất tốt, mặc dù người anh không có lỗi gì, chỉ tiếc là hơi già, Kỳ Nguyệt sự lựa chọn của cậu là chính xác, bạn học Tô mới chính xác là Mr.Right của cậu.”

Thật là oan uổng mà. Không đợi tôi giải thích, Tân Hân đã chạy đến bên Lâm Tĩnh đang giặt mùng rất vui vẻ nói: “Bạn học Kỳ Nguyệt của chúng ta rất cuộc cũng đã tìm được mùa xuân, tìm được mục tiêu của chính mình, tìm được ánh sáng le lói trong cuộc sống mê muội này, đó chính là, Tô Minh Á nhỏ bé của chúng ta!”

Lâm Tĩnh sững sốt, không kịp lau sạch nước trên mặt, kích động cầm tay Tân Hân, “Thật tốt quá, thật sự rất tốt.”

Mẹ của tôi ơi, tôi không đành lòng nhìn hai người diễn tuần tử muội tình thâm, chỉ có việc gây sức ép cho tôi hai người mới đoàn kết nhất trí, đồng tâm hiệp lực như vậy.

“Kỳ Nguyệt!” Tân Hân kêu tôi.

“.....”

“Kỳ Nguyệt, chị Nguyệt!” Tân Hân bộc phát lớn tiếng.

“Chuyện gì?” Tôi không nhịn được trượt con chuột.

“Đồng chí Kỳ Nguyệt, mặc dù ngài rất vĩ đại yêu sự nghiệp chinh chiến, không dễ dàng đi bước đầu tiên, nhưng phía trước đầy rẫy nguy hiểm, khó khăn, cho nên, tôi và đồng chí Lâm Tĩnh quyết định, giúp ngài giải quyết đồng chí Tô Minh Á, hai chúng tôi cũng sẽ không yêu đương!!!”

“Ầm bịch bịch” đầu đầy hắc tuyến tôi bị kịch té từ trên ghế xuống.

Đầu tuần, tôi vẫn như thường ngày, ngủ một giấc thẳng đến 11 giờ trưa. Sáng thứ hai tuy chỉ có 3 4 tiết nhưng lại là môn toán cao cấp tôi cực kì ghét kia.

Thay vì ở đó mù mờ với các con số, hoang tưởng ngẩn người nhìn cái tấm bảng đen chi chít số kia thì thà rằng ở trong ký túc xá, ngủ một giấc thật dài thật ngon rõ ràng là thực tế hơn nhiều.

Về phần điểm danh cũng không cần lo, thầy toán cao cấp rất hiền, hơi lùn, thầy họ Vũ, chúng tôi thường gọi là Vũ Đại Lang. Ông có một ưu điểm chính là rất ít điểm danh, thỉnh thoảng điểm danh thì cũng có Lâm Tĩnh và Tân Hân giúp tôi mượn gió bẻ măng, cho nên trừ ngày đầu tiên của học kỳ tôi đi học còn lại đều trốn trong ký túc xá.

Cũng may môn chuyên ngành toán cao cấp này cũng không quá khó khăn. Học kỳ trước tôi tranh thủ gần cuối kỳ ôn sơ qua nên cuối cùng không có nợ môn, cho nên, học kỳ này tôi vẫn áp dụng cách cũ, kiên trì trốn trong phòng ăn no ngủ kỹ.

“Mặt trời chiếu qua đầu, hoa cỏ cười với tôi. Chim nhỏ nói, sớm sớm sớm, tại sao tôi lại thức dậy sớm như vậy.....”

12 giờ trưa tôi đi tắm, nghe ngao bóp méo lời của bài hát dân gian, xuống giường rửa mặt, trong miệng gặm cái bánh bao, phi nhanh đến cái máy tính thân yêu của tôi.

Vừa mở máy không được bao lâu thì Tân Hân và Lâm Tĩnh đã về.

“Cuộc sống đi đâu cũng tràn đầy kinh hỉ.” Vừa vào cửa, Tân Hân liền nhìn tôi cảm khái nói ra một câu như vậy.

“Cơ hỉ?” Tôi gặm cái bánh bao trong miệng, đầy nguyên miệng nói chuyện không rõ ràng. (chữ cơ phát âm là “ji” còn kinh là “jing”, haizz ham ăn ==)

Lâm Tĩnh bỏ balo xuống, nhìn tôi đầy vẻ thương cảm, “Đối với cậu mà nói có thể là kinh hỉ.”

“Sao hả?” Tôi liêu chết nuốt xuống, cảm thấy hai người nay hôm nay là lạ.

“Hôm nay điểm danh.”

“Cắt...” Tôi tiếp tục chiến đấu với cái máy, còn tưởng rằng chuyện gì lớn lao lắm.

“Kỳ Nguyệt, cậu có biết hôm nay điểm danh như thế nào không?”

“Thế nào?”

“Mỗi người tự mình đứng lên đọc số thứ tự, nhiều người không thoát được, bao gồm cả cậu. Tổ muốn cứu cậu cũng không được.”

Con mẹ nó, thiếu chút nữa là lại té ghế nữa rồi, ngàn lần sợ hãi tôi nhìn Tân Hân muốn xác định lại, “Phong thủy luân chuyển rồi, Vũ Đại Lang ăn nhằm cái gì mà thông minh vậy?”

“Kỳ Nguyệt,” Lâm Tĩnh ngày càng thương hại nhìn tôi, “Vũ Đại Lang bị tai nạn xe đang nằm viện rồi, thay người khác dạy, thầy ấy rất đẹp trai, mới 28 tuổi, từ nước ngoài về, mấy ngày trước có đến trường của chúng ta, là một Phó giáo sư, được đưa vào hệ số lý ban thực nghiệm, rất có tiền đồ nha.”

Tôi nhìn cái vẻ mặt bi thương của Lâm Tĩnh mà muốn cầu xé nó, khinh thường nói: “Đó không phải là hình mẫu lý tưởng của các cậu sao, thanh niên tài giỏi đẹp trai lại ở nước ngoài là một con rùa vàng. Sau này các cô gái ở hệ số lý có thể thỏa mãn ngắm nhìn như đang vi vu biển cả, nhìn cậu đi, làm ra vẻ bi thương đó cho ai coi, còn bày đặt làm bộ hả.”

“Tớ là thương hại dùm cậu,” Lâm Tĩnh tới trước mặt tôi, khuôn mặt bi ai nay đã vẽ ra nụ cười bỉ ổi, “Thật bất hạnh cho cậu, thầy giáo mới tới tên là.....Tô Tín.”

Đầu tôi như muốn bùng nổ, khuôn mặt nhỏ nhắn yêu nghiệt của Tô Tín lướt qua. Chuyện gì kinh khủng vậy? Tôi không đắc tội với ai lại đi đắc tội với thầy giáo, mà bị kịch hơn còn là thầy dạy toán cao cấp. Tôi mãnh liệt cảm giác được, hạnh phúc mỗi tuần sau này của tôi sẽ vĩnh viễn bay đi.

“Bình tĩnh, Kỳ Nguyệt.” Tân Hân vội vàng lấy ghế cho tôi ngồi xuống, cười nở lúm đồng tiền nói với tôi: “Cậu xem đi, Tô Tín người ta chung tình biết bao, vì theo đuổi cậu cũng chuyển đến đây làm thầy giáo rồi.”

Tôi khinh! Chung tình cái đầu cậu.

Lúc này tôi phiên tôi thương cảm, đứng dậy ngẩng mặt nhìn Tân Hân tinh xảo kia, “Cậu nói, anh ta phát hiện tớ cúp học?”

“Nói nhảm, Kỳ Nguyệt cậu còn tỉnh chứ?” Cô nàng đặt tay lên trán tôi thăm dò.

Tôi đẩy mấy cái móng vuốt của cô ra, tiếp tục vẽ mặt đưa đám hỏi: “Vậy anh ta vẫn nhớ Kỳ Nguyệt là ai?”

“Lại nói nhảm.” Tân Hân tiếp tục khinh bỉ cười cười, “Hôm nay tan lớp, anh ta còn hỏi tớ, Kỳ Nguyệt đi cùng với các em đâu, sao không có đi học, ngày hôm qua không phải tinh thần còn tốt lắm sao?”

“Cậu nói như thế nào?”

“Tớ nói, con gái mà, mỗi tháng đều có mấy ngày này.” Cô nàng tự tin hài lòng với câu trả lời này của mình.

“Mẹ kiếp! Trước mặt thầy giáo sao cậu có thể nói ra những chuyện này!”

“Chẳng lẽ tớ nói cậu bị bệnh nằm liệt giường, nếu anh tin chuyện này, lỡ như muốn cậu xin giấy nghỉ bệnh thì như thế nào? Lúc đó, “đi cả” đến là tốt nhất, không lẽ anh ta tới tra hỏi “đi cả” của cậu có tới hay không?”

“Điều này cũng đúng.” Tôi gật đầu một cái tiếp tục hỏi: “Vậy anh ta phản ứng sao?”

“Không có gì hết, cười cười rồi đi.”

Rất tốt, đây là phản ứng tôi thích.

“Kỳ Nguyệt, cậu có tin Tô Tín kia có ý với cậu? Nếu thật sự có ý với cậu thì đây chính là chương ngại lớn nhất của Tô Minh Á đẹp trai đó.”

“Con mắt nào của cậu thấy anh ta có ý với tớ?”

“Hai con mắt.”

“Hai con mắt chó!”

“Con mẹ nó, cậu mới mắt chó đó.”

Buổi trưa, như thường lệ chúng tôi đi canteen ăn cơm, tôi chen lấn rất mãnh liệt, đánh nhanh thắng nhanh. Ngồi giữ chỗ cho hai con ốc sên kia, ngồi một lúc thì khát nước, tôi đi mua chai Sprite, ừng ực như sắp chết khát từ hồi năm nào đó.

Đang uống thì điện thoại rung, tôi mở ra là tin nhắn vừa gửi tới từ một số lạ “Uống nhiều nước ấm, ăn ít cay lạnh.”

Dùng đầu ngón chân cũng biết là ai gửi, tôi không biết đồng chí Tô Tín trêu chọc tôi làm gì, nhưng tôi có chút không bình tĩnh, nghiêng cứu tin nhắn nửa ngày, quyết định xóa tin nhắn.

Nhưng suy nghĩ lại, Tô Tín dù gì cũng là thầy, làm như vậy thật là bất kính, không xóa nữa, lưu vào danh bạ hai chữ thầy giáo. Nhìn xem, quan hệ thầy trò thuần khiết biết bao.

Cất điện thoại lại, ngẩng đầu, liếc nhìn đám người thấy Tân Hân và Lâm Tĩnh yếu điệu bước đi, bên cạnh còn một người cao gầy. Đúng là mỹ nữ đi đâu cũng có kỵ sĩ bảo vệ, không giống với những cây cỏ dại bên đường như tôi chỉ có thể tự cúi mình an ủi bản thân. Tôi cúi đầu hút một hơi sprite, sung sướng tràn trề.

“Kỳ Nguyệt!” Tân Hân kêu to, ban ngày ban mặt tính hù ai mà kêu to như thế, tôi nhin không được đảo đảo trông mắt ngưỡng mặt lên.

Một giây tiếp theo, tôi bị sặc gas, nghẹn muốn chết đi sống lại.

“khụ...Thầy.....Tô....khụ....Chào thầy Tô ạ.” Tôi vội vàng đứng lên, nhìn cái người cao gầy kia ho sặc sụa, khó khăn lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh.

Thật là đáng sợ. Thì ra cái người cao gầy kia lại chính là thầy Tô. Anh ta hôm nay mặc áo sơ mi trắng khóc bên ngoài áo nhưng dề màu nâu nhạt, thần thái lạnh lùng trên gương mặt, đúng là có dạng chó hình người, khó trách tôi không nhận ra được.

Anh ta tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn tôi, hạ giọng “uh” một tiếng. Tô Tín “uh” đặc biệt nghiêm túc, khẩu khí lạnh lùng, khác biệt hoàn toàn với Tô Tín mặt dày thích cười trong quán café ngày hôm qua.

Nhìn đồ đang bung trong tay anh ta, lòng tôi chợt lóe, bận rộn lấy lòng, nhận lấy đĩa thức ăn trong tay anh bỏ lên bàn, ngần lẩn cung kính cười nói: “Mời thầy ngồi!”

Đôi mắt hẹp dài mở ra một đường cong, vui vẻ tùy tiện ngồi bên cạnh tôi, anh mắt quét qua một vòng trên bàn. Cuối cùng ngừng lại trước chai sprite đã uống hơn phân nửa kia, nhìn tôi như muốn xuyên thấu làm tôi rùng mình.

Đúng là muốn giết người, trong phút chốc bản cô nương đây tưởng chừng như mình đã đóng băng.

3. Chương 3

“Kỳ Nguyệt, nghe nói thân thể em không khỏe?” Tô Tín quay đầu nhìn tôi, đôi chân mày đẹp nhiều lại nhẹ nhàng hỏi.

Đôi mắt anh thâm thúy không đáy như nhìn thấu tôi đang suy nghĩ gì, tôi nháy nháy mắt vô cùng xấu hổ. Tôi vội vàng né tránh ánh mắt anh ta, trừng mắt nhìn Tân Hân đối thoại bằng mắt

Tôi: Sao cậu mang anh ta đến đây?

Tân Hân: Chỉ là ngẫu nhiên gặp thôi, làm sao tớ biết trùng hợp vậy.

Tôi: Khinh bỉ cậu, khinh bỉ cậu!

Tân Hân: Khinh bỉ tớ cũng vô dụng, là cậu tự đào hố rồi nhảy vô, liên quan cái rắm gì đến tớ.

Tôi: Được lắm, đừng trách tớ.

Tôi nhìn sang Tô Tín xấu hổ cười cười, đảo đảo ngón cái, “Thầy Tô, thật sự hôm nay em không có gì không thoải mái hết, do cãi nhau với Tân Hân, cô ấy trả thù em nên sáng nay không có gọi em dậy, sự thật là do em ngủ quên.”

Tân Hân ngồi đối diện tay gấp miếng sườn run run.

Tôi dừng một chút rồi nói tiếp: “Lúc sau cô ấy cảm thấy mình thật quá đáng, khi nghe thầy hỏi về em, sợ bị em nói ra sự thật nên có nói dối một chút, mọi người đều là bạn tốt của nhau sẽ không trả đũa lẫn nhau.”

Tôi đặc biệt tặng thêm cho anh một nụ cười rất tươi, nhìn anh ta sững sốt một chút rồi hắng giọng, mắt tự nhiên quay mặt sang chỗ khác, lịch sự uống miếng nước.

Đại gia anh, muốn cười thì cười đại đi.

“Lần này cho qua đi, về sau nhớ đi học đúng giờ, không được viện lý do nữa.” Anh cầm đĩa gõ gõ cái đĩa, ra vẻ đứng đắn nói một câu như vậy.

“Dạ dạ.” Tôi cười nịnh nọt, anh giả bộ thì tôi cũng giả bộ.

Tiếp đó, bốn người chúng tôi ăn cơm như quỷ đói đầu thai. Ông thầy Tô Tín ăn uống rất thông thả tao nhã, liếc nhìn anh ta trong lòng tôi càng khinh bỉ thêm vài phần. Gạo bóng cơm trắng mang đậm phong cách Tổ quốc Trung Hoa như vậy mà anh ta lại ăn như đồ Tây, đúng là cao sang, đúng là tên bán nước.

Nhưng, cái tên mặt người dạ thú, lưu manh giả danh tri thức thế mà lại mê hoặc rất nhiều đồng bào nữ sinh. Quả thật, đây là bữa ăn đầu tiên mà tôi cảm thấy buồn bực như vậy.

Tôi không tài nào nuốt nổi bữa cơm này, buông đĩa. Tân Hân ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh. Có cần thiết khoa trương như vậy không?

Lúc này Tô Tín cũng đã ăn xong, đồ ăn trong đĩa anh ta còn dư nhiều hơn tôi, lấy khăn ướt lau miệng, sau đó gõ nhẹ mấy ngón tay lên bàn, một chút cũng không có ý định muốn đi.

“Kỳ Nguyệt.” Anh ta đột nhiên kêu tôi.

Không dự đoán được anh kêu mình, tôi sững sốt rồi vội vàng cười hỏi: “Thầy Tô, có chuyện gì ạ?”

“Buổi học sáng hôm nay phải làm sao?”

Sao lại tiếp tục chủ đề này vậy, anh không phiền sao? Tôi thật lòng muốn nói với anh như vậy, nhưng chỉ trách tôi không có can đảm, đành phải nhu thuận mỉm cười trả lời: “Dạ, em sẽ bổ sung sau ạ.”

“Uhm...” Anh nheo lại đôi mắt, suy tư một hồi rồi nhìn sang Tân Hân hỏi: “Chiều nay các em có tiết không?”

Tôi đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Tiết 7, 8 không có ạ.” Tân Hân lập tức trả lời.

“Tốt lắm, Kỳ Nguyệt chiều nay em đến văn phòng tôi, khu Dật Phu N406.”

Dứt lời, anh đứng dậy, bưng đĩa rồi đi cũng không quay đầu lại. Động tác liền mạch lưu loát, không cho tôi chút nín thở con đường sống.

Tôi đứng lên trốn mất với Tân Hân.

“Cậu! Đồ chết tiệt, dám hại tớ!”

Tân Hân tránh xa tôi, hai hàng lông mi như giương cung, lạnh giọng nói: “Không biết ai hại ai trước, mà thiệt là tiết 7, 8 chúng ta không có học.”

“Cậu có lòng quá ha, vừa thấy Tô Tín làm phiền tớ thì không màng gì tới tình chị em hứ.” Tôi tức giận, hừ nhẹ cầm chiếc đĩa chọc chọc vào lỗ cơm thừa.

“Cậu mới có lòng đó, thầy Tô muốn đẹp có đẹp, muốn đạo đức có đạo đức. Thời bây giờ làm gì còn thầy nào chịu nhận dạy bù riêng cho sinh viên đâu.”

“Anh ta dạy bù? Vừa nhìn là biết không có ý tốt rồi, tớ như cá mắc cạn, chui đầu vào lưới.”

“Cậu thật không hiểu gì hết, người ngoài nhìn cũng biết thầy Tô có lòng biết bao nhiêu. Tớ thấy cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, anh ta sẽ không có ăn cậu đâu, văn phòng đó không phải là nhà tắm, cậu mong chờ cái gì!” Tân Hân cất cao giọng, ánh mắt ghét bỏ đánh giá tôi từ trên xuống.

“Cắt cái ánh mắt kia đi.” Tôi hung hăng cầm chiếc đĩa xuống, lòng đầy cảm phẫn nói: “Nếu chiều nay trắng sí một đi không trở lại thì các cậu phải nhớ thay tớ chăm sóc ‘chồng’ tớ cho tốt, lau màn hình thật kỹ, siêng năng quét bàn phím, biết chưa?”

Phụt, haha haha –Lâm Tĩnh này giờ ở một bên nghe nói nhin không được cười sặc sụa.

Buổi chiều sau giờ học, tôi đang cân nhắc đem vài cuốn sách, dưới ánh mắt cổ vũ của Tân Hân và Lâm Tĩnh lê lét từng bước đến khu Dật Phu.

Khu Dật Phu là nơi làm việc của thầy hiệu trưởng, bên ngoài trang trí rất thanh tao, cực kì yên tĩnh. Tôi nhìn mình trên mặt đá hoa cương một hình ảnh cao gầy cực kì bi thương, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật thê lương. Rất nhanh tình cảnh thê lương này biến thành nôn nóng, đơn giản là tôi không tìm được phòng N406 ở đâu.

Trường học chúng tôi dù phòng học hay phòng làm việc đều phân chia nam bắc, S là viết tắt của south còn N là north, sinh viên và giảng viên đều gọi là S hoặc N, cả phòng học và văn phòng đều có ký tự S hoặc N để không đi nhầm.

Cũng không có gì to tát, nhưng ma xui quỷ khiến tôi đột nhiên quên mất N là phía bắc lại đi về phía nam. Nhất định là Tô Tín làm tôi cảm thấy áp lực quá lớn, xảy ra bi kịch thật là bi ai. Lúc học trung học tôi dù gì cũng là nữ sinh chuyên Anh tài năng, haizz.

Ngay lúc này tôi phát hiện có một bóng dáng cao to mặc áo sơ mi trắng đang chuẩn bị quẹo lên lầu, tôi vội vàng vỗ vai vị anh em này.

“Làm phiền bạn cho tôi hỏi chút, phòng N406 nằm ở đâu vậy?”

“Kỳ Nguyệt?”

Ai? Tôi vội vàng nhìn lên người đó. Chàng trai trước mắt tuần tú, trẻ tuổi đôi mắt màu nâu nhạt hơi cong cong. Tôi không chắc chắn lắm nhưng vẫn theo bản năng nói tên: “Tô....Minh Á?”

“uh, là tớ, mà cậu tìm N406 làm gì?”

Chỉ gặp qua có một lần nhưng chàng trai này nói xong liền nở nụ cười, sinh động giống như tất cả mùa xuân đều tồn tại trong lòng.

“Nói như vậy là cậu mang cơm chiều tới cho thầy Tô?”

“Uh.” Tô Minh Á nâng nâng hộp cơm trong tay lên.

Chăm sóc cho bữa tối, qua xem xét Tô Minh Á quả nhiên bản chất là một thụ thật sự.

Trong nháy mắt tôi quên mất sự kiện lạc đường hồi nãy, lòng như tỏa ra vàng màu hồng, tò mò hỏi: “Giờ này vẫn còn sớm, những thứ này đều là cậu làm sao?”

Tô Minh Á cười nói: “Tớ nào biết làm. Vừa rồi anh họ gọi về nói chiều nay không về ăn cơm, dì sợ anh ở trường ăn không ngon nên làm bảo tớ mang tới.”

Trong giây lát tôi ý thức được một hiện thực tàn khốc, đồng chí Tô Tín không về nhà ăn cơm, thì ra nah ta đã chuẩn bị mọi thứ, chuẩn bị cuộc chiến đấu dài hạn với tôi? Trái tim tôi chợt đóng băng.

“Đến rồi.” Tô Minh Á dừng lại, mở cửa ra.

Tôi nhìn xung quanh văn phòng, không thấy bản mặt đáng ăn đòn của Tô Tín kia, chỉ có một bà cô trung niên ngồi phía sau chồng sách cười cười với Tô Minh Á.

Anh ta không có ở đây, tinh thần đang xuống dốc đột nhiên tăng ga lên lại rồi nha.

Bất chợt, bà cô kia ánh mắt sáng rực lên, kéo ra nụ cười khoa trương, kéo tới da mặt hiện ra rất nhiều nếp nhăn.

“Ngốc, đứng ở cửa làm gì, vào đi.” Phía sau âm thanh Tô Tín truyền vào dễ nghe như tiếng ánh trăng rơi xuống đất, nhưng mà vào tới tay tôi lại như thân chết vậy gọi.

Tôi vội vàng quay đầu lại: “Mời thầy vào trước.”

Anh ta buồn cười lườm tôi, con người sáng bóng, đi vào bên trong, tôi vội vàng ôm đồng sách hấp ta hấp tập đuổi theo.

Anh ta cầm theo bình thủy, có cơm no áo ấm xem ra là muốn cùng tôi đại chiến lâu dài đây. Trước tiên anh rót miếng nước sôi vào chén bà cô kia, bà cô đó nhất thời thụ sủng nhược kinh đứng lên (được đối tốt đến mức kinh ngạc).

“Làm phiền thầy Tô rồi.”

Thầy Tô, thầy Tô, Tô cầm thú thì có, tôi khinh thường rửa anh ta cực nhỏ. Tiếng phát ra không lớn, quỷ khiến sao mà lỗ tai của hai người lại vô cùng nhạy bén, cả hai cùng quay lại nhìn tôi.

Bà cô liếc tôi một cái, ý vị sâu xa nói: “Thầy Tô hôm nay là ngày đầu tiên đi làm mà nữ sinh tới hỏi các vấn đề nhiều không dứt.” Bà cô đặc biệt nói hai chữ ‘nữ sinh’ nhấn mạnh.

Mẹ kiếp, bà nghĩ rằng tôi muốn tới đây phá hoại thế giới của hai người sao, là tên Tô cầm thú kia chủ động tới tìm tôi. Con bà nó, tôi.....tôi.....tôi nhin.

Sắc mặt Tô Tín không thay đổi nhìn tôi chăm chú một hồi, hạ hai hàng lông mi, trông mắt thâm thúy không đáy. Tôi khẩn trương nuốt nước bọt. Anh ta có vẻ thích nét mặt này của tôi, vui vẻ cười, nhìn về Tô Minh Á phía sau tôi, chỉ chỉ cái bàn nói: “Minh Á để cơm ở đây đi.”

“Dạ.” Tô Minh Á để hộp cơm lên bàn, cười nói: “Cái này là di xuống bếp nấu, di sợ anh không quen ăn trong trường nên dặn em nói với anh nhất định phải ăn hết tất cả.”

“Uh.” Anh ta nhìn Tô Minh Á, giọng nói ôn nhu đáp lại.

Cảnh tượng này, thật kích thích nha, thỏa mãn một cô gái hủ nữ như tôi đây. Thoáng chốc, tôi cảm thấy hôm nay tới đây cho dù có chịu bao nhiêu cực khổ đi nữa cũng con mẹ nó đáng giá!

Hai người bọn họ bắt đầu nói chuyện việc nhà, đem ta để sang một bên. Các người cứ coi như không có tôi đi, nhìn hai người cũng đủ để tôi mãn nguyện rồi.

Đương nhiên là cái ước mơ nhỏ nhoi này của tôi không bao giờ thành hiện thực, Tô Minh Á ngồi được một lát thì đứng dậy ra về, tôi mắt mác nhìn về cậu ta đi ra cửa, cậu ấy như nhớ lại cái gì, quay lại nhìn tôi hỏi: “Kỳ Nguyệt số điện thoại của cậu là gì?”

“Hả?” Tôi ngẩn ra.

“158*****” Không đợi tôi nói ra, Tô cầm thú của chúng ta đã thay tôi đọc lè lè, anh ta vô cùng vô tôi nói thêm: “Bạn học Kỳ Nguyệt không nhớ được số điện thoại của mình.”

Tô Minh Á sững sốt một lát rồi lập tức mỉm cười, ghi nhớ dãy số, lắc lắc điện thoại nói với tôi: “Lần sau liên lạc.”

“Uhm.” Tôi cũng cười với cậu ấy, phải biết rằng, sức chống cự của tôi đối với các thiếu niên đẹp trai luôn luôn bao giờ cũng bằng 0.

Nếu thêm một chú đẹp trai xuất hiện thêm bên cạnh chàng thiếu niên này thì tôi khẳng định giá trị lúc bấy giờ là âm.

Tô Minh Á xoay người đi về, tôi quay người lại liền gặp phải gương mặt xinh đẹp của Tô Tín, tôi duy trì nụ cười cúi thấp đầu. Anh ta chưa nói cái gì, đưa cho tôi cái ghế dựa kiu tôi ngồi xuống, tiện tay lấy mấy quyển sách trong lòng tôi lật lật ra coi.

Tô Tín xem thật lâu, cho đến khi tôi thấy buồn ngủ ngáp một cái anh ta mới đóng lại mấy quyển sách đó rồi nói: “Kỳ Nguyệt, sao tôi cảm thấy mấy cuốn sách này của em so với lúc mua còn mới hơn.” Anh ta gõ gõ lên bề mặt cuốn sách không nhuốm chút bụi trần.

“Thầy khen lắm rồi.” Tôi ung dung nói.

Cái loại mặt dày này không phải chỉ mình Tô Tín làm được, tôi cũng có khả năng đó không những vậy mà còn diễn tốt hơn nữa.

Sau khi nghe xong, anh ta tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi, đôi mắt nhú lại giống y hệt con hồ ly giả hoạt, ngàn lần nguy hiểm. Mỗi lần nhìn anh ta nhú lại thì trái tim nhỏ của tôi lại hồi hộp. Nếu mà gặp tình trạng này hoài chắc tôi sẽ suy tim mà chết sớm mất.

“Kỳ Nguyệt...” Anh ta lại chậm rãi mở miệng.

Tôi vẫn chăm chú nhìn anh ta, đợi anh nói tiếp, anh nói đi, cho dù nói cái gì đi nữa tôi cũng chịu đựng được.

Đương nhiên là những lời mà Tô cảm thú nói không phải người thường có thể chấp nhận được, nghe xong lời anh ta nói tôi xém chút nữa vì kìm nén nội thương mà học máu quên thân.

Anh ta nói: “Hình như một chút tinh thần em cũng không có, là thầy làm không tốt, để cho Minh Á đi, có phải vì vậy mà em không vui?”

Hết chương 3

4. Chương 4

Giọng điệu Tô Tín nói cực kỳ uất ức, vô cùng uất ức. Giống như Thiên Lô bỏ ột phát sống không được chết không xong.

Tôi vội vàng nghiêm trang nhìn anh ta nói: “Tuyệt đối nguyên nhân không phải vì thầy, càng không phải vì em trai thầy ạ, thật đấy, em không có không vui, có thể được thầy dạy thêm em vui còn không kịp đấy.”

Tô Tín hí hí đôi mắt hồ ly của mình vẽ ra một đường cung, lấy một bút nằm trên bàn mở cuốn sách của tôi ra, “Trước tiên chúng ta nói lại bài sáng hôm nay đi.”

.....1 giờ sau.....

“Kỳ Nguyệt, tôi hỏi em, trước giờ em có học qua toán cao cấp chưa?”

“Học qua, đương nhiên là qua rồi.”

“...Vậy thì sao cả khái niệm đơn giản nhất cũng không biết.”

“Không cần xem khái niệm, em có thể trực tiếp làm bài.”

“Tốt lắm, vậy em thử làm đề này xem.”

.....Lại qua thêm 1 giờ.....

“Vẫn chưa làm xong?”

“.....Dạ, thầy cho đề khó quá, liên quan nhiều kiến thức khác quá, khi em học cấp ba là học sinh chuyên văn. Thầy lấy tiêu chuẩn của người học toán ra làm chuẩn thì quá làm khó em rồi.”

“Còn nói điều kiện với tôi, đề này rất đơn giản, sinh viên khoa khoa học tự nhiên còn không thèm liếc mắt tới.”

“o(T~T)o”

“.....Thôi, bỏ qua đề đó đi, em xem đề này, đơn giản hơn đó.”

“Dạ....”

.....Lại thêm 1 giờ.....cả sao và trăng đều đã xuất hiện.....

“Kỳ Nguyệt, còn ổn chứ.”

“.....”

“Thì ra em không chỉ không học toàn đại học mà ngay cả toán cấp 3 cũng không học, em có thể thi tới đại học thật không tầm thường.”

“.....”

Tôi liếc nhìn hoàng hôn đang buông ngoài cửa sổ, nhìn về phía Tô Tín, anh đó, mặc kệ anh sĩ nhục tôi thế nào đi nữa, tôi cũng không thể nào tức đến no bụng, tôi chỉ cần thức ăn đến làm trống cái dạ dày đang kêu của tôi thôi.

Cái người Tô Tín kia cuối cùng cũng có chút lương tâm, không nhân lúc tôi đang làm bài mà mở hộp cơm đang thơm ngào ngạt kia ra mà một mình hưởng thụ.

Anh lại xoay xoay cây bút, khuôn mặt tuần tú ban đầu còn bình tĩnh lúc sau lại ửng gượng sự tức giận, “Nhìn tôi cái gì, làm bài!”

“Thầy, em đói bụng.” Tôi ai oán nói.

“Làm đề kế tiếp.”

Tôi gác cằm trên tờ giấy chỉ chút công thức, những công thức này đương nhiên không phải là tôi viết, chữ của Tô Tín quả nhiên cùng một dạng với anh, bề ngoài thanh tú nhã nhặn lại mang theo khí chất sang trọng.

Tôi giận dữ sợ, cực kỳ bất mãn nói: “Còn làm bài nữa, dù sao cũng không biết làm, thầy, thầy đừng ngược đãi em nữa.”

“Kỳ Nguyệt,” Tô Tín để cây bút xuống, nghiêm túc giương đôi mày kiếm lên: “Rốt cuộc là tôi ngược đãi em hay là em ngược đãi tôi, tâm trạng tôi bây giờ cực kỳ bi thương, mới về nước dạy học lại gặp phải một người vô cùng phiền phức như em.”

“Aizz! Vốn dĩ chúng ta không hề quen biết chỉ là người qua đường Ất Giáp gì đó, chính anh là người đến chăm lửa gây chuyện trách tôi cái gì chứ. Còn có chỉ vì chuyện nhỏ này mà bức tôi giải đề. Không lẽ bức tôi nhảy lầu anh mới cam tâm sao, ngày mai báo chí sẽ thối thức đưa tin ‘Đảng lòng nữ sinh đại học X không chịu nổi áp lực nhảy lầu tự sát, nguyên nhân là do bị thầy giáo ép buộc giải đề, giáo dục thời nay, khiến cho tuổi trẻ không biết đi con đường nào?’” Tôi cực kì cảm phẫn khảng khái nói hết (vô cùng tức nên không còn thầy trò gì nữa =.=)

Haha, anh buồn cười, “Nhìn không ra, em lại nói hết như vậy, lại vô cùng thâm tình quả nhiên là học sinh chuyên văn.”

Tôi vẫy vẫy ngón tay cầm bút, kiêu ngạo như con công xòe đuôi: “Tất nhiên rồi, tài nghệ văn học, năng lực diễn thuyết những thứ này khoa khoa học tự nhiên các người sao có thể với tới được.”

Tô Tín cười đến khuynh quốc khuynh thành, anh nâng cằm lên, tay áo sơ mi bị anh tùy ý xắn lên, lộ ra cánh tay trắng trẻo bần chắc. Làm sao lại nhìn sắc đẹp như thay cơm, bụng của tôi lại đói hơn rồi.

Anh cười xong nói tiếp: “Nếu bây giờ em nhảy lầu mà không chết thì phải thật xin lỗi báo chí ngày mai sao?”

“Không chết thì không cần báo chí, mà nếu như tôi tàn phế, cả đời này cũng đổ thừa cho anh, anh phải chịu trách nhiệm cuộc sống hạnh phúc nửa đời sau của tôi cho đến khi tôi rời khỏi nhân thế, à không, cho dù tôi chết biến thành ma cũng không bỏ qua cho anh, thành ma cũng đi theo lão già anh.” Tôi vô cùng trôi chảy thốt ra.

Anh ngẩn ra, đưa tay xoa xoa cái mái ngố của tôi, nói một chữ: “Được.”

Đột nhiên tôi có phần không được tự nhiên, mặt hơi nóng lên, khẩn trương đẩy tay anh ra, không kiên nhẫn nói: “Đừng có mà sờ lung tung, chúng ta là thầy trò đó.”

Anh cười càng vui vẻ, đem hộp đựng thức ăn đẩy tới đây: “Đi tới chỗ dì quản lí hâm lại cho nóng rồi mượn thêm hộp cơm, tới đây ăn cơm.”

“Yes sir!” Giờ phút này tôi còn vui vẻ hơn anh, cầm hộp cơm lên đi ra ngoài, đi tới cửa tôi cười gian quay đầu lại nói: “Thầy, anh không sợ tôi bắt cóc bữa tối của anh ăn một mình luôn sao?”

“Kỳ Nguyệt, em đừng quên, sau này thời gian chúng ta gặp nhau còn rất nhiều, tôi không ngại đâu.” Anh nheo đôi mắt lại nghiêm mặt nói: “Huống chi tôi còn rất nhiều đề bài.”

“Ba phút sau trở lại!” Tôi bỏ lại những lời này rồi thụt mạng chạy xuống lầu.

Các bạn nói xem người này sao có thể độc ác như vậy.

Ăn cơm xong Tô Tín cũng không làm khó tôi nữa mà thả tôi về. Tôi cười tí mắt ca ngời tay nghề nấu ăn của mẹ anh rồi happy ôm đồng sách đi về.

Đi đến lầu hai đi động trong túi reo vang. Đoán chắc là Tân Hân muốn khảo sát tình hình chiến đấu, tôi nhún nghe rồi lập tức quát lên: “Bác gái Tân Hân à, như cậu mong muốn, tớ cùng tên nhai Tô Tín kia ở chung rất tốt, thật sự tốt, tốt đến không thể tốt hơn nữa, tốt đến nghiêng răng nghiêng lợi, tớ hận không thể ôm lấy đùi anh ta, hướng anh ta lớn, thầy Tô à, thầy là mục tiêu sau này của em, thầy là ánh sáng chiếu sáng cuộc đời em, có thể được thầy hướng dẫn, em, em, em nhỏ vào đại gia anh.”

Đối phương trầm mặc thật lâu, rốt cuộc mở miệng: “Kỳ Nguyệt, còn tốt chứ?”

Bên kia điện thoại truyền tới tiếng nói Tô Tín lạnh lùng như đang ở trong hầm băng lạnh giá. Tôi thiếu chút nữa sợ tới mức quăng điện thoại, trên trán đổ vài giọt mồ hôi lạnh, tôi nhanh chóng cầm chặt điện thoại hét lên: “Alo alo.....Aiz, sao tín hiệu không tốt vậy nhỉ, nghe không được nữa rồi.....sóng bị gì vậy, thật là, cúp máy đây.”

“bụp” ta cúp điện thoại, quẹt quẹt mồ hôi, Tô cầm thú đúng là âm hồn không tan. Nhưng là tôi vừa chân trước chân sau ra cửa, anh ta liền gọi làm gì?

Điện thoại lại vang lên, chắc là Tô cầm thú lại làm phiền. Tôi cầm củ khoai lang nóng bỏng tay đi qua đi lại hai vòng, cắn răng mở nắp điện thoại.

“Alo....” Tôi cố tình hạ thấp giọng ra vẻ yếu ớt, cho Tô Tín cảm nhận được nội tâm tôi đang vô cùng sảm hối.

“Kỳ Nguyệt cậu không khỏe sao?”

Lần này rõ ràng không phải Tô Tín mà là một giọng nam không quá quen thuộc.

“Bạn là?”

“Tớ là Tô Minh Á, còn nhớ không?”

Tôi nhất thời sống lại trạng thái bổ sung đầy máu: “À, thì ra là bạn học Tô Minh Á.”

So với tên Tô Tín bỉ ổi đầy phúc hắc kia thì bạn học Tô quả nhiên là một thiên sứ thuần khiết.

“Ha ha, vừa rồi nghe âm thanh không có tinh thần kia của cậu còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì.”

“Bây giờ không sao rồi, nghe được giọng của bạn học Tô, tớ liền hồi quang phản chiếu rồi.” Tôi nói cực kì khoa trương.

Bên kia lập tức cười vang: “Kỳ Nguyệt bạn thật hài hước.”

“Không tồi, không tồi.”

.....

Xét thấy cùng Tô Minh Á càng nói càng vui, tôi ôm sách ngồi xuống góc tường, đắc ý tán gẫu tiếp. Dứa nhỏ này giọng cười rất thấp, nói cũng ít, chắc là bị Tô Tín áp bức lâu rồi, tôi tùy tiện nói ra câu nào cũng làm cho cậu ta cười vui vẻ. Biểu hiện này của cậu ấy làm tôi có cảm giác thành tựu, về phương diện khác thì tôi càng kiên định quyết tâm rời xa yêu nghiệt Tô Tín kia.

Nhưng mà thành công thế nào đi nữa nếu còn ngồi tiếp thì tôi sẽ tê chân đến tàn phế mất, vì vậy tôi dùng một câu chuyện cười kết thúc một tiếng náo nháo điện thoại, phúi phúi quần, vắt vắt đứng dậy.

Nhưng không đứng không biết, vừa đứng đã giật mình.

Phía cuối cầu thang, Tô Tín im lặng bình tĩnh đứng đó, ánh sáng đèn tối quẩn quanh thân hình đẹp đẽ của anh.

Đôi mắt hẹp dài, tròng mắt đen bóng nhìn tôi như đang dọa người.

Chân tôi nhất thời tê dại mềm nhũn, tê dại là do lúc này ngồi chồm hổm, mềm nhũn là bị anh ta làm sợ hãi.

Có hai khả năng là anh đã đứng đó thật lâu nghe tôi làm nũng với cái điện thoại, hai là đúng lúc tan làm đi ngang qua, nhưng là cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là.....

Tôi sợ hãi lên tiếng “Chào thầy ạ.”, anh ta như không thấy tôi, bước nhanh qua tôi, vung lên bên tai một làn gió nhẹ, quẹo khúc quanh biến mất trong tầm mắt tôi.

Giờ phút này, tôi thật sâu ý thức được, thầy Tô kính yêu của chúng ta đã tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng đó. Tôi vội vàng chạy như điên theo bóng lưng anh, chạy đến bên cạnh anh, không kịp hít thở, khom người thật sâu, hét lớn: “Thầy Tô, thật xin lỗi!”

Hết xong, tôi cũng không dám nhìn về mặt của anh, lại tiếp tục như điên chạy đi, tôi cảm thấy bản thân mình thật khác người hoàn toàn không giống với tiểu cô nương ngây thơ lúc này. (her, cũng biết mình khác người @@)

Không muốn nghĩ nhiều nữa, tôi chạy đi, an ủi bản thân, Tô Tín mặc kệ anh có tha thứ hay không dù sao tôi cũng đã khiêm nhường xin lỗi rồi, anh là giảng viên, giảng viên thì không nên để tâm, nhỏ mọn như vậy?”

Trở lại ký túc xá, tôi trước nghĩ sau suy sau này Tô Tín sẽ ngược đãi tôi như thế nào, tâm tình lên mạng cũng không còn, tắm rửa xong thì ôm cuốn tiểu thuyết lên giường.

Tân Hân nhìn tôi, vẻ mặt như vừa ra cửa liền đập phân. Cô giật mình hỏi: “Kỳ Nguyệt, cậu làm sao vậy? Đầu óc bị kẹt cửa à?”

“Đầu cậu mới bị kẹt cửa đó.”

“Có phải thầy Tô không dạy bù cho cậu mà làm chuyện khác, cậu mất rồi hả?”

“.....”

Tôi mở tiểu thuyết, đeo tai nghe nghe nhạc, không để ý tới cái người dâm tặc kia nữa.

Do hôm sau không có giờ học nên tôi ngủ một giấc tới trưa mới dậy, tôi theo thói quen nhìn điện thoại đã chỉnh sang chế độ rung, thấy có một tin nhắn tối qua chưa đọc.

Nội dung tin nhắn là: Kỳ Nguyệt, hộp cơm hôm qua em mượn vẫn còn ở chỗ tôi, mời em ngày mai 11:30 tới văn phòng tôi đem nó đi trả.

Người gửi: Thầy Tô.

Tôi liếc liếc ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ, không đành lòng nhìn vào góc phải màn hình, 11:36, bốn con số bé nhỏ đang diễu võ dương oai, giống như đang nói ‘nhìn tôi chính xác đến từng phút chưa này.’

A tôi rú dài một tiếng, ừ ừ ngã đầu vào gối.

5. Chương 5

Buổi chiều trước khi học môn kinh tế học, tôi ấp ủ may mắn trong lòng, cố ý chạy tới khu Dật Lâu, căn phòng N406 ma quái kia, văn phòng khóa cửa, chắc là buổi chiều Tô Tín không có lớp nên không tới, tâm

tình tốt lên tôi trở về lớp học.

Chạy qua chạy lại, tôi lại mệt mỗi, mà mệt mỗi thì phải làm gì bây giờ, tôi tranh thủ còn vài phút mới tới giờ học, nằm úp sấp trên bàn chuẩn bị chợp mắt một hồi. (tớ không biết chợp ấy làm gì mà mệt).

“Kỳ Nguyệt bên ngoài có người tìm.” Tôi vừa muốn ngủ liền có người đánh thức.

Người nào vậy! Quấy nhiễu mộng đẹp của ta.

Tôi có một khuyết điểm cực kì lớn đó là tánh khí khi rời Diễn - đàn - Lê - Quý - Đông trường, ghét nhất là lúc đi ngủ có người đánh thức, lúc này là lúc tôi có thể giết người.

Tôi đập bàn cố gắng ngẩng đầu, vén vén cái mái ngố của mình, nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tô Minh Á đứng ngoài cửa sổ ngược chiều ánh sáng, cầm trong tay cái gì đó mỉm cười quơ quơ lên. Cũng không biết có phải do ánh sáng mặt trời làm chói mắt hay không mà vẻ ngoài của chàng thiếu niên ấy cực kỳ chói mắt, cũng cực kỳ ôn nhu. Đem một bụng đầy hỏa của tôi đập tắt.

Tôi chăm chú nhìn cái gì đó trong tay cậu ấy, lập tức tỉnh ngủ, vội vàng bước nhanh ra ngoài.

Cậu ấy thấy tôi đi ra, đôi mắt sáng rực tỏa khắp ý cười nhu hòa nói: “Cái này là anh học kiu tới mang tới đưa cho cậu.”

“Cám ơn cậu!” Tôi cực kỳ xấu hổ.

“Woa, Kỳ Nguyệt, cậu không cần chúng tớ chỉ đạo hành động đã làm cơm hộp cho bạn học Tô rồi hả?” Tân Hân ở phía Diễn - Đàn - Lê - Quý - Đông sau tôi khoa trương kêu to: “Cậu cũng thật không để ý gì cả, sao có thể để bạn học Tô phải đi trả lại hộp.”

Tôi nhăn nhăn không ngừng giựt giựt khoe miệng.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Tô Minh Á cũng xuất hiện một tầng đỏ ửng, áy náy cười cười, “Không phải....”

“Bạn học Tô bạn không cần phải mắc cỡ,” Tân Hân đi đến bên người Tô Minh Á vô vồ vai cổ vũ, “Tuy Kỳ Nguyệt không xinh lắm, tay nghề cũng không ổn nhưng mà tâm địa hiền lành nha. Cậu ấy thật sự có có ý với cậu, lần trước nói QQ với cậu xong cậu logout mà cậu ấy vẫn nhìn chăm chăm cười rất háo sắc. Nhưng mà bạn học Tô, bạn không được vì vậy mà kì thị Kỳ Nguyệt của chúng tôi....”

Tôi nhin xuống muốn hành hung Tân Hân, một tay cầm hộp cơm, một tay tha đầu cô vào trong phòng học.

“Cậu đừng túm tóc tớ... Tô Minh Á cậu hãy suy nghĩ thật kỹ, cho Kỳ Nguyệt một cơ hội...”

Giọng Tân Hân vang vọng khắp cả hành lang, người đi đường và cả trong phòng đều dùng ánh mắt quái dị nhìn hai chúng tôi, Tô Minh Á rất không tự nhiên đứng ở cửa, cười vô cùng gượng gạo.

Tôi đột nhiên thấy mình như mắc phải nghiệp chương gì, dễ dàng tha thứ cho tên Tân Hân đang giày xéo gốc rễ của nhân dân tổ quốc.

Tôi tội nghiệp kéo Tân Hân đi vào phòng, giọng nói khẩn cầu với cậu ấy: “Tớ xin cậu đấy, cậu mau mau trở về sao Hỏa của cậu đi, Trái Đất dạo này nguy hiểm lắm rồi.”

“Cậu bỏ tay ra, tớ tự đi được!” Tân Hân tiêu diệt móng vuốt của tôi, hung hăng liếc tôi.

“Kỳ Nguyệt.” Tô Minh Á đột nhiên gọi tôi lại.

Tôi và Tân Hân đồng thời quay lại nhìn cậu ta. Cậu ta vừa mới khôi phục sắc mặt, đưa tay sờ sờ cái mũi, “Tan học cùng học đi ăn cơm, được không?”

“Đương nhiên là được!” Tân Hân đã giành nói trước, “Kỳ Nguyệt đã chờ cậu nói câu này từ lâu rồi!”

Ánh mắt Tô Minh Á đặc biệt chân thành, tôi cũng không tiện cự tuyệt, đồng ý.

“Hết giờ học tớ đến đón cậu?” Tô Minh Á suy nghĩ một hồi rồi tiếp tục nói. “Buổi chiều đội bóng có huấn luyện, huấn luyện xong tớ đến.”

Tôi cũng đâu dám phiền toái đại Diễn đàn Lê Quý Đôn nhân gia phải chạy xa xôi, khẩn trương nói: “Không có việc gì, cậu huấn luyện ở đâu, tớ đến tìm cậu.”

Cậu ta cười tươi, đầy mắt đầy sự kinh hãi, nhanh chóng báo địa điểm: “Sân bóng rổ Trung Uyển.”

Cái vẻ mặt này của cậu ta làm tôi không khỏi nhớ tên anh họ yêu nghiệt, sống lưng có một chút lạnh lẽo.

“Vậy tớ đi trước, tới trễ sẽ bị mắng.”

“Uh.” Tôi vẫy vẫy tay say goodbye

Chờ cậu ta đi xa, tôi mới thả lỏng thần kinh được, cùng người đẹp trai nói chuyện thật là hao tổn sức lực. Tân Hân ngồi kế bên tôi, tay gác lên cằm chắc chắn tán dương: “Kỳ Nguyệt, cậu xem Tô Minh Á này vừa học ngành toán học, vừa là hoàng tử trong mắt mọi người, nhìn cũng tốt, dùng cũng tốt hơn, thật sự không tệ, một người rất toàn năng đó.”

Dùng cũng tốt.....Khoé mắt tôi tự giác kéo ra, bĩu môi hỏi: “Cậu mới đi vệ sinh hả?”

“Hả? Làm sao cậu biết?”

“Hèn gì tớ nghe được mùi hôi toả ra từ người cậu.”

“Cậu đừng ghê tởm tớ, suy nghĩ xem tối nay nên dùng cách nào bắt Tô Minh Á lại.”

“Tân Hân, chị Tân, dì Tân! Tớ thật sự không muốn yêu đương, cậu có thể tha cho tớ không, van xin ngài, tối nay tớ nhất định cho bạn học Tô thấy được mặt khác của tớ, cậu đừng có che mắt cậu ta nữa, được không?”

Mắt Tân Hân lấp lánh. “Chẳng lẽ cậu muốn hạ gục Tô Minh Á, biểu diễn cái thú tính của cậu ra?”

Tôi vô lực khoát khoát tay với cậu ấy, “.....Không nói với cậu nữa, hai chúng ta không cùng một thế giới, dù sao thì qua tối nay mà Tô Minh Á còn liên lạc với tớ thì tớ sẽ chặt đầu cho cậu xem.”

“Đừng, ngàn lần đừng làm vậy, cậu Diễn đàn Lê Quý Đôn chặt đầu ra lỡ làm lây bệnh chậm chạp khủng khiếp của cậu cho tớ thì sao, đừng trách tớ vô tình, cậu tốt nhất nên giữ lại dùng một mình đi.”

Cô nàng nói xong thì trở lại vị trí của mình, tôi tựa vào vách tường gạch men lạnh lẽo, bất chợt lòng buồn vô lực +500.

Hai ngày nay chuyện hư hỏng nhiều quá.

Tôi phải nhanh chóng thoát khỏi cái trạng thái này mới được.

Tan học, tôi nhờ Tân Hân mang balo về ký túc xá dùm tôi, một mình dạo bước đến khu huấn luyện bóng rổ.

Đến sân bóng, vừa liếc mắt sơ một cái tôi liền nhận ra Tô Minh Á, khắp người đầy mồ hôi. Mặt mày vẫn thanh tú như cũ, cậu ta liếc tôi một cái, có lẽ là không thấy tôi tiếp tục tung bóng.

Tôi đột nhiên nhận ra một điều, tác phong chơi bóng của cậu ta không hề bị ảnh hưởng bởi bên ngoài, chỉ chuyên tâm vào quả bóng trong tay.

Trên sân không khí rất sôi nổi, phía bên ngoài sân có vài người đang ngồi xem bóng, chắc là bạn gái của một trong những tên đang chơi bóng không thì là tới xem huấn luyện.

Tôi chen vào giữa những người này ngồi xuống, phát hiện có vài nữ sinh do hâm mộ Tô Minh Á nên đến xem, những nữ sinh này cổ vũ rất nhiệt tình, tôi đổ mồ hôi lạnh, mấy cô gái này so với những người thi đấu còn có khí thế hơn. Nhìn mấy cô đó rồi tôi nhìn lại bản thân, tôi cảm thấy mình giống như người qua đường do nhàm chán nên mới ghé qua đây ngồi xem.

Vì để cho Tô Minh Á thay đổi ấn tượng với tôi, tôi đứng dậy đi đến chỗ mấy cô gái đó cười ngây thơ nói: “Bạn học, trên tay bạn có cái gì đó có thể cho tôi mượn dùng tí được không?”

Nữ sinh đó đánh giá tôi nhìn từ trên xuống dưới, lạnh nhạt nói: “Chị ơi, đồ trên tay tôi có thể mượn, nhưng điều kiện là cô phải gia nhập hội Những người yêu thích tiểu Tô Tô.”

Bởi vì cái tên “yêu thích tiểu Tô Tô” đó quá vang dội làm tôi rung động, quên mất phải chất vấn cái từ “chị ơi” kia.

Tôi vội vàng gật đầu, “Được được, vậy giờ cho tôi mượn trước đi, xài xong tôi sẽ gia nhập với mọi người.”

Cô gái nhỏ dễ dãi, đưa cái chai trên tay cho tôi. Tôi vuốt vuốt tay áo, đồng dục nói với mấy cô gái đó: “Các con, các con thật không tí kích thích nào, xem ta, xem ta cái gì mới gọi là cổ vũ, cái gì mới là thực sự thích tiểu Tô Tô!”

Nói xong, tôi nhảy lên trên khán đài, gõ gõ cái chai trong tay, dùng giọng sôi sục rống to: “Biển rộng mênh mông, tiếng trống mỹ miều, nhìn, rõ ở phía trước, nghe, tôi cho các người la lên. Lấy hết dũng khí tiến tới, các anh em trên sân, tiếng vỗ tay thuộc về các người, mỹ nữ thuộc về các người, thành công cũng thuộc về các người!”

Rống nhiều đó chưa đã, tôi phát hiện còn chưa nói trúng trọng điểm, tiếp tục gõ gõ chai: “Bạn học Tô, bạn là trái tim của sân bóng, nhảy lên mộng tưởng; bạn là tinh thần của trận bóng, khích lệ huy hoàng; gió vì bạn nổi lên; mây vì bạn giúp vui!! Cố lên, bạn học Tô, chúng tôi kiêu ngạo vì bạn! Nhân dân Tổ quốc kiêu ngạo vì bạn!”

Rống xong tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm, coi thường ánh mắt của người xung quanh, nghiêng đầu nhìn các cô em phía sau, thật đáng thương cho các cô em này miệng không khép lại được.

“Chị chị chị chị chị.” Một người trong số đó cà lăm, vẫn chưa hoàn hồn, “Chị, chị thật sự bá đạo, chị học ở ngành nào, bạn nào vậy?”

Tôi lau mồ hôi trên khóe mắt, nhếch miệng: “Ngành kế toán hệ 3 bạn.”

Cô nàng kích động, mồm miệng nói không rõ, sùng bái tôi nói: “Chị thật là có khí chất, lại có nội hàm, bọn em thật sùng bái chị, chị có thể gia nhập hội chúng em không?”

Tôi trả cái chai lại cho các cô nàng, vỗ vỗ tay nhảy xuống khán đài, “Uh được.”

Bọn họ vội vàng đem ghế tới, tôi cũng rất hào phóng đặt mông lên. Một cô gái lấy ra cuốn tự truyện do các cô tự chế màu hồng viết về tiểu Tô Tô ra đưa cho tôi.

Ở bên trong là vô số những tấm ảnh chụp Tô Minh Á quay đầu lại mỉm cười. Tôi chiêm ngưỡng mấy tấm hình, quả thật rất có tiềm chất giam giữ hết trái tim của các thiếu nữ.

Còn chưa nghiền cứu xong, đã bị một bàn tay khác lấy đi rồi. Bà đây còn chưa có nhìn xong! Tôi quỳnh lên, cau mày ngẩng đầu, bóng dáng Tô Minh Á đứng đó, một tay cầm chai nước suối uống, một tay cầm cuốn tự truyện đó nhìn nhìn.

Ai yo, yết hầu di chuyển lên xuống, thật là gợi cảm quá đi!

Cậu ta ngồi đó cô gái đưa cuốn tự truyện đó, mỉm cười sinh động: “Cái này là bạn làm?”

Cô gái gật gật đầu, một giây sau mới phản ứng lại chỉ chỉ vào tôi noi: “Tuy là do em làm nhưng hội trưởng của chúng em là chị này ạ!”

Mẹ kiếp! Một giây trước tôi mới vào hội của các cô, tại sao một giây sau lại thành hội trưởng của các cô đẳng quang ngai vàng đó.

Tôi không hiểu vì sao mình lại đỏ mặt, vội quay đi chỗ khác không nhìn cậu ta nữa.

“Có thể nhường một chút không?” Ánh mắt tỏa sáng, Tô Minh Á nói với bầy con gái đó.

Bọn họ vội vàng phui vấy đứng lên, nhường qua một bên. Tô Minh Á ngồi vào bên cạnh tôi, đẩy nắp chai nước lại, để qua một bên. Ánh mắt cậu ta nhìn tôi chăm chú, tầm mắt như có tia X muốn thiêu cháy tôi.

Mặt tôi càng ngày càng đỏ, tôi âm thầm khinh bỉ chính mình.

Do vừa mới vận động xong nên giọng nói của Tô Minh Á vô cùng quỵén rũ, cậu ta cười nói: “Kỳ Nguyệt, xem ra cậu thật sự quan tâm đến tớ thật lâu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tôi như muốn nổ tung, xúc động phần nộ nắm chặt tay, Tô Minh Á đúng là anh em với tên cầm thú kia, xem như tôi nhìn lầm hai người họ.

6. Chương 6

Tô Minh Á xin kết thúc huấn luyện trước, giải thích lý do với huấn luyện viên thuận tiện giới thiệu tôi với mọi người.

Tôi thật khâm phục sức chịu đựng của bạn Tô này, tôi đã gần như gào khóc làm ra những hành động điên rồ như vậy mà cậu ta vẫn còn dám đem tôi giới thiệu với mọi người.

Có một chàng trai thần sắc hưng phấn rất sùng kính tới trước tôi dùng giọng Đông Bắc nói: “Ai yo chị dâu, chị thật sự rất có chí khí.”

Tôi thật sự là vừa vừa quần trí.

Ngược lại Tô Minh Á rất tự nhiên mỉm cười thay tôi giải vây, đấm đấm chàng trai kia, “Gọi tốt.”

Bạn Tô lại nói tốt.....Tôi lại đỏ mặt rồi.

Qua một hồi giới thiệu xong, cậu ta mới quay sang nhìn tôi, đôi mắt như trắng rằm, “Chúng ta đi ăn cơm?”

Tôi sửng sốt rồi lập tức hồi hồn, “Tùy tiện.”

Lúc này đột nhiên có người chỉ chỉ phía sau lưng tôi, tôi quay lại nhìn thì ra là cô gái lúc nãy đưa cuốn sách cho tôi.

Cô nàng sợ hãi nhìn tôi, hoàn toàn đánh mất dáng vẻ vừa rồi, “Chị ơi, em thật không biết học trưởng Tô là bạn trai của chị, trước mặt chị hành động như vậy thật là xấu hổ...”

Phụt, tôi phun . Chỉ là cũng không thể trách nha đầu kia, cảnh tượng Tô Minh Á giới thiệu tôi thật giống cảnh mang vợ về nhà giới thiệu với gia đình.

Không đợi tôi giải thích, Tô Minh Á đã nói: “Không sao, Kỳ Nguyệt rất rộng rãi, em tên gì?”

Tôi cứng họng, hình như có cái gì đó không đúng ở đây, về phần có cái gì không đúng tôi cũng không biết có cái gì không đúng. (Ặc, cảm thấy hại não với chị này =.=)

Cô gái nháy nháy mắt, ánh mắt lóe sáng bất ngờ, “Em tên là La Ly.”

Phụt, tôi lại phun một lần nữa. La Ly cô nương, cô cũng thật là Loli quá đê.

“Uh, La Ly, thứ bảy và chủ nhật đều có huấn luyện, lần sau không cần trốn học, chủ nhật đến xem cũng được.” Tô Minh Á không hề bị bất ngờ bởi cái tên đó, rất tự nhiên nói thuận tiện ôn nhu nhìn các cô gái phía sau La Ly.

Các cô gái lập tức đỏ mặt, so với hoàng hôn còn nóng hơn ngàn lần, các nàng vội vàng gật đầu.

Tuổi trẻ thật tốt. Tôi cảm khái nhìn theo bóng các bạn trẻ bước đi.

Tô Minh Á quay sang nhìn tôi, hình như vẻ mặt tôi bây giờ rất ngu dần hay sao ý, cậu ta sờ sờ mũi vừa cười vừa nói: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Hai chúng tôi đến một quán ăn vặt bên ngoài trường có tên là “Nhạc tư vị” Tôi gọi một ly mỹ lộc (tớ chịu tớ cũng không biết ly này là gì), uống ngụm đầu tiên đã mắc mắc ngen.

Tô Minh Á thấy tôi như vậy mở to hai mắt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Y chang như nước lã.” Tôi rút tờ giấy lau lau miệng, vẻ mặt hết sức khổ sở.

Cậu ta cong cong khoe miệng, đem ly nước cam chưa uống cho tôi.

“Tớ không thích chua.” Tôi ghét bỏ nhìn chằm chằm cam cam vàng vàng trong cái ly...

Cậu ta rất tự nhiên lấy đi nước cam về, sau đó đứng dậy đi đến quầy thu ngân. Lúc trở lại, trên tay đã cầm một ly dâu tây, “Hình như các cô gái đều thích uống cái này.”

Tôi dùng muỗng chọt chọt trên bề mặt ly dâu tây, ngăn đầu giọng điệu cực kỳ khó chịu: “Vậy không có ai nói cho cậu biết, con gái tới kỳ sinh lý thì không thể uống cái này.”

Tô Minh Á kinh ngạc mở to mắt, khuôn mặt đỏ ửng, hai mí mắt rũ xuống, như một đứa bé vừa phạm phải sai lầm: “Tớ không biết, thật xin lỗi.”

Sự cứng rắn như đang tan chảy trong lòng tôi. Đúng vậy, những hành động cáu kỉnh vừa rồi đều là do tôi cố ý.

Lúc này phục vụ bưng hai tô mì lên, tôi cắn miếng trứng mặn liền ghét bỏ đẩy nó ra chỗ khác, bắt đầu gấp mì, gấp được hai đĩa thì buông tay, chống cằm không chớp mắt nhìn tô mì của bạn học Tô Minh Á.

Chỉ có tôi biết, lòng tôi đang lặng lẽ rơi lệ. Mì, là mì đó, tôi ít nhất cũng ăn được hai tô, vậy mà bây giờ...haizz đúng là tự tạo nghiệp chướng cho bản thân.

Cách ăn của Tô Minh Á không nghiêm trang như anh cậu ta, nhưng mà có một loại vẻ đẹp không diễn tả được. Qua một lúc, bị tôi nhìn lâu quá cậu ta mất tự nhiên ngẩng đầu nhìn tôi hỏi: “Không ăn sao?”

“Uh, tớ kể chuyện cười cho cậu nghe.”

Cậu ta mỉm cười, “Được.”

Tôi há há giọng, dáng vẻ nghiêm túc bắt đầu kể chuyện cười.....

“Có một ngày, tiểu Minh và ba đi ăn mì sợi, tiểu Minh cảm giác cổ họng ngứa ngứa, nấc cục, nấc ra một đồng giòì bọ. Tiểu Minh nói, ba ba thì ra cọng mì cũng có thể cử động!Người ba nhú mày nói đừng lãng phí thức ăn, nuốt trở vào, Vì thế tiểu Minh lại ực một tiếng rồi nuốt trở về.”

Quả nhiên, Tô Minh Á buông đĩa xuống, sau đó.....cực kì vui vẻ nở nụ cười.

Nở nụ cười?! Đúng vậy, cậu ta cười. Mà còn cười cực kì khoa trương, không phải haha mà là hô hô, tôi kinh sợ nhìn cậu ta.

Lúc tôi nghe chuyện này là đang ăn mì Tân Hân thuận miệng kể cho tôi nghe, tôi thiếu chút nữa là ói hết cả cơm hôm nay và hôm qua đã ăn. Chỉ là, cái vị trước mắt này, cậu ta lại cười như vậy.....

Qua một lúc lâu, Tô Minh Á mới ngừng cười, yên lặng nhìn tôi, đáy mắt đọng nước vì cười quá nhiều, cậu ta mỉm cười mở miệng: “Kỳ Nguyệt, bạn thật đáng yêu.”

Cho đến khi Tô Minh Á đưa tôi về ký túc xá, cả người cứng ngắc tôi cũng không biết mình làm sao mà về tới phòng được.

Em trai nhà họ Tô cũng thật là cực phẩm quá đi, không ngờ trên đời này cũng còn sót lại người như vậy, thật đáng sợ.

Ngay cả dì quản lý ký túc xá cũng nói một câu với tôi đầy thâm thúy: “Kỳ Nguyệt, dì cuối cùng cũng thấy bạn trai của cháu, đáng vẻ thật thanh tú, có thể giày vò con như vậy, ai yo, thật là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.”

Vào cửa, tôi còn chưa ngồi xuống đã bị Tân Hân phóng cuốn tạp chí vèo vèo bay tới.

Giọng cô nàng quái dị hỏi: “Kỳ Nguyệt à, sao lần nào cậu trở về cũng là cái bộ dạng quỷ quái này?”

Tôi xoa xoa đầu, không để ý tới lời cô nàng, nhặt cuốn tạp chí lên, rống một hơi: “May mắn cho cậu là cậu lấy cuốn tạp chí, cậu Diendan mà lấy cái khác thì ngày hôm nay cậu thấy không phải bộ dáng quỷ quái, mà chính là một nữ quỷ chính hiệu đấy, biết chưa?”

Xùy —— tôi khinh thường, mở tủ quần áo thay áo ngủ.

“Nhưng mà nói thật, cậu cùng tiểu vương tử Tô Minh Á thế nào rồi?” Cô nàng không biết từ khi nào đã đứng kế bên tôi, thần bí hỏi.

“Cậu ta khen tớ đáng yêu đấy.” Tôi quay đầu, hét vào trong lỗ tai cô nàng.

“Aizzza, con quỷ này.” Tân Hân né tránh, tiếp tục hỏi: “Biểu hiện của cậu như thế nào mà tiểu vương tử chúng ta lại khen cậu đáng yêu?”

Tôi túm túm áo ngủ, bĩu môi nói: “Biểu hiện như thế nào, thì cái gì tớ cũng không ăn, canh lúc cậu ta ăn mì thì kể chuyện cười siêu tởm kia.”

“.....” Tân Hân bị tôi hù dọa, thì thào hỏi: “Tiểu Minh và ba ba?”

“Uh.” Tôi gật đầu.

Cô nàng đột nhiên kích động, nhảy lên đòi đập đầu tôi: “Cậu nói cái gì? Không lẽ không còn gì khác nói sao?”

“Uh.”

“Xong rồi xong rồi, xem ra Tô Minh Á khen cậu đáng yêu là đang dối lòng mình đó. Lúc này tớ ở trên sân thượng phơi quần áo, thấy cậu ta đưa cậu về, tớ cho là đùa giỡn. Ai dè.....Ài, đứa nhỏ này cũng thật có gia giáo. Cậu nói đi, làm sao cậu có thể như vậy hả?”

“Còn không phải là do đồ quỷ cậu ban tặng, bình thường cậu lúc nào cũng kể chuyện hài này, tự nhiên nó thấm vào não tớ. Hôm nay đi ăn tớ vừa thấy mì là đột ngột nói ra thôi.”

“Chẳng lẽ.....lỗi là do tớ?”

“uh.”

“.....”

Sau một hồi đối thoại, đứa trẻ Tân Hân không chịu được đả kích, yên lặng đi về chỗ ngồi của mình cúi đầu suy nghĩ.

Tôi ôm áo ngủ tới phòng vệ sinh, định đóng DiễmĐànLêQuýĐôn.cửa, Tân Hân đột nhiên gọi tôi, nhìn tôi có chút thương cảm nói: “Kỳ Nguyệt, nói thiệt, tớ thật sự muốn cái não của cậu.”

Ầm! Một giây sau, tôi đóng cửa nhà vệ sinh thật mạnh, vang rung trời.

Nước ấm tỏa nhiệt, chậm rãi chảy khắp thân thể tôi, thật thoải mái. Tôi từ từ nhắm hai mắt, hồi tưởng lại những chuyện phát sinh ngày hôm nay. Cũng có khả năng Tô Minh Á giống như lời Tân Hân nói, chắc là đang dối lòng. Đưa mình trở về chắc chỉ là lịch sự.

Nghĩ vậy, tôi đột nhiên cao hứng.

Tắm rửa xong xuôi, đột nhiên có người gõ cửa, tiếp theo đó là âm thanh của Tân Hân.

“Kỳ Nguyệt, có điện thoại.”

Tôi vội vàng trả lời: “Tớ còn chưa mặc đồ nữa.”

“Vậy thì đừng có mặc, tự mình lẳng trì (chặt đầu) trong đó đi, rồi thấy não của cậu ra đây.” Giọng nói của Tân Hân lộ rõ vẻ tà ác.

“hả?”

“Xa cậu có vài phút mà Tô Minh Á đã gọi điện đến, không cần biết người nào bắt máy đã nhanh miệng nói, Kỳ Nguyệt tớ rất nhớ cậu.”

Tôi đang mặc đồ chưa kịp đứng vững đã ngã ngửa ra sau.

Đầu đập vào vôi nước, ôi mẹ ơi đau chết đi được.

Tiếng động rất mạnh, Tân Hân lo lắng đẩy cửa đi vào. Cô nàng nhìn nhìn, sắc mặt từ hồng hào chuyển sang trắng bệch.

Tôi có thể cảm nhận được Diễm Đan Lê Quý Đôn một chất lỏng nóng bỏng từ trên trán tôi chảy xuống, hình ảnh trước mắt như biến thành màu đỏ.

Ai àh, là máu, tôi lập tức ngất xỉu.

Trong lúc mơ hồ, tôi nghe Tân Hân thúc giục: “Kỳ Nguyệt, tớ nói đùa mà, sao cậu nghĩ quẩn như vậy, sao lại đập đầu dằm bộ não cho tớ hả!”

Tôi muốn hét lên, đại gia cậu chết đi, nhưng thật đáng tiếc, tôi đau đến mức một từ cũng không nói được.

7. Chương 7

Nằm trên cái giường trắng, nhìn trần nhà màu trắng, ngửi được mùi thuốc sát trùng, tôi ý thức được, tôi bị trời phạt rồi.

Tôi thật sự thật sự thật sự không nên đi trêu ghẹo con trai

Ông trời vì muốn trừng phạt tôi, cực kỳ mạnh tay trực tiếp giáng xuống tai ương cho tôi, thiếu chút nữa là làm cho não tôi mất trí nhớ (tớ ước gì con người mất trí thiệt =.=)

Tôi còn không muốn chết sớm như vậy, tôi còn muốn sống thật tốt mà, tôi còn đang trong cái tuổi thiếu nữ đầy sức sống mà, đường sinh mệnh tôi còn chưa đi được một nửa mà.

“Kỳ Nguyệt.” Tân Hân ngồi cạnh giường, giọng nói u buồn gọi tôi: “Cậu đừng dùng ánh mắt dờ dẩn, vẻ mặt rã rời nhìn trần nhà nữa, cậu làm tớ sợ đấy.”

= =|||

Tôi nhìn cô nàng đầy đặn đầu cô nàng, khuôn mặt như đang chịu tang của Tân Hân lập tức vui vẻ.

“Cậu không đi học sao?” Tôi hỏi.

“Học cái gì, mạng cậu xem chút là không còn!”

Lời của cô nàng khiến tôi không được tự nhiên, tôi vội vã nói: “Mặc kệ cậu, cậu đừng tự trách mình.”

Ngon trở cô đẩy đẩy trán tôi, giận dữ nói: “Chết đến nơi mà còn giả bộ làm người tốt, ngoài mặt làm như không có việc gì, trong lòng lại hận tớ nghiêm trọng nghiêng lợi.”

Đầu tôi vốn không khỏe bị cô đẩy đẩy như vậy lại bắt đầu đau, tôi nhú mày hét lên: “Vốn tớ không hận cậu, nhưng bị cậu đẩy như vậy, giờ thì tốt rồi, tớ hận cậu thấu xương!”

Cô nàng cũng ý thức được mình ra tay hơi nặng, vội vàng chồm lên thổi thổi, tôi đẩy mặt cô ra, “Đừng làm tớ buồn nôn, biết không?”

Cô nàng đang muốn phát tác, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lâm Tĩnh cầm theo hộp cơm cười cười đi tới.

Lâm Tĩnh đi tới cạnh giường, giọng nói mềm mại nói: “Kỳ Nguyệt, sáng sớm tớ chạy đi mua canh củ từ hầm cách thủy cho cậu nè, bổ não, hiệu quả rất tốt.”

Tân Hân đoạt lấy cái hộp, nháy nháy mắt với tôi: “Thấy không, cái gì gọi là chị em tốt! Đây mới chính là chị em tốt nè!”

Tôi nhìn hai cô nàng, trong lòng cảm thấy ấm áp sung sướng. Uh, là chị em tốt.

Nhưng tôi lại cảm thấy được có cái gì đó không đúng, vội vàng hỏi: “Tân Hân cậu không có đi học, đúng không?”

Tân Hân đang đùa giỡn với Lâm Tĩnh, đối với vấn đề tôi hỏi có phần kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu.

“Lâm Tĩnh cũng không đi, đúng không?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy.” Lâm Tĩnh nhìn tôi kỳ quái, nhả đôi lông mày tinh tế kia.

“Như thế xin hỏi hai vị hảo tỷ muội, giấy phép xin nghỉ của bệnh viện các cậu xử lý như thế nào?”

“Tớ đưa cho Lâm Tĩnh. Tớ muốn đến thăm cậu nên không có đi học. Hồi nãy nhìn cậu ấy sửa soạn trước gương, tớ cho rằng cậu ấy đi học.” Tân Hân nháy mắt mấy cái.

Lâm Tĩnh cũng nháy mắt mấy cái nói: “Tớ một lòng nhớ đến canh củ từ hầm của cậu, nghĩ rằng chắc là Tân Hân đi thăm cậu sẽ về sớm, kịp giờ đi học nên đơn xin nghỉ vứt lên bàn của cậu ấy rồi.”

“Vậy còn Thất Trưởng?” Tôi tuyệt vọng hỏi, Thất Trưởng tuy là chán ghét tôi nhưng dù sao tâm cũng không xấu, nhìn giấy phép trên bàn Tân Hân thì mang đi dùm.

“Cậu hẳn cũng biết, cậu ấy đi học sớm hơn chúng mình, người ta muốn đi học sớm chuẩn bị bài vở.” Hai cô gái đồng thời nói.

Nói cách khác, không ai xin phép dùm tôi, giờ học sáng hôm nay, aizz tôi thật không dám nghĩ tới.

Lúc này, điện thoại bên gối rung rung, tôi nhìn nhìn, quả nhiên, là tin nhắn của Tô cầm thú.

“Kỳ Nguyệt, em không những một mình cúp học mà còn rủ theo các bạn cúp, em khá lắm.”

Tôi đang phiền lòng như dầu muốn nứt ra, lại nhìn đến dòng chữ châm chọc này, tôi nhất thời nước mắt lưng tròng, cạch cạch cạch bấm một hàng chữ.

“Thầy, thầy không có nghe nói đêm qua phát sinh nữ sinh trong ký túc xá tắm rửa đổ máu sao?”

“Có nghe nói, em tốt nhất đừng nói với tôi, em bị dọa đến mức không dám đi học.”

Tôi không biết lý do tại sao nước mắt lại rơi xuống, trong lòng cực kỳ ủy khuất. Chẳng quan tâm ánh mắt hai cô bạn kinh ngạc, tiếp tục bấm bàn phím.

“Thầy, rất không may, cái người tắm rửa đến mức phải xuất huyết, là em.”

Nhấn nút gửi, tôi nhét di động dưới đáy gối, khuôn mặt đầy nước mắt biến mất, nghiêm trang nói với hai người chị em: “Thân bằng hảo hữu nhắn tin hỏi thăm, chúc tớ sớm ngày bình phục, này là tớ đang cảm động, tớ muốn uống canh.”

“Kỳ Nguyệt,” Tân Hân thần sắc hung dữ tiến tới bóp mặt tôi, “Tớ thấy cậu không phải như vậy.”

Tôi né tránh móng vuốt cô nàng, vắn nắp hộp thức ăn, mùi thơm tràn khắp phòng bệnh, tôi cầm muỗng khuấy khuấy mức lên một muỗng bắt đầu ăn.

Thật đúng là, nơi nào có áp bức, nơi đó có phản kháng. Để lần sau có thể chiến đấu tốt, tôi lại càng phải bổ sung năng lượng.

Không biết là do hiệu quả nước canh tốt hay là do tôi sức đề kháng mạnh mà không tới một ngày, tôi quang vinh được xuất viện.

Lúc xuất viện, Tân Hân mua một cây xương rồng, trên cây được buộc một cái nơ tinh xảo màu hồng nhạt.

Tôi thay đồ bệnh viện xong cầm cây xương rồng lên, nhìn trái nhìn phải, hỏi Tân Hân: “Tớ nói này, người ta xuất viện đều tặng hoa bách hợp, hoa hồng.....sao cậu lại tặng tớ xương rồng?”

Cô nàng cẩn thận đón lấy cây xương rồng từ tay tôi, biểu tình cực kỳ thánh khiết nói: “Kỳ Nguyệt, cậu biết không? Ngày hôm qua tớ lên mạng tìm hiểu, xương rồng là thích hợp nhất với cậu.”

“Hả?”

“Xương rồng là kiên, là cường.” Cô nàng nhìn tôi, gằn từng chữ.

“Di Tân, tớ thấy hoa có ý nghĩa gian/tình mới hợp với tớ.” Tôi xoa xoa huyết thái dương, xách túi hành lý đi ra ngoài.

“Gian/tình? Hoa gì mà có nghĩ gian/tình? Sao tớ chưa thấy qua?”

“Cậu nói cho tớ biết đi, tới đi mua, chị đây có tiền.”

“Sao cậu lại tự cầm túi vậy, cậu còn đang bệnh mà.....”

“Kỳ Nguyệt, sao đột nhiên cậu đi nhanh vậy?”

.....
Tân Hân đi theo phía sau gào khóc um sùm, tôi hận chết đi được, kéo nón áo khoác lên trùm đầu, che kín nửa khuôn mặt.

Tôi thật sự không quen biết người con gái điên đó, mọi người đừng nhìn tôi.....

Đi nhanh đến cửa bệnh viện, một bà lão đang đứng xếp hàng đăng ký giữ chặt tay áo tôi, hiền lành nói: “Cháu gái à, bệnh của chị cháu không phải ở khu này, cháu đừng có ghét bỏ nó.” Tiếp theo, bà cụ run rẩy chỉ vào một lối đi nhỏ, “Chỗ đó quẹo trái là khoa thần kinh, bệnh của chị cháu nên sớm được chữa trị kịp thời.”

Không đợi tôi trả lời, Tân Hân đã vọt tới trước mặt tôi, gắt gao nắm lấy tay bà cụ, mắt sáng như đuốc nói: “Bà ơi, cháu cực kì bình thường, bà đừng lo lắng.”

Tân Hân đã chuyển từ trạng thái động kinh sang chế độ bình thường, yên ổn bên cạnh tôi. Hai chúng tôi trầm mặc bước đi, sắc mặt Di_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn cô nàng không vui nói: “Kỳ Nguyệt, sao lúc nào đi với cậu, tớ cũng bị cho là đầu óc có vấn đề?”

“.....” Tôi thật sự bị dọa rồi, sau một lúc lâu mới thốt ra được mấy chữ: “chắc mấy người đó có mắt nhìn người.”

“Cũng khó trách cậu, làm ra những chuyện kỳ quặc cũng không bị người khác nói. Nhìn bộ dạng cậu, bọn họ sẽ cảm thấy được, aizzzzzzz.....”

Giờ phút này, tôi quyết định im lặng.

Từ trong bệnh viện đi ra đến cửa, Tân Hân vẫn cứ lầm bầm. Dĩ nhiên, tôi cũng giả vờ mắt điếc tai ngơ, trải vào phải ra. Cho đến khi gặp Tô Minh Á cô nàng mới thôi lâu bầu.

Tô Minh Á tới đón tôi, đây là nằm trong dự đoán của tôi rồi. Bởi vì tới hôm qua cậu ta có gọi điện thoại cho tôi. Nhưng mà, tại sao người lái xe lại là Tô cầm thú, đúng là ngoài dự đoán.

Cho nên giờ phút ngồi trong cái xe xa hoa, suy nghĩ rất lâu, tôi rút ra được kết luận, anh chở em đi cũng không có gì nghiêm trọng. Nhưng mà tôi đang rất bị thảm, xe của Tô Tín.

Trước tiên nói về chuyện cũ một tí, nó từng làm cho tôi có một quá khứ bị thương đầy ám ảnh. Lúc tôi lên cấp 3, ba tôi gây dựng sự nghiệp, mua được chiếc Toyota đầu tiên, vì thế rất hứng thú đưa cả nhà ra đường cao tốc hóng gió.

Không bao lâu sau tốc độ xe chậm dần. Lúc này ba nhìn ra bên ngoài, kinh sợ la lên: “Nguyệt Nguyệt, con ‘nhìn xem, chiếc xe bên cạnh chúng ta.’”

Tôi đang buồn ngủ, hé mắt nhìn nhìn, màu đen, hình giọt nước, tỏa sáng lấp lánh, không có gì đặc biệt, tiếp tục nhắm mắt lim dim. Nhưng giây tiếp theo, lời ba nói làm tôi chấn động, lập tức tỉnh dậy.

Ba nói xe nhà chúng tôi cũng không bằng một cái bánh xe của xe kia.

Tôi lại tiếp tục đi tìm bóng dáng của xe kia, không nghĩ tới, tốc độ không giống nhau, tôi chưa kịp thưởng thức, chiếc xe đã lao vút đi, chỉ để lại một làn khói trắng.

Nhưng tôi không thấy rõ người lái xe là ai. Cách đây ba năm, tôi có gặp chiếc xe này một lần nữa, vết sẹo năm xưa lại đau làm sao mà tôi chịu nổi?

Vì vậy tôi nhìn sang Tô Minh Á nhỏ giọng kiu: “Tô Minh Á.”

Cậu ta quay đầu, nụ cười so với ánh mặt trời ngoài cửa còn chói sáng hơn, “Hả?”

“Xe anh cậu là xe mượn?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Phụt — Bên trong xe, Tô Tín và Tân Hân đồng thời phun ra.

Tô Minh Á không có cười nhạo tôi, nói ra sự thật: “Không phải, là của anh ấy mua.”

Của anh ta?! Mẹ kiếp, lừa gạt bao nhiêu người mới mua một chiếc xe như vậy??

Tôi không hỏi nữa, ngồi đằng sau uốn qua uốn lại, nghĩ tới Tô cầm thú bóc lột ba mẹ vất vả làm việc đổ mồ hôi nước mắt mới mua chiếc xe này, cả người cảm thấy không tự nhiên.

“Kỳ Nguyệt, cậu mắc đái à?” Tân Hân ngồi bên cạnh liếc liếc cái kính nhỏ trang điểm lại, cau mày chán ghét nhìn về phía tôi.

Cô nàng vừa dứt lời, Tô Tín vừa lái xe vừa phát ra tiếng cười nhẹ, nghe thật là chói tai. Tôi nhìn vào kính trong xe thấy có một đôi mắt hồ ly đang hí mắt nhìn chăm chăm mình. Tôi hung hăng trừng anh ta lại, anh ta càng cười tới tận mang tai, trong đôi mắt hẹp dài lộ ra một tia sáng giảo hoạt.

Anh ta chắc là đã đạt level max của sự vô sỉ rồi, tôi thầm mắng một câu. Không nhìn nữa, xoay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Còn chưa kịp thưởng ngoạn phong cảnh, tên Tô Tín kia đã thắng gấp dừng xe lại.

Tôi nhìn nhìn ngoài cửa sổ, mấy chữ quảng trường X to thấy mà ghê.

“Em thật sự không đi vệ sinh.” Tôi nói với anh ta, mặt mày rối rắm.

Nếu tôi muốn đi vệ sinh cũng không cần vào cái nơi sang trọng này đâu, đi nhà vệ sinh công cộng ven đường là được rồi.

“Ai nói cho em đi vệ sinh.” Tô Tín buồn cười ngoái đầu nhìn tôi, rồi mở cửa xe, vừa bước chân xuống vừa nói: “Tôi thuận đường mua vài thứ, các người chờ một chút.”

Tôi chóng tay lên cầm nhìn ra ngoài cửa xe, cố ý làm mình thành một thiếu nữ u buồn, đưa mắt nhìn hình ảnh anh ta biến mất trong tòa cao ốc.

Quảng cáo LV chiếm nguyên một mặt tường, xuyên thấu qua tấm thủy tinh, có thể mơ hồ thấy một cây piano vĩ đại.

Thật sự là hai thế giới.

Cái anh Tô Tín này, thuận đường? Mua vài thứ? Ở nơi xa hoa này?

Trong lòng tôi cực kỳ u buồn. (ko lẽ chi nghĩ c ko xứng với anh???)

8. Chương 8

Trong lòng tôi thầm khinh bỉ Tô cầm thú, người này đúng là tiêu tiền không biết suy nghĩ.

Khinh bỉ tới lần thứ 11 thì Tô Tín cầm theo một túi giấy trở lại, nhìn cái logo trên túi, cái loại người nghèo như tôi cũng không biết nó là gì.

Anh ta vào xe, tiện tay vứt túi giấy qua kế bên, Tân Hân bên cạnh tôi nhìn chăm chăm cái túi, miệng mồm há to.

Tôi đang chuẩn bị cho cô nàng cái tát để cô tỉnh lại thì đã bị ánh mắt cô nàng xem thường nhìn tôi, ngượng ngùng tôi đành thụt tay lại.

Tôi buồn bực chảy mồ hôi, tiếp tục làm một thiếu nữ u buồn.

Rất nhanh, đã đến ký túc xá, tôi khéo léo cự tuyệt lời nghị của Tô Minh Á đưa tôi lên lầu.

Tôi xuống xe, đứng phía sau xe một cách nghiêm chỉnh, chờ Tô đại gia mở cốp xe. Tân Hân bước xuống xe, đứng ở cửa ký túc xá chờ tôi.

Không biết anh ta có cố ý hay không, ở trong xe thật lâu mới bước xuống mở cốp.

Lúc này tôi mới nhìn rõ anh, hôm nay anh ta mặc áo sơ mi đen huyền, rất thanh lịch. Anh ta nhìn y chang các diễn viên truyền hình bước xuống xe, vô cùng anh tuấn, đủ tiêu chuẩn làm một super model.

Anh ta thay tôi cầm hành lí ra xuống, vẻ mặt nhàn nhạt nhìn tôi nói: “Kỳ Nguyệt, ngày mai là thứ hai.”

“Thầy Tô, cho dù đầu óc em có bị thương cũng không đến mức quên hết ngày tháng.”

Tôi nhận lấy hành ký trong tay anh tay, lễ phép gật đầu cười cười. Anh nhìn tôi, khóe môi cong cong, nhan sắc hoàn mỹ dưới ánh mặt trời vẫn có chút lạnh lùng. Đôi mắt cười như không cười nói: “Ngày mai trên lớp, tốt nhất là nên để tôi nhìn thấy em.”

“Em sẽ đi, sẽ đi mà.” Tôi ôm hành ký, không thèm quay đầu lại kéo Tân Hân lên lầu.

Đúng như dự đoán, nhà tư bản Tô Tín đã bắt đầu áp bức giai cấp nông dân rồi.

Đến đây, nơi nào có áp bức, nơi đó có phản kháng!

Tôi học Spongebob Squarepants mặc niệm trong lòng ba lần, phải chuẩn bị thật tốt, thật tốt, cố lên!

Ngày hôm sau, thành phố bị ngênh đón một trận mưa kéo dài liên miên.

Hạt mưa tuôn rơi trên mặt dù, trong không khí đều mang hơi ẩm ướt xen lẫn lạnh lạnh, tôi nhin không được sụi sụi cái mũi.

Đứng ở cửa phòng học, tôi nhìn phòng học xa lạ, kéo chặt cổ áo đang bị gió thổi bay, bước nhanh vào trong. Tân Hân thuận theo đề nghị của tôi, tới trước giành bàn hàng đầu.

Tối qua Tân Hân hỏi tôi tại sao muốn ngồi bàn đầu. Tôi hăng hăng giọng, nghiêm túc trả lời: Một là vì muốn tuyên bố rằng “nữ hoàng trốn lớp” đã trở lại, hai là muốn Tô Tín kia chú ý đến bản cô nương.

Tân Hân phản xạ có điều kiện nhanh chóng đáp trả: Còn bày đặt nữ hoàng trốn lớp, tớ thấy cậu là nữ hoàng ngốc thì có.

Ta:

Sau khi tôi vào chỗ ngồi xong, các nữ sinh cùng lớp vây quanh hỏi thăm ân cần, tôi cũng ứng phó rất nhanh.

“Kỳ Nguyệt, bạn không sao chứ?”

“Không sao, đừng lo lắng.”

“Kỳ Nguyệt, bạn khỏe không?”

“Rất khỏe, rất khỏe.”

“Chắc là rất đau a.”

“Đã hết đau rồi, thật đó.”

“Kỳ Nguyệt, cậu khi không lên lớp học, xem ra cú ngã đã thay đổi cậu rồi.”

“.....”

“Kỳ Nguyệt, thất tình cũng có cách khác mà, cố nén bị thương đi.”

“Hả?”

“Sao càng nói càng lẫn lộn vậy.” Tân Hân đập bàn, “Các cô lo bản thân mình trước đi, Kỳ Nguyệt thật sự tốt rồi.”

Tú bà Tân Hân nổi giận, chúng nữ sinh cũng không muốn phiên toái, lặng lẽ rời đi.

Tú bà khinh thường lườm liếc chỗ các cô gái kia tụ tập, không chút để ý nói: “Đối với việc cậu bị thương thì bọn tớ và những người ở mấy phòng kế bên rất rõ nguyên nhân, nhưng cũng có một số quần chúng không biết rõ chân tướng sự việc.” Cô nàng bưng cái bình giữ nhiệt, nhấp nhấp môi, “Trong số những quần chúng đó, có người suy đoán cậu bị ngã là do sẩy thai.”

“Cái gì?!” Lần này đến phiên tôi đập bàn.

“Bạn học này, sao thầy vừa mới đến đã đập bàn như vậy?”

Tô Tín không biết khi nào đã vào phòng học, ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi.

Hôm nay anh ta mặc đồ màu vàng nhạt, cánh tay thon dài cầm giáo án, khuôn mặt tinh xảo như đã được gọt dũa, sống mũi cao thẳng tuấn tú như mang dòng máu lai.

Nói thật, tôi nghi ngờ anh ta đi phẫu thuật thẩm mỹ.

Lúc này tôi nhớ tới, nếu biết anh ta vào cửa, tôi không nên đập bàn chút nào, mà nên trực tiếp nâng bàn lên, quăng vào cái mặt giả tạo đó, chỉnh cho cái sống mũi cao đó gãy luôn đi.

Nhưng mà, lí trí đã chiến thắng sự kích thích, tôi vội vàng cười làm lành nói: “Thầy thầy dạy trai như vậy, em nhìn không được vô bản thôi không phải đập.”

Anh ta cũng cong cong khóe miệng: “Trò này đúng là cái gì cũng có thể nói, nhưng nhìn không quen mặt lắm.”

“Thưa thầy, em tên là Kỳ Nguyệt.” Tôi cung kính trả lời.

“Vậy à, trò Kỳ Nguyệt, lên bục giảng tự giới thiệu đi, được không?”

Tự giới thiệu.....Đây là đa số mọi người ai cũng ghét việc này, tôi cũng không ngoại lệ, nhưng mà tôi còn phải qua môn này, đi đến bục giảng, khom người cúi chào, hít thở sâu: “Chào các bạn học, mình tên là Kỳ Nguyệt. Học chung trong học kỳ đầu tiên chắc các bạn cũng biết mình là người thế nào rồi.”

Tôi hướng giọng về phía Tô Tín nói tiếp: “Thưa thầy, nếu có gì không biết có thể hỏi các bạn ở dưới, mà thầy là dạy thay, chờ thầy Vũ kính yêu của chúng em trở lại thầy sẽ phải rời đi. Biết em, nhận ra em hay không cũng không quan trọng, hà tất lại lãng phí giờ lên lớp ngăn ngừa chỉ Diễm Đan Lê Quý Đôn. vì vài câu giới thiệu này. Em nói đúng không, thầy Tô?”

Tôi mỉm cười, nhìn mấy người ở dưới cúi chào: “Giới thiệu kết thúc, cảm ơn lắng nghe.”

Lớp học đang yên tĩnh, đột nhiên bộc phát vỗ tay mãnh liệt. trong tràng pháo tay, tôi quay về chỗ ngồi, Tân Hân như hóa đá nhìn tôi. Lòng hờ hững của tôi thật là thỏa mãn.

Tô Tín trở lại bục giảng, đôi mày nhíu nhíu từ từ giãn ra, giọng nói yếu ớt: “Cảm ơn trò Kỳ Nguyệt đã tự giới thiệu về mình. Các bạn học, ty tôi là thầy dạy thay nhưng mà còn nhiều thời gian, tôi nhất định phụ trách tốt mọi người tới cùng.”

Dứt lời, lại là một tràng vỗ tay rân trời, tôi nghiêng đầu nhìn Tân Hân, lúc này tôi nói xong cô nàng cũng không có vỗ tay như vậy.

Khinh bỉ, trọng sắc khinh bạn, đứng núi này trông núi nọ, đồ không có nhân tính.

Tô Tín tỏ vẻ thích thú nhìn tôi, mở giáo án ra, xoay người về phía bảng, giơ tay viết bốn chữ xinh đẹp ——

Hàm số đa thức.

“Tiết trước chúng ta nói tới.....”

Nhận định rằng những lời anh ta nói tôi không hiểu gì, tôi đóng tập lại, nằm úp sấp xuống bàn ngủ.

Mới nằm xuống chưa được 1 phút, die»nd anl«equ»yd«on Tân Hân đã kiu: “Này, Kỳ Nguyệt.”

“.....Hả?” Tôi đang tiến vào chế độ mơ hồ, thì thào trả lời một tiếng.

.....

“Kỳ Nguyệt, Kỳ Nguyệt!” Giọng nói Tân Hân đột nhiên mở âm lượng to lên.

Tôi có nói rồi, tỉnh khỉ tôi lúc buồn ngủ mà có ai phá thì cực kỳ xấu, tôi bực mình đập bàn một phát.

“Con bà nó, âm ỉ cái quỳ gì!”

Tôi nghe được mọi người đang cười to.

Ngẩng đầu, thấy Tô Tín đang nhíu mày, xoa xoa cái mũi xinh đẹp, khuôn mặt buồn cười nhìn tôi.

“Thưa thầy, em đang nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ đạo lý làm người.” Về mặt này của anh ta làm thức tỉnh tinh thần mèo lười của tôi.

Anh xoa xoa mũi cười nói: “Làm phiền học trò Kỳ Nguyệt tan lớp đến văn phòng gặp tôi, chúng ta cùng nhau thảo luận kết quả suy nghĩ đạo lý làm người của em?”

“Dạ được ạ.” Tôi day day thái dương, nhức đầu trả lời.

Lớp học lại cười rôm rả.

Anh không nói thêm gì nữa, tiếp tục xoay người giảng bài.

Tôi mở tập ra, nhỏ giọng oán thán: “Tân Hân, khi không gọi tớ làm gì, cậu cũng nên xin lỗi tớ rồi đó!”

“Chị Nguyệt, thực khâm phục chị, lớp học ồn ào như vậy mà cậu như con chó chết, nằm im một chỗ không nhúc nhích.”

“= = ”

“Thầy Tô đặc biệt chú ý tới cậu, đoán là không chịu nổi nữa, mới lại gần để tớ đánh thức cậu.”

“Tớ ngủ là chuyện của tớ, anh ta dạy là chuyện của anh ta, mắc gì chịu không nổi.”

“Đầu tiên, die»nd an«equ»yd«onanh ấy đã cho qua rồi cậu còn không biết cảm kích. Thật ra thì điều này có thể cho qua, vì tính tình cậu xấu xa ai cũng biết. Nhưng mà, cái tội ngủ mà còn ngáy to là cậu không đúng, ảnh hưởng tới người khác. Anh ấy nhìn cậu lâu như vậy, coi như là hết lòng quan tâm rồi.”

“Ngáy to? = = ” Tôi : “Ngáy lớn lắm sao?”

“Không lớn.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm

Tân Hân bổ sung thêm: “Cả lớp đều có thể nghe.”

“.....”

“Thầy Tô thật là kiên cường, có thể trong cái tiếng ngáy này mà kéo dài hết một tiết, tớ đột nhiên cảm thấy hình tượng anh ấy đột nhiên cao lớn.”

“.....”

Tan học, Tô Tín đặc biệt nhìn tôi đầy hòa ái cười cười, tôi lập tức hiểu ý, đi theo bước chân đại nhân, đi thảo luận cái đạo lý làm người.

Trên đường đi, tôi nghiên cứu khuôn mặt hoàn mỹ của anh ta, hình như anh ta bị tôi nhìn lâu quá quay lại trừng mắt với tôi.

Tôi đi bên cạnh, xấu hổ cúi đầu, ngập ngừng hỏi: “Thầy Tô, đau không?”

“Không đau.” Anh ta miễn cưỡng đáp.

“Khó trách là già.” Tôi sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

Anh ta gờ tay, cầm cuốn sách gõ nhẹ cái ót tôi nói: “Kỳ Nguyệt, cả ngày trong đầu em chứa cái gì vậy?”

“Này!” Tôi trợn mắt hét lên.

“Gi?”

“.....Cái đó, thầy Tô, thầy không thể đánh em, trên đầu em còn vết thương chưa khỏi hẳn đâu, nếu như bị thầy đánh mà xuất huyết lần nữa, thầy phải chịu trách nhiệm đó.”

“Cái mũi của tôi bị em đụng xem chút cũng xuất huyết rồi.” Giọng nói anh trên đỉnh đầu mang theo ý cười nồng đậm.

“Em thấy không sao mà.” Tôi nhìn nhìn cái mũi xinh đẹp mấy lần, “Trắng nõn nà, còn sáng bóng một chút.”

“Cái đó là tôi kìm nén, dùng nội lực khống chế, cố gắng không cho máu chảy xuống. hiểu không?”

“Woa, thầy, thầy thật là lợi hại, DiễmĐànLêQuýĐôn.nội lực tìm tòi như vậy mà thầy cũng luyện được.”

Anh ta cười mà không nói, tiếp tục đi về phía trước. Đã tới văn phòng của anh, tới bây giờ, chỗ này tôi đã quen thuộc không khác gì nhà của tôi. Tôi suy xét có khả năng đi vào sẽ khó đi ra, vội vàng kéo tay áo của anh.

“Thầy Tô, thật ra đạo lý làm người cũng không có gì để thảo luận, nó phụ thuộc vào cuộc sống mà thay đổi, ví dụ như hiện tại, đạo lý làm người của chúng ta bây giờ là ăn cơm trưa.”

“Hả.....” Anh ta thoáng nhúm mày.

“Uhm.”

“Vậy theo em, đạo lý làm người của thầy bây giờ là gì?”

“Ăn cơm,” Tôi nhúm mi, ra vẻ trầm tư, “Không không, đạo lý của thầy bây giờ hẳn là làm một người thầy tốt, phát huy tinh thần một người thầy chân chính, mời sinh viên của mình là em đây đi ăn cơm trưa.”

“Tôi chỉ là thầy dạy thay, lấy đâu ra tư cách mời sinh viên ăn cơm?”

“Một ngày là thầy cả đời là cha, cha mời con ăn cơm là chuyện hiển nhiên thôi.”

“Vậy sao lúc em tự giới thiệu đó, không thấy em nói những lời này?”

“Em đây rất là biết điều, nếu như trên lớp để mọi người biết thầy tính tình dễ như vậy, tất cả đều bắt thầy mời cơm thì sao, một mình em là đủ rồi.”

Ánh mắt anh lóe sáng nhìn tôi một hồi, mở miệng nói: “Được, tôi vào trong lấy đồ, em ở đây chờ tôi.”

Sảng khoái đồng ý như vậy?

Tôi đứng ở ngoài cửa, tò mò nhìn anh bên trong thu dọn giáo án và sách vở, đột nhiên cảm giác có phần mất mát.

Những lời kịch tôi chuẩn bị ứng phó chỉ có thể nuốt luôn trong bụng, không cho nó dễ trứng.

Bà cô cùng văn phòng với anh thấy tôi, sắc mặt hoảng hốt, trong ánh mắt kia rõ ràng nói, tôi f***, tại sao lại là cô!

9. Chương 9

Lúc Tô Tín đi ra khỏi phòng, trên tay ngoại trừ cái cặp còn có cái túi thuận đường đi mua ở quảng trường X hôm trước.

Đi được một đoạn đột nhiên anh ta dừng bước. Hé miệng cười cười đưa túi giấy cho tôi.

“Cho em.”

Tôi sợ giật bắn người, khấn trương nhìn anh.

Dường như đoán được phản ứng của tôi, cười cười giải thích: “Không phải bom mìn gì, mở ra xem thử.”

Tôi mở túi giấy ra.một cái nón len màu hồng đan xen một đóa hoa màu trắng, rất đáng yêu. Tôi còn chưa kịp nghiên cứu kỹ lưỡng, Tô Tín đã giật lại, đội lên đầu tôi.

Cố gắng đội lên lần thứ nhất, khó khăn đội lên anh ta vui vẻ nói: “Kỳ Nguyệt, đầu em to thật.”

Không đội tôi trợn mắt nhìn, anh lại ra sức đội vào,.

“Thầy Tô! Đầu em còn đang bị thương!”

Không để ý tới tôi, nhìn nhìn cái đầu tôi, ánh mắt đảo đảo nói: “Được rồi, đi thôi.”

Tôi kéo cái nón xuống, bỏ vào túi giấy, trả lại cho anh hỏi: “Tại sao cho em cái này?”

Khi không có việc gì mà quan tâm, không phải gian xảo thì cũng trộm cắp.

“Chẳng lẽ em không cần?” Anh ta cầm túi giấy, nhíu mày hỏi tôi.

“Tại sao em lại cần cái này?”

“Vậy tại sao hôm qua em trùm nón áo, không phải là vì trên đầu em có sẹo sao?”

Tôi , hôm qua tôi trùm đầu là vì không muốn có quan hệ gì với Tân Hân, không phải vì vết băng trên đầu, anh ta vì cái này là để tâm, quả nhiên không phải người bình thường, suy nghĩ thật kì quái.

“Thầy, thầy nghĩ nhiều rồi, tâm tư của thầy thật là tinh tế hơn những cô gái khác nha.” Tôi cười nhạo anh ta.

Anh ta mắc nghẹn, im lặng một lúc rồi tiếp tục đi tiếp.

Tôi suy nghĩ cân nhắc trong lòng, Tô Tín đột nhiên tặng đồ cho mình, chắc là muốn dùng chính sách dụ dỗ, mật ngọt chết ruồi làm mình đỡ xuống phòng bị sắt thép của bản thân đây, sau đó sử dụng chính sách áp bức bóc lột, giăng bẫy một lưới bắt hết con người mình. Không được, mình nhất định phải tỉnh táo, kiên quyết chống lại, bảo trì lý trí.

Lúc này anh đưa cái túi cho tôi, nghiêng răng phát ra hai chữ.

“Mang vào.”

“Tại sao nhất định bắt em mang?” Tôi vội vàng kháng cự.

“.....Che mưa.”

-_-|||

Tôi không nói gì, nhìn cái nón màu hồng hồng trong tay anh ta.

Anh liếc tôi, lạnh lùng nói: “Trên đầu em vẫn còn băng gạc, nhìn xấu quá tôi ăn không vô, nếu không thì, khỏi đi nha?”

Con bà nó, thì ra đại nhân anh ăn cơm phải nhìn đầu tôi, không nhìn cái bàn.

Tôi đoạt lấy cái túi, đội cái nón lên, chiến sĩ như tôi có thể bị giết, bị sỉ nhục nhưng không thể so sánh với đồ ăn được!

Đây là lần thứ ba tôi tới “Cá”.

Lần này bà chủ không mở nhạc của Trần Khởi Trinh, trong không khí tràn ngập âm thanh của Lenka, mấy lọ thủy tinh trên cũng không còn hoa cúc mà đổi thành những đóa hải dụ tinh khôi, đặc biệt xanh tươi.

Ngoài ra còn gặp phải người quen – Tô Minh Á.

Cậu ta đi cùng với hoa khôi của hệ toán học Hàn Liễu, bên cửa sổ trong suốt sát đất, hai người tuần nam mỹ nữ như trong tranh bước ra.

Bọn họ ngồi gần cửa ra vào nên lúc tôi vừa vào cửa, cậu ta đã nhìn thấy tôi.

Cậu ta sững sốt một lúc rồi đứng dậy khẽ cười, Hàn Liễu thấy thế cũng quay lại nhìn, cô ta coi như không thấy tôi, dịu dàng cười với Tô Tín người đứng sau tôi: “Chào thầy Tô.”

“Uh,” Tô Tín được chào hỏi cũng không cảm xúc gì, chỉ vuốt cằm gật đầu, trên mặt mang theo chút xa cách.

Tôi đang muốn trêu ghẹo Tô Minh Á một chút, không ngờ Tô Tín đã đẩy đẩy tôi, ý bảo tôi đi tiếp.

“Thầy Tô, bạn gái?” Cô hoa khôi cẩn thận hỏi han, giọng nói nhẹ nhàng.

“Học trò.”

Tô Tín để lại hai chữ rồi cất bước tìm chỗ trống ngồi.

Tôi vội vàng theo sau, vừa ngồi xuống anh đã đưa menu cho tôi: “Em gọi đi, em sao tôi vậy.”

Khuôn mặt Tô Tín không chút thay đổi giao phó cho tôi, tôi thì vẫn còn nhìn nhìn đang đánh giá cái bản tuần nam mỹ nữ kia, đột nhiên trong nháy mắt giác ngộ: Tô Minh Á, cậu ta cùng cô gái khác ăn cơm!

Tôi lật lật menu, ra vẻ không để ý chỉ thuận miệng nói: “Thật đáng ghét, Tô Minh Á cùng con gái khác ăn cơm.”

Tôi vừa nói vừa lén nhìn phản ứng của Tô Tín, quả nhiên không ngoài mong đợi, sắc mặt có chút biến đổi.

Tôi tiếp tục rên rỉ khi còn nóng: “Thầy Tô, chắc là thầy cũng không thích cô ta, thật là, đoạt lấy em trai của chúng ta.”

Tô Tín đặt cái muỗng nhỏ xuống, dựa vào ghế sofa mềm mại, ôm cánh tay, chăm chú nhìn tôi một phút đồng hồ,

“Kỳ Nguyệt, sao em luôn nghĩ muốn chiếm tiện nghi của tôi?”

“Em chiếm tiện nghi của thầy khi nào?” Tôi bất mãn nhíu mày.

Đôi mắt hẹp dài, lấy lại menu trong tay tôi, ánh mắt rét lạnh lướt qua tôi nói: “Minh Á trở thành em trai của em khi nào?”

Khí thế thật dũng mãnh, tôi vội vàng sửa chữa: “Không không, là em trai của thầy, một mình thầy, chỉ là một mình thầy.”

Anh ta nở nụ cười, cảnh xuân sáng lạng làm rực rỡ bao nhiêu tâm hồn, “Kỳ Nguyệt, đầu óc em được làm từ chất liệu gì nhỉ?”

“Vàng.”

Anh ta nói chết tiệt, tôi lập tức nghĩ tới vàng.

“Uhm.”

Quả thật anh ta vui vẻ gật đầu, đối với đáp án của tôi cực kỳ hài lòng.

Tô Tín gọi hai phần bò bít tết tiêu đen rồi im lặng cúi đầu uống café xem tạp chí.

Hàn Liễu vẫn không ngừng đánh giá bản bên này. Hàn Liễu có bộ dạng rất điềm tĩnh, tóc dài, đôi mắt phượng nhếch lên, y hệt Tô Tín, xinh đẹp. Một cô gái như vậy mà trong đầu có thể chứa bao nhiêu vi phân và tích phân, nói thật, tôi cực kỳ hâm mộ.

“Thầy.” Không khí quá nặng nề, tôi gọi một tiếng.

“Hum?” Anh ta lật cuốn tạp chí, không ngẩng đầu lên, ngón tay thon dài cầm ly café, tao nhã nhấp một miếng.

“Thầy Tô, em cảm thấy được thầy và cô gái kia có tương phu thê.” Tôi thuận miệng nói.

Phụt – Tô Tín phun café rồi.

Khép lại cuốn tạp chí, liếc nhìn tôi, anh bình tĩnh rút khăn giấy ra lau miệng, không nhanh không chậm nói: “Kỳ Nguyệt, em không chiếm được tiện nghi của tôi thì giúp người khác chiếm tôi hả?”

“Thầy Tô, có lẽ thầy có thể tha thứ cho mình tự yêu bản thân, nhưng mà em xem bên trong quán này, thì không thể tha thứ cho việc đói bụng ăn quà.”

Trông mắt anh đảo đảo, đôi lông mày nhếch lên, neho mắt lại y chang như một con hồ ly.

“Đói bụng ăn quà?”

“Cái này.....Kỳ thật là, em như vậy đâu có chỗ nào xứng với thầy, sao thầy có thể đói bụng ăn quà như vậy.”

Tôi cười cười, nhưng lòng thầm khinh bỉ chính mình 100 lần 1000 lần.

“Có lẽ vậy, muốn đói bụng ăn quà cũng là tôi tự mình làm.” Tô Tín đặt cái muỗng xuống, nhún nhún vai nói giọng khoa trương: “Tôi lại ở đây ăn cơm trưa với em. Oh, I’m crazy!”

Tôi đang chuẩn bị mở miệng phản bác thì điện thoại trên bàn rung liên hồi.

Tô Tín hất hất cái cằm ý bảo tôi nghe điện thoại.

“Alo.....”

“Kỳ Nguyệt, cậu đi chết đi.” Âm thanh Tân Hân lớn vô cùng, muốn thủng màng nhĩ tôi, khe nhúu mày tôi đưa điện thoại ra xa một chút.

Tô Tín cũng có thể nghe được, anh buồn cười nhìn tôi, cầm ly nước lên nhấp nhấp miệng.

“Cậu đừng nói cho tớ cậu vẫn còn đang ngồi với Tô Tín, lâu như vậy làm tình cũng xong rồi!” Cô nàng vẫn không biết sống chết tiếp tục hét to.

Rất không may, thầy Tô của chúng ta lại tiếp tục phun café.

“.....Con quỷ này cậu nhỏ giọng một chút đi.”

Tân Hân hạ thấp âm thanh, nhưng cực kỳ phẫn nộ.

“Mới vừa rồi ra canteen ăn cơm, lại đụng hội trưởng các cậu, anh ta nói, nhắn lại với Kỳ Nguyệt, nhớ giao bản thảo cho tôi, trước khi tập san trường ra vào buổi chiều, cậu tốt nhất gửi vào mail cho anh ta, bằng không từ nay về sau họp thường kỳ cậu không cần đi!”

Tôi giơ đồng hồ đeo tay lên, 12h40.

Kỳ Nguyệt, bình tĩnh, mày phải thật bình tĩnh.

Tôi bình tĩnh cúp điện thoại Tân Hân, gọi cho hội trưởng.

“Kỳ Nguyệt!!!!” Đầu bên kia gầm lên giận dữ: “Cô còn có mặt mũi gọi cho tôi à?”

“Cái kia.....Anh nghe tôi giải thích.....”

“Tôi không muốn nghe giải thích, về sau cô không cần gặp tôi nữa!”

Bên kia gầm xong rồi cúp luôn, tôi bất đắc dĩ để điện thoại xuống, vẻ mặt đầy lo lắng.

Tô Tín nâng mắt nhìn tôi, thờ ơ hỏi: “Sao thế, bạn trai à, thấy em đi ăn với tôi sao? Nổi giận rồi à?”

“Thầy, sức tưởng tượng của thầy đừng có phong phú như vậy được không? Dì Quỳnh sẽ mặc cảm đó.”

Anh ta cười cười rồi lại không để ý tới tôi nữa.

Tôi có chút phiền não, lúc mới vào học kì đầu tiên, tôi có phỏng vấn vào hội học sinh, trải qua nhiều trận chiến, không dễ dàng có được khen ngợi của học trưởng cho vào hội học tập, lúc bắt đầu thì rất nhiệt tình nhưng càng về sau thì càng không có hứng thú.

Đối diện, Tô Tín đang yên lặng xem tạp chí, dưới ánh đèn ấm áp, hàng lông mi dài cong vuốt đẹp đến mức kinh người, tư thái trầm ổn mang theo khí chất mê người.

Tôi nhìn anh, tâm tư phiền muộn từ từ bình tĩnh lại. Trong đầu tôi đột nhiên phát ra ánh sáng.

Gọi lại cho hội trưởng, không đợi anh ta mở miệng, tôi đã giành trước la lên: “Hội trưởng, kỳ này tôi không có viết bản thảo!”

Quả nhiên hội trưởng hét lên còn to hơn tôi: “Cô đã không viết còn ở đây nói lí lẽ gì!”

“Hội trưởng, anh có biết trường chúng ta mới mời một vị giáo sư anh tuấn, trẻ tuổi không? Tôi đã tính toán sẽ đi phỏng vấn anh ta, lần này tuyệt đối sẽ giao bản thảo đúng hạn, anh đừng chấp nhặt những lỗi nhỏ này của tôi, cho tôi cơ hội đi.”

Hội trưởng hình như bị một tràng dài này dọa sợ, sau một lúc mới trả lời: “Cô đừng hòng lừa gạt tôi, vị giảng viên kia cực kỳ thanh cao khiêm tốn, tôi đã thử nhiều lần nhưng vẫn không chịu tiếp nhận phỏng vấn!”

Thanh cao? Khiêm tốn? Tôi nhận không được phóng tầm mắt khinh thường đến người đối diện.

“Tôi nhất định làm được, mong hội trưởng hãy tin tôi!”

Bên kia trầm mặc một lúc rồi nói: “Tôi cho cô cơ hội lần này, Kỳ Nguyệt, đừng làm tôi thất vọng lần nữa!”

Tôi nghe anh ta nói âm trong lòng có chút chua xót. Đúng vậy, học kỳ này tôi đã làm cho anh ta thất vọng hơi bị nhiều.

Chờ tôi đặt điện thoại xuống, thở phào nhẹ nhõm nhìn Tô Tín đang cười như không cười, anh ta khẽ mở miệng nói: “Kỳ Nguyệt, hình như tôi cảm giác được tôi đang bị bán, còn phải giúp học trò mình kiếm tiền?”

“Thầy Tô, thì ra thầy có giác quan thứ 6 nha.” Tôi cười cười nịnh nọt.

Đôi chân mày anh nheo lại, có chút nổi giận nói: “Đừng có đánh trống lảng.”

“Thầy Tô, là em không đúng, nhưng mà việc này liên quan đến tiền đồ của em, thầy hãy nhìn tiền đồ của học trò mình bị hủy đi sao?”

“.....” Anh nâng cằm lên có chút suy nghĩ, mỉm cười nói: “Nếu đã vậy, một đổi một, tôi không làm ăn lỗ vốn.”

Trong lòng tôi căng thẳng, xem tình hình này chắc là tên cầm thú này ý mạnh hiếp yếu rồi.

10. Chương 10

Về phòng ngủ tôi thuật lại tình hình chiến đấu hôm nay cho Tân Hân nghe, khi tôi kể đến Tô Minh Á đi ăn với cô hoa khôi thì cô nàng bị sắc nước, khi bình tĩnh trở lại thì bắt đầu mắng mỏ: “Tô Minh Á, tớ biết ngay là không phải dạng gì tốt mà, ăn cơm mà cũng kì thị về bề ngoài! Đi với hoa khôi thì vào café, còn với Kỳ Nguyệt nhà này thì ra quán ăn vặt.”

Tân Hân thấy tôi không nói tiếng nào, vỗ mạnh lưng tôi thiếuu chút nữa làm tôi nội thương, “Kỳ Nguyệt, đừng có buồn mà tức giận, xem như cái tên đó không tồn tại đi, cậu không phải còn Tô Tín sao, hả?”

Tôi có chút u sầu, nhắc tới Tô Tín, anh ta nói đợi anh đưa ra điều kiện mà cho đến khi ăn cơm xong cũng không thấy nói gì tới chuyện này, lúc về chỉ để lại một câu “Chờ tôi suy nghĩ xong rồi nói tiếp” rồi thanh thản bước đi.

Chẳng lẽ anh ta còn phải suy nghĩ kĩ càng, có nên lấy thân báo đáp?

Tôi càng nghĩ càng đi vào ngõ cụt.

Những tiết toán về sau tôi không dám trốn nữa, đi học chăm chỉ, Lâm Tĩnh hứng phấn chọt chọt cây bút vào tôi cảm khái: “Kỳ Nguyệt, cậu quả nhiên là bị té mà tỉnh ra không ít.”

Chỉ có bản thân tôi là rõ ràng nhất, thứ mà các cô nàng nhìn thấy chỉ là vẻ bề ngoài nhưng không thấy bên trong, lòng tôi đã bị vết thương chồng chất mà chỉ có tôi biết đau đớn nhường nào.

Nhưng mà từ sau khi đi học chăm chỉ, xét thấy biểu hiện tốt nên Tô Tín cũng không tìm tôi chọc ghẹo. Tô Minh Á thì càng miễn bàn, cùng với hoa khôi thư giãn thoải mái, không xuất hiện trước mặt tôi nữa, trong lòng tôi rõ hơn lúc nào hết, hai người bọn họ đều là nam thanh nữ tú nên cũng không có gì ngạc nhiên. Trong khoảng thời gian an nhàn này tôi được bạn kể bên phòng giới thiệu tham gia Anime Club, nghe nói nơi này là thánh địa của hủ nữ, thiên đường của trạch nam.

Tôi mang theo tâm hồn đen tối trời phú đến tham gia, lẫn lộn rất nhanh đã thuận buồm xuôi gió, trưởng club khen tôi: “Kỳ Nguyệt, em đúng là một gốc cây đam mỹ kỳ cựu!”

Giờ phút này toàn thân tôi đang mặc đồ phục vụ, loay hoay trong canteen lâu ba. Gần đây Anime Club có tổ chức một hoạt động “Nữ phục vụ quán café”, chuyên dành cho những người tới uống café, giới thiệu về Anime Club, làm tăng thiện cảm với các bạn học. Vốn tôi nằm trong ban cố vấn nhưng có một em gái bị cảm cúm không thể phục vụ, bắt buộc tôi bị trưởng club thay thế em gái kia.

Tôi nhận lấy bộ đồ màu trắng đen, nhì cái váy ngắn mà bực bội, thay đồ xong đi ra trưởng club nhìn tôi, cười như muốn rút gân.

Tôi đỏ mặt lúng túng hỏi: “Bộ nhìn giống diễn hài lắm sao?”

Trưởng club ngưng cười kêu tôi ngồi xuống, cột lại hai chùm tóc sừng dê cho tôi, dịu dàng nói: “Không có, rất đáng yêu, chỉ là lần đầu tiên thấy em như vậy, có chút không quen.”

“.....”

Thật ra thì cô nàng nói cũng đúng, tôi còn không quen hướng chi ai, trưởng club chính là một mỹ nhân, cho dù mặc đồ phục vụ cũng đẹp như công chúa, tôi đứng bên cạnh nhìn giống như một tì nữ.....==

Bên trong có vài tên nam đang thu dọn, mặc trên người bộ đồ màu đen nhìn qua có chút khí chất. Nghe nói hôm nay bọn họ biểu diễn những màn hôn môi thuần khiết, tôi nhìn bọn họ một hồi, nét mặt già nua chịu không nổi đỏ ửng lên, đành phải đi ra chỗ khác tản nhiệt.

Khó trách nơi này bị gọi là thánh địa hủ nữ thiên đường trạch nam.

Canteen lâu ba là nơi tôi thường xuyên đến ăn, nơi này tập hợp đầu đủ món ăn của các nước, lần này Anime Club bao thầu một sân trong đó có tên là sông tương các, ông chủ rất hào phóng, lần đầu tiên trưởng club tới thương lượng đàm phán, ông cười híp mắt liền đồng ý.

Tôi đi tới cửa sổ sát đất, ánh mặt trời ngày xuân tỉ mỉ chiếu lên mặt tôi, trong không khí có hương cây nhãn thoang thoảng, thật là yên bình tươi mát.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt.....”

Phía sau đột nhiên truyền tới một âm thanh quái lạ, hại tôi giật mình đổ mồ hôi lạnh. Tôi quay đầu nhìn nhìn, chỉ thấy cái người giả gái nổi danh – Ninh Tiểu Bạch, trong tay cầm bộ bài Tarot che nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, cười châm biếm với tôi.

Quả nhiên hôm nay cậu ta không phụ sự mong đợi của mọi người, toàn thân mặc bộ đồ hồng rực, yếu điệu động lòng người, đặc biệt cậu ta rất có năng khiếu hóa trang, lông dài cao vút, đôi mắt to tròn, đôi chân dài thon gọn, đi đôi giày cao 12cm.....Hèn gì trưởng club có kể qua, Ninh Tiểu Bạch mặc đồ nam đi vào ký túc xá thì bị chú quản lý đuổi ra, phải nhờ bạn cùng phòng đem chứng minh xuống mới cho đi vào.

Ninh Tiểu Bạch nhìn tôi đầy quyến rũ nháy nháy mắt, “Vị tiểu thư mỹ lệ này, nể mặt tôi rút một tấm bài được không?”

“Mỹ nữ” trước mặt là tôi có chút mất bình tĩnh, theo bản năng lui về phía sau, thần hồn điên đảo với cái tên này. Tôi vội vàng giơ tay rút đại một tấm đưa cho cậu ta, cậu ta nhận lấy, nhìn nhìn, nở nụ cười quỷ dị,

“Tiểu thư, cô sẽ gặp được hoàng tử trong đời mình, cùng cô.....”

“Cuộc sống vui vẻ hạnh phúc?” Tôi nhin không nổi cắt đứt lời cậu ta: “Cậu có thể đổi lời thoại, bà đây nói hoài cũng mệt nha.”

“Không không không.” Cậu ta ra vẻ thần bí, “Ha ha ha ha ha, đừng nói như vậy.”

Tôi nheo mắt, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, chị em tốt của tôi mau tới đây đi. Cậu ta thấy thái độ không quan tâm của tôi, giận dữ liếc mắt một cái, mà cái liếc mắt đó, ôi mẹ ôi thật là quyến rũ quá đi.

Chờ cậu ta bay đi, tôi mới nhìn đến Tân Hân, cô nàng đang bận nghiên cứu bộ đồ của tôi, không coi ai ra gì khom lưng nhòm ngó, hỏi: “Vừa nãy tớ gặp bà đồng kia là ai thế, sao tớ lại không biết trong trường cũng có mỹ nữ này?”

“Là giả gái.”

“Hả.....Thật gato nha, đúng là cực phẩm nhân gian mà.”

Một giây sau Tân Hân bỏ tôi, chạy đi tìm bóng dáng của Ninh Tiểu Bạch.

Tôi tính tiếp tục làm thiếu nữ u buồn nơi cửa sổ thì đã nghe trưởng club kêu gọi, đại khái là muốn phân công nhiệm vụ.

Tôi và một người tên là Khưu Vũ Hà phụ trách tiếp khách, chị này trong Anime Club là một điều rất vui vẻ ít nhất với tôi là như vậy, mỗi lần nhìn thấy tôi liền trêu ghẹo: “Hoàng a mã, ngài còn nhớ rõ năm đó Đại Minh Hồ bên Khưu Vũ Hà sao?”

Cchị ấy cho tôi một ánh nhìn xem thường, đặc chí nói: “Mẹ tôi đã dự đoán trước được, biết sau này Hoàn Châu cách cách cùng với sự nghiệp sơn trại phát đạt nên đã đặt cho tôi một cái tên lộng lẫy như vậy.”

Không thể không nói, Anime Club đều là quái thai. ()

Khưu Vũ Hà là thành viên kỳ cựu cho nên rất chăm sóc những người mới vào như tôi, chị ấy và tôi đứng một trái một phải, yêu cầu của chúng tôi chính là có khách khác phái đến thì phải lấy lời kịch được chuẩn bị sẵn ra nói: “Ông chủ, ông đã về, ông cần dùng chút gì không?”

.

Về phần những cái khác thì tự động phát huy, trời sinh tôi là một người không biết xấu hổ, trong trường quen bạn cũng không nhiều, gặp nhau vài lần, gọi tên nhau vài lần là quen, chỉ là không ngờ hoạt động vừa mới mở đã có nhiều người tới, xem ra các đồng chí trong trường của tôi đúng là không ít.

Người tới càng ngày càng nhiều, bàn ghế cũng không đủ ngồi, tôi bị trưởng club đẩy ra làm phía sau làm phục vụ, phụ trách bưng trà nước, ngoài ra nếu được yêu cầu chụp ảnh thì phải chụp. Cho dù mặc cái váy ngắn cùn cùn mà tôi cũng bị mồ hôi tuôn ra ướt hết đồ.

Tôi bưng cái khay chuẩn bị đi vào trong thì cổ tay đột nhiên có người nắm lấy, tôi nhú mày quay đầu lại thì ra là Tô Minh Á, cậu ta bình tĩnh chăm chú nhìn tôi.

Tôi không đoán được cậu ta sẽ xuất hiện ở đây, trong lúc này cũng không biết nói gì, chỉ đứng đó nhìn lại cậu ta.

“Sao thế, không còn nhớ tớ rồi hả?”

“Hả?” Nhìn cậu ta ôn nhu nở nụ cười làm tôi không kịp động não.

“Cậu đổi số rồi à?” Cậu ta hỏi tiếp.

Tôi phục hồi tinh thần, lập tức trả lời: “Không có.”

Cậu ta nhìn tôi, đôi mắt sáng ngời tạo ra một cảm xúc kỳ lạ, tôi cũng không biết nên gọi cái cảm xúc này là gì.

Lúc này, chị Vũ Hà gọi tôi, tôi mới ý thức được mình đứng đây này giờ. Cậu ta buông tôi ra cho tôi đi.

Nhìn cái tay đột nhiên trống rỗng, trái tim tôi cũng vắng đi một nhịp, tôi không quá để ý cái tình hình này là gì, già mồm cãi láo cho cái cảm xúc này không thích hợp với tôi.

Hoạt động kết thúc, lúc thu dọn lại cái bãi chiến trường Tân Hân có đến phụ một tay, tôi kể cho cậu ấy nghe chuyện gặp Tô Minh Á, cậu ấy liếc tôi một cái nói: “Sao hả, còn muốn tình cũ không rủ cũng tới à?”

Tôi khinh bỉ nói: “Làm gì có tình cũ mà phải rủ? Tô Minh Á hỏi tớ một vấn đề kỳ lạ, hỏi tớ có phải đổi số rồi không?”

Lúc này Tân Hân mới nói cho tôi biết, từ sau sự kiện hoa khôi kia, cậu ấy đã trộm lấy điện thoại của tôi cho số của Tô Minh Á danh sách đen.

Chuyện này tôi không hề biết.

Tôi chỉ biết, kể từ đó Tô Minh Á không còn liên lạc gì với tôi. Tôi nhớ lại cái ánh mắt lúc nãy của cậu ta, trong lòng cảm thấy bồn chồn, hơi hơi đau.

Tôi vội vàng chạy xuống lầu, tranh thủ lúc mọi người còn chưa tan hết, rất muốn giải thích với cậu ta, có lẽ Tô Minh Á không phải là một người chung tình nhưng mà điều này không ảnh hưởng đến cảm nhận xem cậu ta là bạn tốt của tôi.

Tôi không muốn vì một lý do vớ vẩn mà mất đi một tình bạn, dù cho cái này là sai lầm của tôi.

Trong đầu tôi bây giờ toàn là Tô Minh Á, tôi đột nhiên hiểu ra cái cảm xúc kia là gì, giống như khi còn bé tôi đem con mèo mà tôi nuôi năm năm đến nhà cô, lúc nó nhìn tôi cũng có vẻ mặt giống như vậy, vẻ mặt đầy đau thương và hoang mang.

Đang lúc tôi tuyệt vọng tính quay về thì Tô Minh Á đã đứng trước mặt tôi, giống như một cái cây dịu dàng che đi ánh mặt trời chói lóa.

“Kỳ Nguyệt.” Cậu cười híp mắt, gọi tên tôi.

“Tớ muốn nói với cậu, tớ thật sự không cố ý cho cậu vào danh sách đen, cậu mời con gái khác đi ăn cơm ở quán café, tại sao mời tớ đi quán ăn vặt, cậu rất đáng ghét, mời ăn cơm mà còn để ý vẻ bề ngoài.”

Tôi không biết tôi đang giải thích cái gì, tôi cũng không nói sự thật với cậu ta, tôi không muốn Tân Hân phải khó xử, Tân Hân không có sai, chỉ là vì một người bạn như tôi mà có hành động cực đoan.

Cậu ta cũng sốt một chút, cười càng động lòng người, cậu ta nói nhỏ giống như đang than thở nói: “Trong một tháng này, rõ ràng là gọi không được, tớ vẫn cố chấp mỗi ngày đều gọi vào số của cậu, tớ thật sự hết nói nổi bản thân mình.”

Cậu ta đột nhiên có chút xấu hổ nói tiếp: “Nhìn cậu đi với anh tớ, tớ không vui chút nào. Đến đó ăn cơm là cô ấy mời tớ. Mặc kệ là gì tớ vẫn thích quán ăn vặt hơn.”

Nhìn cậu giải thích với tôi mà tôi không thể kiềm chế được sự cảm động đang chảy tràn trong tôi. Tôi tự hỏi với bản thân mình, cảm giác này có phải là động lòng?

11. Chương 11

Aiyo, Tô Minh Á thì ra vẫn xem cậu như là một đóa hoa. Nhìn cậu kia, y chang như đang phát xuân!”

Vừa về tới kí túc xá, Tân Hân liền bỏ tay tôi ra, vẻ mặt chán ghét nói. Tôi bất mãn quát: “Tớ phát xuân cái gì hả?”

“Đừng có dối lòng, từ canteen về tới đây, trên mặt cậu đều cười không khép miện, giống như bà lão 70 tuổi có mùa xuân thứ hai.”

“Cậu thôi đi, cậu phải biết rằng, mấy vi tính mới là chân mệnh thiên tử của tớ.”

“Tớ hỏi này, rốt cuộc là cậu có thích Tô Minh Á hay không?”

Quả thật là trong lúc vừa rồi tôi có chút động lòng, nhưng rất nhanh đã bị tôi ép chết khi còn trong trứng tuyệt đối không cho nó đẻ ra.

Tôi khẳng định: “Không thích!”

“Không thích?”

“Uhm”

“Không thích mà cậu đi giải thích rõ ràng với cậu ta, đừng nên làm cho tuổi thanh xuân của người ta vùi dập dưới một cái cây héo khô như cậu.”

“Mới vừa rồi nói tớ là một đóa hoa, chưa tới mấy phút đã nói thành một cây héo, cậu coi tớ là gì hả?”

Tân Hân lạnh giọng nói: “Tớ còn chưa nói cậu là cái cây chết không ai thèm đem làm củi đốt là may rồi.”

“.....”

“Kỳ Nguyệt, chuyện của cậu tớ mặc kệ, tớ đã giúp cậu thu phục tiểu Tô rồi.”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả, tớ muốn theo đuổi hạnh phúc của tớ, tớ muốn quen Ninh Tiểu Bạch.”

“.....” Tôi không thể tiếp thu được, sợ sệt một hồi mới trả lời được: “Cậu tìm một tên con trai so với mình còn xinh đẹp hơn để làm chi?”

“Kỳ Nguyệt đẹp cậu đi, lời này nên nói với cậu thì đúng hơn. Nhìn cậu như vậy, dựa vào cái vẻ ngoài này mà được hai vị nhà họ Tô kia để ý, cậu nói đi, cậu nhìn cậu xem.....đừng dùng cái ánh mắt chó chết kia nhìn tớ, ra vẻ thanh cao cái gì, ai mà chẳng biết cậu vừa nhìn thấy trai đẹp là hai mắt sáng trưng lên, gào khóc đòi gặp cho bằng được.....”

Mỗi ngày chậm rãi qua đi, đảo mắt một cái đã đến tháng 5.

Hội trưởng hàng ngày gọi cho tôi như gọi hồn, tên Tô Tín kia rất bình tĩnh nói là gần đây bận rộn không có thời gian không nhận phỏng vấn.

Tôi hận nghiêng răng nghiêng lợi, cả ngày ở ký túc xá ngửa mặt lên trời than thân trách phận. Tân Hân chịu không được cái cảnh này, qua vài ngày sau ném cho tôi một tờ giấy lên mặt.

“Cầm, địa chỉ của tên Tô đó. Tớ không tin cậu đã đến tận nhà mà anh ta còn không cho cậu vào.”

.....

Hôm sau là chủ nhật, tôi cầm tờ địa chỉ đó mà đi kiếm, lẩn lộn kẹt xa chen chút biết bao nhiêu mới tới được. Đây là khu nhà cao cấp ở trung tâm thành phố, biết rằng Tô cầm thú giàu có nên cũng không mấy ngạc nhiên, vì thế rất bình tĩnh đi vào trong.

Chú bảo vệ dưới lầu thấy tôi liền ngăn lại: “Cô gái cô tìm ai?”

“= = Con tìm Tô Tín.”

Ông ta nửa tin nửa ngờ nhìn tôi đánh giá, lười biếng vẫy vẫy tay kêu tôi đi lên.

Mẹ kiếp, cái thái độ gì đây.

Lên đến nhà anh ta, tôi nhấn chuông muốn gõ tay cũng không ai ra mở cửa, tôi ngồi xuống đất mở balo lấy cuốn tiểu thuyết ra ngồi chờ. Lật không tới ba trang đã nghe có người gọi: “Kỳ Nguyệt”

Tôi vừa nâng mi mắt lên đã thấy đôi chân dài của Tô Tín trước mặt, đôi mắt hơi híp lại.

Xem ra ôm cây đợi thỏ cũng có tác dụng, tôi đóng sách lại, đứng lên, nghiêm túc nói: “Thầy Tô, thầy đừng hòng chạy trốn nữa.”

“Oh biết.” Anh ta nhìn qua có vẻ đang vui vẻ, những ngón tay giơ lên xoa cằm, khoe miệng cong cong nói: “Nhưng mà bây giờ em giúp tôi làm một chuyện.”

“Không mời em vào ngồi chút sao?”

“Không cần, đi làm bây giờ.”

Tô Tín nhắc chân đi, tôi lật đặt cất sách vào balo, hí hục đuổi theo. Lên xe tôi ngồi kế anh ta im lặng không nói, Tô Tín cũng nghiêm túc lái xa không trêu chọc tôi, trong xe yên tĩnh đến lạ thường, tôi nhàm chán, liếc nhìn anh ta.

Tô Tín đang hé miệng nắm tay lái, ánh mặt trời chiếu lên toàn thân, mái tóc đen bị chói nắng thành màu nâu nhạt, khuôn mặt nhìn ngang đẹp rạng người không thể nào rời mắt được.

Lúc này anh cũng quay sang nhìn tôi, đôi mắt trog veo mà lạnh lùng, một chân đạp thắng.

Tôi vội vàng thu lại tầm mắt, nét mặt không hiểu chuyện gì hỏi: “Sao lại dừng xe?”

“Đến rồi.” Anh mở cửa xe, lúc bước xuống tôi có chú ý tới một động tác, tay phải anh mở cửa, tay trái để lên phía trên che đầu tôi, sự nhớ tới lúc này lên xe anh cũng làm như vậy, giống như là sợ tôi đụng đầu.....

Kỳ thật Tô cầm thú đôi khi cũng rất có tính người.

Tôi có chút cảm động nói: “Cám ơn.”

Anh cầm chìa khóa xe, nhàn nhạt cười nói: “Chỉ như vậy đã cảm ơn?”

“Không được sao?”

“Đợi lát nữa em sẽ càng muốn cảm ơn tôi.” Anh không cười nữa nói: “Đi thôi.”

Tôi đi bên cạnh anh, ngắm nhìn xung quanh, chỗ này hình như cũng là khu dân cư hạng sang, kiến trúc đều theo phong cách châu Âu, cực kỳ xanh tươi, tôi cũng không rõ tới đây để làm chi, chỉ đành nhắm mắt theo đuôi.

Đến một căn biệt thự Tô Tín dừng lại nhấn chuông cửa, rất nhanh có người mở ra, tôi đứng phía sau nhìn nhìn, thì ra là một người phụ nữ xinh đẹp, mặc váy hoa cầm khăn tay cũng thêu một bông hoa vĩ đại lên đó, trông giống như là trở về từ Hawaii.

Bác gái vui vẻ nói: “Ngọn gió nào hôm nay thổi tiểu Tín Tín về nhà đây ta.”

Tôi không nhịn được cười sặc sụa, ha ha không ngờ gu của bác đây thật là nặng, tiểu Tín Tín ha ha ha ha ha.

Tô Tín quay đầu liếc tôi một cái, ý bảo tôi im miệng, tôi lập tức nín cười nghe Tô Tín nói: “Mẹ, con về mang những đồ còn lại đi.”

Mẹ? Mẹ! = = được rồi, tôi bây giờ giống như đang lướt qua cơn sóng dữ đấy.

Bác gái nhìn tôi hỏi: “Đây là?”

“À..., đây là người giúp việc theo giờ con mới thuê.”

Tôi tức muốn lộn gan lộn ruột, không cần hạ thấp con người tôi vậy chứ, người giúp việc theo giờ sao? Thật quá đáng!

Bác gái bất an nhìn tôi, run rẩy hỏi: “Con bé bao nhiêu tuổi rồi mà đi giúp việc theo giờ vậy? Nhìn xem cái tay cái chân nhỏ như vậy có thể vận động mạnh được sao?”

Đôi mắt tôi rưng rưng, chuẩn bị vạch trần Tô Tín là thầy giáo trang nghiêm, bản chất xấu xa thì anh đột nhiên nghiêng mặt qua tôi, mỉm cười, ánh mắt ngây thơ như đang nói “phỏng vấn” làm tôi nói không ra tiếng.

Tôi kìm nén nước mắt, hiên ngang lẫm liệt nói: “Chào bác, con có thể làm được, bác đừng xem con gầy mà không làm được gì, thực ra con rất mạnh mẽ đó.”

Tô Tín đánh giá tôi từ trên xuống dưới, gơ tay vờ vờ nhẹ đầu tôi, đôi mắt hơi hồng hồng nói: “Thời buổi này làm con nít cũng khó, cô bé rất tốt. Con đi lấy đồ.”

“Cô bé vào đây ngồi trước đi.” Mẹ Tô Tín cầm tay tôi kéo vào trong.

Tô Tín thấy thế cầm tay tôi rút trở về, nhíu mi nghiêm túc nói: “Để cô ấy ở ngoài đi, con lấy đồ rất nhanh, mẹ không cần chờ lâu đâu.”

Bác gái nhìn tôi đầy thông cảm, xoay người vào trong.

Tôi đi qua đi lại mấy chục vòng Tô Tín mới đẩy cửa ra, ôm nguyên một thùng giấy to, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, anh ta ra hiệu cho tôi, tôi vội vàng ôm thùng giấy, mặc dù không nặng như torng tưởng tượng của tôi nhưng cũng khá nặng. Tôi chỉnh chỉnh cánh tay, ổn định ôm cái thùng, cố gắng nặn ra một nụ cười cho Tô Tín nhìn.

Anh ta cũng vui vẻ cười đáp trả, lúc này bác gái phía sau lộ đầu ra đồng tình nói: “Cô bé, ổn chứ?”

“Dạ, không có.....vấn đề.” Tôi trả lời mà mặt đã đỏ hơn phân nửa.

“Mẹ, bọn con đi trước.”

“Tiểu Tín Tín con phải trở về thăm mẹ thường xuyên đấy~!” Bác gái vẫy vẫy cái khăn tay nói tiếp: “Dọn ra riêng cũng đừng quên mẹ già nha~!”

= =||| tôi rồi, trong lúc này có quan hệ gì đây.

Tô Tín không quan tâm lời mẹ nói, lững thững bước đi.

Tôi núp phía sau thùng giấy bắt đầu có khuynh hướng ngã trái nghiêng phải, nhìn cái bộ dáng ung dung nhàn nhã bước đi của anh ta thật đáng ghét, tôi hỏi: “Thầy, trước nhà thầy có nhiều chỗ như vậy sao thầy không đậu ở đó mà đâu tuốt đường này?”

“Tôi thích thế.”

.....Tôi cần rằng nghiêng lợi, bình tĩnh bình tĩnh, vì bài phỏng vấn, chị đây chiến đấu với anh tới bến luôn.

“Kỳ Nguyệt, em mệt không?” Anh đột nhiên dừng lại cúi đầu ôn tồn hỏi tôi.

“Vấn ỉn.” Tôi tức giận trả lời.

“Nếu mệt tôi cầm giúp em?” Anh ta hỏi cực kỳ khẩn thiết.

Trong lòng tôi rung động, hưng phấn mở to hai mắt hỏi lại: “Thật sao?”

“Uh.” Anh vừa đồng ý vừa thọt tay vào trong thùng, rất lâu sau đó, ngay lúc tôi nghĩ chắc là anh ta sẽ cầm một chồng sách ta, cuối cùng anh ta tỉ mỉ chọn lựa hai cuốn sách mỏng nhất cầm lên, sau đó chớp chớp mắt nhìn tôi.....

Tốt, được lắm, Tô Tín, xem như nah lợi hại. Tôi chấp nhận.

“Tôi cảm ơn anh.” Tôi tức giận không coi thầy trò là gì nữa, không nhìn anh ta ôm cái thùng dùng dùng đi tiếp.

Vắt vả bỏ cái thùng vào cốp xe, hai cánh tay nhỏ xíu của tôi cũng muốn rút ra, vô lực ngồi vào ghế phụ, bình tĩnh một hồi mới mở miệng: “Aizz, thầy, có thể phỏng vấn chưa?”

“Về nhà dọn dẹp lại nữa là có thể.”

“Trời ơi, rốt cuộc cũng chờ được cái thời khắc này.” Tôi rưng rưng nước mắt thầm cảm tạ trời đất.

Anh nhếch môi cười, không thềm để ý tôi lái xe đi.

12. Chương 12

Sau đó, mọi chuyện đều như anh mong muốn, tôi nhận rất nhiều việc, dọn giường, sửa sang lại tủ sách, đi siêu thị mua thức ăn dự trữ trong tủ lạnh, à còn có đồ dùng hằng ngày, anh thậm chí còn yêu cầu tôi mua mấy chậu hoa xanh xanh đỏ đỏ nữa.....

Tôi xách túi lớn túi nhỏ chỉ có thể dùng chân khóa cửa lại, mà cái tên Tô Tín đã thay đồ ở nhà ngồi xếp bằng trên ghế salon, mắt nhìn cái macbook, một tay điều khiển chuột, một tay cầm tách trà tao nhã uống.

Thấy tôi vào cửa, nhàn nhạt nhướng mi lên nhìn tôi một cái rồi tiếp tục chăm chú vào cái macbook. Tôi hận không thể cầm đồng hồ trên tay ném vào mặt anh ta.

Dọn dẹp xong toàn bộ cũng đã 4 giờ chiều, ngay cả cơm trưa tôi cũng chưa ăn, lấy hóa đơn đưa cho Tô Tín, rên la với anh: “Thầy, em đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi.”

Tô Tín quan sát tôi, thật tình nói: “Tôi thấy hình như em không đói ngực cũng dán vào lưng mà.”

“.....”

Tô Tín, sao anh cứ phải nói những lời độc địa như vậy.

Nhìn tôi một hồi không thấy tôi nói tiếng nào thì anh cười âm lên nói: “Trong tủ có nhiều đồ ăn đó, em tự đi lấy đi.”

Tôi lấy ra bịch bánh quy, chuẩn bị mở ra thì thấy Tô Tín buông con chuột trong tay ra, quơ quơ tay kêu tôi qua đó, nhìn vẻ mặt tươi cười thích thú của anh ta mà tôi sợ da gà.

Anh cầm cái ly trên tay đưa cho tôi sai khiến: “Kỳ Nguyệt, cho tôi ly nước đá.”

= =!!!

“Thầy, thầy có thể không sai em làm những việc này nữa được không?”

Anh ta sờ sờ cằm, xoay cái màn hình qua cho tôi xem nói: “Em làm mấy cái này không phải rất thích hợp sao?”

“Em thích hợp.....” Nhìn cái màn hình mà tôi ngen họng không nói tiếp được.

Đó là những hình ảnh tôi mặc đồ phục vụ trong ngày hoạt động của Anime Club. Trên ảnh tôi bưng café trên mặt luôn luôn nở nụ cười, ảnh chụp cũng không tệ lắm nhưng vấn đề là, ngày đó hình như Tô Tín không có tới.....

Tô Tín xoay màn hình lại nhìn tôi với vẻ mặt vô tội.

“Thầy lấy ảnh chụp ở đâu?”

“Không nói cho em biết.”

Tôi nắm chặt nắm đấm, quả nhiên là kẻ nào hèn hạ ắt kẻ đó chiến thắng, tôi cũng hèn hạ nói: “Thầy, có phải là thầy để ý em không?”

“Em nghĩ nhiều rồi.” Trong tiếng nói anh mang theo giọng điệu châm chọc.

= =

“Vậy thầy lưu ảnh của em làm gì?”

“Đây là vật chứng khiến em không thể chối cãi sau này.”

“.....”

Tô Tín, tôi tạm thời không đấu với anh, chính sự quan trọng hơn. Tôi nhịn, nuốt cục tức vào bụng, lấy giấy bút ra, đặt thật mạnh xuống bàn trà nói: “Thầy, phỏng vấn!”

“Đi lấy nước trước.” Anh ta lắc lắc cái ly, ngón tay thon dài cầm cái ly, trắng đen rõ ràng thật là chói mắt.

“Tô Tín! Anh đừng có quá đáng!” Tôi thật sự nổi giận rồi.

Đặt ly xuống, anh nhíu mày, “Không gọi tôi là thầy nữa sao?”

“Không thích thì không gọi, anh làm gì tôi, bà đây không phỏng vấn nữa. Bị hội học sinh khai trừ thì đi.” Tôi cất giấy bút vào balo, hùng hổ đi ra ngoài.

Còn mấy bước là đến trạm xe rồi, tôi cảm thấy hốc mắt mình hơi nóng, lúc xuống lầu tôi có chút hối hận, tôi vậy mà hy vọng Tô Tín tỉnh ngộ đi xuống giữ tôi lại, thế nhưng tất cả đều không xảy ra, cho đến khi tôi lên xe bus ngồi.

Nhìn ngoài cửa những ánh đèn rực rỡ, trong lúc bất chợt cảm thấy có lẽ tôi không thuộc về thành phố này, thật là nhớ nhà.

Trong đầu không biết tại sao lại hiện ra cảnh tượng Tân Hân tát tôi, cậu ấy tức giận mắng “Đồ già mồm cãi láo, cậu đừng có mà diễn kịch Quỳnh Dao đi”

Tôi sợ tới mức giật mình, vội vàng dụi mắt, khôi phục trạng thái bình thường.

Tôi mở điện thoại ra tính xem thời gian, chưa kịp nhìn điện thoại đã rung bần bật, nhìn cái chữ “Thầy Tô” hiện lên màn hình. Thật xui xẻo.

Tôi chấp nhận, để điện thoại sát vào miệng la 3 lần “phi phi phi” xong lập tức cúp máy.

Trở lại ký túc xá, chỉ thấy Thất Trường đang cúi đầu làm bài thi cấp bốn, không thấy bóng dáng Tân Hân và Lâm Tĩnh đâu.

Tôi ngồi xuống mở máy vi tính lên, vừa mở vừa quan sát, thấy avatar của hội trưởng sáng thì bật ngay chế độ ẩn, đi dạo diễn đàn xem xét tình hình.

Một lát sau hội trưởng gửi một đoạn clip, tôi hoảng sợ mở khung chat ra.

NC hội trưởng: Kỳ Nguyệt, bài phỏng vấn viết tốt lắm. Tôi xúc động muốn khóc đây

~~NC hội trưởng: cô đừng quan tâm tới tôi, thật sự tôi khóc đấy.

NC hội trưởng: hừ, cô đúng là không quan tâm tôi, cô thật là hỗn với tôi đấy.

NC hội trưởng: Kỳ Nguyệt.....

NC hội trưởng gửi tin nhắn cho bạn.

NC hội trưởng gửi tin nhắn cho bạn.

NC hội trưởng đề nghị bạn xem clip.

Tôi.....

NC hội trưởng: Kỳ Nguyệt, cuối cùng cô cũng quan tâm tới tôi, bài phỏng vấn cô viết tốt lắm, hội học sinh chúng ta quả thật cần những nhân tài như vậy, nhưng mà có chỗ tôi vẫn không hiểu.

Tôi: hử?

NC hội trưởng: Sao bài phỏng vấn là thầy Tô gửi cho tôi?

Tôi: = =

NC hội trưởng: có JQ

Tôi: không có = =

NC hội trưởng: tôi nghi là có ←_←

Tôi: thật sự không có.....Thôi, tôi đi tắm đây.

Tôi vội vàng che giấu tinh thần đang chấn động mạnh, tình huống gì đây?! Cái thể loại gì đang diễn ra?!

Hoang mang mãnh liệt đang vấy gọi tôi gọi điện cho Tô cầm thú hỏi chuyện, nhưng là lòng tự trọng nhỏ bé đang thúc giục tôi cắt điện thoại vào. Chẳng lẽ Tô Tín muốn xin lỗi bà đây, trong thời gian tôi đi về đã tự viết bài dùm tôi, mà còn viết đến nỗi hội trưởng cũng phải rơi lệ?

A.....Thật là gato quá đi.

Tôi xúc động ngồi không yên, đi qua đi lại trong phòng. Tôi đang lo âu nôn nóng khó có thể mà bình tĩnh được.

“Kỳ Nguyệt.” Giọng nói Thất Trường trầm thấp đập tắt nội tâm đang cháy của tôi.

“Chuyện gì?” Đây là lần đầu Thất Trường chủ động nói chuyện với tôi.

Khuôn mặt Thất Trường nổi lên một màu đỏ ửng, chà chà tay vào vạt áo mình, thẹn thùng nói: “Lần trước ở canteen có thấy cậu và một người nói chuyện, cậu và cậu ta quen nhau sao?”

“Một người?”

“Chính là.....Tô gì đó.”

“Tô Minh Á?”

Mặt Thất Trường rất đỏ, xấu hổ “uh” một tiếng.

“Có chuyện gì sao?”

Đột nhiên Thất Trường lấy ra một lá thư màu xanh nhạt nhét vào tay tôi, trong lúc này không dám nhìn tôi.

Sấm chớp đùng đùng ~ ~ Thất Trường, cậu là người cổ đại xuyên không tới đây sao.

Tôi đoán chắc đây là thư tình, vội vàng bỏ vào trong túi, hiểu ý nói: “Biết rồi. Nhất định chính tay tớ đưa cho cậu ta.”

Thất Trường xoay mặt đi, tiếp tục vùi đầu vào bài thi cấp bốn.

Aiyo, thế giới này thật điên cuồng, ngay cả sư thái cũng muốn làm cô dâu.

Hai việc kinh động khiến tôi còn chưa hồi phục tinh thần thì điện thoại lại rung, tôi vừa nhìn thấy Lâm Tĩnh thì lập tức bắt máy.

“Kỳ Nguyệt, có chuyện rồi, cậu mau tới đây?”

“Làm sao vậy?”

“Tân Hân bị tên Ninh Tiểu Bạch gì kia từ chối, uống rất nhiều rượu, chuẩn bị nhảy hồ nhân tạo này, tớ không còn sức cản cậu ấy nữa, sắp không cản được rồi! Cậu mau tới đây!”

Tôi nghe âm thanh Tân Hân đang điên cuồng cười to bên kia, trong lòng hồi hộp vội vàng khoác áo chạy đi.

Đến nơi, hiện ra trước mắt tôi là một cảnh tượng như thế này.

Màn đêm buông xuống một màu xanh đậm, thiếu nữ thứ 1 – Tân Hân giạng chân đứng trên hành lang một cây cầu nhỏ ở hồ nhân tạo, kích động rú lên “Súc vật súc vật súc vật, xem bà đây giương cung lên bắn tan nát cây hoa cúc anh, Ninh Tiểu Bạch, đi chết đi, ha ha ha.” Thiếu nữ thứ 2 – Lâm Tĩnh, sống chết ôm lấy cái eo của Tân Hân, khóc nức nở nói “Tân Hân.....Đừng nghĩ nữa, trên trời dưới đất chỗ nào không có cỏ thơm....Ninh Tiểu Bạch chắc chắn là muôn đời làm thụ!” Cộng thêm vài người không rõ đầu đuôi sự việc bị cảnh tượng này làm hoảng sợ không dám động đậy.

Tôi vội vàng chạy tới, Lâm Tĩnh thấy tôi mừng rỡ la lên: “Rốt cuộc cậu cũng tới rồi!!!!!!”

Tôi cố ý nhìn về phía sau, nói ai thế?

“Nhìn cái đầu cậu, kêu cậu đấy!” Lâm Tĩnh càng hét lớn tiếng hơn.

Tôi bất đắc dĩ chạy lên phía trước, mới vừa nãy tôi cố ý chỉnh sửa một chút cộng thêm bóng đêm huyền ảo nên không người nào nhận ra tôi tới, chờ tôi đến gần Lâm Tĩnh khiển trách: “Kỳ Nguyệt, cậu động kinh à, tóc tai gì mà như con khùng vậy!”

Dì Tân đang giạng chân la hét trên cầu cũng quay lại xem xét tôi, trong mắt Tân Hân đều là sương mù lẳng đọng nước mắt, trong lòng tôi có chút thương hại.

Tân Hân nhìn tôi, giống như một đứa bé, nhếch môi cười hồ đồ, “Ah? Cậu động kinh hả?”

OTZ.....

Tôi không phản bác bởi vì Tân Hân cũng có chút an tĩnh, một lát sau Tân Hân nhú mi lấy điện thoại trong túi ra, hình như muốn gọi cho người nào đó.

“Alo?”

“Đồng chí Tô Minh Á, vợ cậu động kinh rồi! Uh, đúng vậy, Kỳ Nguyệt động kinh! Cậu tới nhanh lên, cậu ấy đang ở hồ nhân tạo này, muốn nhảy hồ, ha ha cậu tới nhanh nhanh nha, không tới cậu ấy sẽ nhảy đó, ha ha ha.....”

Tôi sững sốt, lập tức phản ứng muốn cướp cái điện thoại, nhưng Tân Hân nhanh hơn một bước, vung tay lên ném điện thoại xuống hồ.....

Di Tân, cậu không cần sợ tớ cướp mà ném N97 đi chứ. Tôi thật tiếc thương cho cái điện thoại.

“ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.” Tân Hân thỏa mãn ngửa mặt lên trời cười âm ỉ, âm thanh chói tai xuyên màn đêm.

Chỉ mong Tô Minh Á tưởng đây là trò đùa, hướng hồ lúc này tôi không còn cách nào khác đành phải cùng Lâm Tĩnh hợp sức kéo Tân Hân xuống, không biết có phải do uống say hay không mà sức lực Tân Hân như trâu bò, ngồi trên cầu mà vững như núi Thái Sơn, nét mặt Tân Hân ngốc nghếch cười cười, quay vào mặt hai chúng tôi nắc nịu một cái vang dội.....Tôi và Lâm Tĩnh đồng thời che mũi quay đầu đi nôn khan, rồi lại quay sang tiếp tục kéo xuống, rốt cuộc cũng kéo được Tân Hân xuống.

Ba người ngồi dựa vào thành cầu há mồm thở dốc, Tân Hân dúm đầu vào đầu gối ập úng khóc lên. Trong lòng tôi cũng đau ê ẩm, vỗ vỗ vai Tân Hân, không biết nên nói gì bởi vì chính tôi cũng có điều muốn khóc.

Lâm Tĩnh cũng đã thấp giọng nức nở, tôi kìm nén quay mặt đi nhỏ giọng hát ca khúc vui.

Chúng tôi giống như đang ở đảo hoang chỉ có ba người, nếu có hai người trong đó tuyệt vọng thì tôi phải kiên cường, bởi vì chúng tôi là chị em thân thiết, dựa vào nhau, ủng hộ nhau, mà tôi, phải kiên cường trao năng lượng cho hai người kia.

Bài hát còn chưa hết đã nghe một kết vang lên, tôi ngẩng mặt lên nhìn chiếc xe màu đen quen thuộc có rèm che, qua hồi lâu cửa kính xe mới chậm rãi hạ xuống.

Mà trong tầm nhìn của tôi, đập vào ánh mắt đầu tiên chính là đôi mắt của Tô Tín.

Không xa không gần, lay động ôn nhu như hồ nước.

13. Chương 13

Sự thật cú cùng của đêm đó là như vậy, do thứ sáu mỗi tuần Tô Minh Á sẽ đến nhà của Tô Tín chơi má khi đi Tân gọi thì Tô Minh Á đang tắm nên Tô Tín nghe và chạy đến.

Tô cảm thú có chút không bình tĩnh nghe Tân Hân kêu gào xong rồi cúp, liền gọi lại cho tôi mà tôi vội vã lao tới xem Tân Hân nên bỏ điện thoại ở phòng. Thất Trường là kiểu người không bao giờ nhận điện thoại của người khác cho nên không nghe điện thoại của tôi.

Tô cảm thú vì lo lắng cho học trò của mình nên không bình tĩnh (đây là lời của Tô Tín), cộng thêm buổi chiều đã làm cho tâm hồn của tôi thương tổn (đây là tôi bổ sung), không màng Tô tiểu thụ đang ở nhà, lái xe tới đây, không đoán được cái tình huống cầu huyết này, thấy không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó Tô Tín lái xe đưa bọn tôi về, rồi nói với tôi cơm tối còn chưa kịp ăn nênđói bụng, tôi đành phải phụng mệnh đi hầu hạ vị đại nhân khó chiều này đến quán ăn vặt ngay trường.

Tô Tín cắn cắn cái muỗng, ánh mắt vô cùng sắc bén, khí lạnh sau lưng tôi bốc lên.

Tôi vội vàng cười nịnh nọt nói: “Thầy, bọn em sai rồi, hại thầy đường xa cực khổ chạy tới, thầy xem, em cũng đã mời thầy ăn bánh trôi đậu đỏ rồi còn gì.”

“ý tứ không tồi nhỉ, nhận tội bằng bánh trôi đậu đỏ, thành ý của em chỉ đáng giá có 2 ngàn?”

Tôi lật xem túi áo, thương cảm không thôi: “Thầy ơi, không phải là chỉ có bánh trôi không mà do em đi vội quá không mang theo tiền, lấy tiền tiết kiệm ra mời thầy rồi, còn thêm 1 ngàn tiền sữa đậu nành nữa.....”

Tô Tín không nói thêm gì nữa, ừ, cũng tốt, khi ăn không nên nói chuyện như vậy cò lợi cho tiêu hóa....

Ngày thứ hai, thời tiết trong xanh mát mẻ.

Tối qua hầu hạ Tô Tín ăn cũng không có ai nhắc tới chuyện bài phỏng vấn, có lẽ trong lòng ai cũng hiểu rõ, từ trong tiềm thức tạo thành một loại ăn ý.

Tân Hân vẫn như thường ngày cười tươi như hoa trước gương trang điểm, giống như chuyện gì cũng không xảy ra.

Mà tôi, nghênh đón một trận sấm sét giữa trời quang. Tôi thế mà làm mất thư tình của Thất Trưởng!

Lục tung cái phòng lên cũng không thấy tung tích nó đâu, Thất Trưởng tốt bụng hỏi tôi mất cái gì sao?

Tôi hoảng sợ không dám tìm nữa, nếu cậu ấy biết manh mối gì chẳng phải càng hận tôi nữa sao.

Tôi khóc không ra nước mắt, tôi là một công dân tốt của Đảng và nhân dân không thể để người khác hận được ~~ nói không chừng đây là con đường duy nhất để mối quan hệ giữa tôi và Thất Trưởng dịu đi.

Nghĩ tới nghĩ lui, cầm giấy bút đi ra ngoài, lén lút đi tới rừng cây nhỏ bí ẩn sau trường học. Tìm tảng đá lớn ngồi xuống, lấy cái đùi làm thành cái bàn, bắt đầu đặt bút viết tình ý miên man.

Tôi vừa viết vừa tự an ủi mình, Thất Trưởng học ngành khoa học tự nhiên, thư tình chắc sẽ viết không được tốt, mà tôi là một nữ thanh niên yêu văn nghệ thơ ca, trời sanh có tố chất viết văn khá tốt, tôi nhất định phải viết thật hay làm cảm động Tô Minh Á mới được.

Viết xong tôi cất bước về phòng, dọc đường đi tâm tình hết sức thoải mái. Dĩ nhiên cuộc đời không phải cái gì cũng theo ý mình được, cũng như có những người khi gặp thì tâm tình tốt đến đâu cũng phải tụt xuống mức âm, ví dụ như là tên Ninh Tiểu Bạch kia.

Lúc tôi thấy cậu ta, cậu ta đang ngồi một hành lang gấp khúc nghe điện thoại, mặc áo lông màu trắng, dưới ánh mặt trời làn da trắng sáng như màu áo, mái tóc ngắn đẹp đẽ. Cậu ta nghiêng đầu, cổ dài nhỏ giống như một con thiên nga không tì vết.

“Ninh Tiểu Bạch.”

Tôi đi tới bên cạnh cậu ta, cũng là lúc cậu ta cúp điện thoại, ngược mắt nghi ngờ nhìn tôi.

“Cậu thật là, cướp đi tấm lòng của Tân Hân cũng nên thử hẹn hò với cậu ấy một chút chứ?”

Cậu ta lắng nghe tôi nói....., như có điều gì suy nghĩ rồi cười lên, như hoa gió tung bay trong gió.

“Tôi có thể không từ chối cô ấy sao? Cô ấy thương tôi, vừa mở miệng tỏ tình chính là Ninh tiểu thụ, anh đi theo tôi đi. Bảo tôi làm sao chấp nhận? Mặc dù đáng vẻ tôi đẹp nhưng tôi là một trực nam chính nghĩa, Kỳ Nguyệt à, tôi và cậu cũng sinh hoạt chung trong Anime Club mấy tháng rồi, cậu cũng không phải không biết tính của tôi?”

Tôi im lặng hỏi ông trời, Tân Hân hình như quá khản trương rồi.

Không đợi tôi mở miệng, Ninh Tiểu Bạch đem hai tay gối ra sau đầu, thần sắc tự nhiên nói: “Chỉ là thử một chút không phải không được, hôm nay thức dậy tôi có chút hối hận.”

“Thật?”

“Uh.” Cậu ta lười biếng nhắm mắt lại, “Tôi gạt cậu làm gì?”

“Vậy tôi về nói cho cậu ấy biết.”

“Chờ một chút.” Ninh Tiểu Bạch cầm bộ bài trong tay, cười yếu ớt nói: “Lại đây, thông lệ cũ.”

“.....” Tôi không thể nói cái gì, rút một lá bài trong đó.

Cậu ta mở nửa mắt nhìn, từ trên lan can nhảy xuống xoay người rời đi.

“Này! Lại không nói kết quả?”

“Thiên cơ bất khả lộ.” Ninh Tiểu Bạch bước đi, tư thế thực đáng ghét, để lại một câu hết sức quỷ quái: “Ngần lần đừng nên yêu người đàn ông tu tiên.”

= =. Tu tiên quỷ gì, tu thành tinh thì có.

Những ngày tiếp theo Tân Hân cũng không lên lớp với tôi. Nhưng mà tùy tiện đi dạo sân trường sẽ thấy cô nàng và Ninh Tiểu Bạch đang keo sơn gắn bó.

Tôi điều tra chiều nay Tô Minh Á có lớp, ăn trưa xong thì lên phòng học của cậu ấy.

Vùng gần phòng học thực hành số lý rất ít người, chờ đợi trên hành lang tôi có cảm giác như một con chó, ngồi chồm hổm chờ xương.

Dĩ nhiên là tôi đang đi lạc đề rồi, quay lại chủ đề chính thôi.

Tôi đi gần 10 cái tiệm mới kìm được lá thư màu xanh giống y chang như vậy, bình tĩnh chờ đợi tới một giờ rưỡi thì có vài người vào phòng. Phần lớn đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi, nhìn cái gì, chưa từng thấy sinh viên khoa Văn sao, có cần làm xiếc khỉ cho các người nhìn luôn không?

Tôi ưỡn lưng đứng nghiêm nghị, không bao lâu sau nghe được một giọng nói quen cũng không quen, lạ cũng không lạ, chính là hoa khôi Hàn Liễu của chúng ta, cô ta lả lướt nhẹ nhàng đi tới gật đầu mỉm cười với tôi, một cô gái mập mập đứng bên cạnh hỏi: “Hai người quen nhau?”

“Không có, gặp một lần, lần trước cậu ấy đi ăn cơm với thầy Tô.”

Giọng nói Hàn Liễu không to không nhỏ, có thể nói xung quanh cũng nghe được, mọi người kinh hãi nhìn tôi, tôi chỉ có thể bí ai cúi đầu, con gái nhìn không nói, bọn đàn ông các người nhìn cái gì.....

Nghĩ lại, không đúng, phải là con trai không nói, bọn con gái các người nhìn cái gì.

Tôi chuẩn bị chống cằm cười cười thì thấy Tô Tín đang sóng vai đi cùng Tô Minh Á, trò chuyện vui vẻ, từ từ, từ từ đi tới đây.

Một sự bi thương tự nhiên diễn ra, tôi tại sao không hỏi rõ ràng tiết này tiết gì? Tôi cúi đầu, tôi là người tàng hình, các người không nhìn thấy tôi.

Tô Minh Á đi đầu nhìn thấy tôi, vui mừng kêu lên: “Kỳ Nguyệt.”

Tô Tín cũng chú ý tới tôi, đôi mắt vốn đang có ý cười trong nháy mắt lạnh nhạt nói: “Kỳ Nguyệt, sao em lại tới đây?”

“A ~ ha ha” tôi xoa xoa cái ót, tay nắm chặt lá thư đưa ra sau.

Không biết vì sao trong lòng tôi không muốn để cho Tô Tín thấy tôi đưa lá thư này cho Tô Minh Á.

“Em tới diễn hài à.” Tô Tín cất tiếng châm chọc.

“Không có, thực sự không có,” Tôi nghĩ trước tiên nên đuổi Tô Tín vào trước, “Thầy Tô, thầy lên dạy đi, nhìn xem bọn nhỏ đang chờ thầy, thầy vào trước đi.”

Tô Tín hình như cũng không nhàn rồi tranh lời với tôi, cầm giáo án đi vào, Tô tiểu thụ mỉm cười, cũng tính vào theo, tôi vội vàng gọi: “Tô Minh Á! Cậu ở lại chút.”

Tô Minh Á rất nghe lời, dịu dàng xoay người, Tô Tín cũng nghe tôi gọi dừng bước, cau mày quay đầu.

Tôi bị ánh mắt ấy làm chột dạ, nhưng vẫn yếu ớt nói: “Thầy.....à.....thầy vào trước đi.”

Anh ta nghe tôi nói cũng không thèm nhìn tôi quay người vào phòng.

Nhìn bóng lưng cao gầy của anh, không hiểu sao tôi có cảm giác có lỗi với anh.

Rất nhanh, tôi lý giải cho cảm giác này là tâm lý nổi loạn của hủ nữ, tôi không thể phụ lòng Thất Trưởng giao cho tôi nhiệm vụ này, cũng không đành lòng chia rẽ anh em nhà họ Tô, cảm giác mâu thuẫn chắc chắn các bạn sẽ không thấu hiểu được đâu.

Thôi, tôi không suy nghĩ nhiều, bởi vì Tô tiểu thụ đang mỉm cười chờ đợi tôi nói. Tôi khẩn trương dời tầm mắt nhìn xung quanh. Không ngờ chạm phải Tô Tín đang đứng trên bục giảng cười như không cười nhìn tôi.

Trái tim tôi rung động đập liên hồi, vội vàng nhét lá thư vào tay Tô Minh Á, bỏ lại một câu “Bạn tớ đưa cho cậu!” rồi bỏ chạy.

Chạy trên đường mà tận đáy lòng tôi như có âm thanh đang gọi, mày hối hận không kịp nữa, mày đã chia rẽ bọn họ.....

Đến cửa quẹo ở cầu thang, tôi mới phụ hồi bình thường. Ngồi xuống cầu thang bắt đầu suy tư ý nghĩa cuộc đời, đột nhiên trên đầu có người gõ một cái, tôi ngửa đầu nhìn là Tân Hân đang đứng đó nhìn tôi.

“Kỳ Nguyệt, cậu ngồi ở đây làm gì?” Cậu ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, lại gần nói tiếp: “Không phải tìm Tô lớn thì là Tô nhỏ rồi.”

“Cậu nói tớ hay quá, thành thực khai báo, cậu đến đây làm gì?” Tôi đẩy mặt cậu ấy ra.

“Tớ đưa tướng công đi học.”

Tôi lúc này mới nhớ tới Ninh Tiểu Bạch cũng học ngành số lý, trêu chọc cậu ấy: “Hạnh phúc quá ha, không biết khoe ra cho ai coi?”

“Hạnh phúc.....” Tân Hân thở dài nói: “Những người từng hẹn hò cùng Ninh Tiểu Bạch chắc đều là thiên sứ.”

“Làm sao vậy?”

“Kỳ Nguyệt, mấy ngày nay ở chung tớ cảm thấy anh ấy có khoảng cách với tớ, rất xa.....”

Trong lòng tôi chợt nhớ tới lúc Ninh Tiểu Bạch nói ra câu nói kia “Ngàn lần đừng nên yêu người đàn ông tu tiên.” Tôi vội vàng kể việc này cho Tân Hân nghe.

Tân Hân nghe xong, tưởng cậu ấy sẽ đau khổ không ngờ lại cười rất to, cười xong rồi nói: “Kỳ Nguyệt aaaa, tớ thấy cậu thực là mắc cười, phong cách cậu thật dễ thương. Người ta nói con gái khi yêu đều ngốc, nhưng sao cậu không yêu mà so với người ngốc còn ngốc hơn vậy? Cho dù Tiểu Bạch có nói tu tiên, cho dù anh ấy là tiên, tớ cũng sẽ làm cho anh ấy hoàn tục! Chị đây cũng là tu luyện trong động Bàn Tơ ra!”

Tôi , dì Tân, Ninh Tiểu Bạch cũng không phải là Đường Tăng.....

14. Chương 14

Tuy lần trước Tân Hân than thở với tôi không thể tiếp xúc gần hơn với Ninh Tiểu Bạch, nhưng theo quan sát của tôi hai người họ cũng không có gì không ổn. Tân Hân đúng là thuộc dạng trọng sắc khinh bạn, đứng núi này trông núi nọ, có đàn ông là quên hết đám chị em, mấy ngày nay toàn là tôi đi một mình, lỗ thanh yên tĩnh có chút không quen.

Hiển nhiên, ông trời không thể nhìn tôi buồn bực, cố gắng tạo ra sự tình gây nhiễu loạn sự yên tĩnh này.

Chuyện là một buổi sáng nọ. Đang nghỉ giữa tiết môn kế toán, Tân Hân không có bên cạnh, Lâm Tĩnh đi dạo phố, không có ai nói chuyện, tôi cảm thấy nhàm chán, lấy trong balo ra cuốn tạp chí BL (boy love) vui sướng lật xem.

Lớp học tự nhiên ồn ào, tôi cau mày nhìn ra ngoài,Là Tô Minh Á và Thất Trưởng đại nhân.

Tôi đột nhiên thấy bất an trong lòng.

Ánh mắt tôi tập trung nhìn hai người ngoài cửa sổ, Tô Minh Á đứng đối diện tôi mỉm cười nhẹ nhàng, giống như đang nói gì đó, mà bộ dáng Thất Trưởng bây giờ xem ra là đang run nhè nhè.

Chẳng lẽ là Tô Minh Á chấp nhận cậu ấy rồi? Cậu ấy hưng phấn vui vẻ nên mới như vậy? = = Thất Trưởng, cậu rụt rè quá đi.

Trong đầu tôi bắt đầu YY (Tôi có trách nhiệm nói cho các bạn biết, đoạn YY này tuyệt đối tôi không có nói ra miệng ~)

Tiểu Tô: Tôi đã đọc thư tình của cậu.

Thất Trưởng: Thật không?

Tiểu Tô: Tôi đã khóc.

Thất Trưởng: Thật chứ?

Tiểu Tô: Uhm

Thất Trưởng: Vậy cậu không có tính toán chấp nhận tâm ý của tôi?

Tiểu Tô: Tôi.....chấp nhận!

Thất Trưởng: Hả, really?

Tiểu Tô: Tin tôi đi, tôi không gạt cậu, bị hiểu lầm là thụ nhiều năm, đây là lần đầu tiên tôi nhận được thư tình của con gái.

Thất Trưởng: Không thể nào, cậu đẹp trai như vậy!

Tiểu Tô: Các cô ấy không chịu thổ lộ ra, chắc thấy tôi ngàn năm phải là thụ. Tuy rằng sự thật đúng là như vậy, tôi đối với cậu không thể toàn tâm toàn ý, Tô Tín.....Anh ấy đối với tôi rất tốt, cậu có biết, chúng tôi đều là đàn ông, thậm chí là anh em, chúng tôi không thể.....

Thất Trưởng: Không, cậu đừng nói nữa, từ hôm nay trở đi, cậu sẽ là công, tôi là thụ, cậu tới đây cưỡng chế tôi đi, đến đây.....

Tôi càng YY càng không chịu nổi khó chịu, vội vàng stop. Lúc này cuộc nói chuyện giữa hai người cũng kết thúc, Tô Minh Á đã phát hiện tôi nhìn lên từ sớm, thân thiện vẫy vẫy tay với tôi, tôi vội vàng rút cổ về, lấy lại bình tĩnh.

Thất Trưởng nói chuyện xong bước như bay về phía tôi, trên mặt giống như đang chạy mà có chút khó chịu, tôi nhìn kỹ lại, không phải khó chịu mà cậu ấy đang tức giận.

Đến trước mặt tôi, bực bội hét lên: “Kỳ Nguyệt!”

“Sao vậy?”

“Cậu.....cậu.....cậu hơi quá đáng rồi đó!”

Tức giận nên nói không rõ ràng, tôi mới ý thức được chuyện có vẻ nghiêm trọng, nghiêm mặt hỏi: “Cuối cùng là có chuyện gì?”

“Tại sao cậu lại đổi đề toán tố hỏi Tô Minh Á thành thư tình như vậy! Cậu muốn giở trò cũng không cần làm như vậy.....huh u hu .”

Thất Trưởng nói xong thì khóc lóc thảm thiết, lớp học ai ai cũng nhìn tôi.

Từ từ, tôi phải bình tĩnh, bình tĩnh, nghi hoặc hỏi: “Cái cậu đưa cho tớ không phải là thư tình?”

Thất Trưởng khóc không thành tiếng ảm ức nói: “Tớ đưa cho cậu đề toán.....Vi phân và tích phân tớ không hiểu...hu hu muốn nhờ Tô Minh Á giải thích.....lại sợ nhiều người nhìn thấy.....”

Nghe cậu ấy nói, tôi đổ mồ hôi lạnh, ngoại hình và tính cách của Thất Trưởng cũng sợ người ngoài bàn tán.

= =

Tôi tiếp tục duy trì tình trạng khó hiểu nhìn chằm chằm Thất Trưởng, giọng nói dịu đi chút ít nhưng vẫn còn đút quăng.

“Tớ thấy cậu quen với cậu ấy.....nhờ cậu....tớ không quen cậu ấy....cũng không tiện gặp hỏi, đành phải viết ra nhờ cậu, vậy mà cậu...cậu có biết vừa rồi Tô Minh Á tìm tớ, cậu ấy nói.....không thể chấp nhận tình nhận tình cảm của tớ, lúc ấy tớ rất mê muội.....”

Thất Trưởng lại khóc tiếp.

Không hiểu sao trong lòng tôi có chút vui vẻ, giống như tảng đá bụi trong lòng đã rơi xuống, cảm giác rất hưng phấn.

“Cậu còn cười cái gì?”

Không tốt, chẳng lẽ cảm xúc của tôi biểu hiện trên mặt rồi? Tôi khép miệng lại, đứng lên vỗ vỗ lưng Thát Trưởng nói: “Thất Trưởng, tớ sai rồi, thật sự sai rồi, từ lúc bắt đầu tớ không nên nhận lấy sự tin tưởng của cậu.....Thôi, tớ cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ muốn nói một câu, tớ thật sự cho rằng đó là thư tình, mà ngày hôm sau tớ đã làm mất nó rồi.”

Thất Trưởng, cậu cũng không thể trách tớ toàn bộ, về mặt lúc ấy của cậu rất mờ ám, ai mà không cho đó là thư tình chứ.

Đương nhiên, câu này tôi không thể nói ra được, tất cả áy náy của tôi cũng làm cho Thất Trưởng bình tâm lại, buông lỏng toàn thân ngồi xuống.

Cả buổi sáng chìm trong trạng thái lung tung vô tri vô giác trôi qua.

• • • • •

Từ đó về sau, Thất Trưởng đã khôi phục thái độ bình thường, không chủ động nói chuyện với tôi, mà cũng do sụp đổ cái vụ lá thư kia tôi cũng có chút xấu hổ. Mà thôi tâm hồn tôi đã bị cái gọi là du xuân tìm bạn chiếm đóng.

Du xuân tìm bạn, nghĩa của nó cũng giống như tên, nhân dịp mùa xuân tươi đẹp tìm đối tượng làm quen.

Hoạt động lần này là do lớp trưởng Tân Hân chúng tôi đề ra.

Đêm đó, theo thông lệ mỗi tuần chúng tôi mở cuộc nói chuyện nằm, đừng xem cuộc nói chuyện nằm là chuyện gì rất nghiêm túc, trên thực tế cái này chỉ là cúp điện, không ngủ được nên nằm đó huyền thuyên mà thôi.

Mỗi người chúng tôi kể ra các cảnh xuân đẹp ở quê mình, đang nói say sưa thì Tân Hân vỗ đùi ngồi dậy nói: “Ayda, năm nay chúng ta chưa làm du xuân đó.”

Trong bóng tối, dĩ nhiên là tôi không nhìn được cậu ấy, nhưng tiếng vỗ đùi đã làm thân thể tôi chấn động, đại não đang mơ màng cũng phải bắt buộc tỉnh táo.

“Bây giờ, thân là lớp trưởng của lớp, tớ sẽ tiến hành điều tra mọi người trong ký túc xá có đồng ý mở cuộc du xuân không.”

“Được rồi, ời đại biểu nhân dân toàn quốc thứ nhất của chúng ta – Thất Trưởng – Vỗ tay nào! Bốp bốp bốp!”

“.....”

“Được rồi, cậu ấy im rồi.”

Sự việc là thế này, thật ra Thất Trưởng đã ngủ thiếp đi.

“Kế tiếp, ời đại biểu nhân dân toàn quốc thứ hai của chúng ta – đồng chí Kỳ Tiểu Nguyệt!”

Tôi rất tự nhiên trả lời: “Cậu có biết, tớ là trạch nữ, tớ sẽ không.....”

Không đợi tôi nói hết, Tân Hân đã cắt ngang: “Đồng chí Kỳ Tiểu Nguyệt, không nên dùng ánh mắt khách quan mà phán xét hoạt động này.”

“Mẹ kiếp!”

“Đồng chí Kỳ Nguyệt miệng thật là bần! Cảnh sát đâu, lôi ra ngoài bắn chết năm phút đồng hồ.”

“.....”

“Được rồi được rồi, bây giờ ời đại biểu nhân dân toàn quốc thứ ba của chúng ta – đồng chí Lâm Tĩnh!”

Lâm Tĩnh nhàn nhạt mở miệng: “Tớ không có ý kiến.”

“Vậy kiến nghị du xuân lần này thông qua, tan họp!”

• • • • •

Sau đó, Tân Hân bắt tay thu xếp hoạt động, mỗi ngày liên lạc đoàn du lịch, còn tôi vẫn ngày đêm nhào vào lòng cái vi tính.

Thứ sáu, Tân Hân triệu tập mọi người, nụ cười tràn đầy khuôn mặt viết trên bảng đen thông báo thứ bảy đi du xuân:

Hội quân có thể có bao nhiêu sâu, pháo hoa thắp ba hạ Dương Châu. Lần đi chơi này địa điểm là Dương Châu, sáng ngày mai 7 giờ tập hợp ngay khoản đất trống trước cửa thư viện. Lúc đó sẽ có xe du lịch đến đón, hoạt động này đi trong một ngày rưỡi, bao ăn bao ở.

Tân Hân viết xong, cất giọng nói: “Hoạt động lần này, tớ vài điều lưu ý. Thứ nhất, quý mô tuy không lớn nhưng mỗi cái ban sẽ có một người dẫn đội. Thứ hai, ai có người yêu chú ý dùm, không được đi trêu ghẹo những cô gái hoặc chàng trai độc thân.”

“Hình như trưởng ban mới là người đầu tiên cần chú ý.....” Người nào đó nói một câu, lớp học lập tức im lặng.

Ninh Tiểu Bạch trong trường cũng có chút danh tiếng, hẹn hò với dì Tân đương nhiên ai cũng biết, khó trách mọi người ồn ào, mà không nói cho các bạn người nào đó nói lúc này là tôi đâu ha ha.

“Nghiêm túc!” Tân Hân gõ gõ bảng đen: “Làm trưởng ban, tớ sẽ làm gương tốt.”

“Cuối cùng, điều thứ ba!” Vẻ mặt nghiêm trang của Tân Hân thay đổi thành một đóa hoa xinh đẹp cười bĩ ổi nói: “Những người độc thân không có lưu ý gì cho nên xông lênnnnnn, phá đám bọn họ điiiiiiiiiiiiii ~”

Lớp học trở nên sôi động, đập bàn hò hét khắp nơi.

• • • • •

Quả nhiên không phụ kỳ vọng của mọi người, sáng thứ bảy trời nắng đẹp, đương nhiên cũng có người oán hận, ví dụ như tiểu cô nương tôi đây.

Trên lưng tôi mang một túi sách to chẳng, tay phải kéo vali, tay trái cầm cái quạt phe phẩy, đây là cái quạt tôi cực kỳ yêu thích, xài 1 năm rồi cũng chưa bỏ, giữ gìn cẩn thận, nếu không phải hôm nay đi ra ngoài tôi cũng sẽ không lôi nó ra.

Khi tôi xuất hiện ở cửa thư viện, Tân Hân đang đón khách muốn hôn mê vì cười.

“Kỳ Nguyệt.” Dì Tân không đành lòng nhìn trang phục của tôi: “Cậu không cần đi.”

“Tại sao?”

“Cậu đừng làm ọi người hiểu nhầm cậu là dân chạy nạn của Afghanistan, mặt mũi ban kế toán chúng ta bị cậu làm mất hết rồi.”

“Cậu thấy tớ giống dân chạy nạn Afghanistan?”

“Phải, đeo thêm cái này nữa là y chang luôn.” Tân Hân cởi khăn lụa trên cổ mình, nhanh nhẹn quấn lên cổ tôi làm tôi giật mình nhảy dựng.

“Được rồi, không quây nữa.” Tân Hân lấy khăn về nói: “Nhanh lên xe đi.”

Hai tay xách nặng cố gắng đem lên bậc thang, nhưng mà quá nặng, trọng tâm không vững khiến tôi ngã ra phía sau.

Hai mắt tôi nhắm nghiền, thầm nghĩ, mẹ nó, trạch nữ đúng là không thể ra ngoài, hôm nay tôi đành phải chết trên xe du lịch rồi, làm quỷ thật là bi thương.

Đột nhiên, hai cánh tay vững vàng đỡ lấy thân thể tôi, quay mặt lại thì ra là khuôn mặt bắt mắt dĩ của Tô Minh Á.

Tôi vội vàng đứng vững, cúi đầu nói: “Làm tớ sợ muốn chết, cảm ơn cậu.”

Cậu ta khom lưng cầm lấy cái túi trên mặt đất, đôi mắt cong lên cười nói với tôi: “Chừng nào thì cậu mới làm tớ hết lo đây?”

“= = Tôi sai rồi”

Cậu ta vỗ nhẹ đầu tôi, đầy mắt tràn đầy ôn nhu: “Đúng là trái dưa ngọt.”

Trái tim nhỏ nhắn của tôi loạn nhịp không thôi, bạn trẻ Tô Minh Á, cho dù tôi có ngọt cũng không cần vũ nhục cái đầu tôi như vậy. Cậu bảo tôi không tức giận làm sao được, làm sao mà tôi chịu cho nổi?!

Thấy mặt tôi có chút tức giận, Tô Minh Á sờ sờ mũi cười cười rồi xách túi của tôi lên xe.

Nắm chặt cây quạt trong tay, đi theo cậu ta.

Đi đến chỗ trống phía cuối, Hàn Liễu đang ngồi gần cửa sổ, nhìn thấy chúng tôi, ánh mắt sáng lên vội vàng lấy cái túi đang để trên chỗ trống ra, đẩy mái tóc đẹp ra sau vai, dịu dàng nói: “Tô Minh Á, có chỗ trống nè, cậu ngồi đây đi.”

Bên cạnh Hàn Liễu có hai chỗ trống cách lối đi khá nhỏ, tôi ngồi xuống Tô Minh Á thay tôi cất hai cái túi. Do hai cái túi to quá nên không thể nhét lên chỗ để đồ phía trên, mà lối đi nhỏ chỉ đủ để cho người đi qua, Tô Minh Á đành phải để hai cái túi bên cạnh chỗ tôi ngồi.

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy sắp xếp, trong lòng rất băn khoăn, đành phải nói cảm ơn.

Bận rộn trên trán đổ mồ hôi mím cười nói: “Tớ ngồi bên cạnh Hàn Liễu, trước tiên cứ vậy đi. Lúc này người không nhiều nhưng chút nữa phải suy nghĩ cách khác.”

Đợi cậu ấy ngồi vào chỗ của mình, tôi ghé mắt nhìn chàng thiếu niên đẹp trai bởi vì bận rộn mà hơi thở gấp gáp.

OTZ.....Tôi quả nhiên là không thích hợp đi ra ngoài.

15. Chương 15

Tôi quan sát các thành viên từ trên xuống dưới, mới ý thức được một điều lần đi này là sự kết hợp của hai ngành: kế toán và toán ứng dụng.

Tôi thở cũng thở không nổi, cậu được lắm Tân Hân, mở miệng ra là nói tôi một mình hưởng lợi, thế mà lần này tranh thủ du xuân làm quen với người thân của tiểu Bạch nhà cậu, cậu đúng là một đứa trăm mưu ngàn kế.

Tôi tức giận nhớ lại, thấy Tân Hân lên xe, đi theo phía sau là cái tên gần đây khá nổi tiếng Ninh Tiểu Bạch.

Cậu ta giống như mới ngủ dậy, tóc tai rối tung, đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ. Ngay lập tức, ánh mắt của những con sói sáng trưng.

Tân Hân tươi cười đi về phía tôi, lúc trước cậu ấy có giữ hai chỗ ngồi trước tôi, Ninh Tiểu Bạch ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn tới nhìn lui, tươi cười chào hỏi: “Hi~~”

Tân Hân vỗ vào ót cậu ta: “Hi em gái anh, em còn tưởng hôm nay anh không tới.”

“Sao không đến được.” Ninh Tiểu Bạch ngửa mặt: “Chồng của em không đến, em bị tên đàn ông khác bắt cóc thì sao?”

Về mặt dì Tân hiện lên sự vui mừng, đang định quây phá một chút thì di động reo lên, bắt đầu đi ra ngoài nhận điện thoại.

“Mọi người im lặng một chút.” Dì Tân để điện thoại xuống: “Người dẫn đoàn bên ngành toán ứng dụng có việc gấp không thể tới được, cho nên.....”

Tân Hân nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người tôi, sâu xa nói: “Người ấy mới gọi lại cho tôi, đã đặc biệt nhờ cậu thầy Tô kính yêu của chúng ta đến dẫn đội.”

Mọi người nghe xong ồn ào hẳn lên, có vẻ tin tức này làm ọi người rất hưng phấn.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Tô Tín cũng không phụ sự kì vọng của họ bước lên xe. Ôn nhu mỉm cười chào hỏi, trang phục hôm nay của anh ta màu vàng nhạt, mặc quần áo thoải mái đầu đội thêm cái nón, rất giống phong cách của những sinh viên đại học đầy tươi mới.

Tôi xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, quả thật con người không nên nhìn về bề ngoài.

“Kỳ Nguyệt, có ai như cậu không?” Giọng nói Tân Hân vang lên, ta quay đầu lại nhìn cậu ấy, vẻ mặt nghiêm túc hắt hăm sai khiến tôi: “Một người ỉa hai chỗ, cậu không ý tứ gì hết, kéo cái túi ra đi.”

Tôi giương mắt nhìn Tô Tín đứng phía sau Tân Hân, vẻ mặt ôn hòa nhìn tôi.

“Không còn chỗ khác hả?”

“Không có.” Tân Hân thuận tay nhấc túi tôi lên: “Kỳ Nguyệt à, tớ nghi ngờ trong túi cậu chứa thi thể hay sao ấy, tớ tự hỏi sao Thất Trường không tới mà cậu vẫn còn ghi hận trong lòng chuyện lần trước, chắc muốn dịp này vứt xác nơi xa luôn phải không?”

“Cậu chết đi.” Tôi đứng lên giật lấy cái túi trong tay cậu ấy, lẩn nó về phía trước. Chú tài xế và hướng dẫn viên giúp tôi tìm chỗ để, tôi thông thả trở về chỗ, Tô Tín đã an vị kế chỗ tôi vui vẻ nói chuyện với Tô Minh Á đang ngồi cách lối đi nhỏ.

Thật là, không giây phút nào rời xa nhau được.

Tôi im lặng thở dài trong lòng, ngồi xuống chỗ của mình. Tôi liếc Tô Tín một cái, người kia đang thích thú dựa vào lưng ghế.

“Kỳ Nguyệt.” Giọng nói lạnh nhạt vang lên bên tai: “Cuộc sống dạo này sao rồi?”

Tôi thuận miệng đáp: “Vốn là đang tốt, vừa nhìn thấy anh là hết tốt.”

“Uhm” Anh ta cười to lên: “Em không tốt, tôi cũng an tâm.”

“.....” An tâm em gái anh.

“Kể vài chuyện cho tôi yên tâm xem, cuối tuần thi giữa kỳ môn toán, em chuẩn bị gì chưa?”

Tôi X! Tôi vốn đã tự thôi miên bản thân quên chuyện này đi.

“.....” Tôi tuyệt đối không học bù.” Tôi cảnh giác nói ra câu này.

Anh ta nghiêng mặt nhìn tôi, ánh mắt trời ngoài xe làm nổi bật cặp chân mày rậm rạp.

“Tôi nói cho em học bù hả?” Giọng nói anh trở nên đứng đắn: “Kỳ Nguyệt, nếu tôi không lầm, đây không phải là lần đầu tiên em tự đa tình trước mặt tôi.”

Không cho tôi mở miệng, anh ta nói tiếp: “Bọn con gái các rất thích suy nghĩ một đường nói một nẻo, nếu em muốn học bù, thành thật mà nói không gì là không thể. Mọi người đều giống em đều rất tốt không có vấn đề gì, nói thật, thầy rất nhàm chán.”

“.....”

Mẹ kiếp, câu sau của anh ta nghe rất u buồn.

Tôi thật không hiểu nổi con người này, đau khổ của người khác là niềm vui của mình, Tô Tín, tôi cuối cùng cũng biết được bộ mặt thật của anh!

Bản tính xấu xa hắc ám của anh sớm muộn gì cũng bị tôi bắt được cho coi.

Đối với những loại người như vậy, im lặng là vàng. Tôi xoay người ra chỗ khác, đi ngủ!

Chị gái hướng dẫn viên đứng phía trước giảng giải cho chúng tôi về lịch sử Dương Châu.

Giọng nói dịu dàng dễ nghe làm tôi nhắm mắt dần đều, cuối cùng biến mất khỏi tai tôi.

Tôi mơ một giấc mơ rất quái dị, vào mùa đông giá lạnh, Tân Hân đẩy tôi xuống hồ nhân tạo, tôi liều mạng giãy giụa nhưng cậu ấy vẫn gắng hết sức đẩy tôi xuống. Tôi vội vàng tát một cái trước khi chết.

“Bốp!” Bên má tự nhiên đau đớn làm tôi giật mình tỉnh dậy.

Mở mắt ra thấy Tân hân đang đứng trước mặt tôi: “Kỳ Nguyệt, cậu tỉnh rồi.”

“Hả?....” Tôi dụi mắt, chưa tỉnh táo hẳn lơ mơ ậm ừ.

“Sao cậu lại tự tát mình, gặp ác mộng hả?”

“Không phải tớ tát cậu hả?”

“Được lắm Kỳ Nguyệt, đến nằm mơ mà cậu cũng tát tớ!” Mặt mày Tân Hân tối sầm, rồi lại cười rộ lên: “Ha ha, cho cậu tát, cuối cùng cũng tát chính mình thôi ha ha.”

“Mẹ kiếp, trời lạnh như vậy, nếu không phải do cậu đẩy tớ xuống hồ tớ làm sao tát cậu được.”

“Đúng là giấc mơ nhảm nhí, đến trạm dừng chân rồi, xuống đi mọi người đang chờ cậu đấy.”

Tôi đã tỉnh táo hoàn toàn, lúc này mới phát hiện ra trên người mình có cái áo khoác, nhìn hơi quen mắt, qua 30 giây suy nghĩ, là của Tô Tín! Tôi kinh ngạc, vội vàng kéo cái áo xuống, cầm theo túi xách đi xuống.

Vào bên trong, hướng dẫn viên đã sắp xếp ọi người phòng ăn đầy đủ, nhờ có khuôn mặt đẹp dễ và dáng người cao ráo nên ngay lập tức tôi nhận ra Tô Tín, bước nhanh qua đó, những cô gái đang nói chuyện với anh ta thấy tôi tới thì nhanh chóng đi ra chỗ khác.

Mặt tôi hung dữ lắm sao?

Đến trước mặt Tô Tín, nhét cái áo vào trong lòng anh ta nói: “Thầy, áo của thầy.”

Nhận lấy cái áo trên cánh tay, vẫn bình tĩnh nhìn tôi, nét mặt nhìn không ra hi vọng gì.

Lòng tôi đột nhiên sợ hãi, chẳng lẽ lúc tôi ngủ đã làm ra cái chuyện trời không dung đất không tha gì? Không đến mức vậy chứ, nếu có như vậy thì chắc chắn Tân Hân sẽ là người đầu tiên chăm sóc tôi rồi.

“Ha ha.” Không thể nhẫn nhịn được nữa anh ta cười ồm lên.

“Cười cái gì?” Tôi hoang mang nhìn anh ta.

“Kỳ Nguyệt, trong lòng em nghĩ cái gì đều viết trên mặt hết rồi.” Anh ngừng cười, cặp chân mày nhăn lại: “Mỗi lần gặp em đều không hiểu sao lại rất vui vẻ.”

“Ha ha” Tôi cũng bắt chước cười theo, đưa móng vuốt lên vỗ vỗ bả vai Tô Tín: “Thật là trùng hợp, mỗi lần nhìn thấy thầy em cũng không hiểu sao lại chán ghét đến như vậy.”

Tôi tự nhận động tác vừa rồi có thể làm cho anh ta kinh ngạc, nhưng mà dáng vóc anh cao ráo nên tôi phải nhón chân lên mới có thể làm được, rõ ràng đây là hành động rất có khí phách mà tôi lại làm ra vẻ rất bỉ ổi.

“Tôi cũng vậy.” Anh khom lưng nói nhỏ bên tai tôi những lời này rồi bước đến chỗ những người thuộc ngành toán ứng dụng.

Tô Tín có vẻ rất là vui, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi rất chói sáng.

Buổi chiều chúng tôi tới đảo Phượng Hoàng tham quan, tôi đi theo sau mọi người, phe phẩy cây quạt, mệt muốn chết được, ngay cả giọng nói của hướng dẫn viên cũng không nghe rõ.

Các thầy đi phía sau chúng tôi, thầy dẫn đội nhìn sắc mặt không tốt của tôi, quan tâm hỏi: “Kỳ Nguyệt, em không sao chứ?”

“Không có.....chuyện.....” Hơi thở tôi mong manh yếu đuối.

Tô Tín đi bên cạnh người dẫn đội, nhìn tôi ẩn đường nhíu lại (điểm giữa hai đầu lông mày) rồi đi lên phía trước.

Tô Tín, mặt chị đây nhìn thê thảm tới mức nào anh cũng không cần bỏ đi như thế chứ.

Qua một lúc lâu sau hướng dẫn viên kêu mọi người nghỉ ngơi, thật đúng lúc! Đôi chân tê liệt ngã xuống bãi cỏ, uống sạch một bình nước lớn mới phục hồi tinh thần. Tô Tín ngồi xổm trước mặt tôi hỏi: “Kỳ Nguyệt, em không sao chứ?”. Anh giơ tay lên sờ trán tôi, cảm giác lành lạnh truyền tới thần kinh của tôi, lập tức phản ứng tôi đẩy tay anh ra, anh ta cũng cười một cái rồi quay đầu giơ lên ký hiệu OK với thầy dẫn đội.

Thầy dẫn đội đi tới trêu ghẹo tôi: “Kỳ Nguyệt à, sao tôi cảm thấy mối quan hệ của em với thầy Tô không bình thường nha.”

Tôi chấp tay che ngực: “Thầy.....thầy chần không khí của em, em lại khó chịu rồi....”

Thầy dẫn đội sợ sệt nhảy qua một bên, tôi mới nhẹ nhàng thở ra.

Chị hướng dẫn viên tiếp tục nói: “Phía trước là khu du lịch sinh thái và giải trí Phượng Hoàng rất nổi tiếng, đặc biệt là thịt nướng đậm chất làng quê.”

Thịt nướng?! Lỗi tai tôi nhanh chóng đứng đứng lên.

“Chúng ta chơi một chút rồi cùng nhau làm BBQ.”

Tôi nhảy nhót thoải mái, tình cảm vô cùng mãnh liệt. Thức ăn ngon vĩnh viễn đều có lực hấp dẫn chết người.

“Bây giờ bắt đầu chia nhóm, ba người một nhóm, bắt đầu từ các thầy trước.”

Các thầy dẫn đội nhà chúng tôi tìm được inh trợ lý hoặc tiểu đội trưởng, các bạn học cũng tìm được người hợp tác. Chỉ còn lại Tô cầm thú và Tô Minh Á một nhóm thiếu một bạn nữ; Tân Hân và Ninh Tiểu Bạch một nhóm, do khí thế Tân Hân quá mức dũng mãnh nên không có ai dám chung nhóm; Còn có tôi giống như là người vô hình, độc lập vươn lên.....

Hướng dẫn viên hỏi: “Không có bạn nữ nào chung nhóm với thầy Tô và bạn học Tô sao?”

Như tôi dự đoán, bốn bề yên lặng.

“Quyết định là Kỳ Nguyệt thôi.” Tân Hân không biết tỉnh ngộ lại lớn tiếng trong đám người đang yên lặng đó.

Bốn phương tám hướng đều hướng tầm mắt về phía tôi, tôi run rẩy nói: “Thôi đi, tôi và Tân Hân một nhóm cũng được, ha ha ha.”

“Xấu hổ gì, qua chỗ thầy Tô đi.”

“Hay là tôi cùng nhóm với thầy Tô.” Chị hướng dẫn viên xinh đẹp rộng rãi mở miệng.

Cảm tạ trời đất, cảm tạ chị gái xinh đẹp. Tôi không biết xấu hổ nhảy vào nhóm của Tân Hân. Về mặt của Tân Hân muốn có bao nhiêu chán ghét thì có bấy nhiêu..... Đương nhiên tôi không quan tâm những thứ này, cái tôi quan tâm chỉ là thức ăn ngon, ớt xanh nướng, thịt ba chỉ nướng, cà chua nướng, cá nướng. Nói tóm lại, những gì có thể nướng tôi đều có thể ăn.....ha ha ha, thật là vui quá đi.

16. Chương 16

Quay về khách sạn, tôi cảm thấy cái bụng của mình nặng chình ịch thiếu điều muốn lê lét trên sàn.

Tân Hân dìu tôi về phòng, vừa đi vừa nói um sùm: “Cậu phải biết kiềm chế một chút chứ, em bé trong bụng mấy tháng rồi, tớ nghĩ cha nó tám phần là họ Tô....”

Tôi bực bội quát: “Họ Ninh!”

“.....” Tân Hân ghen hòng một chút rồi nói: “Họ Ninh cũng được, tớ đổi họ thành họ Tô cũng vậy thôi.”

= =.....

Vào trong phòng tôi tắm rửa xong rồi xem TV. Tân Hân thì đi dạo phố hẹn hò với Ninh Tiểu Bạch. Tôi bật kênh Hồ Nam coi, tiện tay gặm mấy quả táo.

Gặm gặm gặm được một lúc thấy dạ dày có gì đó không bình thường. Mở điện thoại ra kiểm tra, không phải ngày “dì cả” tới, nhưng mà “dì cả” đôi khi cũng thất thường phải phòng ngừa, tôi lấy miếng băng vệ sinh ra chạy vào toilet.

Qua một loạt kiểm tra kết quả không phải là “dì cả”. Lăn qua lộn lại, dạ dày cũng không còn đau nữa, tôi chạy về giường tiếp tục gặm nửa trái táo còn lại.

Vừa ném trái táo thành công vào thùng rác theo một đường cung rất đẹp thì dạ dày đột ngột co rút dữ dội. Đau thành từng đợt từng đợt. Mẹ kiếp, Tân Hân không bỏ độc vào trái táo chứ.

Tôi ôm bụng co rút cong người trên giường, đau đến nước mắt tuôn rơi. Hai mắt ươn ướt nằm trên giường, cảm thụ cái loại đau đốn đang ngấm vào toàn thân, tiếng cười nói trên TV và ánh đèn trên trần nhà như mờ mờ ảo ảo.

Không lâu sau đó, bên ngoài có tiếng gõ cửa, một giọng nói trầm nhẹ vang lên: “Có ai ở trong không?”

Tôi cố gắng nghe cho rõ giọng nói đó là của Tô Tín.

Tôi nhẩn nhịn cơn đau, bò dậy trả lời “Có”, vội vàng chạy đến toilet thấm ướt khăn lông lau mặt sạch sẽ rồi đi ra mở cửa, cơn đau dữ dội đến bước đi cũng khó khăn.

Tô Tín nhìn tôi nói: “Hướng dẫn viên nói buổi tối không có lịch trình, mọi người có thể đi sông Du Vận ngắm cảnh đêm, kêu tôi đi thông báo ọi người.”

“Oh...” Tôi đau đốn cắn môi, làm bộ ra vẻ thoải mái gật đầu: “Đã biết.”

Anh ta vẫn nhìn chăm chăm tôi, không nhúc nhích rời đi, thật lâu sau mới mở miệng: “Kỳ Nguyệt, sắc mặt em khó coi vậy?”

“Ánh sáng đèn không tốt.” Cơn đau ập tới làm tôi muốn hét lên, cắn răng nói: “Xong rồi, còn việc gì nữa không?”

“Không.” Anh ta vẫn nhìn tôi giống như đang kiểm tra cái gì.

“Không còn thì tôi đóng cửa.”

Tôi chuẩn bị đóng cửa thì Tô Tín giơ một tay ra ngăn lại, bước vào trong phòng nhìn vào mặt tôi hỏi: “Lần cuối cùng, em thật sự không có sao?”

Không biết có phải do thái độ quan tâm của anh hay không mà tôi buông tay đang nắm trên cửa, nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi.

Tôi biết tình cảnh này sẽ làm người khác kinh ngạc nên giơ tay lên đẩy mạnh anh: “Anh phiền quá đi, có đi hay không tôi đau muốn chết rồi.”

Sắc mặt anh thay đổi, nắm hai bả vai tôi: “Không khỏe chỗ nào?”

“Mắc mớ cái rắc gì tới anh.”

“Em đừng có giận hờn gì giờ này nữa, rốt cuộc em đau cái gì?” Giọng nói anh có vẻ tức giận.

“Anh quan tâm tôi sống chết làm gì? Không phải anh hy vọng tôi không khỏe sao, giờ thì không khỏe nè anh yên tâm được rồi.” Dạ dày càng đau tôi càng khóc nhiều hơn, hết sức lực ngồi bệt xuống sàn, cúi đầu hai tay ôm bụng cuộn mình lại tiếp nhận cơn đau này, cũng vì đau đốn hành hạ mà gần như tôi hét lên rất lớn tiếng: “Tô Tín, anh đi được chưa, đừng phiền tôi nữa có được không?”

Giọng nói lạnh lẽo của anh vang lên: “Kỳ Nguyệt, em ngừng đầu lên nhìn cho kỹ, tôi là thầy của em!”

“Thầy thì sao...”

Tôi chưa kịp nói hết, anh ta đã mạnh mẽ bế tôi vào lòng đi ra ngoài. Khoảng cách rất gần, anh nhìn chăm chăm tôi, khuôn mặt tức giận tái xanh, đôi mắt phát ra ánh sáng hăm dọa.

Vừa tính kêu anh ta bỏ tôi xuống, tay anh đã nhấc cái ót vùi mặt tôi vào trong ngực anh. Tôi bị kìm chặt không thể nói nên lời, chỉ có thể cảm nhận từng bước đi của anh.

Trên người Tô Tín có mùi thơm rất nhẹ nhàng thoả mái, từ từ cơn đau trong dạ dày cũng đã giảm lại. Ý thức của tôi mơ hồ, nghĩ thầm, thì ra nghe thấy mùi vị cận kề đôi khi cũng có tác dụng.

Lúc tôi tỉnh lại, sờ sờ bụng một chút cảm giác cũng không có. Đang chuẩn bị vui vẻ thì thấy chỗ này hơi quen mắt.

Tôi xỉu! Lại là bệnh viện. Mùi thuốc sát trùng và căn phòng trắng toát này làm sao tôi dễ dàng quên được?

“Em đã tỉnh.”

Tôi theo nơi phát ra âm thanh nhìn đi thì thấy Tô Tín đang đứng bên cửa sổ, ngọn đèn dầu bên ngoài hắt vào càng làm cho vẻ đẹp của anh thêm say đắm lòng người. Vẻ mặt của anh, nói thế nào nhỉ, rõ ràng là tức giận mà cổ tình nuốt xuống làm bộ thân thiện, vẻ mặt này hết sức sinh động.

Tôi vội vàng ngồi thẳng dậy, cúi đầu nhìn ngón tay cái: “Gây rắc rối cho thầy rồi.”

“Bây giờ biết kêu thầy rồi hả?” Anh ta ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường, sắc mặt càng thêm nghiêm khắc.

Tôi vẫn nhìn cái ngón cái không dám nói lời nào, chỉ sợ sơ ý một chút thì anh ta sẽ giận.

Anh chậm rãi mở miệng nói: “Kỳ Nguyệt, lúc nướng thịt buổi chiều, hai phần ba thịt nướng đều là em ăn hết.”

“Uhm.”

“Em uống năm chai nước suối.”

“Uhm.....”

“Buổi tối còn ăn một trái táo.”

“.....Uh.” Cái này mà anh cũng biết.

“Kỳ Nguyệt, em có biết mình có bệnh đau bao tử hay không?”

Tôi lẩm bẩm nói: “Mấy cái này tôi đều biết, nhưng anh cũng không thể trách tôi, tôi không có đếm chỉ biết ăn.....”

Tô Tín nắm lấy cổ tay tôi, tôi run rẩy, ngẩng đầu giương mắt chống lại đôi mắt hẹp dài của anh.

Tô Tín tức giận nói: “Ăn ăn, bản thân em còn không quan tâm, có tư cách gì không cho tôi kiểm soát em?”

Ánh mắt Tô Tín nóng bỏng làm tôi không dám nhìn thẳng, chỉ có trái tim nhỏ bé đang bùm bùm nhảy loạn xạ. Không biết vì sao, trong cái phòng bệnh nhỏ hẹp này tôi cảm giác có JQ.....

“Kỳ Nguyệt ở đây phải không?” Ngoài cửa vang đến giọng nói của Tân Hân.

Tô Tín thở dài, buông tay tôi ra, đắp mền lại cho tôi rồi đi mở cửa, Tân Hân nói “Chào thầy” rồi bước tới bên tôi ngồi xuống, khoe mắt hồng hồng y như một con thỏ: “Kỳ Nguyệt, cậu không khỏe sao không nói cho tớ biết?”

“Không phải cậu đi hẹn hò với Ninh Tiểu Bạch sao?”

“Vậy sao cậu không gọi điện cho tớ.”

“Tớ sợ ảnh hưởng đến hai người.....”

Tân Hân vỗ một phát vào lưng tôi, hai mắt đắm lệ lơ mơ nói: “Cậu đúng là đồ không có lương tâm, trong mắt cậu đối với ai cũng vậy. Chuyện gì cũng tự mình giải quyết, không nói với ai, cậu nói đi sau này phải làm sao với cậu đây?”

“Tùy đi.” Tôi vươn tay lau nước mắt cho Tân Hân nói: “Bây giờ không phải không có gì sao.”

“Tối nay có thể về không?”

Tôi nhìn Tô Tín đang đứng một bên ôm hai cánh tay, sắc mặt đã dịu xuống rất nhiều, một lúc sau anh mới nói: “Bác sĩ nói tối nay ở lại quan sát, ngày mai kiểm tra rồi mới quyết định.”

Tân Hân đứng lên: “Vậy tớ về khách sạn lấy bàn chải và đồ dùng đến cho cậu. Thầy Tô, phiền thầy chăm sóc cho Kỳ Nguyệt, đừng để cho cậu ấy ăn lung tung.”

“Uh.” Tô Tín nhàn nhạt trả lời.

Chờ Tân Hân đi rồi, Tô Tín mới ngồi xuống cạnh giường xem báo, không thèm ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi thật sự không chịu nổi không khí như thế này, cầm lấy tờ báo của anh, anh cau mày nhìn tôi, tôi vội vàng tươi cười nói: “Thầy, em kể cho thầy nghe chuyện lúc nhỏ của em.”

“Được.” Rốt cuộc anh cũng có chút hứng thú.

“Thật ra thì năm 7 tuổi tôi cũng có nhập viện vì đau bao tử rồi. Lúc đó mỗi ngày đều phải ăn cháo, mà cháo thì anh cũng biết đấy, không có chút dầu mỡ.....có một bạn gái cùng phòng khỏi bệnh nhanh hơn tôi nên không cần ăn cháo nữa, ba cô bạn mỗi ngày đều mang bánh nướng thơm ngào ngạt đến cho cô bạn. Tôi nhìn cô bạn ăn mà chảy nước miếng.”

Tôi nuốt nước miếng tiếp tục kể: “Có một ngày tôi đi kiểm tra cơ thể về, thấy cô bạn bỏ bánh nướng vào tủ đầu giường. Buổi tối tôi canh cô bạn kia ngủ, vụng trộm tìm bánh nướng trong tủ đầu giường. Tôi tìm một hồi thấy cái gì đó tương tự như cái bánh nướng liền đưa vào miệng, tôi lúc đó giống như một kẻ ăn mày lâu ngày không có cơm ăn. Gặm một lúc thấy hương vị trong miệng không thay đổi, lúc này đèn trong phòng mở lên, cô bạn kia bị tôi làm sợ khóc lên, vừa khóc vừa hỏi: “Chị, sao chị ăn bức tranh mặt trăng của em.....”

“Ha ha” Tô Tín cười to: “Thì ra từ lúc còn nhỏ em đã tham ăn như vậy.”

Tâm trạng tôi cũng theo tiếng cười này mà thoải mái hơn nhiều, nhưng vẫn vô cùng oán giận nói: “Cũng không thể trách tôi, tôi thấy cô bạn đó hình như có vấn đề, vẽ cái gì không vẽ, đi vẽ mặt trăng mà còn vẽ lên tờ giấy cứng như vậy.”

“Người ta vẽ mặt trăng trên giấy gì cần phải hỏi ý kiến em sao?”

“Cái này cũng đúng, chuyện này là ám ảnh tuổi thơ của tôi.” Tôi dựa vào gối đầu, liếc nhìn Tô Tín, lười biếng nói: “Thầy, kể lại chuyện xưa em lại thấy đói bụng.....”

“Muốn ăn cái gì?” Anh cũng lười biếng hỏi.

“Uhm.....muốn ăn bánh nướng.”

“Lại muốn ăn, có tin tôi ăn em luôn không?”

Ai yo, câu hỏi này có mùi JQ hơi nặng, tôi không cãi lại, Tô Tín chịu nói giỡn theo tôi là đã cải thiện bầu không khí này rồi.

Thấy tôi không nói gì, Tô Tín sờ đầu tôi thỏa mãn nói: “Sáng mai tôi mua cho em ăn, bây giờ nghỉ ngơi đi.”

Tô Tín để gối đầu tôi xuống, đỡ tôi nằm vào trong mền, chỉ lộ ra hai con mắt: “Nếu ngày mai không có thì chính là anh ăn vụng.”

Anh nghe xong mở to mắt vùng tay lên, tôi sợ tới mức kéo mền qua khỏi đầu.

Thật lâu sau cũng không thấy có động tĩnh gì bên ngoài, mãi tới lúc giọng nói Tân Hân vang lên: “Kỳ Nguyệt, cậu thích tự ngược đãi bản thân ha.”

Tôi thò đầu ra, không khí mát mẻ ủa vào, không thấy bóng dáng cao gầy của Tô Tín đâu hỏi: “Thầy Tô đâu?”

“Mới vừa đi.”

“Đi đâu?”

Tân Hân nháy mắt bắt đầu bà tám: “Sao hả, mới đi một chút đã thấy nhớ rồi hả?”

“Nhớ em gái cậu, thiếu chút nữa tớ chết trong đây rồi.”

“Kỳ Nguyệt, cuối cùng tớ cũng thấy được Tô Tín có tình ý với cậu.”

“Thật không? Ha ha.” Tôi cười xòa cho qua, nói thật, bây giờ tôi cũng chưa xác định được.

Tân Hân dọn đồ xong rồi nói: “Kỳ Nguyệt, bất kể thế nào tớ vẫn thấy Tô Minh Á đáng tin hơn, cậu nhìn đi, Tô Tín hơn cậu tám tuổi, có người nói, cách ba năm như cách một con sông, hai người các cậu cách nhau đến ba con sông lận.”

Lòng tôi cứng lại, chậm rãi nói: “Không cần biết là người nào tớ đều thấy không đáng tin, vẫn là máy vi tính thực tế hơn, đàn ông gì đó đều là phù du.”

Tân Hân nhìn tôi còn muốn nói tiếp nhưng mà tôi đã vùi vào trong mền quay lưng lại nhắm mắt.

Không hiểu vì sao tôi không muốn nghe người khác nhận xét mặt xấu của Tô Tín.

Trải qua một đêm này, trong lòng tôi hình như có cái gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

17. Chương 17: Chương 17

Mọi người từ Dương Châu trở về, tôi cầm bút lông đặc biệt viết mười bốn chữ cực kì nắn nót rồi dán vào tường trong phòng, ghi nhớ thời khắc này, mỗi ngày sám hối.

Nội dung của mười bốn chữ này là: “Nếu như mày còn ra ngoài chơi, sớm muộn gì báo ứng cũng tới.” Phản ứng của mọi người khi thấy mười bốn chữ này là:

Tân Hân: Trái đất này diệt vong rồi.

Lâm Tĩnh: (không nói gì)

Thất Trưởng: à (chỉ ngẩng đầu nhìn một cái)

Tôi: Orz.....

Qua khoản thời gian đi chơi là tới kỳ thi giữa kỳ.

Ngày thi toán cao cấp tôi ngồi hàng đầu tiên, chờ đợi giám khảo Tô Tín phát giấy thi. Về mặt anh ung dung tự đắc đi về phía tôi, phát đề thi cho tôi nhỏ giọng nói: “Good luck!”

Tôi không có cảm giác sợ hãi mà nhìn thẳng vào mắt anh nói: “Thank you!”

Đúng là tôi không sợ thiệt. Bạn phải biết một điều, khi một người không có cái gì trong đầu thì chính là lúc người đó bình tĩnh nhất.

Loại bình tĩnh này được gọi là, CHỜ CHẾT.

Tôi viết rất nhanh họ tên lớp vào giấy thi rồi nhìn đề thi, tìm những bài nào mình biết làm thì làm, làm xong thì chống cằm ngồi đó ngáp.

Tô Tín đang đi tới đi lui trong phòng nhìn tôi bằng ánh mắt đáng thương. Tôi nhìn đồng hồ, mới qua 10 phút, cầm bút lên quẹt quẹt vài cái cho qua thêm 15 phút quy định trong luật thi. Tôi đứng dậy trong những ánh mắt sùng bái của mọi người, ngẩng đầu bước ra khỏi phòng thi.

Ra khỏi phòng thi tôi mở miệng hít lấy không khí trong lành, nhìn ngang nhìn dọc thấy Tô Tín đang mỉm cười nhìn tôi rất đẹp mắt, tâm hồn tôi vốn đang bay bổng hưởng ứng ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người nhìn thấy ánh mắt của anh thì ngượng ngùng cúi đầu.

Nhưng mà nhìn kỹ lại thì khóe mắt anh bây giờ không có ý tốt nào, cực kì sát phong cảnh.....Tôi quay đầu bước đi không nhìn anh nữa.

Qua mấy ngày sau trên lớp học toán cao cấp Tô Tín nghiêm giọng nói: “Cuộc thi giữa kỳ lần này, ngành kế toán chúng ta chỉ có một người không đạt tiêu chuẩn, không những không đạt mà còn dưới trung bình rất nhiều.”

Nói đến đây anh như có như không liếc tôi, cái nhìn này của anh không quan trọng, nhưng mà toàn bộ mọi người trong phòng ai cũng quay sang nhìn tôi. Tôi buồn bực cúi đầu, thì ra trong mắt mọi người tôi thậm tệ như vậy.

Tô Tín nói tiếp: “Lớp trưởng lên phát bài ọi người đi, các em chịu khó phân tích nguyên nhân lỗi sai của mình, cuối giờ sẽ thảo luận về chuyện này. Những ai được điểm cao thì phía dưới tôi có lời khen.....”

Trong lúc anh nói thì tôi nhận được bài thi của tôi, mở ra là 32 điểm. Tôi kinh ngạc mở to mắt, tôi viết bừa như vậy mà cũng đúng, điều này làm tôi cực kỳ vui mừng.

32 điểm, đúng là vượt ngoài hy vọng của tôi.

Mọi người nhận bài thi xong rồi châu đầu vào nhau thảo luận, Tô Tín thì đi xung quanh phòng, có người thắc mắc hỏi anh, anh dừng lại tận tình giải đáp thắc mắc.

Sau đó anh đi đến chỗ tôi, kéo bài thi của tôi, khom người xuống cau mày nói: “Kỳ Nguyệt, em không xem bài thi nhìn tôi làm gì?”

Tôi chợt tỉnh nhớ lại mình đã chăm chú nhìn anh rất lâu vội vàng cúi đầu, sờ sờ tóc nói: “Em nghĩ nhìn thầy vui hơn nhìn bài.”

Đôi chân mày anh giãn ra, đôi môi cong lên: “Tôi không dám so sánh với bài thi của em, em đoán xem bây giờ tôi đang nghĩ cái gì?”

“Cái gì?”

“Bài thi của em, rất vui vì nó cũng có đối thủ.”

Tôi khép hờ mắt nhìn anh nói: “Vậy so thầy với ai mới cân xứng?”

Tô Tín không trả lời tôi, giả vờ tức giận chỉ chỉ lên bài thi của tôi: “Cho tôi một lời giải thích!”

“Không có lý do.....” Tôi lăm lăm trong miệng.

“Không có lý do? Chỗ này, chỗ này, chỗ này, tất cả không có một chữ nào!”

“Những chỗ trống không tính, những chỗ có chữ em đều làm đúng đấy, thầy kêu em cho lý do gì. Nếu không thầy dạy cho em?” Tôi cười toét miệng nịnh nọt.

Anh sững sốt một chút rồi khẽ cười: “Tôi dạy cho em? Nhưng tiết tiếp theo tôi không dạy nữa rồi.”

“Xì ” Tôi lấy bài thi dưới tay anh ra, cầm bút chấm chấm lên đó nói: “Nhưng vẫn là thầy, vì sao những bạn nữ thì dạy, còn em thì không được.”

Tô Tín không nói chữ nào, nhưng tôi có thể cảm nhận được ánh mắt anh vẫn đang nhìn tôi rất lâu sau mới biến mất.

Chuyện thi giữa kỳ không bàn cãi nữa, giữa kỳ trong đại học không quan trọng, không giống với kỳ thi cuối kỳ phải cẩn thận với nó.

Nửa năm đầu có nhiều ngày lễ hội làm cho người ta phải đau bao tử. Ví dụ như ngày quốc tế thiếu nhi, điện thoại tôi tin nhắn tới liên tục đều là chúc tôi ngày lễ vui vẻ. Tôi muốn nổi điên, vì sao mừng một tháng năm hay gì gì đó không ai gửi tin nhắn cho tôi mà ngày quốc tế thiếu nhi thì nhiều như vậy.

Nói đi cũng phải nói lại, 1/6 cũng giống như ngày lễ tình yêu, ví dụ như có thể được nghỉ một ngày, ví dụ như các câu lạc bộ trong trường sẽ tổ chức vài hoạt động. Anime Club của chúng tôi cũng đã tổ chức một hoạt động có tên là “Ký ức tuổi thơ”, hoạt động nhận được rất nhiều lời khen trong diễn đàn của trường.

1/6 năm nay tôi đặc biệt không ăn gì, để bụng trống rỗng ngoài. Bên ngoài rất náo nhiệt đông vui, rất nhiều câu lạc bộ trang trí màu sắc rực rỡ để quảng bá. Tôi thích nhất là câu lạc bộ nấu ăn, bởi vì ngày hôm nay câu lạc bộ này sẽ phát bánh kẹo miễn phí, tuy miễn phí nhưng đồ ăn khá ngon..

Không thể không đề cập đến chuyện này, năm đó khi tôi đang phân vân không biết chọn câu lạc bộ nào giữa Anime Club và nấu ăn thì trường câu lạc bộ nấu ăn có nói ra một câu làm tôi quyết định chọn Anime Club đó là “Câu lạc bộ chúng tôi không tuyển người chỉ biết ăn không biết làm”.

Chen lần trong đám người đứng xếp hàng tôi rất yên tĩnh đứng chờ, dù sao sớm muộn gì cũng phát đến tôi, chỉ cần có đồ ăn ngon tôi đây có đầy đủ kiên nhẫn đứng chờ.

Tôi đang ngây ngất nhìn học tỷ nướng bánh thì điện thoại reo, tôi mở điện thoại ra nhìn, à thì ra là đồng chí Kỳ Liên Sơn lâu rồi không thấy gọi.

“Dạ, ba.”

“Tiểu Nguyệt?”

“Dạ, sao đột nhiên gọi cho con vậy? Ba bị mẹ đuổi ra ngoài rồi hả, hay là lấy hết tiền của mẹ xài rồi?” Tôi lười biếng hỏi.

“Sao con có thể nghĩ ba là người như vậy chứ, ba nhớ con gái không thể gọi cho con gái được à?”

Tôi khẽ cười nói: “Vậy sao, vậy ba có muốn con gái cảm động một chút không?”

Lúc này xếp hàng chờ bánh cũng tới lượt tôi, cầm lấy bánh ngọt trong tay liếm liếm lớp bơ bên trên, hương vị ngọt ngào làm tôi vui vẻ cảm động.

“Tiểu Nguyệt, con lại ăn bậy bạ cái gì?”

Tôi cả kinh, vội vàng giấu cái bánh vào mắt nhìn xung quanh xác định không có ai mới oán giận nói: “Khi nào thì ba thấy con ăn bậy ăn bạ?”

“Ha ha, làm sao mà ba không thấy được.” Kỳ Liên Sơn cười to lên, “Ba đang ở trong văn phòng của thầy tiểu Tô, thầy ấy đang đi xuống tìm con đấy.”

Thầy tiểu Tô? Thầy tiểu Tô!

Mẹ kiếp!

Tôi cố gắng trấn định nội tâm đang điên cuồng, cười ha hả nói: “Ba đang lừa con sao, ba đừng có nói giỡn nha.”

“Ba lừa con? Con nhìn xéo 45 độ thử đi.”

Tôi quay đầu lại nhìn, quả nhiên, ở cửa sổ lầu bốn dãy Dật Phu có một bóng quen thuộc đang vô cùng happy vẫy tay với tôi, tôi XXX.....

Lại nhìn xéo qua 45 độ thì thấy Tô Tín đang chậm rãi đi về phía tôi, anh cười híp mắt khiến sống lưng tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Tôi nắm chặt cái bánh, chạy thôi!

“Tiểu Nguyệt, sao con thấy thầy Tô thì bỏ chạy thế.” Âm thanh của ba vang lên rất to.

“Con mới ăn miếng bánh, chạy bộ cho đốt cháy Calorie trong cơ thể xiu.” Tôi vừa chạy vừa hỏn hển nói.

“Aiyo, thầy Tô cũng chạy theo con, mọi người đang nhìn hai đứa đấy.”

“= =.....”

Kỳ Liên Sơn, ba thật là dở hơi quá đi, sao ba có thể thông đồng với Tô Tín như vậy chứ, làm con gái ba áp lực thật là lớn.....!!!!!!!

Cuối cùng Tô Tín vẫn bắt sống được tôi, giắt lấy cái bánh và điện thoại trong tay tôi nói: “Bác trai, bác cứ ngồi ở văn phòng, con sẽ mang cô ấy lên.”

Tôi nghe thấy giọng ba đang cười sang sảng bên kia: “hayzza, đồng chí tiểu Tô, thật là ngại làm phiền cậu quá.”

Trên đường áp giải tôi về văn phòng, Tô Tín hung trộn mở miệng: “Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi, em không ăn thì sẽ chết hả!”

Tôi khóc không ra nước mắt nói: “Ai không ăn sẽ không chết.....”

“Em còn cãi lại.” Anh theo quán tính giơ tay, tôi sợ lấy tay che đầu, Tô Tín không phải người mà, dạo gần đây nói không lại tôi thì bắt đầu động thủ. Tôi khinh bỉ anh!

Giọng điệu anh đột nhiên mềm xuống: “Kỳ Nguyệt, em đừng quên ở bệnh viện em đã đồng ý với tôi cái gì?”

Tôi không phản bác được.

Buổi sáng hôm đó, bác sĩ nói tôi không có vấn đề gì có thể xuất viện, trên đường đi Tô Tín đưa cho tôi một túi bánh nướng nói với tôi: “Kỳ Nguyệt, trước khi em ăn bánh nướng tôi có một điều kiện muốn trao đổi với em.”

“Điều kiện gì?” Tôi chỉ tập trung vào túi bánh không để ý hỏi lại.

“Từ nay về sau một ngày ba bữa phải đúng giờ, không được ăn bậy bạ. Coi như đây là nhiệm vụ một người thầy yêu cầu em làm, có được không?”

Trong đầu tôi bây giờ toàn là bánh nướng, vội vàng gật đầu đồng ý. Bây giờ nhớ lại, đúng là tự tạo nghiệt không thể sống.

“Đồng ý rồi thì làm cho tốt, tôi đây cũng là muốn tốt cho em.” Anh nói tiếp, tiện tay ném cái bánh vào thùng rác.....

Này! Coi như anh không cho tôi ăn cũng đừng chà đạp tâm huyết của học tử như vậy. Tôi nhìn Tô Tín đầy oán hận.

“Nhìn tôi làm gì?” Anh chú ý tới ánh mắt đầy thù địch của tôi.

“Em.....”

Tôi chỉ vào anh, tức giận nghiêng răng nhưng không biết nói gì, đành thu lại ánh mắt không nhìn anh nữa.

Anh sáng khoái cười lên: “Kỳ Nguyệt, sao em không hỏi tại sao ba em lại đến gặp tôi?”

“Không có hứng thú.” Tôi tức giận trả lời.

Anh cũng không để ý phản ứng của tôi, tự nhiên nói tiếp: “Sáng hôm nay tôi đi làm, thấy một người đàn ông trung niên đang ở gần bãi đậu xe của trường, tôi đậu xe xong đi ra ngoài thấy bác ấy vẫn còn ở đó hình như là không biết đường đi. Tôi hiếu kì đi tới hỏi bác ấy, bác nói đi tìm con gái mà trường này lớn quá không biết chỗ nào, đi ra đi vào cũng ba lần rồi.”

“.....”

“Tôi hỏi, lúc đầu không có đưa con gái lên đây học sao? Bác ấy ngượng ngùng sờ đầu nói lúc trước là mẹ nó đưa đi. Tôi lại hỏi, Con gái bác là ai? Bác nói nó tên Kỳ Nguyệt. Tôi cười cười ngay lập tức nghĩ đến em.”

“.....”

“Thật ra thì tôi cũng không biết tại sao lại nghĩ đến em đầu tiên.” Giọng nói Tô Tín hết sức vui vẻ: “Tôi cảm thấy bác ấy và em tính tình cực kì giống nhau, cứ mơ mơ hồ hồ.”

“Tô Tín!” Rốt cuộc tôi cũng không nhịn được nữa quát lên: “Anh có thể sĩ nhục tôi nhưng không được nói ba tôi như vậy!”

“Đây là tôi đang khen em.” Anh nghiêng mặt sang bên, ánh mắt lóe sáng nói: “Chính vì mặt này của em mới làm người khác yêu thích.”

18. Chương 18: Chương 18

Đi đến phòng làm việc tôi giương mắt nhìn tấm bảng trước cửa, 406, con số này đã trở thành con số ám ảnh nhất trong cuộc đời tôi.

Tô Tín mở cửa ra, Kỳ Liên Sơn đã chạy tới ôm lấy tôi như ôm một con gấu.

Tôi đẩy ba ra, nhúu mày hỏi: “Đồng chí Kỳ Liên Sơn! Sao ba lại xuất hiện ở một nơi mà cả tám đời ba cũng không đặt chân tới?”

Kỳ Liên Sơn không cười nữa lại trở nên thần bí kéo tôi lại, nhỏ giọng nói: “Mẹ con muốn ngược đãi con.”

“Đợi chút, là ngược đãi ba mới đúng sao lại là con? Ba phân biệt vị ngữ rõ ràng chút.....”

“Là con, ba chắc chắn 100% luôn, nghỉ hè năm nay mẹ con sẽ không cho con về bắt con ở lại trường.”

“Ở lại trường?”

“Ừ, hôm bữa ba đang nấu cơm thì nghe mẹ con nói chuyện điện thoại với ông ngoại con, Nguyệt Nguyệt à nghĩ hè lần này mẹ không cho con về đâu, cho con ở lại đây rèn luyện bản thân. Ông ngoại con cũng đồng ý.”

“Thiệt?”

“Thiệt!”

“Sau đó thì ba chạy tới đây nói cho con biết?”

“Ừ.” Kỳ Liên Sơn móc bóp lấy ra một sấp tiền trong đó nói: “Con không được về nên ba lên đây đưa tiền cho con để con tiêu xài. Con gái ngoan, từ nay con chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình thôi.”

“== thật ra thì ở lại trường cũng không sao.....không có gì không tốt cả” Tôi trả tiền lại cho ba nói.

“Con không cần?”

“Con không cần, ba, có phải ba lên tới đây không?” Tôi đẩy ba ra cửa: “Ba mau đi về đi, không khéo mẹ phát hiện ba lên tới đây mặt báo cho con thì khổ đấy.”

Tôi quay đầu lại nhìn Tô Tín, vẻ mặt anh cười cười giống như đang xem hai kẻ dở hơi biểu diễn, tôi ngượng ngùng nói: “Thầy Tô, em tiễn ba ra trạm xe một chút.”

Anh gật đầu, tôi vội vàng kéo ba ra ngoài.

Lúc đứng chờ xe đến, ba vẫn quay lại hỏi tôi có muốn về năn nỉ mẹ không. Tôi không trả lời ba, sau khi lên xe, ba vẫy tay tạm biệt với tôi cảm giác đầy mắt nước, tôi cũng cười vẫy tay tạm biệt ba, hốc mắt dần nóng lên.

Ba đứng dưới ánh mặt trời, những nếp nhăn rất nhỏ cũng có thể thấy rõ ràng. Cho dù ba luôn luôn tràn đầy sức sống tươi trẻ nhưng thực tế ba cũng không thoát khỏi cái gọi là thời gian.

Lúc còn nhỏ tôi cảm thấy ba rất mất mặt, nhà người ta những công việc nội trợ thường sẽ do mẹ làm còn nhà tôi thì ngược lại. Mẹ tôi là điển hình của người phụ nữ đầy quy cũ, tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu hai người làm sao đến được với nhau.

Cuối cùng vào một năm nào đó tôi cũng đã hỏi ba, có phải ba và mẹ là thanh mai trúc mã không? Có phải là hẹn ước lớn lên phải lấy nhau kia không.....Bình thường ba sẽ nghiêm trang trả lời tôi “ai nói, ba mẹ là lớn lên mới gặp nhau.”

Lúc tôi học lớp 10 ba bắt đầu xây dựng sự nghiệp, mở nhà máy, tôi còn tưởng rằng ba đã suy nghĩ thông suốt. Kết quả vẫn là giao hết nhà máy ẹ quản lí, ba vẫn ở nhà làm người đàn ông nội trợ, chịu sự khi dễ của mẹ già. Cho tới lúc ấy tôi vẫn còn rất xem thường ba, mặc dù mẹ đi ra ngoài xã giao đều khen ba, Liên Sơn nhà chúng tôi này nọ, muốn tốt bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Đến cái ngày trước khi hết lớp 12 tôi không ngủ được, bò xuống giường ra ban công hóng gió, thấy ba đang ngồi hút thuốc, ba nhìn tôi, trong bóng đêm đôi mắt ba sáng lên như chiếu sáng đường đi cho tôi. Ba nhả ra một làn khói trắng, nhếch môi: “Nguyệt Nguyệt, không ngủ được hả?”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy ba hút thuốc, tôi đi tới bên cạnh ba hỏi: “Ba, ba hút thuốc khi nào vậy?”

“Khi chưa kết hôn với mẹ ba đã hút thuốc rồi.” Ba dụi điếu thuốc vào gạt tàn, ánh mắt xa xăm nói: “Mẹ con không thích nghe mùi khói thuốc, con cũng vậy, nên ba không hút trước mặt mọi người. Mỗi đêm ba ra ban công ngồi hút, nhiều năm nay đã như vậy.”

Tôi kinh ngạc, không ngờ ba cũng là người đàn ông thích hút thuốc, ở trong ấn tượng của tôi, ba là người có thể dành hết thời gian nghiên cứu những món ăn mới, dọn dẹp nhà không còn một hạt bụi chứ không phải là người vương khói thuốc.

Ba ngược mắt nhìn tôi nói tiếp: “Không phải con thích ngủ lắm sao, sao hôm nay ra đây vậy? Mai con không thi à?”

Tôi từ từ bình tĩnh lại trả lời ba: “Ba, con không ngủ được, ba kể cho con nghe chuyện của ba đi.”

Nhân dịp này mà tôi hiểu thêm về ba rất nhiều, ví dụ như là mỗi đêm ba đều hút thuốc mà không để cho hai mẹ con tôi phải hít khói, ví dụ như ba có thể vì yêu gia đình mà từ bỏ tất cả, chịu đựng tất cả, dùng sự bao dung kiên nhẫn của mình mà bảo vệ gia đình.

Cho đến bây giờ và sau này tôi mãi mãi cũng không quên được đêm đó.

Ba nói: “Mẹ con nói đi làm cho người khác không thoải mái, ba lén gom góp tiền trong nhà đi mở nhà máy. Mẹ con biết thì rất kích động, nhưng ba hiểu trong lòng mẹ con đang rất vui. Đầu óc ba con không thông minh. Mẹ con muốn làm gì thì ba sẽ dọn đường sẵn sàng ẹ con đi, ba làm những việc này chỉ là muốn chứng minh ba rất yêu mẹ con, cả con nữa, con là con gái ngoan của ba, có con với mẹ thật là tốt, thật đấy.”

“Thật đấy.” Ba nhỏ giọng nói lại một lần nữa rồi nhìn về phía tôi.

Hiện lên trong đáy mắt của ba là tất cả sự chân thành, yêu thương, chiếu sáng muôn vì sao.

Xe bus chậm chậm rời đi, tôi vẫn còn nhìn thấy cánh tay của ba đang vẫy vẫy, rất lâu trước đây tôi muốn nói với ba một câu, đồng chí Kỳ Liên Sơn, ba cực khổ nhiều năm như vậy, làm con gái ba là một điều tự hào của con, con yêu ba.

Những lời nói ủy mị này đương nhiên là rất khó nói ra, tôi đứng đó ngưng mắt nhìn chiếc xe bus chở ba biến mất trong tầm mắt.

Nhưng mà, trong lòng tôi bây giờ ba vẫn chưa hề đi.

Thời tiết dần dần thay đổi, cuộc thi năm 2 đầy ý nghĩa của cuộc đời tôi cũng sắp tới.

Đầu tiên là thi toán cao cấp

Thứ hai là thi bơi lội...

Giảng viên dạy thể dục chỉ cho chúng tôi 3 ngày để ôn, yêu cầu bài thi là bơi đi bơi về tổng cộng là 2 lần, tiêu chuẩn rất đơn giản nhưng đối với tôi một con vịt cạn thì quả là vô cùng xa cách.

Buổi học đầu tiên tôi nói dối là đi cả đến, mọi người ai đi học hôm đó là coi như đã học được 9/10 bài học rồi. Tôi thì thường thức gái đẹp đi qua đi lại trong hồ bơi, người thì ngực to, người thì đùi thon còn con trai thì bụng 6 múi không có tí vết, nhìn những cái này trong lòng tôi rất vui vẻ. Nhưng tôi vẫn không biểu hiện ra ngoài, ngồi xồm bên hồ bơi cầm dù che nắng tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp.

Buổi thứ hai, tiếng còi của cô thể dục vang lên, mọi người cũng nhảy xuống. Thấy tôi là người duy nhất mang phao đến cô giáo kích động hỏi: “Em tên gì?”

“Chào cô, em học ngành kế toán, tên Kỳ Nguyệt!”

“Uhm.” Bởi vì bơi nhiều nên cánh tay của cô giáo vung lên đầy rần chắc muốn lấy phao của tôi ra, tôi sợ hãi vội vàng nhảy ra phía sau, cô giáo đỡ khóc đỡ cười nói: “Học trò Kỳ Nguyệt, tôi không có dạy sinh viên nào mà còn mang cái này.”

Tôi muốn khóc luôn: “Cô, em không mang cái này thì không dám xuống nước.”

“Cô lấy nhân cách ra bảo đảm, độ sâu của hồ cao lắm cũng chỉ tới ngực của em.”

Nhân cách không thể ăn no được.....Tôi nói thầm trong lòng.

Cô giáo nói tiếp: “Kỳ Nguyệt, em đã lớn rồi. Chỉ có em bé mới xài cái này, em nhìn đi, trong hồ bơi này em đang làm trò cười đấy.”

Tôi nhìn xung quanh, quả nhiên mọi người đang đứng im trong nước nhìn tôi, hơn nữa trên mặt ai cũng mang theo nụ cười chế giễu.

Tôi cắn răng nói: “Cô ơi buổi tiếp theo em tuyệt đối không mang cái này xuống, nhưng mà.....hôm nay em có thể mang nó được không, cầu xin cô đấy~~”

Về mặt tôi như đưa đám, âm thanh van xin vang lên không ngớt.

Cô nhìn tôi, ánh mắt từ từ dịu xuống, bất đắc dĩ phát tay một cái nói: “Đi xuống đi.”

Vì vậy, buổi thứ hai tôi vui vẻ đùa nghịch trong nước. Cho dù oán giận cỡ nào thì cũng phải đến buổi học thứ ba cũng chính là buổi cuối cùng. Tôi chậm rãi bước tới trước mặt cô giáo nói: “Thưa cô, em tới kì sinh lý.”

“Kỳ Nguyệt rốt cuộc một tháng em có mấy lần!!” Cô giáo thể dục nhìn không nổi muốn lật bàn: “Nếu em không thể xuống nước thì không phải trước kia tôi có nói là thi chạy 1600m sao, em có muốn chạy không?”

“.....”

“Không chạy thì xuống nước cho tôi! Sinh viên như em đúng là trăm năm khó gặp!”

“Cô cũng không phải là con rùa, ở đâu ra trăm năm.....”

“Còn nói nhảm! Có tin tôi quăng em xuống dưới không!”

“Em tin.....” Tôi lẩm bẩm nói rồi đi xuống hồ, tôi lặn đến mức hàm rang run lập cập, tôi đi đến chỗ Tân Hân và Lâm Tĩnh.

“Tân.....Hân.....”

Tân Hân đang đưa lưng về phía tôi nên tôi chỉ có thể run run mà gọi tên cậu ấy, cậu ấy thốt lên một tiếng rồi quay người lại hắt nước vào người tôi đẩy tôi ra xa.

Tôi bị hắt nước vào mặt không kịp thở, bị thương rên rỉ: “Tân Hân, là tớ.”

Tân Hân bình tĩnh lại, sờ mặt tôi nói: “Kỳ Nguyệt, sao lại là cậu?”

“Không tớ thì là ai.”

Tân Hân nhấn đầu tôi xuống nước, hùng hổ nói: “cái giọng điệu cậu gọi tớ y như trong bộ phim “thủy quỷ” hôm qua tớ mới coi!”

“.....”

Tôi ngoi lên Tân Hân lại siết chặt mặt tôi hỏi: “Kỳ Nguyệt, cậu cũng phát triển như bọn tớ mà sao cậu lại có cái âm thanh quỷ quái này vậy? Hả?”

Tôi đang định giơ tay gõ đầu Tân Hân đột nhiên có người ở phía sau nhấn tôi xuống nước!

Tôi uống muốn hết nước trong hồ, tay chân quơ loạn xạ trong nước, một lúc sâu mới có người túm tôi lên.

Ngoi ra khỏi nước tôi sặc muốn chết đi sống lại, cay mắt mở ra không được. Chỉ nghe giọng nói Tân Hân tức giận: “Mẹ nó, muốn giết người hả.” và một giọng cười của con trai.

Tôi dụi mắt muốn mở mắt ra nhìn cho rõ là ai, đột nhiên có một đầu ngón tay ấm áp thay tôi xoa mắt. Cho đến khi ngón tay ấy buông ra tôi mới thấy rõ là Tô Minh Á, nửa thân trên trần trụi thon gầy mà rất thon thả.

Cường tráng! Trong đầu tôi hiện lên hai chữ này.

“Kỳ Nguyệt, có khỏe hơn chưa, là Lâm Phi đùa với cậu đấy..”

Thì ra người vừa mới ám sát tôi là người tôi đã gặp ở sân bóng lúc trước, Tân Hân đang dồn sức đánh cậu ta, cậu ta nhìn tôi vội vàng chạy tới nói: “Chị dâu, không sao chứ, em đây chỉ đùa với chị một chút.”

Tôi cắn răng nghiêng lợi lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Cậu ta cười sáng rỡ: “Chị dâu thật buồn cười, bị đè xuống mà còn quơ quơ như con vịt cạn.”

“==.....”

Tô Minh Á trợn mắt với cậu ta, cậu ta lập tức im lặng không dám nói thêm nửa lời, chợt Tô Minh Á sâu kín nói ra một câu: “Đừng gọi Kỳ Nguyệt là chị dâu.”

Tôi nhìn Tô Minh Á, chàng trai dựa vào thành hồ bơi, đôi mắt nháy nháy, khuôn mặt bị ánh mặt trời chiếu vào như đang điêu khắc lại vẻ đẹp mê người này.

19. Chương 19

“Đừng gọi cậu ấy là chị dâu.”

“Bởi vì cậu ấy sắp là chị dâu của tớ.”

Từ hồ bơi đi về suy nghĩ của tôi vẫn rất mê mang. Trên đường đi, đầu óc tôi cứ lặp lại câu nói kia của Tô Minh Á và vẻ mặt khổ sở của cậu ấy, tôi không hiểu vì sao lại như vậy. Chờ tôi một chút, tôi phải đem lập trường của một hủ nữ thành một người con gái bình thường mới được.

Đột nhiên tôi phát hiện, không lẽ cậu ấy thích tôi?

Trời ơi! Tôi nhớ đến lúc học lớp ba, tôi ngồi cùng bàn với một cậu con trai, mắt to da trắng rất đáng yêu, thành tích học tập cũng rất tốt. Lúc ấy tôi chỉ là một bạn gái nhỏ nhắn rất yêu thích cậu bạn ấy, không chỉ tôi mà những bạn nữ khác cũng vậy, sau khi tan học thầy giáo thường phân công cho chúng tôi quét dọn phòng, thầy hay hỏi “con thích chung một tổ với ai?”

Mỗi khi thầy đọc tên cậu bạn ấy quét dọn ngày hôm ấy thì rất nhiều cánh tay của các bạn gái giơ lên. Khung cảnh hùng vĩ đến bây giờ tôi vẫn chưa quên. Tôi thích cậu ấy nhưng không để lộ ra ngoài sợ mọi người sẽ chọc ghẹo tôi. Tan lớp cũng chỉ len lén nhìn cậu ấy, cho đến một ngày, thầy chủ nhiệm gọi tôi đến phòng giáo viên.

Tôi đứng nghiêm, thầy chủ nhiệm nhấp miếng trà rồi nhìn tôi nói: “Kỳ Nguyệt, bạn cùng bàn với con phản ánh với thầy, con luôn len lén nhìn bạn ấy làm bài tập, thầy chỉ muốn hỏi con một điều, có thật không?”

Tôi thật muốn khóc quá đi mất. Trong làn gió tươi mát đón tôi rời khỏi phòng giáo viên, từ lúc đó tôi nhận định rõ một điều, người xinh đẹp chỉ để ngắm, không thể tiếp xúc nhiều, không dễ quyến rũ được. Khoảng thời gian học sinh cấp ba tươi đẹp, người người ai cũng có đôi có cặp, tôi chỉ đứng đó nhìn mọi người hẹn hò, thưởng thức phong cảnh mỹ miều đó và chúc phúc cho bọn họ.

Tôi có kể chuyện này cho Tân Hân nghe, cậu ấy cười lớn rồi nói, trên đời này thật không biết có bao nhiêu người có được cái giác ngộ giống như cậu, tớ tự thấy cấp độ tớ đã à cậu còn cao hơn tớ, nhưng mà Kỳ Nguyệt à, cậu chỉ vì một tên con trai như vậy mà không chấp nhận người khác theo đuổi mình, tớ thấy chồng cậu sau này dù có thắng cũng bị cậu biến thành con. Cậu là một đóa hoa tuyệt thế, tớ hy vọng cậu không thể vì chuyện đó mà ở trong gió tàn phai nhan sắc.

Cẩn thận nhớ lại những lời nói của Tân Hân, tôi đột nhiên cảm thấy mình đã rất lãng phí tuổi xuân tươi đẹp của mình.

Cái ót bị vỡ mạnh, tôi phục hồi tinh thần lại, thấy khuôn mặt đen hơn cục than của Lâm Tĩnh bên cạnh tôi nói: “Kỳ quần lót.”

“Hả?” Tôi còn chưa phản ứng kịp với cách xưng hô mới này.

“Hả cái gì mà hả. Tớ gọi cậu là Kỳ quần lót đấy, tớ chưa bao giờ thấy con gái mặc quần lót đi bơi.”

Tôi im lặng một chút rồi mới nói: “==thuận tiện mặc vào thôi.”

Lâm Tĩnh thở dài: “Cậu nên đối xử với bản thân mình tốt hơn chút đi. Muốn làm gì thì làm đừng suy nghĩ lung tung.”

“Lâm Tĩnh.”

“Hả?”

“Tớ nói cho cậu nghe một chuyện, cậu không được cười tớ, cũng không được nói ra.”

Lâm Tĩnh giơ tay lên gãi gãi mái tóc ướt, giương mắt nói: “Kỳ quần lót, tớ là một bác sĩ tâm lý nổi danh ký túc xá 12 khu B, có gì cứ nói, tớ bảo đảm giữ bí mật 100%.”

“Hôm nay lúc học bơi, cậu cũng thấy đấy, Tô Minh Á nói.....”

“Cậu sắp thành chị dâu của cậu ấy đúng không, câu này cách mười mét cũng nghe được, sau đó thì sao, nói thẳng vào vấn đề, cậu suy nghĩ cái gì?”

“Tớ nghe xong, không biết vì sao có chút vui thích.”

“Cái gì?” Lâm Tĩnh không thể duy trì hình tượng thực nữ được nữa, trợn mắt nhìn tôi: “Look at me, are you sure?” (Nhìn vào mắt tớ, cậu chắc chắn chứ?)

Tôi gật đầu chắc chắn.

“@#%^&.....” Lâm Tĩnh như đang trúng tà nói nhỏ gì đó trong miệng, lấy điện thoại ra, nhấn vài phím rồi để lên tai nói: “Dì Tân? Đang ăn cơm với Ninh Tiểu Bạch sao? Ăn uống em gái cậu, tớ đã nói với cậu rồi mà, Kỳ Nguyệt cuối cùng cũng thông suốt!”

Người nào vừa mới nói là giữ bí mật 100%.....

Tôi vội vàng giựt lấy cái điện thoại, cậu ấy giống như một con nai linh hoạt quay hướng khác tiếp tục nói: “Kỳ quần lót ngây thơ xinh đẹp cuối cùng cũng biết thích một người đàn ông!”

“Cái gì?” Đầu bên kia giọng nói Tân Hân sang sảng: “Hai cậu đứng đấy chờ tớ, bà đây sẽ chạy 100km/h vọt tới đó, phải ghi chép lại thời khắc lịch sử này!”

Buổi tối trong phòng ký túc xá, Tân Hân và Lâm Tĩnh một trái một phải ép tôi ngồi ở giữa, Tân Hân nghiêm túc không biết lời đầu ra một cảnh khô chia vào người tôi bắt đầu tra khảo.

“Kỳ Nguyệt, tớ hỏi cậu lại lần nữa, cậu bắt đầu có ý với thầy Tô khi nào?”

“Cầu xin các cậu, để cho tớ lên mạng đi, tớ không có ý gì cả. Hỏi tớ từ 7 giờ đến giờ rồi các cậu không mệt sao. Hai cậu có thể mở lòng từ bi để cho tớ lên mạng chút không?”

Tôi ngồi đó nước mắt sắp rơi. Nói thật, nếu không phải ý chí tôi đã bị tôi luyện khi sống chung với hai người này hơn một năm trời thì đối với tình trạng này tôi đã gào khóc um sùm rồi.

“Không được, không thành thật, trả lời chi tiết không thì không mạng một gì cả!”

“Tớ đã thành thật lắm rồi mà T T”

Lâm Tĩnh sờ đầu tôi nói: “Kỳ Nguyệt à, cậu đừng lo cũng đừng sợ, theo tớ thấy hình như Tô Tín cũng có ý với cậu.”

“.....”

Tân Hân lấy điện thoại đưa cho tôi, cười híp mắt nói: “Kỳ Nguyệt, bọn tớ thương lượng xong rồi, cậu chỉ cần nhấn tin nhắn cho thầy Tô, nội dung bọn tớ cũng chuẩn bị sẵn rồi, nếu cậu làm vậy bọn tớ sẽ cho cậu lên mạng. Được không?”

Tôi đẩy tay Tân Hân ra: “Mẹ kiếp, các cậu có lương tâm ghê ha. Cùng lắm thì hôm nay không lên mạng, chết cũng không nhấn cái tin này.”

Tôi giắt lấy cái điện thoại, nhìn màn hình chỗ người nhận hai chữ thầy Tô, lòng tôi chột phiến muộn.

Định nhấn nút trở về, ma xui quỷ khiến thế nào lại nhấn nút xác nhận.....

Trên màn hình hiện lên đang gửi đi.

Sau đó, gửi thành công.....

Tôi muốn kiểm lỗi chui mắt

“a ha ha ha.” Tân Hân ở một bên che miệng nhìn tôi cười gian.

Tôi trừng mắt nhìn Tân Hân, cậu ấy càng cười to hơn: “Cậu đừng trừng tớ, cái này chính là tự cậu làm, chuyện không liên quan tới chị đây.”

Lâm Tĩnh thỏa mãn ngáp một cái: “Cuối cùng cũng xong, tớ có thể yên lòng đi ngủ rồi.”

Hai người bọn họ nhanh chóng thoát khỏi hiện trường vụ án, để lại một mình tôi đơn độc ngồi nhìn màn hình điện thoại. Tối đó tôi không tài nào ngủ yên giấc được, vừa nhắm lại thì hiện lên mấy chữ, chúng cứ đong đưa trong đầu tôi, bay vờn vờn trước mắt ấy.

Ngày hôm sau tôi bị thương vào lớp học hai tiết toán cao cấp.

Vẫn như thường ngày, con trai thì tụ tập lại nói chuyện, con gái thì xem tạp chí hay trang điểm, ai ai cũng cười nói đùa giỡn với nhau. Mà tôi, với cặp mắt gấu mèo, dù ọi người vui tươi bao nhiêu thì tất cả những bi thương còn lại đều thuộc về tôi.

Tô Tín vẫn y như thường ngày bước vào lớp, đi lên bục giảng, để giáo án xuống, đảo mắt nhìn cả lớp. Nhìn ánh mắt đang đảo đi khắp lớp mà bi thương trong tôi sôi trào mãnh liệt, tôi cúi đầu không để ọi người thấy cái mặt đang nóng lên như cái bánh nướng của tôi.

Tôi tự giấu bản thân, bà mẹ mày, không ngờ cũng có một ngày mày trở nên thảm hại như vậy trước mặt Tô Tín. Thật là đáng để mọi người thương hại ày.....

Học được nửa buổi tôi mới tâm bình khí hòa được một chút, lấy dũng khí từ từ ngẩng đầu lên nhìn bảng, Tô Tín đang quay lưng lại viết bài trên bảng, chờ tôi ngẩng được cái đầu lên hết thì cũng chính là lúc anh viết xong quay người lại. Gương mặt anh nhỏ nhắn ưu tú vương lại nụ cười xinh đẹp.

Tôi lại cúi đầu, không thể nhìn thẳng anh, hôm nay anh thật sự rất đẹp, trái tim nhỏ của tôi đập mạnh, hình như bị bệnh tim rồi.

Trong đầu tôi hình như có hai người đang cãi lộn trong đó, một người là Tân Hân, một người là tôi.

Tân Hân: Kỳ Nguyệt à, thích anh ta thì lên đi, thích anh ta thì tiến lên phía trước nào.

Tôi: Kỳ Nguyệt à, mày nói đi, mày quên mục tiêu của mày rồi sao? Mày không thấy máy vi tính của mày đang khóc à? Đóa hoa đam mỹ sâu tận trong tâm hồn của mày tàn héo rồi hả?

Tân Hân: Kỳ Nguyệt à, chẳng lẽ cả đời này cậu không lập gia đình? Mặc dù Tô Tín có chút khó chịu nhưng cũng người cậu thích, lên đi....., biết đâu lại được.

Lúc Kỳ Nguyệt định lên tiếng thì chuông tan học vang lên, chấm dứt dòng tranh cãi trong đầu tôi.

“Kỳ Nguyệt!” Tô Tín đứng trên bục giảng gọi tên tôi, bình tĩnh nhìn tôi nói: “Đi theo tôi ra ngoài một chút.”

Tôi không biết đây là lần thứ bao nhiêu tôi đi theo anh, tập mãi cũng thành thói quen, nhưng mà hôm nay, tôi cảm thấy có gì đó rất lạ.

Tôi nhìn theo bóng lưng cao gầy của anh, có một loại cảm giác thỏa mãn.

Tôi biết mình thật sự thích anh rồi, khó trách mọi người hay nói, thích một người là chuyện trong nháy mắt.

Tôi đang rối rắm với mớ suy nghĩ trong đầu mình thì Tô Tín dừng bước, xoay người lại, sắc thái lạnh nhạt, không nói chuyện, đôi mắt hẹp dài nhìn tôi chăm chú.

“Thầy.” Tôi cố làm ra vẻ hào phóng, nói trước: “Tìm em có chuyện gì?”

“Nếu như tôi nhớ không lầm, cuối tuần là bắt đầu thi cuối kỳ.” Đáy mắt Tô Tín tỏa ra khí lạnh: “Bây giờ em nhắn tin như vậy cho tôi, tôi muốn biết, rốt cuộc em có ý gì?”

Tôi không nói gì, cũng không có gì muốn nói, chỉ biết nhiệt tình trong tôi bây giờ đã biến thành núi băng.

Thật ra thì trên đường đi tôi suy nghĩ ra rất nhiều kết quả, từ chối cũng được, đồng ý cũng được, tôi đều có thể chấp nhận được, dám làm sẽ dám nhận mới là đứa trẻ ngoan. Chỉ là tôi không có nghĩ đến, tôi sẽ giống như cô bé mười năm trước

Trong tôi giờ đây có rất nhiều cảm giác bị từ chối, bị người khinh bỉ.....

Ngoại truyện: Tô Tín

Tô Tín từ bên kia đại dương bay trở về thành phố này có một chút xa lạ.

Cho đến khi nhìn thấy Hạ Mộng Phồn mới thấy dịu đi một chút, người phụ nữ này vẫn thao thao bất tuyệt như cũ, đầu óc không ổn định, y như mười năm trước khi anh rời đi.

“Tiểu Tín Tín, sao không mang theo người vợ nước ngoài nào quay lại vậy. Mẹ thật là quá thất vọng.”

“Sao con tự nấu cơm vậy, mẹ làm không ngon sao?”

“Tín à, con làm gì mẹ đi chứ, không thể không nói tiếng nào được.”

Tô Tín mỗi ngày đều phải nhức đầu như vậy, động tác quen thuộc khi đó của anh là hai tay day day huyệt thái dương đi vào phòng, để ẹ già Hạ Mộng Phồn ở bên ngoài tiếp tục nói.

Anh ngồi xếp bằng trước cửa sổ sát đất, ánh nắng chiếu vào sống mũi ưu tú của anh, anh nhíu mày, từ khi trở về, đã gần một tháng không làm gì, phải tìm một chút việc làm mới được.

Qua mấy ngày nữa, lúc đang ăn trưa Tô Tín mở miệng nói: “Mẹ, từ khi con về nghỉ ngơi cũng đã qua một thời gian dài rồi.”

Hạ Mộng Phồn múc một chén canh đưa cho anh hỏi: “Sao ha, tiểu Tín Tín muốn tới công ty mẹ làm sao?”

“Không muốn.” Tô Tín nhận lấy chén nói: “Con muốn tìm một công việc khác.”

Sau đó, Hạ Mộng Phồn đã đem về một tin tức cho con trai, đại học X đang tuyển giảng viên, Tô Tín không suy nghĩ nhiều đã lập tức đồng ý.

Mà không ngờ em trai đột nhiên đến thăm, đã mười năm Tô Tín chưa gặp lại người em trai này, trước kia khi mở cửa, nó hay gọi anh là “Bảo Bảo ca ca”, mà bây giờ đã trưởng thành, đáng vẻ cao ráo đẹp trai.

Hai anh em ngồi trên ghế salon, Tô Minh Á đang xem Tv cau mày nói: “Anh, ngày mai em có buổi hẹn, nhưng vương trăn bóng không thể tới kịp, hay là anh giúp em nha?”

Tô Tín bùng chén lên, trầm ngâm một lúc rồi đồng ý. Dù sao hai ngày nữa phải tới trường nhận việc, bây giờ đi gặp học sinh trước một chút cũng tốt.

Ngày hôm sau Tô Tín đi tới buổi hẹn, đậu xe ở bãi đậu xe của trường, đi chung với hai người bạn học của Tô Minh Á đến “Cá”.

Một người trong đó có chút mập mạp, thương cảm nói: “Anh Tín, vốn nghĩ Tô Minh Á không đi bọn em còn chút hy vọng, không ngờ nhìn anh còn đẹp hơn Tô Minh Á. Hôm nay bọn em là không có hy vọng nào rồi, chắc chắn các cô gái ấy sẽ nhớ đến anh.”

Tô Tín cười lên, đôi mắt phượng dài nhỏ, đôi môi nâng lên một độ cong rất đẹp.

Mà hai chàng trai kia lúc này chắc chắn không bao giờ nghĩ tới người đàn ông được gọi là anh Tín ngày mai sẽ đứng trên bục giảng, trở thành thầy giáo của bọn họ.

=====đường phân cách tôi càng viết càng mơ hồ=====

Tô Tín đi vào cửa với hai tên con trai liền nhìn thấy ba nữ sinh đang ngồi khuấy café.

Tô Tín vui vẻ, anh chưa bao giờ có vẻ mặt kỳ dị như vậy. Một lúc sau anh có chú ý tới một nữ sinh, không tính tới cách ăn mặc như một nữ sinh trung học, mà hình như cô gái ấy rất sợ con trai, mượn cớ đi vệ sinh lại bị bạn cùng phòng xách trở về, cô gái này cười lên rất đẹp, rất giống với Hạ Mộng Phồn khi xưa....

Thật ra thì có lúc, nụ cười có thể làm cho người ta nhớ mãi rất lâu mới quên được có khi là cả đời không quên.

Tô Tín và Tô Minh Á cùng nhau về nhà từ “Cá”, Tô Minh Á trêu ghẹo hỏi: “Anh, anh có xem trọng một người con gái nào chưa?”

Tô Tín nheo mắt lại, khẽ cười không nói gì.

Cũng chỉ là một học sinh gặp mặt một lần, anh cũng không có để ý gì nhiều, nhưng mà anh cố tình nhớ cái tên “Kỳ Nguyệt”. Ngày hôm sau nhận được điện thoại, tạm thời phân công dạy lớp toán cao cấp, tiết đầu tiên nhìn vào danh sách thấy có tên Kỳ Nguyệt và hai cô bạn, không thể không thừa nhận, anh có chút vui mừng, cảm giác này bản thân cũng không giải thích được.

Nhìn hết lớp một lần, sao cô ấy không có ở đây?

Bản thân Tô Tín cũng không thích làm mấy cái chuyện điểm danh này nọ, không đến cũng được, cũng không liên quan đến anh, thế nhưng hôm nay anh bắt chấp điểm danh, còn cố tình chọn cách điểm danh không người nào thoát được, tan lớp cũng thuận tiện hỏi lý do sao Kỳ Nguyệt nghỉ với hai cô bạn của cô nhóc ấy.

Đến kỳ sinh lý? Anh nhắn một tin nhắn an ủi giữ sức khỏe tốt.

Vì vậy giữa trưa thấy cô nhóc uống nước ngọt có ga.....Tốt lắm.

Vì vậy cô nhóc lười biếng nghỉ học? Anh bù cho cô cũng được.

Vì vậy trên thực tế nửa chữ toán cao cấp cô cũng không biết.....rất tốt.

Vì vậy cô vì bài phỏng vấn mà muốn nhảy cầu tự tử? Anh kinh sợ vội vàng chạy tới.

Vì vậy cô tắm mà còn có thể vô bệnh viện, đi học ngủ gật mà còn có thể nói là nhắm mắt dưỡng thần suy nghĩ về đạo lý làm người.

Vì vậy bọn cô lừa gạt đi ăn cơm, bị chiếm tiện nghi.

Vì vậy, cô thích cúp học, anh cũng nuôi dưỡng thói quen điểm danh luôn.

Lúc Tô Minh Á tới nhà chơi, như có như không nhắc tới Kỳ Nguyệt, anh biết thằng em này quan tâm Kỳ Nguyệt, cũng thích Kỳ Nguyệt. Vì vậy trong lòng anh không thoải mái.

Có một lần anh cầm điện thoại Tô Minh Á chơi, vô tình thấy một cô gái mặc đồ phục vụ, anh cười hỏi em trai trong điện thoại có mấy bài hát anh thích, muốn lưu vào máy tính. Vì vậy anh thành công lưu được tấm hình này.

Dạ dày cô nhóc vốn không tốt còn ăn uống lung tung, vì vậy anh rất tức giận, bực bội cô không chăm sóc tốt bản thân mình.

Vì vậy rất nhiều vì vậy, Tô Tín biết mình đã sớm lún sâu vào, anh càng ngày càng thích cô nhóc thần kinh không ổn này.

Tựa như lúc cô ngồi xổm trước cửa nhà anh vì bài phỏng vấn, vừa thấy anh cô đã nhảy dựng lên quát: “Thầy Tô, bài phỏng vấn, thầy đừng chạy trốn nữa!”

Anh kinh ngạc rồi lại dịu xuống, căn bản là không muốn tránh nữa, hiện tại không muốn, tương lai lại càng không.

=====Đường phân cách càng ngày tôi càng yêu thầy Tô=====

Ngày đi chơi xuân về, Hạ Mộng Phồn đến thăm anh, Tô Minh Á cũng tới chơi, trong nhà chỉ có hai phòng ngủ, không thể làm gì khác là ngủ chung với Tô Minh Á.

Tô Tín đeo mắt kiếng, tựa vào đầu giường an tĩnh đọc sách, Tô Minh Á đột nhiên hỏi: “Anh, anh thích Kỳ Nguyệt, đúng không?”

Anh lấy mắt kiếng xuống, nghiêng đầu nhìn em trai: “Sao vậy?”

“Lần trước đi chơi xuân, lúc Kỳ Nguyệt kéo hành lý đến, Hàn Liễu nói với em, ánh mắt anh nhìn Kỳ Nguyệt y chang như em.”

Tô Tín không phủ nhận, tiếp tục đọc sách.

Tô Minh Á lật người đưa lưng về phía anh, vùi đầu trong gối, giọng nói rất nhỏ.

“Trận bóng hôm đó, em không đi là được rồi.”

=====Đường phân cách sự mất mát của Tô tiểu thụ=====

Gần tới kì thi, Tô Tín bận rộn chuẩn bị bài thi, mỗi ngày phải nhứt đầu ra đề thi gì, anh bắt đầu nhớ nhưng Kỳ Nguyệt, nhớ tới cô nhóc không giỏi toán lắm nên suy nghĩ lơ đãng đề thi đơn giản một chút.

Lúc này điện thoại trên bàn trà rung lên, Tô Tín xoa đôi mắt hơi đau của mình, cầm điện thoại lên nhìn, là cái người mình ngày nhớ đêm mong!

Tô Tín vội vàng mở tin nhắn ra, những chữ cái hiện lên làm anh mất bình tĩnh.

Anh cười khổ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra khiến cô nhóc có thần kinh không ổn nhắn cái tin này. Anh nhìn trên màn hình đang chiếu đề thi trên đó, trong lòng vui mừng trở nên lạnh nhạt.

Ngày hôm sau anh vẫn theo thói quen quan sát cô nhóc, phát hiện cô nhóc không giống thường ngày hùng hồn nhìn thẳng mình, trong giờ học cô nhóc không dám làm gì hình như đang sấm hối.

Tô Tín không nhận được, tan lớp gọi cô ra ngoài, cảm thấy cô nhóc đi phía sau mình có một loại cảm giác thỏa mãn.

Đi một lúc anh mới dừng lại, quay lại nhìn người con gái, thật muốn kéo cô áp vào bức tường mà mãnh liệt hôn cô, anh cố đè xuống dòng lửa nóng trong lòng, phải giải quyết vấn đề bây giờ trước.

“Cuối tuần là thi cuối kì, bây giờ em gửi cho tôi một tin như vậy, tôi muốn biết, rốt cuộc em có mục đích gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang hồng hào của cô gái nhỏ bỗng nhiên suy sụp xuống. Giống như là một cái bình sứ hoa lệ bị rớt xuống vỡ tan tành.

Trong lòng Tô Tín rất đau, hình như anh biết, mình đã làm sai cái gì.

Anh trầm nghĩ, tại sao mình lại học khoa học tự nhiên, tổ chức ngôn ngữ không tốt, cái mình muốn hỏi không phải là cái này cũng phải là cái giọng điệu này mà.

=====Đường phân cách càng viết càng vui vẻ=====

20. Chương 20

Không thể không nói, trên đời này có rất ít chuyện khiến tôi gục ngã, trừ cái máy vi tính không xài được hoặc là lên mạng không được ==.

Cho nên, ngày đó Tô Tín hỏi tôi như vậy, tôi chỉ cúi đầu thật sâu nói: “Thật xin lỗi thầy, em chỉ đùa thôi” rồi đi trước, tôi chính là như vậy, anh không thích tôi tôi cũng sẽ không dây dưa, cho hai bên một đường lui, đối với bên nào cũng tốt.

Cuộc thi cuối kỳ cũng đã đến, đúng như tôi dự đoán, không có nợ môn, thi xong chúng tôi quyết định đi ăn để xả hết, ăn xong thì qua KTV Hoàng Hôn bên cạnh quán ăn hát hò. Tân Hân tự xưng mình là nữ hoàng ca hát, cơ bản là cậu ấy chỉ rống thôi chứ hát hò gì, ca khúc thật kinh thiên động địa, lúc này tôi muốn

kéo Ninh Tiểu Bạch tới cho cậu ta thấy đẳng vẻ của Tân Hân bây giờ.

Ngồi trên ghế sofa tôi ăn trái cây không ngừng nghỉ, bắt đầu dĩ phải tiếp thu ca khúc

Tân Hân đang hát, tôi bỗng đứng nôn ọe vài cái. Tân Hân thấy vậy thì xích lại gần tôi, cầm tay nhau nhìn tôi bằng đôi mắt đắm lệ, khó khăn lắm tôi mới nuốt xuống thức ăn lúc này mà bây giờ trôi tuột trở ra hết.....

Đến lượt Lâm Tĩnh hát, ca khúc của cậu ấy là , giọng hát của cậu ấy vô cùng mềm mại dễ nghe.

“Lần đầu gặp mặt nhìn anh không vừa mắt,

Ai biết sau này quan hệ lại gần bó như vậy.

Chúng ta một người là mùa hè một người là mùa thu,

Cộng lại có thể biến mùa đông thành mùa xuân.

Anh kéo em ra khỏi cuộc chơi đùa với tuyết,

Em công anh chạy khỏi giấc mơ nửa vời.

Gặp được anh sau đó số phận cũng thay đổi,

Thì ra không phải yêu mới có kịch tính.

Nếu không phải là anh em sẽ không tin tưởng,

Tình bạn so với tình thân còn ấm áp hơn.

Em muốn thử yêu,

Đóng băng với anh trong tủ lạnh.

Anh sẽ không hận em,

Chỉ là sẽ mắng em mấy câu.

Nếu không phải là anh em sẽ không xác định,

Tình bạn so với tình thân luôn được lắng nghe.

Lời nói của em luôn chứa đựng ý nghĩa,

Em nói hết,

Em không thể rời khỏi người em yêu càng không thể rời khỏi anh.

Một người là mùa hè một người là mùa thu

Anh kéo em ra khỏi cuộc vui đùa với tuyết,

Em công anh chạy khỏi giấc mộng nửa vời.

Gặp được anh sau đó số phận cũng thay đổi,

Thì ra không phải yêu mới có kịch tính.
Nếu không phải là anh em sẽ không tin tưởng,
Tình bạn so với tình thân còn ấm áp hơn.
Anh hiểu tất cả những gì của em,
Mới thường dội nước lạnh vào lúc em vui,
Anh biết tất cả những chuyện mắt mặt của em,
Giúp em giữ bí mật làm một hình tượng tốt.
.....”

Tân Hân nghe mà nước mắt giàn giụa, cậu ấy đứng lên cầm tay tôi nói: “Kỳ Nguyệt, họ Tô kia không có gì tốt, từ nay về sau tớ còn ép tìm bạn trai tớ sẽ không phải là người!”

Tôi nhìn cậu ấy không trả lời, Tân Hân, thì ra cậu không biết, cho tới bây giờ tớ vẫn không cảm thấy những lời nói của Tô Tín gây ảnh hưởng gì nhiều cho tớ. Mà bây giờ nhìn cậu khóc như vậy, trong lòng tớ cũng rất khó chịu.

Cuộc vui nào cũng có lúc tàn, ngày hôm sau Tân Hân và Lâm Tĩnh kéo hành lý về nhà nghỉ hè. Năm hai không còn môn toán cao cấp, Tô Tín cũng sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của tôi, tôi muốn có một sự khởi đầu mới, phấn chấn lên Kỳ Nguyệt!

Ba từng gọi điện thoại kêu tôi lên trở về, tiền trăm hậu tấu, chẳng lẽ mẹ con có thể đuổi con ra ngoài? Tôi nói như đinh chém sắt, Có! Mẹ chứ không phải là ba.

Tôi quyết định ở lại trường, tìm một công việc làm, rất nhanh tôi đã tìm được việc trong KFC, mỗi ngày làm 8 tiếng, mỗi giờ bốn ngàn rưỡi, đối với một trạch nữ như tôi mà nói, nhieu đây là quá đủ rồi.

Ngày thứ hai tôi dậy thật sớm, dọn dẹp này nọ, buộc hết tóc lên, quả nhiên quản lý vừa thấy tôi thì rất hài lòng vỗ vai tôi nói: “Cô gái, trông rất có tinh thần nha!”

Quản lý cho tôi làm ở khu vực phía trước, phụ trách ghi món ăn khách chọn, tôi đội mũ làm việc rồi mỉm cười chờ khách đến, buổi sáng khách không nhiều lắm, đầu tiên là một ông cụ, mặc cái áo màu trắng hình như mới luyện khí công buổi sáng xong, gương mặt hồng hào cười nói: “Cô gái, cho chú cái bánh tiêu, một phần cháo trứng muối thịt nạc.”

Chú.....== xưng hô này thật là, tôi bưng thức ăn lên: “Thưa chú, đây là bữa sáng của ngài, chúc ngài dùng ngon miệng.”

“Cô gái còn là học sinh à, thái độ phục vụ rất tốt, làm rất tốt!”

Tôi nghe mà trong lòng ấm áp, vừa bắt đầu đã thành công chút ít, những ngày tiếp theo mặc dù có mệt mỏi nhưng sức sống của tôi vẫn mãnh liệt như lúc đầu, tôi phải tập kiên nhẫn bởi vì đôi khi sẽ gặp phải những vị khách trời ơi.

Ví dụ như..

Một ngày nào đó có một người phụ nữ trung niên, nhìn một hồi mới chỉ vào đĩa thức ăn của người ta hét lớn: “Đúng đúng, tôi muốn cái loại trứng cuốn kiểu Mexico này!”

Tôi: Dì ơi, không phải trứng cuốn mà là thịt cuốn.

Người phụ nữ: À, nhìn lầm rồi, à à thịt cuốn Moscow!

Tôi: ==....Dạ được, con sẽ đi gọi.

Lại ví dụ như, rất rất nhiều ví dụ, mỗi ngày đều có vài người giống như vậy, coi như đây là thú vui làm việc của tôi == Tân Hân có nói tôi là người có khuynh hướng thích tự ngược bản thân, tôi thấy không phải không có lý.

Có một ngày tôi vừa tiễn một vị khách, chuẩn bị tươi cười đón khách tiếp theo, nụ cười tôi lập tức cứng lại, nhưng rất nhanh chóng phục hồi tinh thần, cười nói: “Tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?”

Tô Tín đứng trước mặt tôi mặc áo thun màu trắng, đứng trong một đám người rất dễ nhìn.

Anh bình tĩnh nhìn tôi vài giây rồi nói: “Cho tôi một dĩa tây vùng đất mới.”

Anh tuyệt đối là cố ý!!!!!!!!! Cố ý!!!!!!!!!

“Tiên sinh, ở đây là KFC, MacDonald mới có vùng đất mới, ở đây chỉ có dĩa tây thánh đại, ngài có muốn dĩa tây thánh đại không?”

“Uh, cũng được.” Anh cười híp mắt, sắc mặt dịu dàng nói: “Cho tôi thêm một khoai tây chiên, tôi thích tương cà, tôi lấy năm gói được không?”

“.....Chúng tôi không có khoai tây chiên, chỉ có cọng khoai tây, với lại tương cà cũng không cần nhiều như vậy nhưng nếu ngài muốn chúng tôi cũng có thể đưa ngài. Cọng khoai tây ngài muốn phần lớn hay phần nhỏ?”

“Phần lớn.”

“Xin hỏi ngài còn cần gì không?”

“Không.”

“Vậy của ngài tổng cộng là 16 ngàn.”

Anh cười như một em bé, chân thật vô tà: “15 ngàn được không?”

“.....”Tôi không nhịn được giựt giựt khóe miệng: “Giá tiền ở đây là cố định, cho nên phiền ngài đừng trả giá.”

“Nhưng mà hôm nay tôi chỉ mang có 15 ngàn.”

“Vậy ngài đổi phần khoai lớn thành phần khoai vừa, như vậy thì chỉ cần 14 ngàn rưỡi.”

“Uh, cũng được.”

Tôi nhận của anh 15 ngàn, tìm 5 đồng thối lại cho anh, cắn răng nghiêng lợi lấy đồ ăn cho anh, lúc tôi đưa phần khoai vừa anh, đột nhiên anh ngạc nhiên nói

“Lớn như vậy?”

“Vâng, cái này là phần vừa.”

“Không được rồi, lớn quá, trời sanh tôi ăn ít, không giống người khác ăn không muốn sống, tôi muốn đổi phần nhỏ.” Anh mở to mắt chống cằm nhìn giá thức ăn: “Phần nhỏ 6 ngàn rưỡi đúng không, đổi cho tôi phần nhỏ, trả thêm cho tôi 1 ngàn.”

Những khách đang đợi phía sau bắt đầu nhăn nhó rồi, tôi bắt đầu mất không chế.

“.....Tô Tín, tôi không có chộc anh, anh đừng tưởng lên mặt với tôi đấy!”

Anh cũng không kiềm được, vốn là khuôn mặt đang như ánh mặt trời đột nhiên âm trầm xuống, tôi nhìn thẳng anh, tức giận thì tức giận, bà đây không sợ anh!

Đôi mắt anh nhú lại, đột nhiên nắm tay tôi kéo ra phía sau, sức lực của anh hơi lớn làm tôi đau. Anh kéo tôi đến nhà vệ sinh nam..... Mấy người đàn ông đang đi vệ sinh thấy như vậy thì hoảng sợ chạy ra ngoài, anh xoay người khóa cửa nhà vệ sinh lại, quản lý ở bên ngoài điên cuồng gọi tên tôi.

Tôi đúng là không có đất dung thân, xấu hổ không thể tả được. Liều mạng đẩy tay anh ra nhưng anh càng nắm chặt hơn, tôi cúi đầu cắn tay anh, anh bị đau buông tôi ra, quát lớn: “Kỳ Nguyệt, em là chó điên đầu thai hả.”

“Tôi là chó điên đầu thai đấy thì sao?” Tôi tức giận quát lớn tiếng hơn nữa.

Gương mặt anh xanh mét dọa người, nghiêng người đẩy tôi đến bức tường, hai tay để bên người tôi, tôi dùng hết sức đẩy anh ra mà anh vẫn bất động.

Tôi hưng tận trùng mắt: “Ô Tí, tôi đã nói với anh, bây giờ tôi không phải là học sinh của anh! Hai chúng ta đều bình đẳng! Anh đừng có quá đáng!”

Đáy mắt anh tỏa ra khí lạnh: “Vậy thì em cũng đừng quá đáng, nhả cái tin đó cho tôi, em không thừa nhận đúng không.”

“Thừa nhận mẹ anh, thừa nhận cả nhà anh! Anh có ý gì hả?” Tôi không muốn nhìn mặt anh nữa, bắt đắ dĩ muốn chui qua dưới cánh tay anh ra ngoài.

“Kỳ Nguyệt, em được lắm.” Đột nhiên anh giương khóe miệng lên cười, không cho tôi kịp phản ứng, anh dùng sức nắm lấy cằm tôi, đầu tôi chợt nóng lên, anh đã hung hăng hôn lên môi tôi, cả người tôi cứng ngắc, chỉ có thể cảm giác được mọi anh đang bá đạo trên môi tôi.

Chờ tôi lấy lại tinh thần, tôi giơ tay lên đánh vào ngực anh, anh nắm tay tôi lại, vững vàng cố định hai vai tôi tiếp tục công việc hôn tôi.

Tôi không thể cử động, xấu hổ, bao nhiêu tức giận trào ra từ trong hốc mắt.

Tô Tí cảm giác tôi đang khóc, buông tôi ra, ánh mắt mềm xuống: “Em khóc cái gì?”

“Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết. Anh cái tên biến thái này!” Tôi chỉ biết tức giận khóc rống lên, thân thể vẫn còn đang khiếp sợ mà chưa nhúc nhích gì.

Cánh tay anh dịu dàng ôm tôi vào trong ngực, bên tai nghe được giọng nói trầm muội dịu dàng của anh.

“Không phải cái gì em cũng không sợ sao, Kỳ Nguyệt, em có dám thử hẹn hò ở chung một chỗ với anh không?”

21. Chương 21

Editor: Băng Châu

“Kỳ Nguyệt, em thật sự phụ sự kỳ vọng của quản lý, em nhìn đi, bao nhiêu khách bị em làm cho hoảng sợ, chẳng lẽ em không xử lý tốt chuyện tình cảm riêng tư của mình một chút được sao?”

Chị quản lý tức giận day trán đi qua đi lại.

Tôi nhìn chị ấy không chớp mắt, trong lòng cảm thấy rất oan uổng, đợi chị ấy mắng xong mới mở miệng nói: “Quản lý, chuyện này không thể trách em hết được, muốn trách thì trách anh ấy!” Tôi giơ tay lên chỉ vào cái người tên Tô Tí đang an tĩnh ngồi nghỉ bên cạnh, anh chống bàn đứng dậy, hai chân rất thon dài.

Quản lý nghiêng mắt nhìn anh, đi tới trước mặt anh, đưa ngón trỏ chỉ vào anh oán niệm một lúc mới thở dài nói: “Chàng trai trẻ, nhìn cậu đẹp trai như vậy tôi cũng không nỡ lòng trách cậu.”

Tôi xỉu!!

Tôi xúc động muốn phẫn nộ, không ngờ chuyện kỳ thị về bề ngoài như vậy mà xảy ra trên người tôi!!!!

Tô Tí nhìn tôi bĩu môi, cái dáng vẻ làm tôi bức mình hết sức, cơn tức giận của quản lý còn chưa nguôi, quay đầu tiếp tục phát tác với tôi, Tô Tí ngăn chị ấy lại, nghiêm túc nói.

“Quản lý, tôi muốn dẫn cô ấy về.”

“Về?”

“Về?”

Tôi và chị quản lý đồng thanh hỏi.

“Uh.” Tô Tín nhìn tôi chăm chú: “Kỳ Nguyệt đang giận tôi mới bỏ nhà trốn đi tìm việc làm, hôm nay tôi mới tìm được cô ấy.”

Tôi nhảy lên: “Mẹ ơi, anh cho rằng anh là ai, người nào giận đối với anh!”

“Xem đi, còn giận đó.” Trên mặt anh hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

“Mẹ kiếp! Tô Tín! Anh có thể đừng làm như vậy được không?”

Ánh mắt quản lý sắc bén như muốn giết người: “Kỳ Nguyệt, đừng ồn nữa!”

“.....”

Đợi tôi im lặng, giọng nói chị ấy cũng dịu xuống: “Chàng trai, có lẽ bạn gái của cậu thích làm ở đây, thật ra thì biểu hiện của Kỳ Nguyệt cũng rất tốt, nếu không cậu để Kỳ Nguyệt tiếp tục làm ở đây đi?”

“Không được!” Tô Tín mỉm cười, giọng nói lạnh đi: “Cô ấy còn ở đây ngày nào thì tôi ở ngày đó, mong chị hiểu.”

Quản lý trầm mặc.

==rất tốt, Tô Tín anh rất mạnh mẽ, em không có cách nào đánh bại anh, da mặt anh tiến hóa dày đến nỗi không ai đập bể được rồi.....

Cuối cùng, quản lý cũng để tôi bị mang đi.

Tôi xách túi, ngoài đầu nhìn ba chữ màu đỏ to đùng KFC, đáy lòng có một chút cảm giác thê lương.

“Kỳ Nguyệt.” Tô Tín đứng bên cạnh tôi, sâu kín nói: “Vừa rồi ở nhà vệ sinh anh có hỏi em một câu, câu trả lời em như thế nào?”

“What? Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Anh hỏi em cái gì?” Tôi mở to mắt vô tội nhìn anh.

Tô Tín quay đầu đi, khóe môi cong lên nụ cười yếu ớt: “Vậy anh giúp em nhớ lại?”

Tôi lập tức nhảy ra xa 5 trượng (đơn vị đo TQ): “Được thôi, anh là cái tên đâm tặc. Từ nay về sau, hai chúng ta khôngg thiếu nợ gì nhau, đường ai nấy đi!”

“Đừng có ỷ vào người yếu thế mà chống lại.” Đôi mắt Tô Tín nheo lại: “Sớm muộn gì em cũng sẽ gặp lại anh.”

Quay về ký túc xá, tôi đem hết tất cả tài liệu của những công ty trong thành phố N ra nghiên cứu, công ty tuyển sinh viên làm thêm hè đúng là không ít, tôi lưu lại hết các cách liên lạc rồi thở phào, ngã xuống giường.

Ký túc xá như một lò lửa, đáng thương cho tôi chỉ mỗi cây quạ nhỏ xíu, gió thổi ra chỉ là gió nóng.

Tôi nhìn trần nhà, cảm thán bản thân dùng là không tâm không phổi, con mẹ nó, bị cưỡng hôn mà vẫn ở đây im lặng chịu thiệt thòi. Hơn nữa cái người cưỡng hôn kia cũng không đáng tin cậy, một chút tâm ý muốn phát triển lâu dài cũng không có, gặp lại anh, gặp em gái anh!

Tôi chỉ cầu xin, Tô Tín đừng tìm đến tôi nữa, đây là kết quả duy nhất tôi mong chờ.

Lật người, đang tính đi ngủ thì điện thoại ở đầu giường vang lên.

“Alo?”

“Cô Kỳ?”

Nghe cách xưng hô như vậy tôi lập tức nghiêm túc: “Cho hỏi ngài là?”

“Chúng tôi gọi từ công ty thiết kế Triều Giản, thấy cô lưu lại cách liên lạc trên web, nếu cô có ý muốn tới công ty chúng tôi thực tập thì 8 giờ sáng mai đến công ty, chúng tôi sẽ phỏng vấn.”

“À à à, tôi hiểu rồi, sáng mai tôi sẽ đến đúng giờ!”

Sau đó tôi ghi chép lại địa chỉ công ty, nghiên cứu nửa ngày trời, công ty thiết kế, rất tốt, rất rất tốt.

Tìm được công việc mới tôi rất vui vẻ không còn sầu muộn chuyện lúc nãy nữa, tôi lăn lộn một lúc trên giường rồi.....ngủ mất rồi.....

Hôm sau, 6 giờ tôi đã bắt đầu đi tìm địa chỉ công ty, khi nhìn đến cổng chính của Triều Giản miệng tôi không thể khéo lại được. Nhìn công ty này rất lớn, rất có khí phách, vẻ bề ngoài rực rỡ, nhìn rất chuyên nghiệp, chỉ sợ người khác không biết ở đây là công ty thiết kế.

Tôi đứng thẳng ngực, e hèm hắng giọng, từng bước nghiêm trang mà đi vào trong, sau đó đụng phải cửa kính.....

Có một cô gái vóc người hoàn hảo đi vào chung với tôi, nhìn tôi mỉm cười đầy cảm xúc

Tôi tiếp tục ưỡn ngực, tuy bề ngoài có thể thua nhưng chí khí không thể thiệt, xấu xí thì sao, thân quái nhưng tâm không quái. (quái con heo)

Người phụ trách sinh viên thực tập sắp xếp cho chúng tôi vào một phòng, nói là phỏng vấn thông qua thì có thể lưu lại.

Tôi đứng trong đồng người, kinh ngạc nhìn mông của một cô nàng xinh đẹp, cô này mà cũng là sinh viên??? Tôi còn tưởng rằng cô này đang là nhân viên ở đây.....

Cô nàng cũng nhìn đến tôi, mỉm cười nói: “Aiyo, em gái đụng cửa, lúc nãy thấy cô mà tôi cười rồi đi, cô cũng thật là hiếm thấy, ha ha.”

Phụt tôi không nhịn được phun một cái.

Vì sao một cô gái nhìn dịu dàng như thế mà lời vừa ra khỏi miệng lại mạnh mẽ như thiên lôi vậy. Tôi cảm thấy áp lực, chỉ biết kiềm chế trong lòng, mỉm cười cười theo.

Lúc này, có một vị nhân viên đi vào, nhìn hết phòng rồi nói: “Hôm nay, Hạ tổng vui vẻ muốn tham gia phỏng vấn, cho nên mọi người lần lượt vào phòng tổng giám đốc để phỏng vấn. Hạ tổng là người vô cùng thân thiện, các vị cứ an tâm.”

Bên dưới mọi người bắt đầu ồn ào, quả nhiên là công ty đã đưa ra thị trường, tuyển sinh viên làm thêm mà tổng giám đốc đích thân phỏng vấn.

Tôi huých cùi chỏ vào cô gái kia, cô nàng quay đầu lại hỏi: “Em gái, có chuyện gì à?”

“.....== tôi chỉ muốn hỏi một chút, Hạ tổng là người nào?”

“Hạ tổng à.” Ánh mắt cô nàng lấp lánh: “Bà ấy tên là Hạ Mộng Phồn. Nổi danh trong giới thiết kế, bà ấy là mục tiêu theo đuổi trong cuộc đời tôi.”

Tôi chợt nhớ tới tên tuổi của bà Tổng giám đốc, từ khi người nhân viên gọi điện thoại thì tôi luôn luôn nhầm cái tên này, chỉ sợ sau này gọi sai.

Hạ Mộng Phồn.....Hạ Mộng Phồn.....Hạ Mộng Phồn.....

Đến phòng phỏng vấn, tôi nhìn tấm bảng màu vàng trên cửa, đẩy cửa vào.

Bên cửa sổ sát đất, một người phụ nữ đứng quay lưng lại, ánh sáng bên ngoài chiếu vào toàn thân hoa lệ. Người phụ nữ cầm tách café quay lại.

Phụt Người phụ nữ sặc nước.

“Cô gái làm thêm giờ, tại sao lại là con?”

Tôi cố gắng không kích động, giờ phút này ngàn vạn lần không thể hốt hoảng, coi như đây là mẹ của Tô Tín cũng không thể, tôi càng phải bình tĩnh, chậm rãi đi về phía bà, đưa tay ra bắt tay cười nói.

“Con rất ngưỡng mộ bác, bác chính là tổng giám đốc Xuân Mộng Phồn?”

.....Xuân Mộng.....Phồn.....

Tôi nói xong đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, đành im lặng ==|||

Bác gái đứng hình tại chỗ, nhìn tôi thật lâu mới bình tĩnh lại, đặt tách café xuống bàn rồi nói: “Cô gái nhỏ, bác họ Hạ.”

“Con sai rồi.” Tôi cúi đầu thấp xuống, thật là bi kịch mà.

“Không sao.” Bác gái vỗ lưng tôi: “Nếu không để ý lời nói như vậy, về sau gọi là chị Hạ đi.”

“.....” Tôi ngẩng đầu nhìn, “Dạ.....”

Bác gái kéo tôi đến bàn trà ngồi, nghiêng đầu hỏi: “Con tên là gì?”

“Con tên là Kỳ Nguyệt.”

“Con là Kỳ Nguyệt?” Bác gái kinh ngạc nói lớn.

“Dạ.” Tôi bị phản ứng của bác gái làm run sợ, gật đầu một cái.

“Thì ra con chính là Kỳ Nguyệt.” Bác gái khẽ nheo mắt lại, “Muahhh ha ha ha.”

Sống lưng tôi chợt lạnh run, vẻ mặt của bác gái bây giờ y chang như Tô Tín

Ngày tiếp theo, tôi bắt đầu công việc trong Triều Giản, đây là một công việc rất dễ dàng thích ứng với xã hội bây giờ, nói một cách dễ nghe đó chính là Em gái trà nước ==

“Kỳ Nguyệt, đi in cái này ra 3 bản.”

“Kỳ Nguyệt, xuống lầu mua dùm hai ly café.”

“Có ai không, đem mấy cái này đi photo.”

“Phòng họp không có nước, mau chuẩn bị nước đi!”

==|||

Mấy ngày trôi qua tôi quả thật là chịu hết sự ngược đãi của mọi người, một mặt là tôi muốn tránh né cái người tên Tô Tín, mặt khác tôi lại chạy tới chạy lui phục vụ mọi người.

Cả người bị hành hạ, gương mặt gầy hắc đi, tôi cảm giác nhẹ nhàng hơn rồi.

Cô gái mông to ngồi ở quầy tiếp tân, mỗi lần nhìn tôi bưng café lên xuống, thì vui sướng kêu lên,

“Aiyo, em gái đựng cửa, em cẩn thận chút nha, lỡ đựng trúng thì mệt đó ~~ “

“.....”

Nhìn đi, có người vui sướng khi người khác gặp họa sao.

“Kỳ Nguyệt, cô mua café kiêu gì vậy? Cho nhiều đường như vậy, cô muốn giết người hả?”

“==. Tôi đi xuống đổi.”

Tôi bị thương bưng café đi vào thang máy, vô lực nhấn thang máy, vô lực đi vào, vô lực tựa vào bên tường, vô lực đi đổi café.

Tôi nghe mùi café nồng nặc, phỉ nhổ nước bọt vào trong đó, bà mẹ nó tôi cho các người uống, uống chết đi.

Thật ra thì, tôi rất muốn phỉ nhổ, các bạn có phát hiện không, trên đời này cái duy nhất tôi không thiếu chính là nước bọt.....

Cửa thang máy mở ra, tầng này đối diện với cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, tôi phải nheo mắt lại mới nhìn rõ bên trong.

Mà Tô Tín, ngay lúc đó lại xông vào tầm mắt của tôi, anh đứng ngược sáng, cả người thanh thoát, chắc là anh cũng không ngờ sẽ gặp tôi, đôi mắt híp lại thành một đường cung xinh đẹp.

“Kỳ Nguyệt, thật vui vì chúng ta đã gặp lại.”

Giây tiếp theo tôi điên cuồng nhấn nút đóng cửa, khước môi Tô Tín nhếch lên, lắc mình đi vào trong, lập tức áp tôi vào tường, hơi thở đàn ông phả vào mặt tôi.

“Kỳ Nguyệt, em cố ý tới đây.”

“Đừng có tự mình đa tình.” Tôi dịch người cách xa mấy cm, hùng hồn nói: “Tô Tín, anh dám làm gì tôi trong thang máy, tôi bảo đảm tiếng kêu của tôi sẽ vang dội cả cái công ty này.”

Tô Tín buông tôi ra, trong mắt tỏa ra khí lạnh, thuận tay cầm ly café trong tay tôi, nhàn nhã nhấp một miếng.

“Ha ha.....” tôi nhỏ giọng cười.

“Cười cái gì?”

Tôi không nói, ha ha, đồng chí Tô Tín, uống nước bọt của tôi, anh đúng là cực phẩm trong cực phẩm, lựa lúc nào không lựa lại ngay lúc tôi nhổ nước bọt vào mà uống, chẳng lẽ anh đối với nước miếng của tôi yêu thích vậy sao?

22. Chương 22

Editor: Băng Châu

Bước ra khỏi thang máy, tôi túm áo anh lại: “Tô Tín, trả tiền đây, đừng có uống chùa ly café của tôi chứ!”

Ánh mắt anh bình tĩnh nhìn tôi: “Chỉ phí là công ty trả, em đòi anh cái gì, Kỳ Nguyệt, em đúng là một kẻ toán viên giỏi, có thể tính toán đến tận chi tiết này.”

“Dù sao tôi cũng không phải làm kế toán, chỉ một em gái đi mua nước, thiếu tiền một ly nước thì trừ tiền lương của chị đây, anh bồi thường cho tôi à?”

Tô Tín cau mày: “Kỳ Nguyệt, em không gọi anh là thầy coi như cũng được, bây giờ bắt đầu lên chức chị luôn rồi sao?”

“Sao hả!” Tôi đắc chí nói: “Mẹ anh còn kêu tôi gọi là chị Hạ, tôi không bắt anh gọi tôi là dì là may cho anh rồi. Tô Tín, hiện tại bây giờ tôi lớn hơn anh, phải biết kính lão đắc thọ!”

“Hạ Mộng Phồn?” Anh suy nghĩ cái gì đó rồi cười lên: “Bà ấy cũng giống em, cấu tạo não không bình thường.”

Tôi trợn mắt: “Có người như anh sao, vì mắng tôi mà không tiếc kéo luôn mẹ mình xuống nước!”

Đáy mắt Tô Tín tràn đầy dịu dàng, đưa tay sờ sờ đầu tôi: “Vậy anh hỏi em, bình thường có người mẹ nào kêu con dâu gọi mình là chị không?”

“.....” Ngay lập tức mặt tôi đỏ như con tôm luộc, ấp úng nói: “Con dâu thật sao, tôi không biết!”

“Kỳ Nguyệt, vẫn là trình độ giả dò ngu của em là nhất.” Tô Tín nghiêng mắt nhìn tôi.

Tôi bỏ qua ánh mắt đó, áp chế cơn cuồng loạn trong lòng: “Giả dò ngu cái gì, dì Kỳ đây rất bận rộn, đi đưa café đây!”

Ngồi xuống bậc thang vườn hoa, đổ hết toàn bộ đồ trong túi xách ra, xác định là đã mất tôi cực kỳ bi thương, dốc sức chà đạp những bông cúc trong vườn hoa.

Tôi biết ngay là gặp Tô Tín thì không có chuyện gì tốt, khó trách hôm nay đi thang máy có cảm giác xui xẻo.

Tôi đập đập, hù dọa con mèo ở gần đó, nhảy ra xa vài mét. Mẹ nó! Ngay cả con mèo mà cũng xù lông lên với tôi.

Dì quản lý ký túc xá đang xem Tv, tôi gõ cửa sổ gọi dì.

Dì kéo cửa sổ ra, nhìn tôi hỏi: “Kỳ Nguyệt sao lại là con?”

“Dì ơi con bị mất đồ, tiền và chìa khóa phòng đều ở bên trong, bây giờ không về phòng được.”

“ai yo.” Dì vỗ vai tôi nói: “chắc là chia tay bạn trai rồi, trước kia con thường đi ra ngoài qua đêm, không có thói quen mang theo chìa khóa nên không để ý gì đến mấy thứ đó nhiều rồi, hôm nay coi như xong.”

==.....cái chuyện gì đang xảy ra vậy.

“Dì, dì có chìa khóa dự bị của ký túc xá không?”

“Dì làm gì có, tất cả các chìa khóa dự bị đều giao ột phòng ban giữ mà bây giờ người ta đã tan việc hết rồi.”

“Vậy con làm sao bây giờ.” Tôi muốn khóc rồi.

“Gọi điện thoại cho bạn trai cũ của con?” dì cẩn thận hỏi.

== Dì à dì, dì ép con phải dùng phương thức đối xử với mèo hoang mà đối đãi với dì.

Nhìn sắc mặt tôi không tốt, dì quản lý không nói thêm nữa, tôi chợt nhớ tới Tân Hân vội lấy điện thoại ra gọi cho cậu ấy, điện thoại vang hai tiếng đã có người bắt máy.

“Alo?”

Tôi sững sốt, giọng nói quỵên rũ của Ninh Tiểu Bạch vừa nghe đã biết, tôi có một dự cảm xấu.

“À, cái đó, Tiểu Bạch à, tớ tìm Tân Hân.”

“À.” Cậu ta miễn cưỡng trả lời.

“Kỳ Nguyệt! Tìm tớ làm gì thế?”

“Tân Hân, tớ bị mất đồ, chìa khóa, tiền mất hết tất cả rồi, bây giờ không vào ký túc xá được, cậu cho tớ ở ké một đêm để tớ suy nghĩ giải pháp, sẽ không phiền cậu nhiều đâu.”

“Đương nhiên là không! Làm sao biết chứ!” Giọng nói Tân Hân sang sảng rồi đột nhiên trầm lại: “Mà bây giờ tớ đang ở cao nguyên Thanh Tàng, ba mẹ tớ cũng đi du lịch với công ty rồi.”

“.....” Tôi khoát khoát tay: “Thôi, để tớ nghĩ cách khác.”

Sau đó tôi gọi cho đồng chí Kỳ Liên Sơn thì điện thoại đã tắt máy, Lâm Tĩnh thì càng khỏi bàn, nhà cậu ấy cách xa thành phố N cả ngàn dặm.

Nhìn dì quản lý, dì ấy đang ngáp liên tục, hốc mắt tôi nóng lên, tôi xoa xoa mắt nói: “Dì, con quấy rầy dì nữa, con đi trước suy nghĩ cách khác.”

“Aizz, Kỳ Nguyệt, con nghe dì khuyên một câu, đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa, con liên lạc với bạn trai cũ, chắc chắn cậu ta không thể không để ý tới con.”

Đáy lòng tôi thâm rơi lệ. Người đàn ông của tôi còn đang bị nhốt ở ký túc xá, để ý tôi bằng cách nào đây.

Tôi đi qua đi lại trong sân trường, cầm ba đồng còn sót lại đi mua ly trà sữa đá. Lúc này điện thoại vang lên, tôi vui mừng bắt máy.

“Kỳ Nguyệt, em ở đâu?”

Giọng nói Tô Tín lạnh lẽo tôi nghe mà nổi da gà.

“Tôi ở trong ký túc xá ăn trứng chơi net.” Tôi cố ý dùng đầu lưỡi tạo ra âm thanh đang liếm bơ.

“À.” Tô Tín khẽ cười nói: “Anh đang ở dưới lầu ký túc xá của em, có đồ đưa cho em, mau xuống đây.”

“Có đồ?” Tôi nhảy dựng lên: “Tôi sẽ xuống.”

Tôi chạy về ký túc xá, thấy Tô Tín đang đứng dựa vào chiếc xe, áo sơ mi đen tan vào bóng đêm.

Ví tiền à

~~chị đang đến đây

~~“Tô Tín

” Tôi tha thiết gọi tên anh.

Tô Tín xoay người, ban đêm thanh vắng ánh đèn hiu hắt chiếu sáng gương mặt anh, anh lạnh nhạt nói: “Em không phải là đang ăn trứng chơi net trong phòng sao, sao không thấy em từ trên lầu xuống mà từ ngoài vào?”

“cái đó.....tôi nhất thời kích động, nhảy qua cửa sổ, chạy như điên tới đây.”

“.....” Tô Tín trầm mặc.

Tôi chìa tay: “Đồ đâu, ví tiền của tôi?”

“Không có.”

“Không có?” Tôi rũ tay xuống, mở to mắt hỏi lại: “Thật?”

“uh, Tân Hân gọi cho anh kể lại tình huống của em.” Anh đi tới bên cạnh xe, mở cửa, nghiêng người nói: “Kỳ Nguyệt, trước tiên đến nhà anh.”

“Không đi!” Tôi núm lấy bồn hoa, trừng anh: “Dì Kỳ tôi hôm nay muốn ngồi đây cả đêm, ngắm trăng hưởng gió.”

“Tùy em.” Đôi mắt anh nhìn tôi một lần cuối rồi khom người lên xe, khởi động xe chạy đi.

Đêm hè nóng nực, khắp người tôi đổ đầy mồ hôi, kiên cường chịu đựng, nhất quyết không thể vì cái lợi trước mắt mà quên thân.

Tô Tín hạ cửa xe xuống, mặt không thay đổi hỏi: “Hỏi em lần cuối, có đi hay không?”

“Không đi.” Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn anh nữa.

Cửa xe chậm rãi đóng lại, Tô Tín lái xe đi.

Tôi nhảy lên, nhìn cái xe khóc rống lên: “Tô Tín anh là cái đồ lưu manh, khốn khiếp, sao chối, tôi hận anh chết đi được!”

La hét xong trong lòng cũng vui sướng hơn nhiều, tôi ngồi xổm xuống, oán niệm thế giới này không công bằng.

Oán niệm còn chưa xong, âm thanh tiếng xe chạy thu hút ánh mắt tôi, Tô Tín dừng xe cách đó không xa, bước nhanh tới tôi, tôi vội vàng nắm lấy đám cỏ trong tay ném vào anh, đứng dậy chuẩn bị chạy.

Anh đã nhanh hơn tôi hét lên: “Kỳ Nguyệt, em dám chạy thử xem.”

Giọng hét này của anh làm tôi đứng im tại chỗ, không cho tôi thời gian định thần lại, Tô Tín đã túm lấy cổ áo tôi, xách tôi vào xe, tôi định giùng giàng thì anh đã khom người xuống.

Mặt anh cách tôi rất gần, đôi mắt tỉnh mịch, giữa hai lông mày có chút tức giận: “Kỳ Nguyệt, em bao nhiêu tuổi rồi lại thích chơi trò chơi như vậy là có ý gì?”

Lòng tôi nhảy lên giống như đang đánh trống, lấy lại tinh thần sức mạnh tràn đầy nói: “Cháu nhỏ! Dì làm sao có thể chơi với cháu như vậy!”

Anh nghe tôi nói xong thì vẻ mặt cũng chậm rãi giãn ra.

Nhìn tôi hồi lâu làm tôi sợ hãi rút người vào trong, Tô Tín mới nhếch miệng, đôi mắt hiện lên tia sáng.

“Anh thích em không có nghĩa là anh dung túng cho em, Kỳ Nguyệt, thầy quan tâm em em cứ vậy mà tức giận?”

“Tôi nói mấy lần nữa đây, anh đã không phải là thầy tôi nữa rồi.”

Anh mỉm cười nói: “Ai từng nói là một ngày làm thầy cả đời cũng làm thầy?”

“Người nào vậy? Tôi không nhớ.”

“Được rồi.” Anh mệt mỏi xoa xoa mắt, tiếp tục hỏi: “Vậy là ông xã?”

“Tô Tín.” Tôi không biết tại sao lại tức giận, xụ mặt xuống: “Có thể đừng đùa giỡn như vậy được không? Ở công ty đã như vậy, bây giờ cũng vậy.”

“Anh nghiêm túc.” Tô Tín nhìn tôi chăm chú lặp lại: “Kỳ Nguyệt, anh là nghiêm túc.”

23. Chương 23

Editor: Băng Châu

Trên đường đến nhà Tô Tín, tôi không nói lời nào, trong lòng rất phiền muộn, mỗi lần nghe anh nói cái gì xong tôi đều có cảm giác như vậy.

Nhưng bất kể là nói cái gì, tôi cũng đã lựa chọn đi với anh, chính là một loại tin tưởng rất kỳ diệu và một cảm giác phó thác giao hết cho anh.

Có một chỗ ở còn hơn là đầu đường xó chợ.

Đến nhà anh cũng là 9h tối.

Anh vừa mở đèn đã làm tôi giật mình, anh đối với tất cả phản ứng cũng tập thành thói quen, lấy một đôi dép mang trong nhà ra cho tôi.

Tôi mang xong đi vào trong, nơi này cũng không có gì thay đổi. Tôi ngồi vào ghế salon, không biết tại sao thấy hơi mệt.

Tô Tín nhìn hai mắt tôi, khuôn mặt nhỏ hiện lên nụ cười: “Kỳ Nguyệt, đói bụng không?”

“Có thể không đói không.” Giọng nói tôi có chút xù lông.

Anh cười cười không lên tiếng, rót ly nước cho tôi rồi đi vào bếp.

Lúc anh đi ra ngoài, tôi đang vừa xem TV vừa uống nước, thấy anh tôi phun nước sặc sụa.

Đồng chí Tô Tín đang mặc tạp dề gương mặt không cảm xúc nhìn tôi, mẹ tôi ơi, cảnh tượng này thật là hài hòa quá đi.

“ha ha ah aha.” Tôi té cười trên ghế.

Tô Tín đi tới, kéo người tôi đang ngã nghiêng đứng thẳng lên: “Kỳ Nguyệt, có gì mắc cười?”

“ha ha ha ha.” Tôi cười mà nước mắt giàn giụa: “Cháu nhỏ, tôi phát hiện anh có tướng làm vợ lắm nhé.”

Sắc mặt Tô Tín đen thui hỏi: “Người nào đó có tướng làm chồng có thể tới bếp phụ anh nấu cơm không?”

Tôi ngưng cười, đẩy tay anh ra, nghiêm mặt nói: “Khụ khụ, có thể?”

Tôi chạy đến tủ lạnh, lấy hết tất cả cà chua mà tôi thích nhất mang ra, đang chờ nước sôi thì Tô Tín hỏi: “Kỳ Nguyệt, em nhất định phải ăn hết cà chua?”

“ừ.” Tôi gạt đầu, bắt đầu nghiêm túc cầm dao cắt, nhắc đi nhắc lại: “Canh cà chua trứng, trứng sốt cà chua, nước ép cà chua, cà chua đường phèn, cà chua hầm cách thủy thịt bò.....”

Tô Tín đi đến bên cạnh tôi, cầm một quả cà chua gõ vào ót tôi nói: “Anh đánh cho em giống trái cà chua luôn, em tu luyện thành quỷ cà chua luôn đi.”

Tôi trợn mắt: “Có cà chua nào đi ăn thịt đồng loại mình sao!”

Tô Tín muốn lấy hai mươi mấy quả cà chua trên thớt xuống, tôi lập tức xù lông nằm ôm lấy mấy quả cà chua: “Anh dám đi một quả nào thì hôm nay máu nhuộm cà chua!”

Tô Tín vô lực day day huyết thái dương, sâu xa nói: “Được rồi, anh không lấy, em cũng đừng ôm nữa, cà chua sẽ nhuộm máu em mất.”

Tôi đứng dậy, tiếp tục cắt cà chua, không chút để ý hỏi: “Cháu nhỏ, nước sôi chưa?”

“Kỳ Nguyệt.” Giọng nói Tô Tín có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Em thử kêu cháu nhỏ nữa xem.”

“Cháu trai tuyệt vời, nước sôi chưa?”

“.....rồi, mang cà chua tới đây.”

Tôi bưng cái thớt tới, mở nắp nồi ra, đổ toàn bộ cà chua vào trong, nước sôi văng ra ngoài, dính trúng tôi, tôi nóng thụt tay lại nhảy ra ngoài.

Chưa hoàn hồn quay đầu lại thấy Tô Tín đang ngậm miệng mỉm cười, nhìn chăm chăm tôi.

“Nhìn cái gì, chưa từng thấy ai nấu canh à.”

Anh nắm tay tôi, mu bàn tay bị nóng đỏ lên: “Cái người này không phải nấu canh là nấu người mới đúng.”

Kéo tôi đến bên bàn ngồi xuống, lấy một hộp thuốc phỏng trong tủ lạnh ra bôi lên: “Được rồi ngồi đây đi, tay chân vụng về.”

Tôi sờ sờ mu bàn tay bị đau, nhìn bóng lưng Tô Tín bận rộn trong bếp, ánh đèn bao trùm lấy anh, trong lòng tôi cực kỳ ấm áp.

Dao gần đây động chút là cảm động, không phải là phong cách của Kỳ Nguyệt rồi.

“Cháu trai tuyệt vời, đừng có thừa dịp tôi không quan sát đổi cà chua thành mướp đấy.”

Tô Tín ngăn người không nói chuyện.

Lúc ăn cơm, cả một bàn đều có màu hồng hồng đỏ đỏ, tôi gấp toàn bộ thịt bò và ớt xanh vào chén của Tô Tín, anh kinh ngạc hỏi: “Kỳ Nguyệt em làm gì thế?”

“Cái khác cho anh, cà chua là của tôi.”

“Quá khen.”

“.....”

Tô Tín cúi đầu lặng lẽ tiêu diệt cái chén như cái núi nhỏ, đáy lòng tôi cười to, ha ha, Tô Tín à quả nhiên cũng có lúc anh bại trong tay tôi! Hoan hô

~~Tô Tín ăn được một nửa thì ngẩng đầu lên, nheo đôi mắt lại nói: “Kỳ Nguyệt, anh cảm thấy chúng ta cần phải thảo luận lại thói quen ăn uống.”

“Ai?”

“Như bây giờ là không tốt, anh phải suy tính cho tương lai.”

“.....”

Sắc mặt bà bây giờ đây gần giống với trái cà chua rồi, tôi ấp úng nói: “Ai muốn cùng với anh, bớt chảnh chọe đi.”

“Em không cùng anh thì cũng đừng hòng nghĩ cùng với người khác.” Tô Tín để đĩa xuống: “Tin anh đi, ngoại trừ anh không có người nào thích một người chỉ biết ăn cà chua.”

“Cà chua thế nào, cà chua không thể làm cơm ăn hả, tôi hận nhất là những người kỳ thị chủng tộc rau quả đấy! Đừng tưởng rằng dưa leo là tốt nhất, cà chua cũng có một bầu trời riêng của mình!”

“.....khụ khụ.” Tô Tín ho hai tiếng, nhìn vào đáy mắt tôi, nghiêm túc nói: “Rất tốt, em thắng.”

Tôi cứ như vậy mà ở nhà của Tô Tín, mỗi ngày anh chở tôi đi làm, cùng nhau tan làm. Vốn trách nhiệm nấu cơm nặng nề giao cho tôi, nhưng mà anh nói, Kỳ Nguyệt, được rồi để anh làm, anh sợ em làm cháy nhà.

Cứ như vậy một tuần lễ trôi qua, tôi có cảm giác cuộc sống quá ảo giác.

Lâm Dao vẫn thường xuyên muốn tôi mật báo tin tức của Tô Tín, chị ta dường như vô cùng thích anh, có lúc tôi ác ý nghĩ, nếu nói cho chị ta biết tôi đang ở chung với Tô Tín không biết chị ta có đau lòng mà khóc hay không.

Ngày nào đó tan việc về nhà, tôi ôm gối ngồi trên ghế salon xem TV, Tô Tín ở một bên đọc sách, tôi nhìn chăm chăm anh nửa ngày rồi nói.

“Tô Tín, tôi hỏi anh một vấn đề.”

“Hả?” Đầu anh cũng không ngẩng lên.

“Hai chúng ta bây giờ có tính là đang yêu không?”

“À.” Anh cười nhẹ, nâng mắt lên nhìn tôi hỏi: “Em cảm thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy không giống.” Tôi cau mày nghiêm túc nói: “Một chút kích tình cũng không, tôi cảm thấy chúng ta giống như vợ chồng già hơn.”

Tô Tín gấp sách lại, ngồi vào bên cạnh tôi, đột nhiên lấn người tới áp tôi vào góc sofa, giọng nói mập mờ: “Không bằng hôm nay chúng ta kích tình một chút, làm những gì vợ chồng nên làm?”

Trên người anh có một mùi hương dễ chịu, hơi thở phả vào mặt tôi, tôi sợ sệt ôm lấy gối che kín nửa gương mặt, không dám nhìn anh.

Anh cười hì hì, hôn xuống trán tôi một nụ hôn nhẹ: “Được rồi, hù dọa em rồi, anh đi tắm.”

Bóng đen bao trùm trên người biến mất, tôi ngồi dậy, ném cái gối vào người anh.

“Tô Tín, anh là tên dâm tặc!!!!!!!!!!!!!!”

Anh vui vẻ đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại chặn cái gối bên ngoài.

Tôi mơ màng ngồi trên ghế rất lâu không nhúc nhích, tận đáy lòng có chút lửa nóng không xua đi được.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, tôi giật mình nhảy xuống sofa, tiếp điện thoại trên cửa

“Cho hỏi ai vậy?”

Bên kia yên tĩnh một hồi, thật lâu sau mới vang lên giọng nói quen thuộc.

“Tôi là Tô Minh Á.”

Tô Minh Á vào cửa, rất tự nhiên thay giày, rửa tay ngồi vào ghế, so với tôi còn quen thuộc hơn, tôi vội vàng rót cho cậu ta ly trà, đôi mắt cậu ta vẫn long lanh, lóe sáng.

Tia sáng kia có thể làm cho lòng người mềm xuống.

Tôi đứng đó, tay cũng không biết đặt ở đâu, ngập ngừng nói: “Cái đó, thầy Tô đi tắm. ==cậu ngồi đây trước đi.”

“Ừ.” Cậu cười cười: “Còn gọi là thầy Tô, khi nào thì ở chung vậy?”

“Mấy ngày trước rút ví tiền, không về phòng được, nên tới đây ở.”

“Còn chưa tìm được?”

“Tìm được == chỉ là, thầy Tô không cho phép đi.”

Cậu nghe vậy thì cười lên, giống như ánh mặt trời ấm áp mùa xuân: “Kỳ Nguyệt, sao cậu còn ngốc như vậy.”

“Cậu đừng hỏi tở, cậu uống trà đi.”

Tô Tín tắm xong đi ra, anh không giống như trong phim hay tiểu thuyết này kia người đàn ông mặc áo khoác tắm khêu gợi, mà chỉ là một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, lấy khăn lau tóc ướt, thấy Tô Minh Á đến, anh cười rất tự nhiên rồi trốn mắt với tôi.

“Kỳ Nguyệt, đi tắm, mỗi ngày đều chơi vi tính tới khuya như vậy làm anh không cách nào ngủ được.”

“.....==dạ.” Tôi chạy về phòng lấy quần áo rồi chạy vào phòng vệ sinh.

Chờ tôi tắm xong ra ngoài Tô Minh Á cũng đã đi, Tô Tín thích thú dựa vào ghế, đôi mắt miễn cưỡng nhìn sang đây.

Anh nói: “Kỳ Nguyệt, đi lấy máy sấy tóc ra đây.”

“Tự anh lấy đi.”

“Em có lấy hay không?”

“Không lấy.”

“Thật không lấy?”

“Tuyệt đối không lấy!”

“Được.” Anh đứng lên: “Anh lấy.”

“.....”

Tô Tín vào phòng lấy máy sấy tóc ra, gương mặt duy trì nét lạnh băng, kéo tôi ngồi xuống rồi bật máy sấy tóc cho tôi.

Ở trong gương tôi nhìn thấy gương mặt của anh, anh cúi đầu nghiêm túc xoa đầu tôi, lông mi anh rũ xuống như một bức tranh thủy mặc.

Anh nhỏ giọng nói: “Kỳ Nguyệt, em là người thứ hai mà anh sấy tóc.”

“Con mẹ nó, vậy còn thứ nhất?”

“Người thứ nhất là chính anh.” Giọng nói anh rất dịu dàng: “Ngay cả mẹ - Hạ Mộng Phồn cũng chưa có.”

Trên đầu tôi đều là gió nóng, mà trong lòng tôi lại rất bình thản, một loại ấm áp chân thật bình thản, nhân dịp bầu không khí đang tốt tôi cố gắng hỏi một đồng vấn đề.

“== cái đó, vì sao anh giúp Lâm Dao cầm tài liệu?”

Anh tắt máy, cười lên: “Sao hả, em ghen?”

“Ăn dấm em gái anh, tôi chỉ tiện hỏi một chút.”

“Bởi vì cô ấy giống với em.” Anh lấy cây lược gỗ trên bàn: “Vậy anh cũng hỏi em một câu, tại sao em đưa cách liên lạc của anh cho cô ấy?”

“À, cái đó, cô ấy xin, Lâm Dao rất thích anh.”

Tô Tín ôm tôi từ phía sau, cầm chống lên đỉnh đầu tôi, nhỏ giọng nói: “Vậy còn em?”

”

“.....” Sắc mặt tôi đỏ ửng, hắng giọng: “Khụ khụ, cứ như vậy đi.”

Tô Tín không nói gì chỉ dụi dãi cười, anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi nói: “Anh bây giờ rất vui.”

“Vui cái gì?”

Tôi đối với cái người hỉ nộ vô thường này sớm đã thành thói quen.

“Em thích anh không nhiều như anh thích em, Kỳ Nguyệt, em nợ anh.”

...

24. Chương 24

Editor: Băng Châu

Cũng có lúc tôi nhạy cảm không giải thích được, làm cách nào tôi với Tô Tín bây giờ lại ở chung với nhau.

Nhìn người đàn ông đang ăn điểm tâm trước mặt, tôi lại đột nhiên có cái suy nghĩ kỳ lạ này.

Tôi nhếch miệng cười hỏi anh: “Tô Tín, sao anh không cho em về?”

“Em ở một mình anh không an tâm.”

“Lúc trước em cũng ở một mình không anh cũng an tâm đấy sao?”

“Anh luôn bên cạnh em chỉ là em không chú ý thôi.”

Tôi rợn tóc gáy nói: “Anh cứ như trinh thám ý. Rùng rợn chưa, hung thủ đang ở sau lưng quan sát anh đấy.”

Tô Tín nhìn chăm chăm tôi một lúc, gấp cái bánh bao nhét vào miệng tôi: “Đúng là miệng chó không phun ra được ngà voi.”

Tôi ghen không nói nên lời, tầm mắt đột nhiên bay tới một người quen trong tiệm, cái bím tóc quen thuộc cỡ nào, nhớ năm đó tôi và cô bé cùng nhau hô hào, kỉ niệm năm tháng ấy hào hùng biết bao, mà hôm nay tôi đã gả cho người, hoa tàn bướm bay.....Được rồi, dừng lại.

Cô bé cũng nhìn thấy tôi, kích động chạy tới chỗ tôi: “Chị dâu Tô, đúng là có duyên nha.”

Tô Tín nhìn người vừa chạy tới, khẽ cười, nụ cười tuy vui vẻ nhưng lại mang theo chút nghi ngờ.

“Này? Sao không phải là Tô học trưởng, chồng chị là ai?”

Gương mặt Tô Tín trầm xuống, buồn bã.

La Ly nhìn Tô Tín tiếp tục nói: “Woa, đây là anh của chị hả, thật là đẹp trai nha!”

Tôi gấp bánh bao cho vào miệng từ từ nhai, tự giác trầm mặc im lặng.

“Nhưng mà không giống với chị nha, so với chị thì đẹp hơn rất nhiều!”

Nhìn sắc mặt hai chúng tôi không tốt, La Ly cũng lựa chọn im lặng.

Cô bé vẫn không biết, ba câu, trong nháy mắt đã giết chết tôi và Tô Tín.

Ăn xong bữa cơm buồn tẻ, tôi và La Ly sóng vai nhau đi, Tô Tín đi đằng sau, mãi một lúc mới nghe được giọng nói ảm đạm của anh.

“Kỳ Nguyệt, anh đi lấy xe, em đứng đây chờ anh, đừng có chạy lung tung.”

“Uh.” Tôi đưa mắt nhìn bóng lưng anh đi xa.

La Ly nhỏ giọng hỏi: “Học tỷ, đây không phải là chồng mới của chị rồi.”

Tôi bất đắc dĩ ngồi xuống bậc thềm, ngửa mặt nhìn La Ly: “Đi chết đi, là chồng của ta, ta đang yêu nhau đấy.”

“Vậy Tô học trưởng làm sao đây, sao hai người không hẹn hò?”

“Không.” Tôi thở dài: “Từ trước tới giờ vẫn chưa từng.”

“aaaaaaa.” La Ly kêu lên: “Chị vẫn là người của hội mà còn là hội trưởng, làm sao chị có thể không thích anh ấy.”

Tôi đứng lên phúi quần, chụp lấy hai vai cô bé nói: “Vậy thì em làm hội trưởng đi, tìm những món lợi nhỏ của Tô Tô, biết không?”

“Hội trưởng chị không thích anh ấy hả?” Ánh mắt La Ly lấp lánh hỏi tôi.

Tôi nhìn chiếc xe Tô Tín đang chạy tới gần, chậm rãi nói: “Chị từng có cảm giác, nhưng chị chỉ đủ sức để thích một người duy nhất.”

La Ly không nói nữa, gương mặt ngây thơ chu lên, tôi cười hỏi: “Giận à?”

“Không giận, em chỉ hận bản thân không có tiền đồ, tặng Tô học trưởng cho chị, vậy mà chị aaaaaaaaaaaaaa, em hận chị! Em đi theo đuổi Tô học trưởng!”

Cô bé nói xong thì nắm chặt balo chạy như bay.

Tôi hét lên phía sau: “Chú ý việc học nhaaaaaaaaaa!”

Xe Tô Tín dừng trước mặt tôi, cửa sổ xe hạ xuống, gương mặt tuấn tú mà giọng nói lạnh lẽo: “Lên xe.”

Cảm thấy Tô Tín không được vui, tôi sờ sờ tóc, cố gắng mở cửa sau, bình tĩnh ngồi vào ghế sau.

“Sao không ngồi ghế trước?”

“À, cái đó.....” Tôi nghiêm túc: “Theo sự quan sát mấy ngày nay em phát hiện, ghế sau có cửa sổ lớn, phong cảnh đẹp.”

Tô Tín cười lạnh, đi xuống xe, mở cửa phía sau ra, tôi cả kinh nhanh nhẹn mở cửa phía bên kia ra, tên mặt người dạ thú Tô Tín dùng sức kéo tay tôi lại, kéo tôi vào trong xe, lấn người vào trong.

Tôi xoa cổ tay đau than thở.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Tô Tín khoảng mười giây, sắc mặt anh rất âm trầm dọa người nói: “Sao hả, chột dạ?”

“Chột dạ.....”

Vừa định giải thích mấy câu đôi môi đã bị lấp kín, anh có chút tức giận mút lấy đôi môi, định đẩy anh ra anh lại càng dùng sức, tôi cảm giác hô hấp đều bị anh cướp đi, cả người không có sức lực, cố gắng giơ tay đánh vào lưng anh.

Con mẹ nó Tô Tín anh, tôi không muốn ngộp thở mà chết đâu.

Tôi hung ác cắn một cái, nghe được vị tanh của máu trong miệng, động tác của anh chậm lại, nhẹ nhàng liếm môi của tôi, anh nghiêng đầu chớp mũi anh chạm vào gáy tôi, anh nhỏ giọng thở gấp, hơi thở của anh làm cổ tôi nhột.

“== đi làm thôi.” Tôi tự biết bản thân rất là sát phong cảnh.

Anh rừ rừ nói: “Không có tâm trạng rồi.....”

“Vậy anh buông em ra, em đi làm, bị trừ tiền lương là chuyện lớn đó.”

Tô Tín ngồi dậy, trong đôi mắt anh vô cùng tỉnh mạch: “Kỳ Nguyệt, anh nuôi em còn không đủ sao?”

“Đủ rồi, tuyệt đối là đủ, nhưng em là một cô gái có chí khí, không cần đàn ông nuôi, em muốn tự mình nuôi mình.” Tôi gỡ ra ngôn từ chính nghĩa nói.

Anh cười nhẹ: “Được rồi, cô gái chăm chỉ, dẫn em đi làm, thuận tiện giới thiệu ọi người trong công ty thấy đôi môi đang sưng to của em.”

Cái gì? Tôi vội vàng nhìn vào kính chiếu hậu, đúng là miếng lap xưởng cực phẩm nhân gian mà, tôi giờ tay đánh anh, anh cầm chặt cổ tay tôi nói: “Đừng có náo loạn, anh giúp em xin nghỉ, cô gái chăm chỉ đành vất vả về nhà nghỉ ngơi thôi.”

Tôi rất ầm ức, điện thoại di động lại vang lên, tôi lấy ra nhìn, thì ra là số của mẹ già.

“Dạ, mẹ?”

“Kỳ Nguyệt?”

“Dạ, là con.”

“Mẹ đang ở cửa trường con, tới thăm con một chút, con đang ở trong ký túc xá sao?” Giọng nói của mẹ già thẳng thắn đi vào chủ đề chính.

“.....”

“Kỳ Nguyệt?”

Tô Tín nhìn tôi nghi ngờ, tôi đưa ra khẩu hình miệng “mẹ em” anh lập tức hiểu ý không nói chuyện nữa.

“Mẹ, con hiện không ở trường.”

“Đang đi làm?”

“A.....Dạ.....”

“Chỗ nào? Mẹ đi tìm con.”

“Công ty thiết kế Siêu Tiện.....”

Tôi còn chưa nói hết, Tô Tín đã gõ lên trán tôi một cái, tôi đau muốn khóc lại không thể khóc thành tiếng, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh.

“Hả? Siêu Tiện?”

“Triều Giản.....” Tôi nước mắt lưng tròng nói.

“Vậy mẹ đi tìm con cũng được.”

Tôi sợ hãi vội vàng từ chối: “Đừng đừng đừng, mẹ, con xin nghỉ tới trường đón mẹ, mẹ ở dưới lầu chờ con một tí, con đến liền!”

“Tại sao có thể để con xin nghỉ, mẹ tới là được.”

“Mẹ ở đó chờ con đi, con sẽ tới rất nhanh!”

“Nguyệt Nguyệt.” Bên kia âm thanh của mẹ thanh hạ xuống: “Bây giờ mẹ đang ở phòng dì quản lý ký túc xá của con, dì ấy nói mấy ngày trước có một người đàn ông đến đón con đi, con cũng không có quay về, đúng không?”

Mẹ kiếp, dì ấy cũng biết chọn đúng trọng điểm mà nói ghê.

“Không có, trời tối dì ấy không thấy rõ thôi.”

“Nguyệt Nguyệt, có phải con đang yêu không?”

“.....Sao có thể chứ? Con gái mẹ làm sao có người thích được, nếu có chắc là đầu óc và ánh mắt của người đó không bình thường.”

Tôi nói xong lập tức nhìn Tô Tín với ánh mắt cầu xin tha thứ, đại ca, em chỉ nói đùa thôi!

Đôi mắt anh híp lại thành một đường cong, tràn đầy sự nguy hiểm.

“Đưa điện thoại cho cậu ấy, cậu ấy đang ở bên cạnh con.” Giọng nói của mẹ tức giận cao lên: “Đưa điện thoại cho cậu ấy nhận!”

Trong lòng tôi trầm xuống, trực giác của mẹ quá sắc bén, xem ra là không gạt được rồi.

Tôi hơi phiền não đưa điện thoại cho Tô Tín, ý bảo anh nhận.

Ngay sau đó đã nghe âm thanh tức giận của mẹ: “Cậu là ai? Con gái tôi mới qua năm hai cậu cũng không bỏ qua sao? Cùng ở chung? Cậu phụ trách được trách nhiệm sao?”

Sắc mặt Tô Tín chưa từng thay đổi, đợi mẹ tôi phát tiết xong mới chậm rãi trả lời: “Chào bác, con là thầy của Kỳ Nguyệt.”

“Thầy? Thân là thầy mà không biết kiểm điểm, lại dám yêu đương với học sinh!”

“Con không cảm thấy làm thầy không thể yêu học sinh, hơn nữa, so sánh với những người con trai bằng tuổi với cô ấy, ít nhất con có thể chăm sóc cho cô ấy tốt hơn.”

“.....” Tâm tình bên kia dường như hòa hoãn lại: “Vậy thì tốt, bây giờ đưa con bé về đây gặp bác.”

Tôi và Tô Tín ngồi đối diện với mẹ, mẹ quan sát Tô Tín mấy lần rồi nói: “Nguyệt Nguyệt, chia tay với cậu ta đi.”

“Hả?” Tôi sửng sốt, mẹ ruột à, mẹ đừng có liếc mắt một cái thì xác định liền chứ.

Mẹ khuấy ly nước trái cây, bình tĩnh trả lời: “Dáng vẻ quá thành thạo, không thích.”

“Muốn trách thì trách mẹ anh ấy.” Tôi lầm bầm: “Tạo anh ấy thành dáng vẻ họa thủy này.”

Tô Tín mỉm cười lễ phép nói: “Bác gái, con không cảm thấy bề ngoài con có gì kém cỏi, ngược lại, có thể để lại cho đời sau gen di truyền tốt?”

“khụ khụ khụ.....” Lần đầu tiên thấy mẹ uống nước trái cây mà bị sặc.

Tô Tín vô cùng sẵn sàng lấy khăn giấy đưa ẹ.

Lời nói của anh quá ác độc, tôi bực bội đá chân anh một phát dưới bàn, hình như anh cũng đoán ra được nhanh chóng né tránh, còn đặc biệt giả bộ mỉm cười nhìn tôi.

Mẹ lau miệng, bình tĩnh lại: “Cậu tên là gì?”

“Tô Tín.”

“Tên cũng không tệ.” Mẹ gật đầu một cái rồi lại cau mày nói: “Bác thấy điều kiện của cậu cũng không tệ, tại sao lại coi trọng Nguyệt Nguyệt như vậy?”

Tô Tín làm ra vẻ nghi ngờ: “Có thể là đúng như lời con gái của bác nói, chắc là đầu óc và ánh mắt con không bình thường?”

“.....”

Aaaaaaaaaaaaaa, Tô Tín em muốn đứng lên bóp chết anh, em biết ngay là anh mang thù mà, bắt đầu trả thù rồi !!

Mẹ loại bỏ vấn đề này ra: “Trong nhà cậu như thế nào?”

“Ba con ở nước ngoài, mẹ con ở trong nước, tự mình mở công ty thiết kế.”

“Siêu Tiện?” Mẹ tôi phản xạ có điều kiện hỏi lại.

“Phụt ” Tôi phun, chắc là mẹ bắt đầu phản kích rồi.

Tô Tín giựt giựt khóe miệng.

“A à, Triều Giản?” Mẹ vội vàng thay lời.

“Dạ.”

“Chẳng lẽ mẹ cậu họ Hạ?”

“Dạ đúng vậy.”

“Nói như vậy, Hạ Mộng Phồn là mẹ cậu?” Ánh mắt mẹ đột nhiên lóe lên.

Tô Tín trịnh trọng gật đầu.

Mẹ không nói nữa, cúi đầu tìm cái gì đó trong túi xách, cúi cùng lấy một tờ giấy và một cây viết đặt trên bàn đẩy tới trước mặt Tô Tín.

Mẹ kích động giọng nói cũng có chút run rẩy: “Cái đó.....nhờ mẹ cậu ký tên, bác đây vô cùng sùng bái một người phụ nữ kiên cường như bà ấy.”

Mẹ nói xong, tôi và Tô Tín cùng nhau hóa đá.

...

25. Chương 25

Editor: Băng Châu

Để cho tôi và Tô Tín càng thêm bi thương, mẹ quyết định ở tạm nhà Tô Tín một thời gian.....

Khi mẹ kéo vali hành lý khổng lồ vào trong nhà Tô Tín, hai chúng tôi rất im lặng, mẹ nghiêm trang nói: “Các con đừng có dùng ánh mắt này nhìn mẹ, mẹ cũng không muốn quấy rầy thế giới hai người của các con, mẹ chỉ muốn cắm dùi ở đây để gặp được mẹ của cậu ấy thôi.”

Tôi và Tô Tín liếc mắt nhìn nhau, một người đi giúp mẹ xách hành lý, một người đi dọn dẹp phòng trống, mẹ gọi tôi lại: “Nguyệt Nguyệt, không cần dọn dẹp, mẹ ngủ chung phòng với con là được.”

“Dạ.” Tôi cũng không muốn nghĩ nhiều liền đồng ý.

Vì vậy, cuộc sống bi thương của ba người bắt đầu.

Buổi chiều đầu tiên, tôi và Tô Tín ngồi trên ghế sofa xem TV, lúc tôi cười quá trớn ngã người té vào trong ngực anh, Tô Tín liền ôm nhẹ tôi, vừa lấy một miếng trái cây đưa vào miệng tôi.

Mẹ tắm xong đi ra, mỉm cười nói: “Kỳ Nguyệt, lại cầm giúp mẹ cái khăn?”

Tôi nhìn Tô Tín, ý bảo anh đi cầm, anh cũng cực kỳ nghe lời, lập tức buông tôi ra đi tới cầm khăn.

Tô Tín đi vào phòng, mẹ đã đi nhanh tới ngồi xuống cạnh tôi, cắt trái cây.

Lúc Tô Tín đi ra, mẹ cười vô cùng từ ái, vỗ vỗ phía bên trái ghế sofa: “Tiểu Tô, con ngồi bên này.”

Tô Tín nhìn bên phải mẹ là tôi, muốn đi tới chỗ tôi, bị tôi phe phẩy đầu quay trở về. Anh rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi qua ngồi bên cạnh mẹ.

Tình huống cuối cùng chính là như vậy, mẹ ngồi giữa hai người chúng tôi rất là vui vẻ, tôi ngồi bên phải mẹ cũng cười nói bình thường mà Tô Tín ngồi bên trái mẹ thì cảm phần im lặng ngồi đó.....

Ngày hôm sau là ngày nghỉ, sáng sớm Tô Tín đã kêu tôi dậy nói muốn đi siêu thị, tôi muốn ngủ nướng không để ý tới anh, một lát sau cảm thấy anh cúi xuống thủ thủ thì bên tai tôi: “Thuận tiện đưa em về ký túc xá lấy bản ghi chép, em không muốn đi?”

Tôi giật mình ngồi dậy, ánh mắt lấp lánh sáng khoái tinh thần, cảm giác hưng phấn từ trong đáy lòng trào ra.

“Dậy ngay! Em sẽ đi!”

Tôi rửa mặt xong thấy mẹ đi vào phòng, lạnh nhạt nhìn hai chúng tôi nói: “Tiểu Tô, bác đưa con đi.”

Đầu tiên là Tô Tín nhăn nhó sau đó lại hòa hoãn: “Kỳ Nguyệt nói em ấy muốn đi.”

“Nguyệt Nguyệt muốn đi cũng không được, cả ngày nó ở trong nhà, cái gì cũng không biết, chắc chắn không mua được đồ tốt. Hơn nữa khó khăn lắm Kỳ Nguyệt mới có ngày chủ nhật ngủ nướng, còn sớm thế này sao con còn kêu nó dậy, không phải con thích nó sao, sao lại làm như vậy?”

Giọng nói của mẹ vô cùng đồng dạng. Tô Tín không dám nói gì, chỉ ngoan ngoãn đi ra ngoài với mẹ.

Cứ như vậy trôi qua vài ngày, mẹ không từ bỏ bất cứ cơ hội nào ngăn cản Tô Tín và tôi gần gũi với nhau, tôi đây thật không chịu nổi, sắc mặt Tô Tín vẫn không thay đổi, cùng nhau phối hợp diễn trò với mẹ, nhìn hai người chiến tranh ngầm với nhau, tôi vui mừng không thể tả.

Thật ra thì từ nhỏ tới lớn tôi vẫn rất rõ ràng, mẹ là một người phụ nữ vô cùng phúc hắc.

Buổi tối một ngày nào đó, tôi xuống giường đi vệ sinh, ngáp ngắn ngáp dài, mê mang mở cửa phòng vệ sinh, còn chưa ngáp xong đã bị ai đó kéo vào trong ngực, tôi bị hù dọa tỉnh la lên đôi môi đã bị ai đó cắn.

Trong bóng tối, nhịp tim tôi như đang đánh trống.

Tô Tín chống đỡ tôi ở phía sau cửa, nụ hôn mang theo một ít trùng phạt cắn mút, tôi đau ưm ra tiếng, anh ngấn ra càng mãnh liệt cây mở hàm răng tôi, đầu lưỡi anh tìm kiếm đầu lưỡi tôi, quấn lấy nó cùng nhau triền miên, anh dùng lực mút lấy giống như thưởng thức một cái gì đó ngon ngọt.

Đầu tôi bắt đầu ong ong, muốn phản kháng, thân thể không ngừng sai bảo. Nụ hôn của anh càng ngày càng sâu, bàn tay ôm ngang eo càng ngày càng chặt, tôi có thể cảm nhận được nhiệt độ anh nóng lên, làm trái tim tôi run rẩy theo.

Ý thức dần dần tan rã, anh chợt buông tôi ra, tôi dựa vào cửa mở miệng thở dốc, ngẩng đầu nhìn anh.

Lông mày anh thật dài, trong mắt tràn đầy lửa tình, ham muốn mãnh liệt.

Lòng tôi chấn động, anh đưa tay ra kéo tôi vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: “Anh rất nhớ em.”

Tôi cũng vậy, không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng đứng đó cho anh ôm.

Ở trong đêm khuya, cảm giác này rất yên tĩnh, cũng rất êm đẹp.

Đột nhiên tiếng “cốc cốc” vang lên, sau đó là giọng nói của mẹ già: “Bên trong có người không?”

Tôi vội vàng đẩy Tô Tín ra: “Mẹ, con ở bên trong.”

“Ở trong đó làm gì đấy?”

Tôi thuận miệng đáp: “== ỉa.”

“À, mẹ ở ngoài chờ con, con nhanh một chút.”

“Dạ, biết.”

Tôi nháy nháy mắt với Tô Tín, hai người cùng nhau mở cửa ra ngoài, mẹ cũng không kinh ngạc, vẻ mặt như đã hiểu rất rõ, mặc dù không nên nói mẹ mình như vậy, nhưng không thể không nói, vẻ mặt lúc ấy của mẹ rất đáng đánh đòn.

Mẹ cố tình kinh ngạc hỏi: “Sao tiểu Tô cũng ở bên trong?”

Tô Tín bình tĩnh trả lời: “Là con rất thích con gái bác, nên cô ấy đi vệ sinh con cũng phải canh chừng.”

“Phụ” tôi nhin khôngg được phun nước miếng.

Mẹ gật đầu nói: “Này tránh ra một bên, hai người các người cản trở mẹ đấy, hại mẹ nhin lâu rồi,”

Mẹ còn thần bí nháy mắt mấy cái với tôi, mặt tôi lập tức nóng lên.

Tôi cúi đầu về phòng == một lát sau, mẹ trở lại, nằm xuống bên cạnh tôi.

“Thằng bé tiểu Tô thật không tệ.” Trên mặt mẹ nở nụ cười.

“Không tệ?”

“Lần trước mẹ cùng nó đi siêu thị mua đồ, con thích ăn cái gì nó đều biết, chủ động đẩy xe đi, lúc về cũng không ẹ xách đồ.”

“À.....” tôi thấp giọng à ừ, trong ngực lan ra dòng suối ấm áp.

“Nguyệt Nguyệt.” Mẹ cầm tay tôi nói: “Nhìn rõ trái tim của mình, nếu thật là thích thì đừng bỏ qua, nắm lấy thật chặt.”

Mẹ không chờ tôi trả lời, cười nói tiếp: “Dĩ nhiên, thằng bé so với ba con vẫn còn kém xa.”

Tôi nhìn mẹ, mẹ cũng nhìn tôi, tôi nhìn gương mặt mẹ được bao trùm bởi ánh đèn ngủ màu vàng rất ôn hòa. Trong lúc bất chợt, tôi cảm thấy hai mẹ con chúng tôi thật giống nhau, hạnh phúc không cần gì nhiều.

Sáng sớm hôm sau, mẹ thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, tôi kéo tay mẹ.

“Mẹ đi sớm vậy?”

“Phải đi thôi.” Mẹ liếc Tô Tín cười nói: “Không đi nữa thì tiểu Tô sẽ hận mẹ.”

“.....”

“Được rồi, đi thôi.” Mẹ giơ tay xoa đầu tôi: “Con gái ngoan, mẹ đi nhá.”

Mẹ chuẩn bị mở cửa thì cửa lại tự mở ra, bác gái Hạ đứng bên ngoài, nhìn ba chúng tôi, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mẹ tôi, vẻ mặt mừng rỡ lại chuyển sang bi ai.

“Dư Cẩn! Sao bà lại ở đây?” Bác Hạ kêu lên.

Thì ra, bác gái Hạ và mẹ là bạn đại học và bạn cùng phòng và cũng là chị em tốt của nhau.

Thì ra, hai người ở tuổi thiếu nữ sanh tươi cùng thích một người con trai dịu dàng tên Kỳ Liên Sơn, chỉ là người con trai lựa chọn ở bên mẹ tôi.

Bốn người chúng tôi ngồi quanh bàn, sau khi biết hết chân tướng, tôi có một loại cảm giác sung sướng rất cầu huyết. Tôi nhìn thẳng vào mắt Tô Tín, trao đổi cảm giác với nhau. Thần sắc của anh cho tôi biết, anh cũng có cảm nhận y chang như tôi.

Sắc mặt mẹ vô cùng nghiêm túc, cầm tách trà không nhúc nhích.

Ngược lại bác gái Hạ lại vô cùng hả hê, cười không ngừng: “Aiyo, thì ra Kỳ Nguyệt là con của bà, khó trách lần đầu tiên tôi gặp con bé lại có cảm giác quen thuộc, năm đó nhường Kỳ Liên Sơn cho bà, bây giờ báo ứng tới rồi, lẫn lộn bên ngoài sớm muộn gì cũng phải trả, a ha ha ha ha.”

Mẹ tôi hớp ngụm trà, trầm giọng nói: “Cũng may là con trai bà không thừa kế tính tình của bà, bằng không cho dù nói cái gì tôi cũng không cho cậu ta có quan hệ với Nguyệt Nguyệt.”

Bác gái Hạ cười to lại nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ Liên Sơn như thế nào rồi?”

Mẹ tôi nhíu mày: “Liên Sơn là để cho bà gọi?”

Bác gái Hạ đổi lời: “Kỳ Liên Sơn học trưởng bây giờ như thế nào?”

“Rất tốt, tốt đến không thể tốt hơn.”

“Người đàn ông như vậy mà để cho bà chà đạp.”

“Chà đạp? Đó là do ông ấy lựa chọn, chính miệng ông ấy nói ông ấy thích cảm giác ở chung với tôi mà.”

“Về sau cho Kỳ Nguyệt đến ở nhà chúng tôi đi, tôi nhìn con bé thì có hoài niệm tốt.”

“Cái người này, tôi không muốn đẩy, cả ngày nhìn con gái tôi thì tưởng nhớ đến chồng tôi, bà cũng thật là bỉ ổi đấy Hạ Mộng Phong.”

“Dư Cẩn! Đã nhiều năm rồi, sao bà vẫn còn gây sự như vậy!”

“Bà cũng không thắng nổi tôi.” Mẹ đứng dậy, cầm hành lý nhìn tôi cao giọng nói: “Ba con hai ngày nay vẫn gọi điện hỏi mẹ khi nào thì về, nói mẹ một mình bên ngoài không an tâm, Nguyệt Nguyệt à con cũng mau về kỳ túc xá đi, dựa vào đàn ông nhiều quá cũng không tốt, con nói đúng không.”

Sắc mặt bác gái Hạ trắng bệch, muốn nói cái gì đó nhưng sau cùng vẫn là giận quá hóa cười, cười như một đứa bé nói: “Dư Cẩn, tôi vẫn chưa từng thích bà, xem ra bây giờ cũng vẫn như cũ.”

“Tôi cũng thế.” Mẹ tôi cũng cười vui vẻ.

Tôi thấp giọng ho hai tiếng cắt đứt tình thâm của hai người, hỏi ra câu mà tôi vẫn thắc mắc này giờ: “Mẹ, không phải là mẹ luôn sùng bái bác Hạ sao?”

“Đó là mẹ che giấu bên trong, mẹ muốn xem con trai của Hạ Mộng Phồn rốt cuộc là cái dạng gì.”

“Như thế nào?” Bác gái Hạ nhướn mắt lên hỏi.

“Chắc là do kiếp trước bà tích nhiều đức nên sinh ra được một đứa con trai tốt như vậy.”

“Dư Cẩn, vậy ý của bà là tôi không thể tích đức?” Bác gái hạ đã bạo phát rồi, tôi ra hiệu cho Tô Tín đi trấn an mẹ anh, còn tôi thì kéo mẹ ra cửa.

“Nguyệt Nguyệt, nhớ những lời tốt qua mẹ nói với con.”

Dọc đường đi mẹ nhắc lại những gì đã nói. Tôi chỉ gật đầu đồng ý.

Mẹ hài lòng cười nói: “Nguyệt Nguyệt à, con quá may mắn, nếu cứ như vậy mà phát triển không có gì thay đổi thì mẹ khẳng định con đã tìm được một người chồng tốt và con là một người vợ tốt nhất.”

“Tại sao? Con thấy mẹ và bác Hạ gây nhau rất căng mà?”

“Nhưng vẫn là bạn bè tốt.” Mẹ không hề do dự, đôi mắt mẹ phát ra tia sáng.

Tôi lập tức tới Tân Hân, nghĩ đến Lâm Tĩnh, nói không chừng chúng tôi những người bạn sau này sẽ già đi, vẫn có thể chằm chọc nhau, công kích nhau, cố ý không coi đối phương là quan trọng, nhưng ở trong lòng vẫn nằm ở vị trí quan trọng.

26. Chương 26

Dựa vào lưng ghế nhìn đồng sách vở rồi lại vô ý nhìn đến tờ lịch, mẹ nó! Vậy mà cuối tháng 8 rồi.

Tôi ở nhà Tô Tín vậy mà cũng hơn một tháng, nghỉ hè sắp hết rồi mà cũng thích nghi được cuộc sống này.

Nhảy xuống ghế, từ từ đi vào phòng Tô Tín, anh đang dựa vào đầu giường đọc sách, thấy tôi vào anh lấy mắt kính xuống cười hỏi: “Em có việc gì hả?”

“Không có việc gì. Chỉ là sắp tới ngày khai giảng, ngày mai em về trường.”

Nụ cười anh chợt đông cứng lại: “Sao lại gấp như vậy?”

“Cũng không có gấp chỉ là em muốn về ký túc xá dọn dẹp, với lại ở đây cũng không tiện.....”

“Anh không thấy có gì không tiện.” Anh cắt ngang lời tôi: “Kỳ Nguyệt, em không ý thức được mình là một người bạn gái sao?”

Không cho tôi mở miệng, anh nhìn sâu vào mắt tôi nói tiếp: “Viết đơn xin ở ngoại trú, về sau ở đây với anh.”

“Này!” Tôi tức giận oán trách: “Có người như anh sao, tại sao chỉ vì anh không à em phải từ bỏ trải nghiệm cuộc sống đại học, bà đây chỉ mới lên năm hai!”

“Trong đại học con trai quá nhiều, em ở đó anh không yên lòng, huống chi anh cũng không còn là thầy em nên không quan tâm em được.”

Anh nói xong thì lấy mắt kính đeo lên tiếp tục đọc sách không cho tôi cơ hội phản đối.

“Anh.....” Tôi cảm giận nhìn anh thật lâu: “Anh đi ăn cứt đi!”

Tôi chạy về phòng, diên cuồng giày xéo đống sách vở trên bàn. Tức giận vừa tan đi lại nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Tôi quay đầu lại nhìn, Tô Tín bưng cái ly đứng trước cửa ánh mắt trong vắt nhìn tôi: “Kỳ Nguyệt, đi ra uống sữa.”

“Tự mình uống đi, uống cho thành con bò sữa luôn đi.” Tôi tức giận nói.

Tô Tín giận quá hóa cười: “Sao lại phát cáu nữa rồi?”

“Em không có phát cáu. Bây giờ em với anh quen nhau không có nghĩa là em mất đi tự do, không có nghĩa là cuộc sống sinh hoạt của em luôn phải vây quanh anh, đây không phải là cách hẹn hò em nghĩ tới.”

Anh nhìn tôi hồi lâu mới nói: “Được rồi, ngày mai em về ký túc xá đi.”

Anh để cái ly lên bàn rồi quay người đi ra ngoài. Tôi nhìn bóng lưng thâm trầm của anh mà trong lòng lại dâng lên cảm giác mất mát đầy chua xót.

Aizz, đúng là kiêu ngạo không phải một thói quen tốt.

Quay về ký túc xá, Tân Hân Lâm Tỉnh Thất Trưởng cũng lục đục quay về, đầu tiên là Tân Hân.

Tân Hân nhìn tôi bằng ánh mắt quái dị, nhìn đến mức làm tôi thấy sợ rống lên hỏi: “Làm gì nhìn ghê vậy?”

“Tớ đang nghiên cứu xem cậu có còn nguyên vẹn hay không.”

“Thật đáng tiếc thông báo cho cậu là bà đây vẫn còn nguyên vẹn.”

“Aizz, thật là thất vọng, chắc là Tô cầm thú không có năng lực rồi, bởi thế trên đời này làm gì có người đàn ông nào hoàn mỹ như vậy, bên ngoài tốt chắc gì bên trong đã tốt, thân trên là mãnh nam chắc gì thân dưới cũng vậy.”

“.....” Tôi vẩy vẩy tay: “Cậu nghĩ vậy thì cho là vậy tùy cậu.”

“Thật ra thì cậu có thể đi kiểm chứng suy đoán của tớ mà.”

“Dì Tân, đừng ép tớ lật bàn.”

“Bình tĩnh, tớ đi sắp xếp đồ, bà lão như cậu phải có chừng mực.”

Cuộc sống năm hai đại học cũng chậm chậm diễn ra, khai giảng qua đi Tô Tín làm thầy nên bận rộn làm giáo án, còn tôi thì không hiểu tại sao lại được bầu chọn là hội phó hội học sinh mà còn bắt đầu bắt tay vào nhận công việc mới trong hội học sinh này.

Hội học sinh là một chức danh xa hoa biết bao nhiêu, nó làm ọi nghĩ chắc là những người này có niềm đam mê với học tập lắm, nhưng thật ra bên trong là một đám hỗn độn ngồi viết bản thảo về đề tài biện luận văn học thanh niên thôi, cho nên vào cái ngày tuyển dụng đó tôi chỉ ngồi yên gặm bút mà thôi, số lượng người đến đăng ký cũng không nhiều, không giống như hội văn nghệ luôn tấp nập kia.

Nhưng mà chuyện này cũng có cái hay của nó, có thể nghiên cứu xem đợt sinh viên năm nhất lần này có bao nhiêu trai đẹp vào trường.

Đáng tiếc, tới chỗ bà chị này ghi danh chỉ là những bé trai không bốn mắt thì cũng dần dần. Thời gian càng trôi qua tôi càng bi thương. Thỉnh thoảng hội trưởng chỉ vào mặt tôi hung dữ nói: “Kỳ Nguyệt! Cô là người đại diện của hội, phần chấn tinh thần lên cho tôi! Đừng có giống như bị liệt dương vậy.”

Lòng tôi thẳm rơi lệ, nghĩ tôi liệt dương thì con mẹ nó bà đây liệt dương không đứng lên nữa, đợi chút, tôi lại nhớ người tên Tô Tín rồi.....==

Đang lúc bị phần đến tột cùng thì một đôi chân thon dài lọt vào tầm mắt tôi, trai đẹp nha, xung quanh toàn là những cô nương đứng nhảy mắt, cảnh tượng này làm tôi liên tưởng đến lầu xanh.

Trai đẹp đi đến gần tôi, tôi vội vàng nặn ra một nụ cười, không phải là tôi ảo tưởng mà sự thật là khắp nơi đều có trai đẹp nha!

Cậu đứng trước mặt tôi nhìn tôi từ trên cao, quả là trời sinh tính tình cao ngạo: “Đây là hội học sinh?”

“Ừ.” Chúng tôi đồng loạt gật đầu.

“Đều là học sinh giỏi các ngành?”

Chúng tôi tiếp tục đồng loạt gật đầu, nhất trí với nhau là phải khiêm tốn.

“Vậy đưa đơn cho tôi.”

Tôi vội vàng đưa đơn và bút cho cậu, cậu khom lưng xuống viết, tôi nhìn chăm chăm cậu, cái trán trắng nõn, lông mi dài, cái mũi cao, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, không cần bàn nữa, đúng tiêu chuẩn trai đẹp!

Cậu đưa đơn cho tôi, tôi cười cười kêu cậu ký tên trên thẻ tre, cậu tiếp tục hạ bút viết những nét chữ cứng cáp

Cố Hành Chỉ.

Tôi vừa thấy tên thì chỉ có một cảm giác – kinh hãi, vội vàng quay đầu giao lại cho hội phó khác: “Tôi mắc đái! Cậu phụ trách tiếp đi!” rồi chạy như điên.

Đầu tiên tôi sẽ nói một chút về người con trai này, tôi không chắc chắn có phải là cậu ta hay không, nhưng tuyệt đối cái tên này y chang như cái tên mà từng tổ cáo tôi lên nhìn cậu ta với thầy chủ nhiệm lúc tiểu học.....

Cho nên vào lúc này tôi có thể không trốn đi sao!

Nhưng mà cậu ta sao có thể nhỏ hơn tôi một năm? Tôi bình tĩnh lại rồi suy nghĩ vấn đề này, chậm rãi đi về hội thì cậu ta đã đi rồi, các cô gái trong hội đang cực kỳ kích động, tôi bình tĩnh về lại chỗ ngồi nhanh chóng tham gia cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Ha ha đáng vẻ cậu năm nhất lúc này không tệ ha.”

Trong đó có một người vừa mở miệng đã giết chết tôi: “Kỳ Nguyệt, trong tài liệu cậu ta hình như là đồng hương với cậu đấy.”

“.....ha ha, vậy sao, đúng là có duyên.”

Ngày tuyển dụng kết thúc, chúng tôi ngồi trong phòng ăn thảo luận xem khi nào tiến hành phỏng vấn. Tôi lặng lẽ tìm tằm thẻ Cố Hành Chỉ âm thầm nhét nó vào trong túi quần.

Đúng vậy, tôi thừa nhận tôi sợ gặp cậu ta, bởi vì cậu ta nắm giữ bí mật tuổi thơ bị kịch của tôi, cộng thêm tính tình tôi có thù ắt phải trả thế nên tôi sẽ không bao giờ cho cậu ta thấy được mặt trời, tiêu diệt nó khi còn nằm trong trứng ha ha ha.

“Kỳ Nguyệt! Cô làm gì đấy?” Hội trưởng rút tằm thẻ tôi đã nhét vào một nửa ra, kêu to: “Cho dù cô vừa thấy đã yêu người ta cũng không được làm như vậy? Tốt xấu gì mọi người cũng là người viết văn chương! Trộm giấu thẻ viết chữ của người khác, cô tưởng cô đang sống ở những năm 60 – 70 sao?”

“.....”

Ánh mắt của những cô gái nhìn tôi đầy khi dễ, aizz thật là xấu hổ mà.

“Vốn là để cho cô thay mặt mọi người đi phỏng vấn mà bây giờ thấy cô có lòng riêng quá nặng nên thôi hãy chuyên tâm sống tốt bên ngoài là được rồi.”

“.....không cho tôi phỏng vấn hả?”

“Ừ.”

Ặc, tôi đang tính toán lúc phỏng vấn tiêu diệt Cố Hành Chỉ không cho cậu ta đậu và mà vòng đi vòng lại....tự tạo nghiệt không thể sống.

Đi ra khỏi phòng ăn, một mình tôi lững thững bước đi trên con đường rộng lớn, điện thoại vang lên tôi mở ra xem là Tô Tín.

“Alo?”

“Ở đâu?”

Tôi nhìn xung quanh, không có một điểm nào đặc biệt, trả lời rất chi tiết: “Trên mặt đất.....”

“.....” Bên kia im lặng một lúc rồi nói: “Được rồi, đứng trên mặt đất chờ anh, đừng chạy lung tung không cẩn thận lại lên trời.”

“Ừ.”

Tôi cúp điện thoại, vứt balo xuống đất, ngồi trên bậc thang chờ đợi, một lúc sau Tô Tín đã xuất hiện trước mặt tôi, còn tưởng rằng anh lái xe tới ai dè lại là đi bộ.....

Mặt trời chiều ngã về tây nhuộm đỏ cả một rừng cây nhỏ, Tô Tín ngâm mình trong ánh chiều tà từ từ bước đến bên tôi như một bức tranh thủy mặc.

Anh đi đến bên cạnh tôi, xoa đầu tôi nói: “Chó nhỏ.”

Tôi xù lông lên đẩy tay anh ra: “Anh mới là chó nhỏ, cả nhà anh đều là chó nhỏ!”

Anh cười cười, ngồi xuống cái balo lúc nãy tôi ném xuống, nghiêng mặt hỏi tôi: “Gần đây ăn cơm có ngon không?”

Gật gật đầu.

“Vậy thì tốt.” Anh ngẩng đầu nhìn trời: “Gần đây quá bận rộn.”

“Em cũng vậy. Hội học sinh quá bận rộn.”

“Tranh thủ dạy xong năm hai đại học rồi chuyển sang chuyên ngành kế toán của bọn em, còn nếu không được thì từ toán cao cấp sang môn kế toán.”

Tôi nghe xong cười như không cười: “Ai yo, anh đúng là hoàng tử toàn năng nha.”

Nghe ra trong lời tôi có ý châm chọc, anh nhếch môi nghiêm túc nói: “Kỳ Nguyệt, xét cho đến cùng không phải là vì em sao?”

“Tiểu nữ không dám nhận.”

Anh cười nhẹ rồi thở dài sắc mặt chán nản.

Trong lòng tôi dậy lên mùi chua xót khổ sở, không gặp nhau 20 ngày, tôi nhớ anh không kể được thường xuyên gọi sai tên trong ký túc xá bị Tân Hân và Lâm Tĩnh cười nhạo, tôi đã có thói quen trong khoảng thời gian ở với anh rồi. Nhưng ngay cả tôi cũng không biết mình đang kháng cự cái gì, tôi sợ nếu cứ phát triển như vậy tôi sẽ nghĩ ra được tương lai của mình.

Tân Hân nói đây là tâm lý mâu thuẫn sau 20 năm biết yêu.

Tôi cũng thấy vậy, giống như bây giờ tôi ngồi bên cạnh Tô Tín, thậm chí tôi muốn học tập những cô gái trong các truyện ngôn tình, cái kiểu mà kích động ôm lấy anh từ phía sau nhưng mà hết lần này tới lần khác tôi đều không làm được, chỉ là đông cứng tại chỗ, bình yên ngồi đó, bình yên nhìn anh.

Tôi thật sự rất thích anh nhưng lại không biết thể hiện ra.

Có nhiều sinh viên đi ngang qua tò mò quay lại nhìn hai chúng tôi, tôi đỏ mặt vội vàng đứng lên phủi mông nói với anh: “Ngồi ở đây cũng không có ý nghĩa.”

Anh đứng lên đưa balo cho tôi, nắm chặt lòng mình, kéo anh la to: “Tới đây!”

Anh sững sờ một chút rồi đuổi theo tôi, tôi kéo anh đến rừng cây nhỏ sau trường, hai chúng tôi đi thẳng đến một cái cây rồi dừng lại, tôi nhìn anh chăm chú không quan tâm nơi này có ma quỷ khi gió con mẹ gì.

Tô Tín vẫn còn đưa ra vẻ mặt chán nản, không biết tại sao hốc mắt tôi lại nóng lên, nước mắt không ngừng rơi xuống, lòng tôi gấp gáp không thể hiện được chỉ cúi đầu khóc lóc lời nói không mạch lạc: “Mẹ nó! Nhớ anh muốn chết! Anh có biết em rất nhớ anh hay không! Xin anh đừng có mà chán nản nữa!”

Tôi không nhìn thấy ánh mắt của anh, tất cả đều rất mờ lung, anh đưa tay ôm tôi vào lòng thật chặt, như muốn hòa tan cả hai làm một vậy.

Anh hôn đỉnh đầu tôi, nhỏ giọng nói: “Anh rất vui.” Giọng nói anh rất vui vẻ.

27. Chương 27

Ngày phỏng vấn, tôi mượn quần áo của Tân Hân, xõa tóc xuống. Ngày hôm nay tôi theo phong cách yếu điệu thực nữ, người ngoài nhìn vào chắc không thể nhận ra được đây là tôi.

Tôi kiên nhẫn chờ bên ngoài phòng phỏng vấn, hội trưởng nhìn thấy tôi rất bất ngờ: “Kỳ Nguyệt, cô đi xem mắt à.”

Tôi sờ sờ chân váy, nghiêm túc nói: “Không, tôi đi kết hôn.”

“.....”

Những người khác cũng nhìn tôi chằm chằm, tôi che miệng nũng nịu nói: “Hôm nay đừng gọi tôi là Kỳ Nguyệt hãy gọi là Nguyệt Nguyệt.”

“.....”

Mọi người im lặng bao nhiêu lâu thì tôi làm nũng bấy nhiêu lâu.

Bọn họ nhìn riết rồi không chịu nổi nữa đi vào bên trong tìm chỗ ngồi.

Tôi ổn định lại cảm xúc đứng ở cửa chờ Cố Hành Chỉ đến, tôi hôm nay không chỉ muốn cậu ta không nhận ra tôi mà còn muốn cậu ta phỏng vấn không thành công nữa!

Tình hình chào đón tân sinh viên rất thuận lợi, có một cô bé năm nhất hỏi tôi rất nhiều vấn đề, tôi cũng kiên nhẫn giải đáp thắc mắc, mỗi câu cô bé đều gọi tôi là học tỷ khiến trái tim nhỏ của tôi rất ấm áp.

Tôi liếc sang Cố Hành Chỉ, cậu ta cúi đầu ngồi, áo sơ mi trắng sạch sẽ, vẻ ngoài xuất chúng, khóe miệng tôi cười âm trầm, rốt cuộc cũng đến.

Đợi một lúc, bên trong có người kêu tiếp theo, Cố Hành Chỉ đứng dậy dáng vẻ cao ngạo mắt như muốn mọc trên đỉnh đầu. Nhìn cậu ta đi vào tôi lặng lẽ đưa chân phải ra, mắt trên đỉnh đầu đứng không, cho cậu té chết.

Cố Hành Chỉ vẫn ung dung đi vào trong, trước khi qua tôi cậu ta nhìn tôi với ánh mắt khinh khỉnh.

“Bạn học, súc dây giày!”

Tôi nhanh chóng đưa ra kế hoạch thứ hai.

Cậu ta quay đầu lại nhìn xuống, đúng thiệt là súc giày dày. Cố Hành Chỉ ngồi xổm xuống, thắt dây giày, tôi lập tức dùng hết sức rống to lên còn len lén liếc nhìn hội trưởng.

“Cậu là tên háo sắc!”

Hội trưởng nghe tiếng thì chạy ra, Cố Hành Chỉ đã buộc xong dây giày đứng lên, chăm chú nhìn tôi, tôi bình tĩnh lại chỉ tay vào cậu ta.

“Hội trưởng, anh nên phân xử cho tôi, cậu nam sinh này giả bộ thắt dây giày ngồi xuống nhìn trộm tôi, đúng là không biết xấu hổ.”

Khuôn mặt hội trưởng méo mó, anh ta chạy đến bên Cố Hành Chỉ.

“Kỳ.....”

“Hả?” Tôi hung trọn trừng mắt với anh ta.

“Cái này Nguyệt Nguyệt à, cô cảm thấy cậu ta ngồi thắt dây giày cách cô 5 mét thì có thể nhìn trộm được gì?”

“.....Mặc kệ, dù sao cũng đã nhìn. Người thế này sao còn phổng ván được, nếu vào hội học sinh của chúng ta chắc chắn sẽ làm mất bản sắc của hội.”

Hội trưởng cũng không biết nói gì cho phải, xấu hổ nhìn Cố Hành Chỉ bên cạnh, cậu ta không thay đổi sắc mặt, quanh người tỏa ra khí lạnh, cậu ta mở miệng, giọng nói trầm thấp dễ nghe.

“Sáng sớm cho cô gái uống xuân được đứng trước cửa dọa người, tôi không biết là các người có thể tuyển ra được loại sinh viên gì vào đây kể cả tôi.”

Tôi: !@#\$\$%^&

Cậu ta nói xong thì bỏ đi, trong lòng tôi vui sướng hết cỡ.

Hội trưởng đau lòng đuổi theo cậu ta, hai người nói chuyện một lúc lâu tại khúc cua rồi cùng nhau quay về.

Vui sướng trong lòng tôi bị dập tắt, Cố Hành Chỉ không thèm liếc mắt nhìn đến tôi một bước đi vào trong.

Tôi nắm tay quơ quơ sau lưng cậu ta. >.

Giờ trưa tôi cùng Lâm Tĩnh và Tân Hân đi căn teen ăn cơm, gặp được Tô Minh Á, cậu ấy ngồi bàn đối diện xéo với chúng tôi, còn cái người đang nói chuyện vui vẻ cực kỳ đặc ý kia hình như là Lâm Phi.

Tân Hân nhìn tôi, cười dịu dàng: “Ai yo, Kỳ Nguyệt à có phải bây giờ cậu gặp bạn học Tô có cảm giác chột dạ phải không?”

“Chột dạ?” tôi gặm đùi gà: “Việc này không thể trách tớ.”

Tân Hân chén ghét nhét hết toàn bộ giá đỡ vào chén tôi.

“Đương nhiên là không thể trách cậu, không ai trách cậu, cái tớ muốn là thầy Tô kia, trong đầu tớ chỉ có thầy ấy chứ không có cậu.”

Tôi khinh thường: “Từ khi cậu có Ninh Tiểu Bạch không phải trong đầu cậu chỉ có cậu ta không có tớ sao.”

Tân Hân: “Chòm sao Song Ngư nổi tiếng trọng sắc khinh bạn, cậu nghĩ rằng tớ và cậu muốn sao, cái này là bản tính sẵn có rồi.”

Lâm Tĩnh dùng sức đặt chiếc đĩa xuống: “Thật là ồn ào, tớ nói chuyện quan trọng đây, tớ phát hiện một soái ca đang gieo giống ở đây.”

Tôi và Tân Hân quay lại nhìn, tôi ngen chết, lại gặp Cố Hành Chỉ.

Cố Hành Chỉ đứng đó múc canh, mí mắt buông xuống trầm mặc, không biết có phải khí thế quá mạnh hay không mà các nữ sinh xung quanh không ai dám tới gần.

Cậu ta bưng cái chén ngồi xuống bàn của Tô Minh Á.

Lâm Tĩnh cảm khái nói: “Quả nhiên vật hợp theo loài.”

Lâm Tĩnh cảm khái xong liếc nhìn Tân Hân, lại nhìn qua tôi, hai người bưng chén đĩa qua bàn trống kế bên.

Tôi vẫy hai chiếc đĩa, này này! Sao lại chạy, mau tới đây che tớ chứ.

Hai cô nàng cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Một mình độc bá thiên hạ với cái bàn, quả nhiên Tô Minh Á thấy tôi, mỉm cười với tôi, Lâm Phi cũng nhìn thấy cậu ta vui vẻ kêu lên.

“Chị dâu, thật khéo!”

Tân Hân và Lâm Tĩnh đang rất vui vẻ xem kịch.

Xưng hô kiểu này thật con bà nó máu chó, tôi cảm nhận được nhân sinh con người quá u ám, tôi cười chất chúa. Cố Hành Chỉ cũng nhìn tôi lạnh nhạt rồi quay đi, đáy mắt như có màn sương quanh năm không tan.....

“Chị dâu ngồi một mình à?” Lâm Phi vẫy tay cười híp mắt kêu: “Tới bạn chúng tôi ngồi này.”

Tôi liều chết lắc đầu.

Lâm Phi tiếp tục nói: “Chị dâu đừng có ngại, tôi nhớ trước kia cậu cũng đâu có ngại như vậy.”

Tôi cầm khay lên, được rồi chị dâu đây một đi không trở lại!

Đến chỗ bọn họ ngồi tôi chỉ cầm đầu ăn cơm không hề ngẩng đầu lên.

Lâm Phi kinh ngạc nói: “Thì ra chị dâu ăn cơm cũng kiên định như vậy!”

“khụ khụ khụ.” Tôi bị nện tới mức trào nước mắt: “Ăn cơm cũng phải có khí chất của ăn cơm.”

Tô Minh Á khẽ mỉm cười, đưa bình giữ nhiệt của cậu ấy cho tôi: “Kỳ Nguyệt, cậu ăn chậm một chút.”

Có tiếng cười nhạt từ kế bên, tôi ngẩng mặt lên, Cố Hành Chỉ đang cầm muống mức canh tuy tôi không thấy mặt cậu ta nhưng tôi khẳng định một điều, tiếng cười đó chắc chắn là của cậu ta!

Lòng tôi trầm xuống, mẹ ơi, thân phận bại lộ!

Tôi quyết định giả bộ không biết mở to hai mắt nhìn Cố Hành Chỉ, về mặt ngu ngốc có thừa rồi lại quay sang nhìn Tô Minh Á: “Ai vậy? Người này là ai?”

“Đàn em, sinh viên năm nhất, Cố Hành Chỉ mới tham gia vào đội bóng rổ.”

“Đây là tân sinh viên có điểm số khá cao, còn được gọi là Tô Minh Á thứ hai.” Lâm Phi bổ sung thêm.

Tôi nháy mắt mấy cái về mặt sùng bái: “Woa, giỏi vậy sao.”

Cố Hành Chỉ gấp miếng cải cho vào miệng rồi ngẩng đầu lên, về mặt hồ hững nhưng trong đáy mắt lại có dụng ý khác: “Đàn chị, không biết tôi?”

“Hả? Tôi biết cậu? Không thể nào, bây giờ các bạn năm nhất thích nói giỡn thật, chị đây có chồng rồi đừng có tùy tiện trêu ghẹo, ha ha ha.”

Tôi vừa cười vừa tiếp tục bới cơm, trong lòng tự nhủ, bình tĩnh phải bình tĩnh.....

Thứ ba họp hội học sinh, tôi lật tới lật lui danh sách sinh viên năm nhất thông qua phỏng vấn, không ngoài dự đoán, cái tên Cố Hành Chỉ bình yên nằm trong danh sách đó.

Lòng tôi buồn bực, cậu nhận ra tôi thì tôi đành phải nỗ lực tác chiến với cậu thôi.

Cuộc họp đúng giờ tiến hành, hội trưởng lên khán đài nói vài lời cảm ơn với mọi người.

Không thể không nói, hội học sinh vô cùng nghiêm túc, ít nói làm nhiều đi học không đi trễ, đây chính là hội học sinh.

Tiếp theo hội trưởng yêu cầu các hội phó lên giới thiệu mình. Tôi kinh ngạc, đẩy đẩy hội phó bên cạnh:

“Sao tôi không nhận được thông báo lên giới thiệu gì đó?”

Lúc này hội trưởng đi xuống, tôi vội vàng kéo anh ta lại: “Xảy ra chuyện gì vậy? Chuyện gì?”

“Kỳ Nguyệt, cô không nhận được tin nhắn?”

“Tin nhắn gì?”

“Vậy thì tôi cũng không biết, hôm trước tôi đã gửi thông báo hết cho toàn bộ hội phó rồi.”

Tôi vội vàng lấy điện thoại ra hoàn toàn không có một tin nhắn nào, tôi thử gọi cho Tân Hân thì nghe tiếng nữ êm dịu, thuê bao của quý khách nằm ngoài vùng phủ sóng.==

Khó trách hai ngày nay tôi không hề nhận được tin nhắn nào của Tô Tín!

Tôi đông cứng cả người nhìn sáu người hội phó lưu loát giới thiệu xong, má ơi, tôi đây một chút chuẩn bị cũng không có, liều chết suy nghĩ lời kịch, càng nghĩ càng loạn. Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh bước đi lên trước.

“Cái này.....khu khụ, tôi là hội phó.....tôi tên Kỳ Nguyệt ngành kế toán, bây giờ là sinh viên năm hai, về sau các bạn.....uhm.....có thể gọi tôi là chị Nguyệt.....thật ra thì không muốn gọi cũng được.....tôi phụ trách việc ghi chép.....mặc dù hơi xạo một chút nhưng tôi thật sự thích.....các bạn, đừng có tùy tiện.....tôi là người nghiêm túc.....cuối cùng, uhm không còn gì nữa, tôi đi xuống==”

Bên dưới yên lặng.....

Trở về chỗ ngồi hội trưởng tức giận muốn ăn thịt tôi, còn mau là các vị hội phó kia khuyên nhủ anh ta nên anh ta mới bình tĩnh lại đi lên khán đài.

“Bây giờ có thể bầu chọn hội phó mình muốn rồi, hãy viết tên của mình vào dưới khung tên hội phó mình muốn.”

Tôi nằm úp sấp trên bàn nghe tiếng bước chân đi qua, không còn hy vọng, kết quả chắc là rất thảm, tôi đây không dám nhìn.

“Wey wey wey! Cố Hành Chỉ lên rồi!” một cô gái hội phó ngồi kế bên đẩy đẩy tôi kích động kêu lên.

Tôi bị thương ngẩng đầu thấy bóng lưng Cố Hành Chỉ đang đứng trên bảng đen.

Quả nhiên phía dưới tên tôi chỉ thừa thớt một hai cái tên, không giống những người khác chen chúc nhau trên đó.

Xem chừng là chọn xong rồi, cậu ta cầm phần lên.

Cô gái bên cạnh hưng phấn túm tay áo tôi: “Của tôi đấy, là tên tôi!”

Tay Cố Hành Chỉ đột nhiên chuyển sang một bên, viết xuống.....

Cố Hành Chỉ.

Ba chữ viết lấp lánh xuất hiện phía dưới tên tôi.

Cô gái túm tay áo tôi thất vọng thở dài.

Cố Hành Chỉ quay lại chậm rãi đi ngang qua tôi.

Trong nháy mắt có một làn gió thoang thoảng xông vào tâm trạng ngổn ngang của tôi.....

28. Chương 28

Editor: Băng Châu

Bắt đầu từ đó, Cố Hành Chỉ theo tôi lẩn lộn.....

Biết rõ trên núi có hổ mà vẫn cứ leo. Là do đứa trẻ này muốn làm khổ chính mình không liên quan tới tôi.

Tôi cố ý sắp xếp cho cậu ta trực hội học sinh vào tối hai ngày nghỉ.

Mỗi lần tới thời gian này là tôi lại nhắn tin thúc giục cậu ta «8 giờ tối đi trực, không được đến trễ, nhớ đến chỗ thư ký đánh dấu, nhận được thì trả lời.”

Cậu ta cũng biết mà nhần lại một chữ, oh.

Thời tiết cuối thu chuyển lạnh, tôi chôn mình trong ký túc xá trừ khi nào đi học mới ra khỏi phòng, Tôi Tín biết tôi thích ở trong phòng nên cũng không ép tôi ra ngoài, nhưng mà nấu cháo điện thoại mỗi đêm 30 phút là điều không thể thiếu.

Mỗi lần tôi lên sân thượng nghe điện thoại là Tân Hân lại khi dễ tôi, yêu thành như vậy, có chán ngấy không, có buồn nôn không?

Tôi để điện thoại xuống nói: “So với cậu thì tớ chỉ là đệ tử thôi.”

Hôm nay vừa cúp điện thoại thì màn hình lại nhấp nháy số của hội trưởng, tôi vội nhần nghe.

Anh ta quát: “Kỳ Nguyệt, sao cô không có trách nhiệm của một người hội phó gì hết? Không phải tôi khó khăn với cô mà nhiệm vụ của cậu ta cô phải gánh vác chung, nếu không phải có nữ sinh phản ánh với tôi cô lười biếng thì cho tới giờ tôi cũng không biết gì.”

Tôi im lặng, mẹ nó con nhỏ nào, không đụng tới cô mà cô còn đi nói tùm lum, chả khác nào lấy ân báo oán!

“Được được được, tôi lập tức đi quan tâm tới đàn em, được chưa?” Tôi bất đắc dĩ trả lời.

“Uh, nhanh một chút cho tôi.”

Hội trưởng cúp điện thoại xong tôi vội vàng đi thay đồ ngủ, đội nón len lên đi tới phòng hội học sinh ở lầu một.

Hai bên đường đi trong trường có trồng cây diệp tử, gió đêm thổi vi vu, tôi kéo áo lông lại, thời tiết đúng là càng ngày càng lạnh.

Lúc đến phòng hội học sinh chỉ có Cố Hành Chỉ và ba cô gái ở đó, cậu ta yên lặng ngồi đọc sách ở bên bàn làm việc.

Tôi ngồi xuống đối diện cậu ta: “Này, cấp trên tới kiểm tra.”

“Oh.” Đầu cậu ta cũng không thềm ngẩng lên chỉ lo đọc sách.

Xây thái độ gì đây, tôi lấy điện thoại ra chơi xếp gạch (Tetris), gió lạnh từ cửa sổ phía sau thổi vào, tôi nhìn nhìn Cố Hành Chỉ, trên người cậu ta chỉ có duy nhất một cái áo sơ mi, đúng là băng ngàn năm.

Không quan tâm cậu ta nữa, tôi để điện thoại xuống đi đóng cửa sổ.

Ngồi một lúc tôi khát nước, cầm túi lên đi mua trà sữa, ngồi chờ ở đó bà chủ vừa làm vừa nói

“Mua cho bạn trai à?”

“Không phải == mua cho đàn em.”

“Đàn em cũng là đối tượng dự bị tốt đấy, sớm muộn gì cũng có phát sinh, không phải các cô gái bây giờ đều thích tình chị em hay sao.”

“.....”

Tôi im lặng, tinh thần tám chuyện bây giờ đúng là thiên hạ vô địch.

Trả tiền xong, tôi vui vẻ hát hò trên đường về phòng làm việc, đưa 1 ly cho Cố Hành Chỉ: “Uống đi, là cấp trên an ủi cấp dưới.”

“Không muốn uống nhựa.”

“Cái gì?”

“Cậu chưa nghe nói uống trà sữa là uống nhựa sao?”

“Mẹ nó, không uống thì thôi.”

Tôi ngồi vào chỗ mình, Cố Hành Chỉ từ từ ngẩng đầu lên đôi mắt tối đen: “Vừa rồi điện thoại cậu reo.”

“Hả?”

“Reo rất nhiều lần, tôi nhận dùm rồi.”

“Ai?”

“Tôi vừa nói thì bên kia cúp ngay.”

Tôi cầm điện thoại lên kiểm tra, trái tim nhảy thành thịch, oh my god, là Tô Tín.

Tôi khẩn trương gọi lại, một lúc lâu bên kia mới nhận.

“Alo.”

“Ở đâu?”

“Văn phòng hội học sinh.”

“Anh ở khu để xe gần đó, trời mưa rồi em qua đón anh.”

“Trời mưa? Cái đó.....em không có dù.”

“Anh có dù.”

“== anh có dù sao còn kêu em, hay là muốn em dầm mưa tới đó.”

“Mau tới đây.” Giọng nói anh bá đạo không chịu nổi.

“.....”

“Nhanh lên đấy, trong vòng 5 phút phải để anh thấy em.”

“Biết rồi.” Tôi bực bội cúp điện thoại.

Nhìn nhìn Cố Hành Chỉ, cậu ta vẫn đang lật sách: “Này, bạn học Cố.”

“Gi?”

“Cậu có dù không?”

“Có.”

“Có thể cho tôi mượn một chút được không?”

“Không được.”

“.....Tại sao?”

“Tôi muốn xài.”

“Không thể cho cấp trên cậu mượn chút được sao?”

Cố Hành Chỉ đóng sách lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn tôi: “Được thôi, cho tôi tan ca trước giờ giao ca tôi đưa cậu đi.”

Tôi nhìn trời mưa ngoài cửa sổ, vỗ bàn: “Thành giao!”

Tôi cầm ly trà sữa đứng ở cửa chờ một hồi cậu ta mới chịu ra, tôi liếc thấy cậu ta cầm theo ly trà sữa.

Tôi: “Ai yo, không phải nói không uống sao, không tự nhiên sao.”

Cậu ta: “Đem ra vứt bỏ.”

==|||

“.....Đi, đưa tôi ra nhà xe.”

Im lặng đi chung với cậu ta một đoạn, cậu ta cũng không nói chuyện, chỉ có tiếng mưa rơi trên mặt dù.

Từ xa tôi đã thấy Tô Tín che dù màu đen đứng trước cửa xe, nhìn anh như muốn tan vào màn đêm. Anh nhìn thấy tôi cũng không đi lên chỉ đứng đó chờ tôi bước tới.

Cố Hành Chỉ che dù cho tôi đến gần chỗ Tô Tín thì anh nhanh tay kéo tôi về phía anh.

“Sao lại đến trễ như vậy?” Anh chau mày giọng nói có chút trách cứ.

Tôi đưa ra vẻ mặt khóc lóc: “Em không có đủ, nếu không nhờ đàn em đưa đến thì anh đã thấy em ướt như con chuột rồi.”

Lúc này Tô Tín mới trầm mặc nhìn về phía Cố Hành Chỉ.

Cậu ta đứng thẳng người, không kiêu ngạo cũng không tự ti: “Thầy Tô.”

Tô Tín khẽ vuốt cằm, ánh mắt nhìn Cố Hành Chỉ như có địch ý trong đó, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Tôi nhìn hai người họ ganh nhau trong đêm mưa, cảnh tượng này nói thế nào đi nữa cũng đều có kích thích, haizza giết chết tôi rồi.....

Cố Hành Chỉ đưa tay lên nói: “Thầy, hội phó, tôi đi trước.”

“Uh.” Tôi vội vàng đồng ý: “Cảm ơn cậu.”

Tô Tín không quan tâm cậu ta, đưa tay nắm tay tôi nói: “Sao tay lạnh thế?”

Tôi rút tay ra, oán giận nói: “Anh đó, em mới đi từ trong mưa gió ra sao không lạnh được?”

Anh cong môi cười nhưng không lên tiếng chỉ là nắm tay tôi chặt hơn.

Chờ tôi lấy lại tinh thần, Cố Hành Chỉ đã sớm đi, tôi nhìn Tô Tín: “Tìm em làm gì?”

Anh nhìn tôi rồi lại nhìn tay tôi: “Đi thôi, đi mua trà sữa.”

Khuôn mặt anh mang chút tà khí đột nhiên mỉm cười, nụ cười sáng ngời trong mắt tôi, tôi sửng sốt một chút mới nói: “Uống trà sữa là uống nhựa, em không muốn gieo giống không tốt vào anh.”

“Vậy sao em gieo giống vào đàn em? Cậu ấy là sinh viên tài năng dưới tay anh đấy.”

“Sao hả, không đành lòng hả? Em chính là nhìn cậu ta khó chịu muốn gieo họa cho cậu ta đó.”

“Anh không muốn em gieo họa vào cậu ấy.” Anh đem ô che hơn phân nửa về phía tôi, nắm tay càng chặt hơn: “Tạo phúc không được, gieo họa lại càng không.”

Tôi cùng Tô Tín đi tới tiệm trà sữa, tôi tùy tiện gọi: “Dì ơi, cho ly trà sữa!”

Bà chủ đang nằm trên ghế bỏ tờ báo xuống, nhìn thấy Tô Tín liền nói: “Sao lại là cậu? Đây là đàn em? Dì thấy không có giống.”

“Dĩ nhiên không phải đây là thầy con.”

Tô Tín đứng kế bên không nói chuyện, do anh khá cao nên lúc đi vào tiệm trông cái tiệm thấp hơn hẳn.

Bà chủ: “Thầy cũng được, đầu năm nay các cô gái cũng rất thích kiểu tình thầy trò lắm.”

Tôi, bà chủ, còn cái gì mà bà không ghép thành đôi được không?

Bà chủ: “Muốn lấy vị gì?”

Tô Tín nhìn mấy hạt trân châu đầy màu sắc cười nói: “Mỗi loại một ly.”

Tôi vội vàng đẩy anh: “Thần kinh à, nhiều thế sao uống nổi.”

Bà chủ cười cười: “Cái này, cậu ta nói giỡn đấy, một ly tất cả vị đó.”

“Tôi không có giỡn, hôm nay tâm tình tốt nên muốn mua nhiều.” Giọng nói của anh nghe rất vui vẻ.

Tôi đã miễn dịch với tính động kinh của Tô Tín nên không kỳ kèo nhiều, buông tay ra: “Dì làm đi, nhớ là bỏ ly mang về.”

Bà chủ tính toán một chút: “Từ từ, chờ dì tính lại, vị chanh, khoai môn, dâu, táo.....”

Cầm trà sữa đi ra, trên tay tôi đầy trà sữa, khắp người đều là trà sữa ==.

Rốt cuộc là bà chủ lấy lòng anh ở chỗ nào? Hay là chuyện vừa nãy đắc tội anh?

Tô Tín đưa tôi tới cổng ký túc xá, còn thân thiết xoa đầu tôi nói: “Lên đi, uống không hết thì cho bọn Tân Hân.”

“.....Uh.” tôi khóc không ra nước mắt.

Về phòng khuôn mặt Tân Hân khiếp đảm nhìn tôi: “Kỳ Nguyệt! Thì ra cậu không phải đi trực mà là đi cướp tiệm trà sữa.”

“Uh.” Tôi miễn cưỡng đồng ý: “Đúng vậy, còn bị bắt sống, hậu quả ngày mai có thể thấy được.”

“Mồm miệng, cậu mới là hậu quả, làm việc không được che giấu tội ác, ngày mai chị sẽ đem tội ác của cậu ra ánh sáng!”

Lâm Tĩnh lau tóc từ trong phòng vệ sinh đi ra, kể khổ: “Tân à, cậu đừng có lấy lòng tiểu nhân ra nói chuyện với Tiểu Nguyệt Nguyệt, người ta là Tô cầm thú có tiền, đừng nói là mấy ly trà sữa này, cả tiệm trà sữa anh ta cũng có thể mua được.”

Tân Hân phối hợp che mặt: “Đúng rồi, Tiểu Bạch nhà tớ chỉ có thể mua trà sữa ình anh ấy, còn nhà kia của Kỳ Nguyệt mua trà sữa để chôn sống cậu ấy còn được.”

Tôi lặng lẽ ngồi xuống, lặng lẽ mở máy vi tính, lặng lẽ đeo tai nghe, lặng lẽ cách xa âm thanh của hai người họ.

Nhớ lấy, im lặng là vàng.

29. Chương 29

Đại hội thể thao mùa thu cuối cùng cũng diễn ra, đại cô nương tôi đây vô cùng vinh hạnh khi bị hội học sinh phái ra làm người tình nguyện, chính là cái loại mặc đồ hồng hồng đỏ đỏ đi tuần tra giữ vững trật tự.....

Thầy giáo bên đoàn ủy đưa cho tôi một cái túi lớn đựng mấy cây gậy thổi cỡ vũ kèn tôi đi phân phát cho các ngành, nhìn cái đồng màu sắc rực rỡ này mà lòng tôi đau xót nhanh chóng phân phát cho xong.

Luân phiên phân phát cho các ngành năm nhất, ngành nào có số lượng nữ nhiều thì hơi phiền phức thích lựa chọn màu sắc, cho nên khi đến ngành toán học tâm tình tôi rất tốt bởi đa số bọn họ đều là nam, tôi đứng trên lối đi nhỏ lễ phép đưa cho bọn họ và phân phó hạng mục công việc.

“Mỗi người thổi một cái màu sắc tùy ý, không cần chọn lựa, nếu các bạn chọn thì hơi rắc rối với tôi.....”

Một chàng trai đeo kính đột nhiên hỏi tôi: “Đàn chị, thổi như thế nào?”

Tôi run rẩy trả lời: “Có thể thổi như thế nào nữa? Dùng miệng thổi thôi!”

Một đám con trai bên cạnh không hiểu cười ồn ào: “Đàn chị, thổi cho chúng em xem đi.”

Chàng trai đeo kính vui vẻ nhìn tôi: “Đàn chị thổi đi.”

Bây giờ đám con trai phía sau cũng bắt đầu nhoi nhoi lên, tôi hơi giận rồi đó, đúng là một bầy con nít, thổi thì thổi, ai sợ ai.

Lấy một cái gậy màu xanh, tôi đưa ống hút vào miệng hít một hơi, tôi cảm giác mặt tôi kìm nén muốn nổ tung. Tôi ngậm ống bắt đầu dùng lực thổi hơi vào.

Cây gậy vốn khô héo bỗng chốc trở nên rất lớn, đám con trai bắt đầu cười to, trầm trồ vỗ tay khen ngợi, ngành kỹ thuật phần mềm bên cạnh cũng chạy sang xem tôi biểu diễn.

Trong không khí đầy hưng vinh này tôi tiếp tục lấy hơi thổi thật to.

Tiếng hoan hô phía dưới ngày càng to, cây gậy trong tay cũng ngày càng lớn.

Đột nhiên *Bùm!*, cây gậy nổ rồi.....==!

Tôi sợ hãi vội vàng buông tay, tôi cảm giác hình như mình đã trở thành tiêu điểm của mọi người, không còn ai xem tranh tài mà đều xem tôi.

Tôi xấu hổ cười cười, nhìn mảnh vụn trên mặt đất nói: “Cái đó, mọi người bỏ qua, bỏ qua.”

Chàng trai đeo mắt kính vui vẻ nói: “Đàn chị.....ha ha.....làm em cười chết mất.”

Tôi nghiêm túc: “Có gì mắc cười, không phải kêu tôi làm mẫu sao.”

“Xì”

Tôi quay đầu đi thấy Cố Hành Chỉ mặc đồ thể thao màu trắng đứng sau lưng tôi, đôi chân dài nhỏ, đường cong rõ ràng, hình như cậu ta mới thi điền kinh xong, cái trán vẫn còn đầy mồ hôi.

Mỗi lần thấy cậu ta tôi đều rất khó chịu, cau mày nói: “Cười cái gì? Thấy cấp trên cũng không biết chào hỏi?”

Cố Hành Chỉ không để ý đến tôi, nhận lấy nước suối người khác đưa, uống nửa chai mới nói: “Đừng nói chuyện với tôi, tôi không biết cậu.”

Tôi trùng mắt với cậu ta cũng lười để ý nữa, tiếp tục đi phát đồ, đi ngang qua nhiều đám con trai năm nhất ai cũng xin số điện thoại tôi, tôi nhin không nổi nữa đành nói: “Đàn chị đây là hoa đã có chủ, đừng có mà xới đất lên nữa, lớn tuổi rồi chịu giày vò không nổi.”

Có người cười hỏi: “Chắc không phải là Cố Hành Chỉ.”

“Làm sao có thể?”

“Lúc này tôi nhìn thấy hai người đó mập mờ.”

Tôi im lặng == cái gì gọi là mập mờ, cũng khó trách dân học số có khác, nhìn người khác có tình ý hay không cũng không biết.

Tôi phát xong một hàng thì nhận được điện thoại của Tô Tín, anh hỏi: “Đang làm gì đó?”

“Phát đồ cho học trò cưng của anh.”

“Anh đang đi về phía em, em quay đầu lại nhìn một chút.”

Tôi giữ di động bên tai quay lại nhìn, Tô Tín đang đi về phía tôi, bước chân của anh không nhanh không chậm, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ ôn hòa.

Tôi vui vẻ vẫy tay với anh, anh cũng cười cười đi tới trước mặt tôi.

Đám con trai đột nhiên im lặng, chàng trai đeo mắt kính nhanh chóng đứng lên: “Chào thầy Tô.”

Sắc mặt Tô Tín vẫn y vậy còn thân thiết giới thiệu cho tôi, đây là lớp trưởng lớp anh.

Tôi yên lặng chấp nhận, cười híp mắt nhìn Tô Tín, thì ra là như vậy, đệ tử của anh hèn gì cũng bỉ ổi như anh, đúng là cái tốt thì không lấy, cái bã đậu thì đi giữ làm tinh hoa ình.....

Thấy tôi cười có chút khinh bỉ, đôi lông mày xinh đẹp của anh nhíu lên, anh hỏi: “Cười cái gì?”

“Thấy anh em rất vui.” Ăn ở hai lòng là tố chất trời sinh của tôi rồi.

Anh hài lòng cười vui vẻ, nhìn tôi từ trên xuống dưới đánh giá: “Bộ giáp màu đỏ rất có tinh thần.”

==||| Mẹ nó! Đừng có điểm huyết bắt ngờ vậy chứ!

Bỗng nhiên thần sắc anh căng thẳng, nắm tay tôi thật chặt: “Tại sao tay bị trầy?”

Lúc này tôi mới phát hiện trên mu bàn tay có vết trầy không lớn không nhỏ, hơi hơi đau chút.

Tôi nhìn xung quanh, ánh mắt học trò của Tô Tín ai nấy đều giống như cái chuông của Doraemon, mà cái cầm thì rút xuống mặt đất hết rồi.

Tôi khẩn trương rút tay lại: “Cái này.....chắc là do lúc này thời bị bể nên vậy.”

“Lại đây, đừng phát nữa.” Anh kéo tay khác của tôi, giựt lấy cái túi trong tay tôi đưa cho tên lớp trưởng: “Em đi phát đi.”

Lớp trưởng sững sờ, ngổn ngang trong gió.....

“Chúng ta đi thôi.” Tô Tín kéo tôi đi xuống khán đài.

Sau lưng tôi bạo phát tiếng vỗ đùi cộng thêm vài tiếng rống: “Đúng là không nhìn ra! Thì ra là sư mẫu!”

Tô Tín dẫn tôi ra xe phía bên ngoài sân điền kinh, trong cốp xe anh có hộp thuốc, anh lấy ra rồi đưa ngồi vào băng ghế sau, lấy băng gạc, nước sát trùng và kéo ra, tôi thấy anh như vậy thì hơi sợ giấu tay ra sau.

“Anh làm gì vậy, sao lại dùng đến dao kéo? Chỉ là vết thương nhỏ thôi, chỉ cần chút nước miếng băng keo cá nhân là được rồi.”

Anh nhìn phản ứng của tôi có chút buồn cười: “Kỳ Nguyệt, trước kia em đều dùng nước miếng?”

“Uhm.”

“Đưa tay ra đây.” Anh kéo tay tôi, tôi càng nắm tay chặt hơn, bất đắc dĩ anh nói: “Lấy kéo ra là để cắt băng, đâu phải cắt tay em.”

“Anh không nói sớm ” tôi thở dài nhẹ nhõm, đưa tay cho anh.

Lông mi anh rũ xuống nhìn kĩ vết thương, xoa nhẹ vết thương, cảm giác lạnh lạnh làm cả người tôi run lên, vết thương càng đau, anh nhẹ nhàng nâng tay tôi đặt gần miệng thổi nhẹ, hơi thổi ấm áp vương vấn trên bàn tay.

Trong lòng tôi mềm mại như dòng nước ấm chảy qua.(diendan)

Anh cúi đầu tỉ mỉ băng bó lại, vài giọt mồ hôi ẩn hiện trên vàng trán trắng nõn của anh, đôi mắt đen phía dưới giống như một cái hồ sâu không thấy đáy.

Dáng vẻ anh thật là đẹp. Tôi kích động cúi đầu xuống gần anh, hôn lên trán anh một cái.

Tô Tín ngược mắt nhìn tôi, trong đáy mắt đều là ý tình, anh đóng vai người tốt đến cùng, đưa tay ra ôm tôi, tôi hoàn toàn không dự liệu được hành động này, trước mắt đột nhiên tối đen chỉ có cảm giác duy nhất là vết chai nơi bàn tay anh.

Đôi môi nhẹ nhàng lướt qua sau đó có gì đó mềm mại trơn ướt chui vào khoang miệng, nó hơi dùng lực đụng chạm hai bên khớp hàm, bỗng nhiên tôi có cảm giác chấn động, cái hôn sâu sắc này của anh vốn nhẹ nhàng trở thành gặm cắn.

Anh vòng tay ra sau lưng ôm tôi lại gần hơn chặt hơn, tới khi tôi bị hôn không thở được nữa thì anh chuyển qua bên tai, thổi nhẹ vào tai, giọng nói trầm thấp mê hồn: “Đừng nhúc nhích.”

Toàn thân tôi run rẩy, cả người lập tức đóng băng.

Tên Tô Tín này! Dám gặm cổ tôi ==!

Anh nhẹ nhàng gặm cắn cổ tôi, tôi nhột nhưng không thể nhúc nhích được.

Tô Tín cúi người, tôi bị áp đảo trên ghế, tay tôi chen giữa hai thân thể, tôi hít vào một hơi.

“A đau.”

Tô Tín dừng động tác lại: “Em đau hả?”

Giọng nói anh khêu gợi làm lòng tôi lại nóng lên.

“Tay đau.”

Anh nghiêm chỉnh ngồi lại, cầm tay tôi ôn nhu hỏi: “Không sao rồi.”

“Bây giờ không có gì rồi, anh không đụng tới nó thì nó không đau ==”

Tô Tín cười sung sướng: “Được rồi, anh không đụng tới nó.”

Anh nói xong lại kéo ót tôi lại gần, lại là một nụ hôn dài đằng đẳng, tôi bị lấn qua lấn lại, mệt hết sức lực xụi lơ dựa vào kính xe.

Tôi lấy hộp thuốc đánh anh: “Anh thật là háo sắc, tên sắc ma chưa thỏa mãn dục vọng!”

Tô Tín linh hoạt chụp lấy hộp thuốc, vô tội nói: “Chẳng lẽ không phải do em khơi lên?”

“Em chỉ hôn anh một cái chớp nhoáng, anh thật dễ khơi mào dục vọng, còn hôn nhiều lần như vậy.....”

Anh cúi đầu sắp xếp bằng vào hộp thuốc: “Không phải em nói nước miếng em rất vắn năng hay sao, anh chỉ lấy nó giải độc thôi.”

“Anh.....” tôi không còn gì để nói, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chốc lát sau tôi cảm nhận được vòng tay anh ôm eo tôi từ phía sau, cầm đặt lên vai tôi, anh dịu dàng dụ dỗ nói: “Được rồi mà, đừng giận nữa, lần sau còn như vậy thì cho em chủ động cũng được.”

“!@#\$\$%^&* (“

Tôi đưa mắt nhìn Tô Tín lái xe đi xa, tức giận và xấu hổ trong lòng cùng tồn tại không thể xua đi được.

Má ơi, không lẽ đây chính là vừa yêu vừa hận trong truyền thuyết sao?

Buổi sáng của đại hội thể thao cũng chuẩn bị kết thúc, có người lục đục đi ăn trưa.(edit by Băng Châu @Diễn đàn Lê Quý Đôn)

Trong một đồng người tôi phát hiện Cố Hành Chỉ, chàng lớp trưởng đi bên cạnh cậu ta, cậu ta cũng thấy tôi tha thiết gọi “Sư mẫu

”

Tôi quay đầu, mẹ ơi, sao đạo gần đây thiên lời cứ đánh vào tôi thế này.

“Sư mẫu, đúng là, có mắt như mù, không biết được người chính là đóa hoa của thầy Tô tôn kính của chúng tôi.” Cậu ta nhảy qua bên cạnh tôi phần khích nói.

Cố Hành Chỉ đứng bên cạnh cũng không kiên nhẫn nói: “Tôi đi trước.”

Tôi gọi cậu ta lại: “Bạn học Cố Hành Chỉ, bạn có thái độ gì vậy, đừng quên tôi là cấp trên của cậu!”

“Hội phó.” Cậu ta lười biếng nói: “Được chưa?”

“.....”

Cậu ta tiếp tục lạnh nhạt nói: “Buổi sáng cậu rất được hoan nghênh cho nên buổi chiều cậu nên tiếp tục đi phát gây biểu diễn thổi hơi quả cầu gì đi, không tệ lắm.”

“Khi nào thì thổi hơi quả cầu rồi! Tôi là thổi gây!”

“Căn bản là cậu không hiểu, giống như lúc này chúng tôi phải thổi dùm hội phó, cuộc sống đúng là một cánh gà KFC gấp khúc.....”

Cố Hành Chỉ không nhận được cong cong khóe môi, cậu ta nhìn tôi, trông mắt đen sáng lóng lánh.

30. Chương 30

Trước giờ bắt đầu đại hội thể dục buổi chiều, hội trưởng kéo tôi lại phê phán tôi trước mặt các hội viên, nguyên nhân chính là đi chơi bỏ rơi nhiệm vụ.

Một đám hội viên ngồi đó cười ngu ngốc nhìn hội trưởng phun nước miếng, tôi ước gì bây giờ mình có cái dù ở đây.

“Kỳ Nguyệt, biểu hiện của cô làm tôi quá thất vọng, buổi sáng đi phát đồ ọi người không hoàn thành rồi. Buổi chiều không cho đi kiểm tra xung quanh nữa! Chờ đến cuối giờ đi phục vụ nước suối khăn lông cho các vận động viên, hội chúng ta buổi chiều có ai thi đấu?”

Có vài thành viên giơ tay lên, hội trưởng nhìn xung quanh rồi chỉ vào Cố Hành Chỉ nói: “Tiểu Cố à, buổi chiều thì cái gì?”

“1600m nam.”

Tôi âm thầm rơi lệ trong lòng, người gì vậy, chẳng những bên ngoài biến thái mà ngay cả sinh lý cũng biến thái như vậy.

“Uh, sức lực rất tốt.” Hội trưởng nghiêm mặt lại nhìn sang tôi: “Kỳ Nguyệt, buổi chiều cô phải chú ý chút cho tôi.”

Tôi vội vàng gật đầu: “Đã biết, hội trưởng an tâm.”

Buổi chiều tôi đi mua 8 chai nước về, đứng trên khán đài nhìn ra xa cảm tưởng tôi giống như một pho tượng điêu khắc. Tân Hân và Lâm Tĩnh ngồi kế bên ăn vặt, chắc là Tân Hân ghét tôi lắm hay sao àm cứ đập đập chân tôi nói: “Kỳ Nguyệt cậu ngồi xuống được không? Cẩn chúng tớ coi mấy anh đẹp trai nè.”

Tôi hất chân cậu ấy ra: “Toàn mấy tên cơ bắp có gì đẹp?”

Lâm Tĩnh chen miệng vào: “Tiểu Bạch người ta không có thịt, dĩ Tân khao khát muốn nhìn thấy thịt, cậu hãy thông cảm đi.”

Tân Hân: “Anh Lâm Tĩnh, đừng cho rằng tớ không nghe ra hàm ý trong câu nói của cậu, tớ không phải Kỳ Nguyệt.”

Tôi ngồi xuống, ánh mắt như muốn giết chết hai cậu ấy: “Tại sao đem hết mọi tội lỗi lên đầu tớ?”

Tân Hân vừa tính nói gì đã có thông báo cuộc thi 1600m nam sắp bắt đầu, tôi vội vàng nhảy dựng lên, cầm mấy chai nước chạy tới đó.

Chiều thu mát mẻ, tôi chạy đến chỗ đó, Cố Hành Chỉ đang khởi động bên cạnh cậu ta có mấy cộng tác viên nữ và đám bạn của cậu ta, một nữ sinh nhìn thấy tôi kêu to: “Nhanh lên đi, sắp đến phiên Cố Hành Chỉ rồi!”

Tôi vội vàng đưa nước và khăn lông cho cậu ta, Cố Hành Chỉ cầm lấy nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Một nữ sinh lễ phép cười với tôi: “Đàn chị, chị chạy theo đi.”

Tôi tròn to hai mắt: “Tôi?”

“Uhm, không lẽ chị để bọn em chạy theo, bên bọn em đang đến kỳ sinh lý.”

Tôi im lặng nhìn bọn họ, chẳng lẽ một lần đi cả đến là nguyên một bầy sao, nếu đi cả làm các người không có sức như vậy sao lúc này tôi đến các người đã la hét ầm ĩ như thế?

Nhưng ai biểu tôi là đàn chị của bọn họ làm gì, không thể so đo với bọn họ thì phải đồng ý thôi.

Đến lúc Cố Hành Chỉ ra sân, tôi nhanh chóng lấy một chai nước suối, khởi động tay chân.

Cố Hành Chỉ cau mày nhìn tôi, hỏi: “Kỳ Nguyệt, cậu được không?”

“Sao không được....đừng xem thường người khác.”

Người phụ trách nổ súng là cô dạy thể dục, cô nhìn tôi trêu ghẹo: “Kỳ Nguyệt, không ngờ em không giỏi sống sót trong nước mà bây giờ chuyển qua mặt đất rồi ha?”

“Cô giáo, mong được phúc của cô.”

Cô cười lớn, to giọng nói: “Mỗi người đều có vị trí và chức trách riêng.....chuẩn bị.....”

10 nam sinh trên đường chạy ngồi xổm xuống, chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

“Pằng!” tiếng súng vang lên, tôi còn chưa kịp định hình thì mọi người đã lao vun vút, cô giáo la lên: “Kỳ Nguyệt, chạy đi, tại sao phản ứng lại chậm chạp y như trong nước vậy.”

Tôi rất âm ỉt nhanh chân đuổi theo, Cố Hành Chỉ chạy không quá nhanh, khoảng thứ 5 6 gì đó, tôi chạy đến bên cạnh cậu ta cười ha hả hỏi: “Ổn chứ?”

Cậu ta nghiêng mắt nhìn tôi nói: “Không có cảm giác.”

Chạy một hồi cổ chân tôi hơi đau một chút, nhìn Cố Hành Chỉ bên cạnh sắc mặt không hề thay đổi, gương mặt vẫn trắng nõn như cũ. Tôi đi bộ ngoài sân đột nhiên vang thoai vang lên, tôi lấy ra xem là Tân Hân gọi.

“Kỳ Nguyệt, thầy hướng dẫn gọi cho tớ nói có việc tìm cậu.”

Tôi bực bội: “Thầy ấy tìm tớ có chuyện gì?”

“Tớ có hỏi mà thầy ấy nói cậu đến sẽ biết.”

Tôi vội vàng chạy đi khiến hội trưởng phải nhờ một người khác chạy theo Cố Hành Chỉ, hội trưởng không hề vui vẻ chút nào, tôi giải thích nguyên nhân cho anh ta, cũng không còn cách khác phải để cho tôi đi thôi.

Tôi đi đến khu Dật Phu, không hiểu sao tôi có cảm giác có chuyện không tốt xảy ra.

Bên trong phòng làm việc của thầy hướng dẫn có nhiều tiếng cười đùa của mấy thầy cô khác, tôi đẩy cửa vào mọi người đều dừng lại nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái.

Về mặt thầy hướng dẫn có chút phức tạp, kêu tôi ngồi xuống ghế bên cạnh, tôi cũng nghe lời làm theo.

Vừa ngồi xuống thầy gõ gõ bàn hỏi: “Kỳ Nguyệt, em có nhớ lần trước đi chơi xuân ở Dương Châu tôi có nói với em cái gì không?”

Tôi suy nghĩ một hồi cũng không nhớ được, hỏi lại: “Nói cái gì?”

“Tôi nói, quan hệ của em và thầy Tô không bình thường.”

“À, có chuyện gì?”

“Tôi chỉ muốn xác nhận với em, có đúng thật là quan hệ không bình thường hay không?”

Thật ra thì lúc bước vào đây tôi đã đoán được 8 9 phần có liên quan đến Tô Tín, tôi bình tĩnh trả lời: “Dạ, đúng vậy.”

Phía sau thầy hướng dẫn còn có một phụ nữ trung niên, mái tóc xoăn nhìn sơ rất là lão luyện, cô ta cười híp mắt với tôi hỏi: “Học trò Kỳ Nguyệt?”

“Dạ, là em.”

Giọng nói bà cô vẫn chậm chậm: “Tôi là chủ nhiệm phòng giáo vụ của trường, thật ra thì năm nhất tôi đã chú ý đến em và thầy Tô, bởi vì có một số ít sinh viên phản ánh với tôi. Lúc ấy tôi vẫn giữ thái độ im lặng, lặng lẽ theo dõi quá trình, mà bây giờ xem ra tình cảm của học trò Kỳ Nguyệt và thầy Tô đã tạo ảnh hưởng không tốt cho trường.”

Tôi không nói gì hết, nói thật, tôi hoàn toàn không nhìn ra có ảnh hưởng gì không tốt.

“À, đúng rồi.” Bà cô sửa giấy tờ trên tay lại, rút ra mấy tờ đưa cho tôi: “Đưa là thư ỉn danh của sinh viên gửi đến cho tôi, em xem một chút.”

Tôi nhận lấy, nhìn nhìn là hình ảnh lúc sáng Tô Tín nắm tay tôi, anh nhìn tôi mỉm cười, còn tôi thì đang vui vẻ nhảy nhót dưới khán đài.

Con cái nhà ai mà chụp hình đẹp vậy, trong lòng tôi cảm thấy ảm áp, không ngờ tôi và Tô Tín lại xứng đôi như vậy.

“Học trò Kỳ Nguyệt?” Bà cô gọi tôi: “Xin hỏi em cúi đầu cười khúc khích là có ý gì?”

Tôi nhanh chóng nghiêm túc: “Khụ, em không cười.”

“Vậy thì tốt, nửa tiếng trước tôi đã gọi điện cho gia đình em rồi, chắc là sắp đến, chờ mọi người tới đầy đủ chúng ta sẽ thảo luận phương pháp giải quyết chuyện này.”

“hả?” Tôi kinh ngạc.

“Uh, nhìn xem, có phải mẹ em không, bà ấy đến.”

Tôi quay đầu lại, thấy mẹ đang hùng hổ đẩy cửa vào.

Mẹ đến bên cạnh tôi, tức giận hỏi: “Nguyệt Nguyệt, con lại vi phạm chuyện gì?”

Chủ nhiệm đứng lên, bắt tay mẹ: “Chị khỏe chứ, chắc chị là mẹ của Kỳ Nguyệt?”

“Đúng vậy, xin hỏi con gái tôi có chuyện gì?”

Chủ nhiệm gạt đầu, kêu tôi đưa mấy tờ giấy ẹ, mẹ vừa nhìn đã cười lên: “Aizza, chụp đẹp đó, đúng là xứng đôi.”

Mẹ nói: “Con rể và con gái tôi chụp hình chung có vấn đề gì sao?”

Chủ nhiệm cảm thấy có chút mơ hồ không hiểu được, hỏi: “Đợi chút, tôi muốn nói chính là chuyện này, con gái chị yêu đương với thầy giáo chị không có ý kiến gì sao?”

Mẹ mở to hai mắt: “Ý kiến gì?”

Chủ nhiệm xoa trán, cau mày: “Tôi muốn nói, con gái chị yêu đương với thầy giáo đã tạo ảnh hưởng không tốt cho trường.”

Tôi im lặng đứng giữa hai người, chủ nhiệm cô không thể chối lời thoại được sao.

Mẹ tôi không thể hiểu nổi nữa: “Có ảnh hưởng gì, mấy tuần trước tôi đã gặp, lần này gặp lại, bầu trời vẫn xanh, nước vẫn trong, tinh thần cũng sáng khoái, mà hình như trường đang tổ chức đại hội thể dục thể thao tôi thấy bọn nhỏ đang rất vui vẻ.”

“Uh, đúng vậy, sinh viên trường chúng tôi đều rất ưu tú, chính xác là trường đang tổ chức đại hội thể dục.....” chủ nhiệm bắt đầu rối rắm: “Không không, mục đích hôm nay không phải là nói chuyện này, chị có biết rất nhiều sinh viên phản ánh với tôi về chuyện tình của con gái chị và thầy Tô đấy.”

“Tôi đoán chắc bọn nhỏ là con gái rồi, chắc là ghen tỵ con gái tôi tìm được người đàn ông tốt như vậy? Chỉ có con gái mới có thể ganh tỵ như thế? Còn không thì là chính bản thân chủ nhiệm rồi?”

Các thầy cô hướng dẫn khác đều che miệng cười khúc khích.

Chủ nhiệm tức giận, ném giấy tờ lên mặt bàn: “Đúng là mẹ nào con nấy, khó trách con gái cũng đi quyến rũ thầy giáo!”

Mẹ tôi cũng nổi giận: “Tôi đây cũng không ngờ một chủ nhiệm giáo vụ mà buông lời sỉ vả người khác như vậy!”

Bà cô chủ nhiệm đưa tay túm tóc mẹ tôi: “Tôi không thể nhịn được nữa, cái bà điên này.”

Mẹ né qua một bên rồi đẩy bà cô chủ nhiệm về phía trước, bà cô ngã xuống đất. Mấy thầy cô khác lật đật kéo bà cô lên.

Mẹ vỗ vỗ tay, cười nói: “Ai yo, quỳ xuống cũng vô dụng thôi, tôi sẽ không đem con rể nhường cho cô~!”

31. Chương 31: Chương 31 - 1

Cuối cùng, tôi bị xét tội cố tình gây sự, cản trở nhân viên thi hành chức vụ, cảnh cáo nghiêm trọng, thật may là không có ghi tội. Thầy hướng dẫn cũng bắt đắ dĩ cho tôi nghỉ 11 ngày để giảm bớt tư tưởng chống đối.

Tân Hân trêu đùa: “Đồng chí Kỳ Nguyệt, đây đúng là khoảnh khắc chói lọi trong cuộc đời của cậu.”

Tôi chẳng thèm ngó ngang tới.

Tô Tín cũng nhanh chóng biết chuyện này, ngày đó tôi cùng mẹ đi ra khỏi phòng làm việc liền nhận được điện thoại của anh, anh nói: “Kỳ Nguyệt, đừng lo lắng, anh sẽ xử lý tốt.”

Giọng nói của anh không nghiêm túc như trước kia, không nhanh cũng không chậm làm cho tâm tình của tôi an tĩnh lại.

11 ngày nghỉ mẹ tôi kêu tôi về nhà, tôi cũng đồng ý kéo hành lý quay về thành phố J, nửa năm rồi chưa quay về đây.

Thành phố J không giống thành phố N, nó chỉ là một thành phố nhỏ bé, yên lặng nhưng ấm áp.

Dọc đường đi, tôi ngấm nhìn xung quanh, không có gì thay đổi lớn, bao gồm tôi cũng vậy, thiếm Trương bán bánh tiêu vừa thấy tôi về liền gấp cái bánh trong chảo ra đưa cho tôi.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt! Nửa năm không nhìn thấy con, cũng không thay đổi gì nhiều ha.”

Tôi cười dịu dàng: “Thiếm Trương khỏe ạ, nửa năm rồi mà thiếm vẫn còn chiên bánh tiêu ha.”

Tôi kéo hành lý đi tới dưới lầu, mẹ đứng đấy đón tôi, cười vô cùng vui vẻ.

Tôi nhìn mẹ, hốc mắt căng căng: “Mẹ, sao con làm chuyện gì cũng khiến mẹ phiền lòng chuyện đó.”

“Phiền lòng thế nào.” Mẹ vỗ vỗ tay tôi an ủi: “Bây giờ mẹ rất yên tâm, yên tâm hơn bất kỳ lúc nào.”

Thoải mái chờ đợi ở nhà 3 ngày, ngày ngày ba làm thức ăn ngon cho ăn.

Kỳ Liên Sơn không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng làm nô lệ của vợ. Mẹ nói cho ba biết chuyện của Tô Tín, ba nghe xong tổng kết một câu: “Thật ra thì Nguyệt Nguyệt nhà ta dư sức sánh đôi với thầy Tô.”

Mẹ tát một cái áp đảo: “Nói ngược hử.”

Kỳ Liên Sơn đau nhe răng: “Không có nói ngược. Bà đối với tôi cũng vậy.”

Mẹ trợn mắt: “Hử?”

Ba tìm ra manh mối: “Này phản rồi.”

Tôi ngồi bên cạnh nhìn, chỉ cười mà không nói.

Mấy ngày gần đây Tân Hân mật báo cho tôi, cậu ấy và tiểu Bạch giả vờ làm gì đó thuận tiện tìm hiểu chuyện của tôi.

Buổi tối, đúng giờ Tân Hân gọi điện tới, cậu ấy cảm khái một hồi mới mở miệng nói: “Kỳ Nguyệt, cậu thật hạnh phúc.”

Tôi không hiểu, hỏi lại: “Sao lại hạnh phúc?”

Tân Hân chặc chặc hai tiếng, hạ giọng nói: “Tớ nói cho cậu biết, bà cô kia bị nhà trường khiển trách cuốn gói về với ông bà rồi.”

“Mẹ kiếp, thật không? Tớ còn tưởng Tô Tín mới là người cuốn gói về với ông bà.”

“Không có.” Cô nàng cười hả hê: “Hôm trước tớ đi đưa đồ đến khu Dật Phu, đi ngang qua phòng làm việc của người đàn ông của cậu, tớ thấy anh ấy đang rất thoải mái nhâm nhi trà đấy.”

Tôi cau mày, nghiêm túc cảm khái: “Mẹ ơi, đầu năm nay quan liêu cầu kết quá.”

“Kỳ Nguyệt cậu không biết rồi, tớ đặc biệt điều tra gia thế của Tô Tín, anh ấy giả vờ nói về mỹ làm nghị viên.”

Tôi nhớ tới ngày đó Tô Tín nói, anh sẽ xử lý tốt, quả thật anh đã xử lý tốt, thủ đoạn còn ác như vậy.

Người đàn ông này quá thâm hiểm, nhưng tôi rất là vui còn vui mừng khôn xiết, tinh thần phấn chấn, vui đến mức quên cả trời đất.

Tôi hưng phấn ăn ngồi không yên, đi tới đi lui trong nhà, đột nhiên điện thoại bị tôi ném trên giường vang lên, tôi nhào tới mở ra xem, là Tô Tín.

“Dạ.” Âm thanh tôi ngọt ngào đến bản thân mà còn thấy ghê tởm.

Chắc hẳn Tô Tín cũng đang rất kinh ngạc, nửa ngày sau mới bình tĩnh lại: “Kỳ Nguyệt, ngày mai anh đến nhà em thăm em.”

Tôi chém như đinh chặt sắt: “Không được.”

“Tại sao?” Giọng nói anh đột nhiên trầm xuống.

Tôi biết điều nói: “Anh mà đến đây, mấy cô gái trong chung cư thấy anh chắc chắn sẽ tìm cách quấy rối anh.”

Ở bên kia anh dịu dàng cười.

Tôi bị âm thanh cười của anh làm nóng mặt, vỗ vỗ đầu giường: “Aizz, thật ra thì không phải vậy, ngàn lần đừng có tự luyện nhá, chiều nay mẹ em kêu em về quê chơi với ông bà hai ngày.”

Anh lơ đãng nói: “Vậy anh đi chung cũng được.”

“Anh ăn sung mặc sướng quen rồi, về đó chắc không được.”

“Kỳ Nguyệt.” Tô Tín nghiêm túc nói: “Lúc trước anh đi du học, mọi thứ đều là tự mình làm.”

Tôi vừa tính nói lại, anh đã cắt đứt: “Ngày mai nhắn tin nói cho anh biết địa chỉ cụ thể, trên xe có GPS anh sẽ tự đi.”

32. Chương 32: Chương 31 - 2

Sáng sớm ngày thứ hai tôi bị mẹ kéo dậy, một mình ngồi xe về quê.

Mang theo quà biếu là rượu và thuốc lá tôi mơ màng đi tới địa điểm, ở đầu thôn có người kêu to tên tôi, tôi giật mình. Là một người phụ nữ tuổi tác khá lớn vội vàng bước nhanh tới chỗ tôi, bà nói sáng sớm ông ngoại đã đến xem ruộng.

Dẫn tôi đến một tiệm nhỏ để nghỉ ngơi, tôi vừa chuẩn bị ngồi xuống thì điện thoại lại réo vang.

“Đồng chí Tô Tín, xin hỏi ngài đến chưa?”

Đầu bên kia khá ồn ào, nghe giọng Tô Tín khá là bất đắc dĩ: “Đến rồi, chỉ là gặp chút phiền toái. Em ra ngoài xem một chút.”

“Ha ha ha, em biết rồi.”

Cắt điện thoại vào trong túi, tôi chạy như điên ra ngoài thôn, mùa thu ruộng lúa xanh ngắt mênh mông bát ngát rất là đẹp mắt.

Nhìn sơ thấy một đám người đứng ở ruộng hò hét loạn xạ, tôi đoán chắc là đúng nên từ từ bước đến.

Tô Tín đứng giữa đám người, khí chất điềm đạm không thấm bụi trần, anh cười khỏ bên cạnh còn có một người đàn ông múa xẻng hùng hùng hổ hổ.

“Không ai không cho phép anh lái xe nhưng anh lái lên ruộng của chúng tôi là sai rồi, các người nói xem tôi nói có đúng hay không, bồi thường tiền đi, lão đây không chê tiền...”

Vốn nhìn Tô Tín lâm vào tình cảnh như vậy tôi rất buồn cười nhưng không đành lòng, vội chạy tới, tôi đây muốn làm mỹ nữ cứu anh hùng!

“Ông ngoại!” Tôi chen vào trong đám người, nhìn người chắn trước Tô Tín kêu lớn tiếng.

“Hà? Tiểu Nguyệt?”

“Dạ, là con.” Tôi nói chuyện rất có khí phách: “Ông ngoại ơi, ông đừng mắng nữa, ông nhìn kỹ đi đây là cháu rể của ông đấy.”

Vở kịch nhanh chóng mờ nhạt đi, người xem lập tức yên lặng, ông ngoại lấy cái nón xuống, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Vây....nếu là cháu rể, không cần nói nhiều, trực tiếp bồi thường tiền.”

Có người lầm bầm: “Lão Dư à, đúng là người già mặt dày hơn những người khác, không biết xấu hổ đòi tiền cháu rể mình.”

Ông ngoại nghiêm nghị phản bác: “Chính là người trong nhà mới đòi tiền, người khác tôi không cần.”

Ông vút cái xẻng xuống đuổi mọi người đi, nháy mắt cười nhìn Tô Tín: “Đi thôi, đi ngồi với lão già này một chút thuận tiện bàn bạc chuyện tiền bạc.”

Tôi và Tô Tín ngồi nghỉ ở cái tiệm nhỏ, thì ra tiệm này là do ông ngoại mở.

Ông ngoại trông gầy nhưng rất có tinh thần, tính tình ngay thẳng sáng khoải của mẹ chắc chắn là di truyền từ ông ngoại. Năm đó sau khi bà ngoại qua đời, ba mẹ nói ông vào thành phố ở chung nhưng ông sống chết cũng không chịu.

Mà bây giờ nhìn ông ở quê tự mình mở một tiệm nhỏ, cuộc sống rất có gia vị.

Ông ngoại đi vào tiệm lấy đồ, Tô Tín thở dài: “Kỳ Nguyệt, nhà em đều là cực phẩm.”

“Quá khen.”

Tôi không thể không thừa nhận, từ nhỏ lớn lên trong gia đình này tính tình tôi cũng không khác gì. Tôi đặt câu hỏi: “Không sao chứ, không có hù dọa chứ?”

Tô Tín day day huyết thái dương, giọng nói mệt mỏi: “Không có, nhưng khá bất đắc dĩ, ông ngoại em phải đòi cho bằng được, không còn cách nào anh đành phải bồi thường cho ông.”

Tôi cười cười kéo tay anh: “Được rồi, em xin lỗi thay cho ông ngoại, anh đừng so đo nữa.”

“Ai nói so đo!” Không biết khi nào thì ông ngoại đã đến bên cạnh tôi, đưa hai chai trà xanh cho tôi và Tô Tín, ông nhướn mày nói: “Bồi thường là lẽ đương nhiên, một mảnh ruộng lớn bị hư như vậy ông biết đi tìm ai?”

“Ông ngoại!” Tôi nổi giận.

Ông trầm lại: “Được rồi, được rồi, ông không nói nữa, các con uống trà đi, ông đi coi tiệm.”

Tô Tín cười híp mắt, chợt anh giơ tay lên nhẹ nhàng đưa ngón cái vuốt mắt tôi: “Có gì bay vào mắt em.”

Lòng tôi giống như là một hồ nước đang yên lành đột nhiên có người thấy một cục đá nhỏ xuống làm gợn sóng.

Gương mặt hơi nóng tôi mở chai nước, uống một hơi thật nhiều.

Tô Tín cũng mở nắp nhìn đáy chai, kêu lớn lên như một đứa bé: “Woa, trúng thưởng rồi.”

Tôi giắt lấy cái chai, nhìn cái đáy chai có bốn chữ nhỏ, tôi quay đầu nhìn ông ngoại tha thiết: “Ông ngoại ơi, quả nhiên ông đối xử với cháu rể thật tốt.”

Ông ngoại đứng phía sau quầy hàng lạnh lùng nhìn tôi, không bình tĩnh nói: “Con nhìn kỹ lại đi.”

33. Chương 33: Chương 32-1

Buổi chiều ở nông thôn khá lạnh, tôi và Tô Tín cất đồ trong tiệm của ông vào nhà rồi ra sau nhà, ầm ập lên rất nhiều. Ông ngoại rót chúng tôi hai chén trà nóng, tôi nhận lấy bằng hai tay đưa lên mũi ngửi, tán gẫu với ông: “Ông ngoại, đây không phải là Thiết Như Lai ở núi Dứa Xuân chứ?”

Ông nhướng lông mày: “Ta thật không có phúc, đó là thôn cùng ngõ hẻm nào? Đây là cậu con mang từ Chiết Giang về.”

Tô Tín bưng chén sứ lên nhấp một ngụm: “Uhm, không tệ.”

“Nhìn đi, vẫn là tiểu Tín phân biệt được tốt xấu, chỉ có đứa cháu ngoại có lòng tiểu nhân như con không biết.”

Tôi liếc hai ông cháu: “Được rồi, bây giờ quen rồi thì hợp tác nhau khi dễ con chứ gì.”

Đôi mắt ông híp lại nhìn tôi, không lên tiếng bưng bình trà đi đến sân nhỏ, ngồi trên ghế mây một mình uống trà.

Đêm khuya ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, thay đồ chạy ra cửa ngồi, cảm giác ở miền quê thật rất tốt, buổi tối chỉ đóng cửa ngoài còn cửa trong nhà đều mở toang, không khí lùa vào rất mát mẻ cũng thổi bay bức bối trong người.

Tôi ngồi một hồi, gió ùa vào không nhận được khụt khịt cái mũi.

Một bóng phía sau che lấy tôi, tôi ngửa đầu nhìn ra sau, Tô Tín đang cúi đầu nhìn tôi, gương mặt anh tuấn chìm trong bóng đêm, chỉ nhìn thấy được khóe môi cong lên rất đẹp.

“Sao vậy, anh không ngủ được hả?”

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, không trả lời vấn đề của tôi mà hỏi: “Lạnh không?”

Tôi ôm đầu gối nói: “Tạm được.”

Anh thở nhẹ một hơi, chậm rãi nói: “Bầu trời ở đây thật đẹp.”

Tôi đưa mắt nhìn, tầm mắt trống trải, bầu trời trong suốt, mỗi ngôi sao đều có độ sáng của nó tựa như con người trong đôi mắt, màn sương không có trong thành phố bắt đầu trải xuống những đồng trống mênh mông.

Tôi nhìn một hồi, tinh thần đột nhiên hoảng hốt khi Tô Tín đặt tay tôi trong lòng bàn tay anh.

Tôi quay đầu nhìn anh nhưng anh không nhìn tôi chỉ ngửa đầu nhìn trời sao, trong đôi mắt đen tích tụ ánh sáng chói lóa.

Có lẽ là tâm ý tương thông nên tôi cũng không nói nữa, cứ như vậy mặc cho anh ôm vào trong ngực.

Bình thường xem TV hay tiểu thuyết, ngắm sao là một trong những cảnh lặp đi lặp lại khá nhiều, động một chút là ngắm sao, còn tìm kiếm sao bằng, vẫn chưa thỏa mãn muốn thấy mưa sao băng.

Thế nhưng cảnh đó lại xảy ra với mình bây giờ, dù vậy nó vẫn khiến tôi cảm động rất nhiều.

Phần lớn người yêu biểu đạt cách yêu là chuyện bình thường, cũng như Tân Hân năm đó tuyên bố nói muốn tìm một người đàn ông chạy xe thể thao có treo băng rôn theo đuổi cô, thế mà hiện tại lại mỗi ngày ăn ba bữa cơm, đi dạo dưới sân trường cùng Ninh Tiểu Bạch.

Tôi lại không như thế, rất dễ dàng biết đủ, đi đâu cũng được, làm gì cũng được miễn có anh bên cạnh là được.

Những lời này chỉ là lúc chơi đùa với các chị tôi nói mà bây giờ lại áp dụng lên Tô Tín

Tô Tín nhẹ giọng nói: “Cứ như vậy cả đời thật là tốt.”

“Hả?” Tôi phục hồi tinh thần lại.

Anh cười cười rồi cau mày vỗ ót tôi: “Đang suy nghĩ cái gì mà thất thần thế?”

Tôi im lặng không trả lời anh, đương nhiên lời anh nói tôi nghe được nhưng mà trong đầu tôi đang nghĩ tới một câu trong bài hát Trốn tới mặt trăng, lần đầu tiên nghe nó tôi rất cảm động....

Ở tình cầu này, ngày ngày có năm mươi triệu người bỏ qua nhau, nhưng em gặp may mắn có anh cùng em ngắm những vì sao, cùng em xây dựng tình cảm.....

Hôm sau tôi đi theo Tô Tín trở về, ông ngoại ghét bỏ chúng tôi quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của ông, sáng sớm đang quét lá cây trong sân thấy chúng tôi thì cầm cây chổi đuổi bọn tôi đi, còn kêu la: “Trở về nhanh đi, thấy bọn trẻ thanh niên thật phiền lòng.”

==” Có ai như ông ngoại này.

Tôi muốn quay lại trường nên để cho Tô Tín ở bên ngoài chờ vợ con mình, tiện đường chở tôi đến trường.

Thím Trương bán bánh tiêu mở to mắt nhìn mẹ đưa tôi lên xe, lúc đó Tô Tín đang xuống xe xách hành lý cho tôi, nửa ngày cũng không nói được gì.

Lúc chuẩn bị lái xe đi, mẹ gõ cửa xe đưa cho tôi hai bịch sữa đậu nành và một túi bánh tiêu, cười nói: “Thím Trương cho, nói là đặc biệt cho con rể của mẹ ăn, coi như chịu phạt thua cuộc.”

Tô Tín rất vui vẻ, tôi còn chưa kịp nhận, anh đã vượt lên nhận lấy nói: “Cám ơn mẹ.”

Nghe anh gọi “mẹ” làm mặt tôi rất nóng, mẹ tôi thì khỏi nói, cười tươi như hoa mới nở.

Trên đường đi Tô Tín thích thú hỏi tôi: “Mẹ em và thím Trương đánh cuộc gì?”

Tôi thì một tay cầm bánh tiêu một tay cầm bịch sữa, không để ý nhiều nói: “Còn có thể đánh cuộc gì nữa, đánh cuộc con gái bà có câu được con rể rửa vàng hay không chứ sao.”

Tô Tín không nói gì, tôi quay qua nhìn anh, anh mím môi, mặt mũi lạnh tanh không có biểu hiện gì.

Tâm tình tôi vốn đang mang màu hồng hồng chói xạm xị, vội vàng uống hết sữa còn lại.

Tối trường học, qua một tuần nghỉ học thời gian đã khôi phục lại ban đầu, tôi phát hiện sau khi quen biết với Tô Tín cuộc sống rất có quy luật, buổi sáng lúc nhận được tin nhắn của anh là giờ ăn sáng, anh mua tôi cây xương rồng đặt bên cạnh máy vi tính để chống bức xạ, mỗi tối mười giờ rưỡi sẽ gọi điện kêu tôi đi ngủ và uống sữa == tôi phát hiện đồng chí Tô Tín rất yêu thích sữa tươi.

Hành động mỗi ngày của Tô Tín khiến Tân Hân và Lâm Tĩnh vừa đổ kị vừa hận, mỗi lần thấy tôi nhận điện thoại thì nghiêng răng nghiêng lợi.....

34. Chương 34: Chương 32-2

Trường học bắt đầu thực hiện quyên góp quần áo của nhân dân, ban đầu chuyện này do bên đoàn thể làm nhưng mà số lượng lại quá nhiều. Bên này hội trường đang quyên rũ hội học sinh chúng tôi dạo gần đây khá là an nhàn, hội trường quá là nóng vội, nói một tiếng là đồng ý liền, mặc cho oán khí của mọi người có bao nhiêu đi nữa thì vẫn phải bắt tay vào làm.

Tối hôm nay, hội phó là tôi đây rất có hứng thú với công việc đi thu gom các quần áo không mặc nữa từ các ký túc xá, xách đồng hồ đến nỗi hai tay mỗi nhừ.

Đến phòng cuối cùng tôi thấy đồng hồ xuống đất, vấy vấy hai tay cho giãn cơ rồi gõ cửa.

Có người mở cửa ra, tôi sửng sốt mà người mở cũng không khác gì tôi. Ngay sau đó ầm một cái cửa bị đóng lại.

Tôi: ==|||

Là anh chàng lớp trưởng đeo mắt kiếng lần trước gặp ở đại hội thể dục thể thao, đứa nhỏ này bây giờ chỉ mặc có cái quần tà lỏn, quá gầy quá gầy rồi.

Không lâu sau cửa lại được mở ra, cậu đã mặc quần áo hàng hiệu, xấu hổ nói: “Ngại quá, không làm sư mẫu sợ chứ?”

Tôi nghe cách xưng hô này mà tự động miễn dịch, lắc đầu nói: “Không có, tôi tới nhận quần áo quyên góp cho đồng bào miền núi, các cậu có muốn tham gia không?”

Cậu chàng vô cùng nhiệt tình hô to vào trong phòng: “Sư mẫu tới lấy quần áo, mau lấy quần áo trên người ra đi! Một đám như thế sao không hợp tác với sư mẫu một chút chứ!”

Bên trong có người rống to: “Mình xem cậu mới là người không hợp tác đó, sư mẫu vừa tới người đầu tiên thay quần áo là cậu!”

Lớp trưởng mắt kiếng cười cười ngại ngùng vò tóc.

Tôi vội vàng nói: “Không sao, không sao tôi chờ được.”

Cậu đi vào trong lục lọi cái tủ một hồi rồi sắp xếp quần áo đưa cho tôi, lúc này cậu thấy bên cạnh tôi có hai cái túi, đẩy đẩy mắt kiếng kinh ngạc nói: “Woa, nhiều vậy sao, không thể nhìn ra trường chúng ta có nhiều đồng chí tốt quá!”

Tôi cười khở....tôi cũng không ngờ tới....

Lúc này cửa phòng mở toang ra Cố Hành Chỉ lọt vào tầm mắt tôi, cậu ta liếc nhìn quần áo trên đất, sắc mặt không tốt cau mày hỏi tôi: “Sao không gọi tôi?”

Tôi sợ run lên, đoán chắc là cậu ta muốn hỏi sao không mấy người cán sự như cậu ta, tôi giải thích: “Nhấn tin từng người rất mệt, đi có một chút không cần lãng phí tiền bạc.”

Cậu ta nhìn tôi hai giây rồi khom người cầm đồng hồ lên: “Còn có mấy ký túc xá nữa?”

“Không còn.”

“Vậy tôi xách cái này về giúp cậu.”

Tôi kinh ngạc vì muốn xác định tính chân thật của việc này nên mới “A” một tiếng.

Cố Hành Chỉ đi ra cửa nói: “Đi nhanh lên, cũng đã trễ rồi.”

Tôi gật đầu chạy nhanh theo cậu ta.

Hôm nay cậu ta mặc bộ đồ màu trắng nhìn rất giống với lần đầu tiên tôi gặp Tô Tín ở buổi quan hệ hữu nghị.

Nhớ lại chuyện đó trong lòng tôi rất vui vẻ, có thể dùng một câu để nói: duyên phận là điều không thể tả.

Đèn đường kéo dài hai cái bóng của chúng tôi, Cố Hành Chỉ im lặng đi không nói chuyện, trời sinh tôi nói nhiều không thích cảm giác một mình nên tôi nói: “Cố Hành Chỉ cậu còn nhớ tôi không?”

“.....”

“Chắc là không nhớ rồi.”

“.....”

“Thật may quá, quả nhiên cậu không nhớ tôi, may quá ~”

“Tôi chỉ nhớ bà lão ngồi cùng bàn chép bài tôi lúc tiểu học.”

“.....” nhắc tới chuyện này tôi rất phần nộ: “Cậu cố ý.”

Cố Hành Chỉ không để ý tới tôi chỉ lững thững bước đi, tôi ở phía sau đưa ra nắm đấm, điện thoại trong túi reo vang, tôi đứng lại lấy điện thoại ra.

“Alo?”

“Kỳ Nguyệt, còn trên mạng? Bây giờ mười giờ rưỡi rồi, có thể đi ngủ được rồi.” Giọng nói Tô Tín nghe có vẻ lười biếng.

“Được được, em lập tức đi ngủ, nhưng mà bây giờ em còn đang ở ngoài.”

Tôi đưa mắt nhìn Cố Hành Chỉ đi càng ngày càng xa, vội vàng để điện thoại xuống hết lớn với cậu ta: “Này này! Cố Hành Chỉ! Quay lại quay lại! Ký túc xá tôi ở bên kia! Mẹ, cậu đi nhanh như vậy làm gì.”

Hết xong tôi lại đưa điện thoại lên nghe: “Alo?”

Đầu bên kia rất im lặng, ngay lập tức lòng tôi như treo trên vách đá, Tô Tín im lặng một lúc mới nói: “Kỳ Nguyệt, hỏi em một chuyện.”

Tôi tùy tiện nói: “Hỏi đi.”

“Em yêu anh không?” Từng câu từng chữ anh nghiêm túc hỏi.

Tôi không ngờ anh lại hỏi chuyện này, đáy lòng như có xe giã qua, trả lời mơ hồ: “Tại sao lại hỏi cái này?”

“Anh muốn hỏi một chút.”

Tôi chết đứng tại chỗ, trong lòng như gào thét em thích anh em thích anh em thích em thích anh chẳng lẽ anh không phát hiện ra, tuy nhiên làm thế nào tôi cũng nói ra miệng được. Tôi không biết tại sao anh lại hỏi tôi vấn đề này, có lẽ là anh nghi ngờ khi tôi hét tên Cố Hành Chỉ ra, anh nghi ngờ tôi, thì ra là anh nghi ngờ tôi, tại sao anh có thể nghi ngờ tôi như vậy?

Anh không tin tôi...trong nháy mắt những chữ em thích anh như vỡ tan tành, trong lòng tôi rất chua xót.

Nếu anh cũng nghi ngờ em thì em còn gì để nói? Em chỉ muốn được tin tưởng, tựa như em tin anh vậy thôi.

Nhưng là anh không dành cho em sự tin tưởng đó thì sao em có thể giao hết cho anh được?

Đầu bên kia Tô Tín nói, giọng nói rất lạnh lẽo thấm vào ruột gan tôi: “Khó trả lời đến vậy?”

Tô Tín nặng nề thở dài rồi tiếp đó là “tút tut tut”.

Anh cúp điện thoại.

Tôi đứng đó cầm điện thoại ngẩn người, hơi sức bước đi cũng không còn, bóng lưng Cố Hành Chỉ đang mờ dần, đèn đường cũng mờ dần, trời đất đều mờ dần giống như toàn bộ chìm vào màn hơi nước.

Từ trong mộng lung Cố Hành Chỉ bước đến gần tôi, cậu ta tức giận nói: “Không phải không đợi cậu, cậu khóc cái gì?”

Màn ngược mà các bạn mong đợi xin phép được bắt đầu.

35. Chương 35: Chương 33 - 1

Cố Hành Chỉ nhìn chăm chăm tôi, tôi vội vàng lau nước mắt: “Cái đó, mới vừa rồi bụi bay vào mắt.”

.....= =”

Tôi nháy nháy mắt, Cố Hành Chỉ không tự nhiên ho vài tiếng không so đo nữa: “Đi thôi.”

Cậu ta xách đồ về ký túc xá dùm tôi, vì ngăn chặn tính nhiều chuyện của dì quản lý tôi kêu cậu ta đứng cách xa ký túc xá một chút đưa đồ cho tôi.

Đồng đồ vừa tới tay đã thấy dì cầm cái chén từ xa đi tới, dì nhìn tôi lại nhìn Cố Hành Chỉ rồi phun ngụm trà: “Kỳ Nguyệt à, con lại thay đổi?”

Tôi vội vàng tránh ánh mắt của dì quản lý. Tôi quay qua nói với Cố Hành Chỉ: “Tôi đi trước.”

Cậu ta gật đầu, tôi nhanh chóng chạy về phòng để dì ấy bắt lại thì khổ.

Trở về phòng, Tân Hân đang ăn cam dựa lưng vào ghế xem kịch trên TV, nhìn qua tôi cậu ấy lập tức ồ ào: “Kỳ Nguyệt cậu đi quyền góp đồ đến nổi đau mắt luôn hả? Nhìn nhiều chàng trai khóa thân lắm rồi phải không?”

Tôi im lặng một lúc mới bắn ra mấy chữ: “Đúng vậy, nhìn rất nhiều kết quả là hại mắt.”

Lâm Tĩnh nhìn tôi mơ hồ nói: “Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.”

Tân Hân tắt TV ăn ý với Lâm Tĩnh vây quanh tôi....

Tân Hân: Có chuyện gì khai mau! Xảy ra chuyện gì rồi hả?

Tôi:

Lâm Tĩnh: Bảo bối, nói đi, nói xong sẽ cho kẹo ăn, nói xong sẽ cho lên mạng.

Tôi:

Dù sao dưới sự áp bách trăm phương ngàn kế của hai cậu ấy tôi cũng phải khai đầu đuôi ngọn nguồn câu chuyện ra.

Tân Hân nghe xong trưng ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Haizza má ơi, một chút thử thách cũng không chịu được, cậu thật khó chịu.”

Lâm Tĩnh cho tôi đề nghị: “Kỳ Nguyệt, bây giờ cậu gọi cho Tô Tín đi, nói với anh ấy cậu rất thích anh ấy. Tổ thấy nguyên nhân của việc này là do cậu, từ lúc cậu hẹn hò với anh ấy tới giờ cậu có thừa nhận thích anh ấy bao giờ không? Anh ấy thích cậu như vậy, cậu thừa nhận một lần sẽ chết sao?”

Tôi lắc đầu.

Lâm Tĩnh tiếp tục: “Vậy cậu có thích anh ấy không?”

Tôi gật đầu.

“Vậy còn nghĩ gì nữa, đi đi, đi lấy điện thoại gọi đi, nói hết tiếng lòng của cậu ra.”

“.....Đừng có ghê tởm tớ.”

Tôi lấy điện thoại ra nhìn nó ba phút đồng hồ mới từ từ mở nắp ra tìm kiếm ba chữ kia.

Nhìn ba chữ ‘thầy Tô’ (theo phiên âm là ‘Tô lão sư’ nên mới có 3 chữ), từ lúc quen anh tới bây giờ cũng đã nửa năm.

Bây giờ xem ra, Tô Tín đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong tôi, phím tắt trong điện thoại tôi bây giờ số 1 là Kỳ Liên Sơn, số 2 là mẹ, số 3 chính là anh.

Điện thoại reo một lúc có người bắt máy tôi vội vàng để điện thoại bên tai, tâm tình bị đè nén tôi rống hết mức có thể, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

“Anh đừng giận, em thật sự vô cùng thích anh, xin anh đừng tức giận.”

Tân Hân và Lâm Tĩnh đứng một bên vui vẻ vỗ tay.

“Alo?” đầu bên kia là một giọng nữ hết sức cảm động.

Tôi vốn đang bị treo lơ lửng trên cành cây dùng một phút không ai kéo mà tự ngã xuống đất chẳng những vậy mà còn là chết không toàn thây.

Tân Hân nhìn sắc mặt tôi không tốt, đưa ánh mắt hỏi tôi thế nào?

Tôi bình tĩnh lại, giọng nói vẫn còn rung rẩy: “Xin hỏi là bác Hạ sao?”

“Cô tìm bác Hạ sao? Hôm nay bác ấy không có ở đây.”

Bác Hạ! Bác Hạ! Xưng hô rất tự nhiên!

Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Xin hỏi cô là chị họ hay là em họ gì hả?”

“Cái gì?” Giọng nữ khá là hoang mang.

“Xin lỗi, gọi nhầm rồi.” Tôi lẩm bẩm rồi bỏ điện thoại xuống nhấn nút cúp máy.

Nhìn đồng hồ báo thức, giờ đã 11 giờ tối rồi.

Tân Hân lại gần: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Sắc mặt cậu trắng bệch rồi.”

“Tôi có cảm giác mình sắp chết.....”

Dường như lúc này tổ tình đã khóc hết nước mắt nên bây giờ tất cả đã cạn kiệt, muốn khóc cũng khóc không ra.

“Tại sao muốn chết? Tôi tin từ chối cậu? Không quan tâm tới cậu? Mà sao lại cúp điện thoại?”

Tân Hân vẫn không chịu buông tha hỏi tới.

Lâm Tĩnh kéo cậu ấy lại: “Đừng hỏi, tôi thấy chắc là xảy ra chuyện gì rồi, để cho cậu ấy bình tĩnh lại trước.”

Mặc dù cả ngày không đụng đến máy vi tính nhưng một chút tinh thần lên mạng cũng không có. Cầm con chuột trượt lên trượt xuống cuối cùng màn hình trở nên mờ nhạt không nhìn thấy rõ. Tôi rút tờ giấy lau màn hình rồi đưa cặp mắt đầy nước mắt nhìn Lâm Tĩnh và Tân Hân đau lòng nói:

“Sao màn hình lau mãi không sạch?”

Trời sinh tôi không có tính kiên nhẫn cao, cuối cùng chỉ có thể đưa tay lau hết nước mắt bò lên giường vùi mình vào chăn.

Tân Hân ở bên ngoài kêu tôi cả nửa ngày: “Kỳ Nguyệt, cậu đừng giống như người chết như vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trong bóng đêm tôi buồn bực nói: “Không có chuyện gì.”

Tân Hân than thở một hồi rồi mới đi.

Tôi cầm điện thoại hy vọng Tô Tín có thể gọi tới nghiêm túc giải thích tại sao lại có một người con gái không thân thích ở nhà anh vào lúc nửa đêm.

Đêm đó tôi vẫn nắm chặt điện thoại trong tay, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, từ khuya cho đến khi bình minh không một chút động tĩnh, không hề vang lên một lần nào.

Sáng sớm bước xuống giường, tôi không còn là tôi, đôi mắt sưng to, từ phòng vệ sinh đi ra Tân Hân hoảng sợ nhảy về sau một bước.

“Ôi mẹ ơi, tớ còn cho rằng nửa đêm có con quỷ bò vào.”

Tôi khinh thường coi rẻ cậu ấy.

Tân Hân vội vàng sửa lời: “Thật ra thì không phải vậy, thật đấy.”

Tôi: “.....”

“Kỳ Nguyệt, ngủ một giấc có dễ chịu hơn chưa?”

“Một đêm không ngủ.” Tôi đi qua cậu ấy, đi lấy một ly sữa uống.

Thật ra thì đêm qua, tôi suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều, trong lòng cũng đưa ra một quyết định sáng suốt.

36. Chương 36: Chương 33 - 2

Buổi sáng có tiết chuyên ngành, do gương mặt rất xấu nên trên đường đến lớp không dám ngẩng mặt lên, đi với Tân Hân và Lâm Tinh vừa tới cửa lớp thì đụng phải một người.

Tôi vội vàng nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi” rồi đi qua bên phải, nhưng người kia cũng đi qua phải. Tôi đi qua trái người đó cũng qua trái.

Tôi nhảy ra sau vài bước giương mắt lên, Cố Hành Chỉ đang thờ ơ nhìn về mặt tôi, bày ra bộ dạng “Cậu cố ý”.

Tôi cảm thấy cậu mới là người cố ý đấy.

Tân Hân dừng bước, đánh giá Cố Hành Chỉ từ trên xuống dưới: “Cậu ta là ai?”

Tôi trả lời theo bản năng: “Cấp dưới tớ.”

Tân Hân đánh tôi một cái sau lưng: “Kỳ Đại Nguyệt, cậu sắp bị đồng mỹ nam bao vây rồi. Khó trách Tô cầm thú khó chịu như vậy.”

Vừa nhắc tới Tô Tín trong lòng tôi lại đau âm ỉ, anh vẫn chưa gọi điện thoại cho tôi.

Hơn nữa bây giờ gặp Cố Hành Chỉ, trong lòng tôi mong mỗi tiết bọn họ học là toán cao cấp, nói không chừng tôi có cơ hội gặp được Tô Tín.

Tôi nhìn xung quanh lớp, ngay cả bóng dáng Tô Tín cũng không có, chỉ tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Mất chẳng biết tại sao lại đau đến vậy, một túi màu xanh đẩy đến trước mặt tôi, ngón tay thon dài, chủ nhân đôi tay nói: “Hội nghị thường kỳ buổi tối nếu không muốn đi tôi giúp cậu xin nghỉ.”

Tôi ngẩng đầu, tức giận nói: “Ai nói tôi không đi?”

Cố Hành Chỉ không nói gì, trên vẻ mặt vẫn còn giữ lại nụ cười.

Bài chuyên ngành một chữ nghe cũng không lọt, kể toán gì gì đó đều là mây bay, trong đầu tôi bây giờ tất cả đều là Tô Tín.

Tôi nhớ lúc cấp ba, chủ nhiệm lớp không cho chúng tôi yêu sớm, học sinh nam thì có thể nhưng nữ thì không được. Bởi vì nam hay ham chơi không nghĩ tới con gái, yêu là một trong những hoạt động sinh hoạt bình thường của bọn họ mà thôi. Con gái thì không giống vậy, một khi yêu đều luôn thật lòng, đi học cũng nhớ, về nhà cũng nhớ, buổi tối nhớ đến không ngủ được.

Thật ra thì đến cuối cùng người thua cũng vẫn là con gái.

Tôi cảm thấy những lời này không phải là không có lý.

Cả đêm hôm qua, tôi một mực suy nghĩ, có lẽ tôi theo Tô Tín không hợp, giống như Tân Hân nói, anh không nhận ra tình cảm của tôi, tôi cũng không thể hiện tình cảm của mình, chờ khi tôi thể hiện ra thì anh đã chạy xa rồi.

Chắc chắn là Tô Tín không có cảm giác an toàn, nếu như anh không cảm thấy tôi thích anh, vậy anh cũng có thể không thích tôi, có thể đi thích người khác, điều này không phải là thứ tôi có thể khống chế, tôi trách anh, tôi đau lòng thì có lợi ích gì?

Tôi cũng không muốn tìm một người đàn ông có thể vì mình mà chết đi sống lại, không có tôi anh không thể đi tiếp, những thứ này chỉ có trên TV và tiểu thuyết mà thôi, tính tình Tô Tín bình tĩnh, cầm lên được thì buông xuống được, tôi cũng sẽ phối hợp với anh thôi.

Lâm Tình nói đúng, xét cho cùng nguyên nhân cũng do tôi. Bởi vì tôi, trường học gây áp lực cho anh, trong nhà gây áp lực cho anh, tôi cũng gây áp lực cho anh, ngay cả một câu thích anh cũng không nói được, tất cả là lỗi của tôi.

Tôi thích anh không nhiều như anh thích tôi, đây là tôi nợ anh.

Tôi thật sự không xứng với Tô Tín, cũng không muốn anh phải đứng cạnh mình, không thể hành hạ nhau vậy nữa.

Đúng vậy, tôi không muốn hành hạ anh nữa.

Trong lòng tự dần vặt mình hết một tiết, chuông tan học vang lên khiến tôi giật mình.

Tân Hân nói: “Kỳ Nguyệt, rốt cuộc cậu bị làm sao vậy, tớ thấy cậu muốn chu du thành tiên rồi.”

Tôi giựt giựt miệng: “Không có việc gì, rất nhanh sẽ qua thôi chuyện gì cũng quên đi.”

Tân Hân nhìn tôi mắng: “Phát thần kinh gì đó!”

Tôi không đi ăn trưa, ngồi ở cửa phòng học, người người đi ngang qua tôi cảm giác mình như một ten ăn xin.

Tôi cầm điện thoại, cắn răng chuẩn bị bấm số của Tô Tín.

Nhưng điện thoại lại vang lên, mở ra nhìn là số của Tô Tín.

Trống ngực đập thành thịch, tôi nhẩn nghe, giọng nói Tô Tín nhỏ nhẹ: “Kỳ Nguyệt.”

Tôi cố gắng sự lo lắng khổ sở trong lòng, nói ra lời nói mà tối hôm qua tôi suy nghĩ rất lâu: “Thầy, chia tay thôi.”

Thực ra thì tớ thấy mang tiếng ngược Kỳ Nguyệt nhưng Tô Tín lại là người đau khổ nhất. Rốt cuộc là vì sao????

37. Chương 37: Chương 34.1

Thật ra thì tôi cũng đã từng nói qua, con người tôi không thích hợp để yêu.

Yêu bản thân, cách xa giống đực == trước đây vẫn giữ câu nói này riêng ình, kết quả bây giờ lại đi ngược với nó.

Hàng tháng hội phó phải làm báo cáo, tôi ngồi trên ghế sùng sờ, mỗi người lần lượt lên báo cáo, tôi chỉ nhìn thấy miệng bọn họ cử động không quan tâm bọn họ nói gì.

Trong đầu tôi toàn là chuyện sau khi tôi nói xong câu đó vào buổi sáng, giọng nói Tô Tín lạnh thấu tim gan: “Em ở đâu?”

Tôi không dám trả lời anh vội vàng cúp điện thoại.

Tôi biết anh tức giận, mà tôi ngay cả hơi sức để tức giận cũng không có.

Đến lượt tôi lên báo cáo, cũng hên là trước đó có chuẩn bị bản thảo trước, tôi học thuộc rồi trình bày: “Tháng này hội chúng ta...ngày hôm qua là ngày cuối tháng mười đã hoàn thành nhiệm vụ quyên góp quần áo, tôi cảm thấy rất hạnh phúc...”

Không biết vì sao càng đọc đội mắt càng nóng, nghẹn ngào không phát ra được âm thanh nào.

Hội trưởng giật mình, kêu tôi đi xuống, xoa dịu: “Kỳ Nguyệt là do đồng cảm với nhân dân miền núi khổ cực nên rơi lệ, mọi người hãy cho tràng pháo tay đi.”

Trong phòng họp mọi người vỗ tay vang lên, tôi xoa xoa mắt nuốt hết chua xót vào trong lòng.

Không nên để tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến công việc.

Lúc tan họp, hội trưởng vỗ vỗ lưng tôi, bày tỏ an ủi, tôi nói cảm ơn, anh ta thở dài rồi đi về cùng mấy hội phó.

Tôi nhét laptop vào balo khóa lại, đột nhiên balo bị kéo lại, tôi quay đầu chạm phải đôi mắt đen lầy của Cố Hành Chỉ.

“Kỳ Nguyệt, đi ra ngoài giải sầu đi.”

Tôi chần chừ một lúc rồi gật đầu.

Đến nơi, tôi nhìn mảnh đất rộng rãi phía trước == quả nhiên không nên tin lời cậu ta ra ngoài giải sầu, nghĩ sao kéo tôi đến sân vận động giải sầu!

Tôi cũng đã tới rồi.

Tôi để balo phía dưới khung thành, chạy tới điểm xuất phát nghiêm túc nhìn cậu ta: “Tôi đã chuẩn bị xong.”

Cố Hành Chỉ nhìn tôi hỏi: “Cậu chọn đường chạy gì vậy?”

Tôi nghi ngờ cúi đầu xem, mình đang đứng trên đường chạy thứ hai, tôi vội vàng nhảy qua một bên.

Cậu ta cười ồ lên dáng vẻ rất đẹp trai, cậu ta nói: “Bây giờ thì rất tròn đó.”

Tôi lại cúi đầu mồ hôi tuôn như mưa, không ngờ mình lại nhảy đến đường số năm, tôi bình tĩnh đi đến đường số ba.

Cố Hành Chỉ nhếch môi: “Tôi sẽ dùng một nửa sức chạy của mình để chạy, cùng nhau chạy đến đích thôi.”

Tôi đưa tay làm hình OK hô to: “Chuẩn bị ~”

Sau đó nhanh chân chạy trước, dọc đường mới rống lên: “Chạy.....”

Chữ “chạy” còn chưa kết thúc, Cố Hành Chỉ đã thoải mái vượt qua tôi.

Tôi:

Chạy xong hai vòng, tôi giống như một con chó chết hai ngày không ăn cơm mất tinh thần vô cùng, hả miệng thở hổn hển.

Cơ thể lúc mệt mỏi sẽ dễ dàng quên đi nỗi đau trong lòng, lời nói này không sai.

Nhưng dù sao đi nữa tôi cũng chạy hết nổi rồi, tôi tản bộ loang quanh một chút, Cố Hành Chỉ chạy qua tôi, tôi hừ hừ liếc cậu ta rồi đi tiếp, cậu ta lại thêm một vòng đảo qua tôi nữa.....

Tôi đưa mắt nhìn đứa nhỏ, thì ra cơ bắp trên chân là do chạy nhiều.

Tôi và Cố Hành Chỉ chạy xong thì nhảy lên lan can ngồi nghỉ ngơi, cậu ta đưa bình trà chanh trong balo cậu ta cho tôi.

Tôi uống xong gõ gõ vào lan can, âm thanh nghe rất vui tai.

Cổ họng thanh mát, tôi thở một hơi nhẹ nhõm, khẽ nói: “Tình cảm quả thật rất mệt mỏi.”

“Thật ra thì cũng không mệt.” Cố Hành Chỉ tiếp đề tài, giọng nói bình thản: “Phải xem là thích người nào.”

Tôi nheo mắt: “Dù sao bây giờ tôi thấy mệt, trước kia cậu cũng vậy mà hiện tại anh ấy cũng vậy.”

Nói xong tôi buồn bã rơi nước mắt....

Cố Hành Chỉ trầm mặc thật lâu mới nói: “Cậu từng thích tôi sao?”

Câu hỏi này của cậu ta làm tôi nhớ đến câu Tô Tín hỏi tôi “Em thích anh sao?”, không biết sao mắt lại nóng lên tiếp, thấp giọng nói: “Các người đừng hỏi nữa, bây giờ hỏi còn ý nghĩa gì sao?”

Tôi không còn nghe tiếng nói chuyện của Cố Hành Chỉ nữa, chỉ thấy ánh mắt cậu ta nhìn tôi rồi nhảy xuống lan can: “Kỳ Nguyệt, về thôi.”

Tôi không nghe rõ lời cậu ta nói, đưa tay lên chùi mắt, ngẩng đầu hỏi: “Gì?”

Cậu ta cau mày nhìn tôi, tôi đưa bình trà cho cậu ta, cậu không nhận đột nhiên đưa tay vòng qua nách tôi, ôm chặt lấy giống như ôm một đứa bé, ôm tôi từ trên lan can xuống.

Tôi sợ hãi, Cố Hành Chỉ nhẹ nhàng nói: “Tôi thấy đáng vẻ vừa rồi của cậu giống như muốn té xuống.”

Khóe miệng tôi co quắp, ôn tồn nói: “Cảm ơn.”

Cậu ta nhận lấy bình trà bỏ vào balo, tôi hít thở không khí mát mẻ, nhìn xung quanh rồi trái tim đột nhiên muốn nổ tung, cả người cứng ngắt.

Ánh mắt tôi nhìn tới một nơi, nơi đó có một chiếc xe hơi màu đen, không quan tâm bây giờ là sáng hay tối tôi đều có thể nhận ra đây là xe của Tô Tín.

Xe của anh dừng rất xa, mà tôi lại chú ý đến xe của anh.

Tôi thật sự không biết dùng từ gì để diễn tả cảm giác nơi đây mắt đang cuộn cuộn lên như bây giờ, tôi nhìn chiếc xe mà một chút dũng khí bước về phía nó cũng không có.

Thậm chí tôi còn ích kỷ hy vọng Tô Tín có thể xuống xe kéo tôi đi.

Đáng tiếc tất cả chỉ là tôi tự hy vọng mà thôi.

Dường như Tô Tín biết tôi đang nhìn anh, không chần chừ mà khởi động xe chạy đi, rất nhanh tan trong bóng chiều.

Cảm giác bất lực ập tới, làm sao bây giờ, tôi lại muốn khóc, gần đây tôi dễ dàng khóc quá.

Cánh tay xuôi bên người bị cầm lấy, cầm thật chặt, tôi ngược mắt nhìn, Cố Hành Chỉ nói: “Ngốc, đừng khóc.”

Cậu ta bao trùm lấy tay tôi, lòng bàn tay đều là hơi ấm.

38. Chương 38: Chương 34.2

Đã tự:

Trở lại ký túc xá, chẳng biết tại sao trong lòng rất mất mát, Tô Tín không hề do dự vứt bỏ tôi trong bóng đêm, có lẽ anh đồng ý chia tay với tôi?

Tân Hân chờ tôi ngồi vào chỗ của mình rồi xách cái ghế qua ngồi cạnh tôi, bắt tôi mặt đối mặt, cậu ấy nói: “Sắc mặt đỏ thắm, cuối cùng cũng giống người.”

Tôi lắc đầu: “Không có, chia tay, mới chạy bộ về.”

Tân Hàn kinh ngạc mở to mắt: “Chia tay?”

“Tớ và Tiểu Bạch còn chưa chia tay mà cậu đã chia tay?”

Tôi nóng nảy nói: “Chia tay thì chia tay, tự lo mình thôi.”

Tân Hàn không nói nên lời, cũng biết tâm tình tôi không tốt, yên lặng ngồi với tôi, cậu ấy lau mồ hôi nói: “Thật ra lúc vừa mới nghỉ hè tớ không nên đi chơi với Tiểu Bạch, cậu thấy đúng không?”

“Hả?”

“Nếu như tớ không đi chơi với Tiểu Bạch, tớ sẽ không tự tiện gọi cho thầy Tô đến đón cậu, anh ấy không đón cậu thì cậu và anh ấy sẽ không có bắt đầu, mà không có bắt đầu thì cậu sẽ không thích anh ấy, cậu không thích anh ấy thì cậu sẽ không đau lòng như bây giờ...”

“Uhm” Tôi nhìn Tân Hàn ngồi đó nhắc đi nhắc lại, trong lòng trở nên sung sướng, cố nặn ra nụ cười: “Cậu còn biết là cậu sai?”

Tân Hàn bóp mặt tôi: “Đồ ngốc, trước kia còn thể nói đàn ông không phải là toàn bộ cuộc sống, hai ngày nay lại bị Tô Tín cướp mất hồn, bản thân vui vẻ là quan trọng nhất, những cái khác đều là mây bay~~”

Bị lời nói khích lệ của Tân Hàn mà tôi quyết định không thể xuống dốc nữa. Nếu không thể không tránh được nhờ Tô Tín thì kiếm chuyện khác mà làm phân tán sự chú ý ra thôi.

Tân Hàn, Lâm Tĩnh và tôi ba người cùng nhau nghiên cứu vấn đề, quyết định hướng giải quyết.

Mà việc đầu tiên chính là.....bộ ngực lớn ==

Lâm Tĩnh gầy là không được rồi, mà tôi trời sinh đã nhỏ. Hai chúng tôi không thèm nhìn đến dì Tân cúp C, hơn nữa cậu ấy còn nói chuyện kích thích chúng tôi: “Có một lần, trên đường đi tớ gặp một con quỳ, nó làm tớ sợ nói, ta không có chân không có chân, ta sẽ khóc đó, nó nói, ta không có ngực không có ngực.”

Tôi và Lâm Tĩnh tát ột cái: “Cậu cố ý thôi.”

Ngày hôm sau Lâm Tĩnh mua một đồng đu đủ, sữa bột mà đồ massage, tôi cảm thấy bất lực, hoàn toàn triệt bỏ ý nghĩ ngực lớn, tốt nhất là lên mạng thôi, chuyện này không làm nữa.

Mấy ngày nay, trong lòng tôi vẫn âm thầm chờ đợi có thể thấy Tô Tín, nhưng mỗi lần thấy anh đều sợ.

Lúc này đi ngang qua khu Dật Lâu có thấy anh, thật ra thì anh không thấy tôi nhưng tôi lại vội vàng núp đằng sau cây cột, trong anh rất có tinh thần.

Mẹ nó, ai nói không có anh tôi không sống nổi nữa! Nhưng mà lúc này thấy anh hình như anh ốm đi, cũng không biết có phải mình nhìn nhầm không...

Nhất định là ảo giác tôi! Trước kia anh cũng gầy như vậy mà!

Lỡ mũi lại bắt đầu êm ả, chờ anh đi xa tôi mới chậm rãi bước ra.

39. Chương 39: Chương 35

Đã tự:

Thời gian cứ như vậy trôi qua một tuần, thời tiết cuối thu chuyển lạnh, đứng trên sân vận động trong giờ thể dục nhìn cô giáo làm mẫu động tác, do buộc tóc lên hết mà gió lần lượt tấp vào mặt khiến tôi phải nháy mắt vài lần.

Tân Hân vỗ lưng tôi: “Ô, ai mà nhớ cậu dữ vậy.”

Mặc kệ cậu ấy tôi chẳng thèm quan tâm, bắt đầu động tác khởi động, trước kia học thể dục đều tập ở trong phòng, chẳng biết hôm nay cô giáo bị động kinh gì mà kêu chúng tôi ra ngoài sân tập.

Học xong hai tiết, bụng tôi lấp đầy gió, đi đến lan can lấy balo đi xuống canteen ăn cơm trưa.

Sau ót đột nhiên bị đập mạnh, tôi ôm đầu đau đến nước mắt lưng tròng, một trái bóng lạng lẽ lăn về phía trước.

Mẹ nó! Tôi nhìn xung quanh có vài đám con trai tụ tập, một tên đứng ở kia vẫy tay với tôi.

Tôi tập trung nhìn kỹ, lại là tên lớp trưởng mắt kiếng.

Tôi thở không ra hơi, tâm tình gần đây rất tệ do chuyện của Tô Tín còn gặp mấy tên này làm tôi phải lao tâm lao lực.

Tân Hân và Lâm Tĩnh cho là tôi gặp người quen, tôi khoát tay bảo bọn họ đi trước không thèm để ý bọn họ đứng đó giậm chân với tôi cả nửa ngày.

Nhìn bọn họ đi xa, tôi đi đến chỗ trái bóng, chuẩn bị tư thế dồn hết sức đá trái bóng đi, kết quả lại đá trượt, chuyển thành đá bay chiếc giày Cavans ra ngoài, bay đúng vào chính giữa sân tập.

Đám con trai nhìn tôi biểu diễn mà la làng “Woa, bóng tốt!” sau đó thì cười sặc sụa.

Trong nháy mắt, bà đây thật muốn trốn vào một bụi rậm nào đó...

Hôm nay tôi mặc đồ màu trắng, một chân nhảy nhót trên nền cỏ xanh y như một con thỏ, tiếng cười càng lúc càng lớn, lũ con trai chính là lũ phiền toái.

Trong lũ con trai đó có Cố Hành Chỉ nhưng mà cậu ta không có cười, chỉ dùng đôi mắt lạnh nhìn tôi.

Tôi hung tợn trừng mắt nhìn cậu ta, cấp trên gặp nạn không qua giúp mà còn coi là chuyện vui?

Nhìn tôi một lúc, cậu ta khom lưng nhặt giày rồi đi về phía tôi, giờ phút này nhìn cậu ta thuận mắt biết bao.

Cậu ta vứt giày xuống cạnh chân tôi rồi đi về phía sau nhặt trái bóng lên, tôi ngồi chồm hổm xuống mang giày vào mà trong lòng rạo rức.

Tiếng còi của thầy thể dục lớp bọn họ vang lên báo giờ tan lớp, Cố Hành Chỉ đi tới bên cạnh tôi ngừng lại hai giây, nói vọng từ trên đầu tôi xuống: “Đứng đây chờ tôi.”

Bọn Cố Hành Chỉ giải tán, cậu ta lập tức đi về phía tôi, đứng trong gió lạnh mà tôi run lấy bẫy.

Nhìn tôi như vậy mà cậu ta tươi cười nói: “Trái bóng lúc nãy là tôi đá.”

“Gì?” Tôi gân dử: “Không có gì sao tự nhiên đá banh vào đầu tôi?”

“Uhm.” Cố Hành Chỉ thở ra: “Muốn làm cậu thức tỉnh.”

Tôi không hiểu cậu ta đang nói cái gì: “Cái gì? Vừa rồi tôi không có ngủ gật mà đứng thẳng thế mà.”

Cố Hành Chỉ im lặng tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Để bày tỏ xin lỗi, tôi mời cậu ăn trưa.”

Câu nói này tôi thích nghe nè: “Tốt!” Tôi vui vẻ mang lại balo đi với cậu ta.

Nhà ăn là một nơi rất thần kỳ, ở chỗ này, người nào cũng có thể gặp, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví dụ như: tôi ngồi yên chờ Cố Hành Chỉ mua cơm, nhìn xung quanh thấy Tô Minh Á và La Ly đang vai kề vai, tay nắm tay đi tới.

Mặc dù biết hai người họ có thể quen nhau nhưng cái tôi kinh ngạc là họ phát triển nhanh như vậy, xem ra đồng chí La Ly mang hình dáng Loly mà mảnh khảnh lại thuộc hàng cao thủ.

La Ly thấy tôi, buông Tô Minh Á ra chạy lại kéo tôi, cao giọng kêu: “Chị dâu!”

“.....” Kiểu xưng hô này quá thâm thúy, tôi phải sử dụng mười mấy giây suy nghĩ mới nói được: “Gọi tôi chị dâu làm gì?”

La Ly nháy nháy mắt: “Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo có chứ sao. Vai vế là điều không thể quên!”

Tôi bắt đầu nhức đầu: “Được rồi, đừng gọi tôi là chị dâu, chị dâu này đã khuất xa trên sườn núi rồi. Chị dâu đây dùng hôn nhân thất bại của mình đổi lấy hạnh phúc của em và tiểu Tô Tô.”

La Ly trợn to mắt: “À, thì ra đây chính là một trả thù một trong truyền thuyết đây.”

Tôi biết La Ly đang ám chỉ cái gì, ba tháng trước, cô nhóc này vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện tôi và Tô Minh Á, chỉ là cô nhóc này khá thông minh, nói trúng tim đen, lòng tôi lại bắt đầu đau âm ỉ.

Tôi cười cười nói sang chuyện khác: “Lại cúp học? Em học lớp mười hai rồi đấy.”

La Ly lầm bầm: “Em tranh thủ buổi trưa đến ăn cơm với tiểu Tô nhà em, chị còn không coi trọng em. Gần đây em luyện công sắp chết rồi...”

Vừa lúc Tô Minh Á đi tới, cậu mỉm cười hỏi: “Kỳ Nguyệt, một mình?”

Tiểu Tô đúng là một mỹ nam, nhìn cậu cười mà trong lòng tôi dễ chịu đi nhiều, tôi lắc đầu: “Tôi đi cùng tiểu Cố.”

“Uhm. Vậy chúng tôi đi mua cơm trước.” Cậu cười dịu dàng rồi kéo La Ly đi.

Tôi nhìn bóng lưng hai người họ mà tâm tình tốt một chút, thế gian này có người chia lìa cũng sẽ có người bên nhau, tội gì tôi phải ăn năn hối hận chứ?

Cố Hành Chỉ bụng đồ tới, còn mang cho tôi một đĩa cà chua anh đào.

Tôi cười: “Sao cậu biết tôi thích ăn cà chua?”

Cậu ta húp một muỗng canh, bình tĩnh nói: “Lúc học tiểu học cậu đã thích ăn cà chua.”

“A ha ha ha, thì ra tiểu học cậu đã thích tôi rồi.” Tôi không biết xấu hổ suy đoán: “Mà sao cậu lại trẻ một năm, không phải muốn học cùng trường với tôi đó chứ?”

Cố Hành Chỉ để muỗng xuống: “Đó là chuyện không thể nào, gặp được cậu tôi cũng rất kinh ngạc.” Cậu gấp đồ ăn vào trong chén tôi rồi hỏi tiếp: “Buổi chiều cậu có tiết không?”

“Không có.”

“Ba giờ chiều qua chỗ tôi, tôi có việc nhờ cậu.”

Tôi nhét miếng cà chua vào miệng, cố ra vẻ kinh ngạc nói: “Woa, không phải cậu muốn thổ lộ với tôi đó chứ?”

“Đừng nghĩ nhiều.”

Vốn tính toán buổi chiều ngủ một giấc tới tối, nhưng tới ba giờ vẫn phải ép mình thức dậy, sửa soạn đi đến chỗ hẹn, đến nơi Cố Hành Chỉ đã đứng đó chờ tôi.

Tôi vẫy tay với cậu, cậu cũng nhìn thấy tôi từ từ mà đi đến.

Tôi hỏi: “Nhờ tôi cái gì?”

“Theo tôi đi học.”

Mẹ nó! Từ bỏ giấc ngủ trưa quý báu để theo cậu đi học? Tôi muốn quay đầu đi về, cậu ta kéo tay tôi không cho tôi đi, giọng nói cậu nghiêm túc: “Hôm nay không đi, cậu sẽ hối hận.”

Thấy Cố Hành Chỉ ăn nói mơ hồ như vậy tôi cũng chột dạ, đi theo cậu ta tới phòng học.

Phần lớn bọn con trai đều biết tôi, Cố Hành Chỉ tìm một chỗ cho tôi ngồi xuống.

Lớp trưởng mắt kiếng lại gần: “Sư mẫu, chị tới làm công tác kiểm tra sao?”

“Uhm.” Tôi phối hợp diễn xuất với cậu ta gật đầu: “Chính là tới làm công tác kiểm tra....”

Tôi còn chưa nói xong đã thấy Tô Tín cầm tài liệu đi vào phòng học, anh đi lên bục giảng mở tài liệu chưa hề ngẩng đầu một lần, nhìn anh mà tôi cảm giác lòng mình như muốn nhảy ra ngoài.

Mong muốn lao ra khỏi phòng học mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào.

Tôi hận mình không có tiền đồ, đã qua nhiều ngày như vậy mà vẫn không dám đối mặt với anh?

Cố Hành Chỉ ngồi xuống bên cạnh tôi, giọng nói nhẹ nhàng như đang dụ dỗ một người bạn nhỏ: “Thả lỏng.”

Tô Tín nhìn tài liệu xong đưa mắt quan sát lớp, khi anh nhìn tới tôi thì dừng lại mấy giây rồi nhìn chỗ khác, sắc mặt vẫn không đổi.

Tôi cố gắng rất cố gắng muốn nắm bắt được huyệt đầu lòng hay tức giận trên mặt anh, nhưng không có, hoàn toàn không có. Tâm trạng vốn đang ngổn ngang cũng đã bình tĩnh lại, đúng vậy, chỉ là mình tự đa tình thôi.

Chuông vào học vang lên, Tô Tín bắt đầu giảng bài, giọng nói vẫn từ tốn dễ nghe, tôi không muốn nhìn anh, Cố Hành Chỉ đưa tờ giấy nháp để tôi vẽ tranh trong lúc buồn chán.

Tôi vẽ vòng tròn trên đó, vẽ đầy rồi xé toang nó lại lấy tờ khác vẽ tiếp, ngay cả tôi cũng không biết mình đang phát tiết cái gì.

Cố Hành Chỉ nhìn sang tôi thuận tiện nhìn tôi đang vẽ cái gì, cậu giựt lấy tờ giấy rồi vẽ vẽ trên đó.

Một lát sau, cậu trả lại tờ giấy cho tôi, tôi cúi đầu nhìn, mỗi vòng tròn đều bị cậu ta thêm bớt thành những khuôn mặt tươi cười, tất cả đang nhìn tôi với khuôn mặt toe toét rất chân thành tha thiết.

Trong lòng tôi khá cảm động, tôi viết “Cám ơn” rồi đưa tờ giấy cho cậu.

Cố Hành Chỉ nhận lấy rồi viết tiếp bốn chữ đơn giản “Vui vẽ là được.”

Tôi và cậu ta cứ truyền qua truyền lại như vậy rất giống thời tiểu học. Trên bục giảng đột nhiên không còn tiếng nói, tôi ngẩng đầu nhìn lên bảng, sắc mặt Tô Tín rất u ám, anh quay lên bảng viết chữ, lực viết anh khá lớn, có thể nghe được âm thanh ma sát của tấm bảng và viên phấn.

Mới viết được một công thức mà viên phấn trên tay anh gãy lìa, trái tim tôi cũng theo tiếng động đó mà nhảy lên, Tô Tín cúi đầu đặt viên phấn về cái rãnh, quay người lại nói với lớp: “Hôm nay trong người thầy không khỏe, thời gian còn lại mọi người có thể tự học, muốn về thì về.”

Anh nói xong thì đi bước khỏi lớp, bước chân rất nhanh, trong lớp nhanh chóng ồn ào lên.

Tôi nhìn cả lớp rồi nhìn qua Cố Hành Chỉ, khóe miệng cậu ta như chữ đựng ý cười.

Giọng nói của anh là thật, cảm xúc của anh cũng là thật, tôi có thể nhìn ra.

Cho nên, Tô Tín vẫn còn để ý tới tôi, vẫn còn, vẫn còn.

Tôi là người dễ thỏa mãn, bắt đầu rạo rức trong lòng.

Về ký túc xá, Tân Hân và Lâm Tĩnh đều đi ra ngoài.

Một mình tôi với mấy vi tính đối mặt với bầu trời tối đen, mấy vi tính không hề mở.

Tôi nhìn hình bóng mình trên màn hình tối đen, bắt đầu suy nghĩ lại bản thân mình, anh để ý mình thì sao? Cũng chỉ là giống mình, sau khi chia tay mấy ngày thì tâm trạng không ổn, sau một thời gian ngắn sẽ phai nhòa đi thôi.

Bầu trời tối đen, Lâm Tĩnh và Tân Hân đi dạo cũng đã trở về.

Tân Hân đưa cho tôi đôi bao tay len màu hồng: “Tiểu Nguyệt Nguyệt, trái tim đừng có đóng băng nha, chị mua cho cứng bao tay nè, lấy tình cảm của chị bao bọc sưởi ấm lòng cứng.”

Tôi thật muốn ghê tởm, quyết định xem thường căn tay cậu ấy.

Tân Hân la toáng lên: “Chớ cần Lã Động Tân.”

Tôi nhanh chóng phản bác: “Con chồn đi chúc tết.”

“Bà đây ngậm bồ hòn làm ngọt vậy.”

“Đồ ác phụ.”

“Mang hòa thượng ra mà đánh đầu hói!”

“Thôi đi, con khỉ đòi đi học.”

Tân Hân kết thúc: “Được được được, Kỳ Nguyệt văn chương tài cao, tớ không nói lại cậu, cậu tha cho tớ đi, là tớ tự chuốt phiền phức!”

Điện thoại trên bàn run lên, tôi cầm điện thoại miễn cưỡng trả lời.

“Alo? Ai đó?”

“Kỳ Nguyệt, xuống đây.”

Giọng nói của Tô Tín không tỉnh táo như thường ngày làm tôi rất lo lắng, tôi cố gắng hạ giọng nói: “Để làm gì nữa?”

“Anh ở dưới lầu, em xuống đi.”

Hình như Tô Tín uống rất nhiều rượu, trong lòng tôi căng thẳng: “Được.”

Tôi mặc áo khoác vội vã xuống lầu, một bước cũng thành ba bước.

Lúc đi xuống lầu, dì quản lý còn khấn trương dùm tôi: “Kỳ Nguyệt, con chậm một chút.”

Tôi thật hận chết mình, Kỳ Nguyệt à, mày không có chí khí chút nào.

Tôi lao ra khỏi ký túc xá nhìn thấy Tô Tín đứng dựa vào xe, anh thật sự uống rượu, làm cho tôi có cảm giác nhẹ nhàng, thương cảm dâng đầy nhưng vẫn phải chừa mặt mũi, tôi từ từ đi đến gần anh, tôi thấy được trong đôi đồng tử màu đen của anh toàn là bóng dáng của tôi, anh rất gầy, hốc mắt anh đỏ hồng, nhìn đáng vẻ này của anh, mũi tôi rất chua xót, liều mạng mím môi cắn răng không ình khóc rống lên.

Tô Tín nhìn tôi chăm chú rồi nhàn nhạt cười: “Anh còn tưởng rằng em không xuống.”

Câu nói này của anh khiến tôi rất tức giận: “Anh uống say rồi.”

Anh cười to thêm: “Đúng vậy, anh say rồi.”

Tô Tín đột nhiên vươn tay kéo tôi vào lòng anh, mặc dù anh uống say nhưng sức lực vẫn rất mạnh, tôi vừa định tránh ra đã nghe giọng nói khổ sở của anh trên đầu tôi,

“Đúng vậy, anh say rồi, Kỳ Nguyệt, anh nhìn đâu cũng thấy em.”

Spoil chương 36:

Tô Tín nhắm hai mắt, hàng lông mi dài cọ xát nhau, đầu lưỡi anh xoay vòng trong miệng tôi, thậm chí tôi còn nghe âm thanh nước bọt quần quít nhau.

Không biết vì sao tôi rất khấn trương, vừa hôn trả lại anh vừa nuốt nước bọt xuống.

Tô Tín nghe âm thanh, mở mắt ra, đôi mắt âm trầm cuộn cuộn, môi anh khó khăn lắm mới mấp máy ra được vài chữ, giọng anh khàn khàn: “Nhắm mắt lại.”

Trái tim tôi run lên: “Hả, ăn, ăn cháo trước đi.....”

Tô Tín đưa tay dịu dàng đặt lên đôi mắt tôi, tôi thuận theo anh nhắm mắt lại, bờ môi anh lại rơi xuống.
“Kỳ Nguyệt, anh muốn ăn em trước.”

40. Chương 36

Thực tế nói cho chúng ta biết, tuyệt đối đừng chọc vào người đàn ông lớn lên nhờ vào việc mỗi đêm uống sữa chứ không phải uống rượu.

Đáng thương cho tôi, lão đạo kéo Tô Tín đến cửa trường học, trên đường đi có nhiều người nhìn xem, tôi vội vàng che mặt của Tô Tín, người này vẫn là một giáo sư đấy, bày đặt say rượu, toàn bộ thể diện đều vứt xuống hết rồi, còn hại tôi đây mất mặt vì phải chăm sóc anh nữa.

Nhưng tại sao lúc này tôi lại cảm thấy vui vẻ như thế?

Đúng lúc ở cổng có taxi, tôi vội vàng gọi một chiếc, chú tài xế vô cùng đáng yêu, xuống xe phụ tôi đỡ Tô Tín vào xe, tôi ngồi vào xe mà thở như chó.

Tô Tín dựa đầu vào cửa sổ xe, bóng đêm như màu mực tối đen, anh nhắm chặt mắt, đôi chân mày hơi nhíu lại, y như một đứa bé ngủ không yên ổn. Tôi kéo anh lại, anh khẽ tựa quạỵ dựa vào vai tôi.

Hơi thở anh xen lẫn mùi rượu phả vào cổ tôi. Tận đáy lòng tôi cảm thấy an ổn hơn bất kỳ lúc nào.

Mẹ ơi, rốt cuộc tôi thích người đàn ông này bao nhiêu rồi hả?

Chú tài xế thấy tôi đã ổn định, nghiêng đầu hỏi tôi đi đâu, tôi nói địa chỉ nhà Tô Tín và kêu chạy chậm một chút kéo Tô Tín không thoải mái.

Nhớ tời lúc này khi Tô Tín vừa nói xong, trong nháy mắt tâm tình tôi như muốn sụp đổ, nhưng mà Tô Tín lại sụp đổ trước tôi, anh cúi đầu, sức lực cả người anh đè lên tôi, tôi vất vả lắm mới chống đỡ nổi anh.

Rồi sau đó kéo anh lên xe.

Chú tài xế: “Cô gái, đây là bạn trai con hả?”

“Uhm.”

“Chắc là cãi nhau rồi, đàn ông đi ra ngoài uống rượu cuối cùng phải để người phụ nữ của mình đưa về, khi còn trẻ tôi cũng vậy, giận nhau với vợ nên đi ra ngoài uống rượu giải sầu. Kết quả khi tỉnh dậy lại thấy bà ấy ở bên cạnh chăm sóc tôi, trong lòng tôi tự nhắc mình không đi như vậy nữa.”

Tôi gật đầu thật mạnh, dùng sức “Ừ” thật to.

Trong đầu tôi tràn đầy hình ảnh lúc Tô Tín nhìn tôi mà đôi mắt anh phiếm hồng, nghĩ đến một câu nói: Nếu một người đàn ông chịu vì bạn mà khóc, chứng tỏ anh ấy thật lòng yêu bạn.

Lúc đến nhà Tô Tín, lấy chìa khóa ở chỗ bảo vệ, anh ta cũng rất tốt, nhìn một cô gái nhỏ nhắn gánh vác không nổi nên giúp tôi đỡ Tô Tín lên lầu.

Chờ xong hết mọi việc tôi mệt mỏi ngồi phịch xuống đất. Tô Tín nằm trên giường, tôi đưa mắt xem anh, mái tóc che đi cái trán trắng nõn của anh.

Tôi suy nghĩ phương pháp giải rượu, đi vào phòng bếp làm một chén nước muối mang đến phòng Tô Tín, vỗ vỗ gương mặt nhỏ của anh: “Này này này!”

Tô Tín vẫn nhắm chặt mắt, vẻ mặt có chút khổ sở.

“Đồng chí Tô, nhà anh cháy rồi! Mau dậy đi!”

Anh hất tay tôi ra, không yên quay đầu đi.

Tôi đành phải đưa ra đòn sát thủ: “Ô Tí! Kỳ Nguyệt vợ anh bị người khác cướp đi kia!”

Ô Tí vẫn còn thờ ơ, vẫn còn thờ ơ!

Tôi rất âm ỉ, uống hết chén nước muối muốn chết lên chết xuống, để chén xuống, quay đầu lại, trong lòng kinh ngạc, Ô Tí đã tỉnh, anh nhìn tôi mà mắt hờn, chỉ là trong tròng mắt đen của anh như có một tầng sương mù.

“Đã tỉnh rồi hả?” Tôi sưng sốt rồi tức giận hỏi.

Ô Tí vẫy tay với tôi ý bảo tôi đi lại, tôi nghi ngờ lại gần anh, cánh tay kéo lấy tôi vào lòng.

Trên người anh vẫn còn mùi rượu nhàn nhạt nhưng không khó ngửi.

“Aizzz.” Anh thấp giọng than thở, giọng nói do say rượu mà khàn khàn: “Em đã về?”

Trong giọng nói anh mang chút thỏa mãn làm chớp mũi tôi đau xót, tôi vùi mặt vào ngực anh, nhiệt độ cơ thể anh bao lấy tôi, tôi đau lòng lại hơi vui mừng, giọng nói tôi hơi buồn bực nói: “Uh, em đã về.”

Ô Tí ôm tôi ngủ say đi, tôi mang ghế tựa vào bên giường, tính ngồi nhìn anh cả đêm như vậy.

Nhớ tới lời chú tài xế nói, hơi xấu hổ, thật ra thì từ lâu vẫn là Ô Tí chăm sóc tôi, cơ hội để tôi chăm sóc anh vô cùng ít.

Một đêm đó ngủ rất ngon không có việc gì xảy ra, mặc dù trong lúc đó tôi có tỉnh dậy mấy lần để xem anh, hơi thở anh vẫn đều đều, vô cùng điềm đạm.

Lần cuối tỉnh lại là lúc trời sáng, không biết vì sao tinh thần tôi vô cùng tốt, nhẹ nhàng đóng cửa đi vào phòng bếp.

(Tác giả: có bao nhiêu người có suy nghĩ sau khi say rượu là XXOO kịch liệt đây???)

Ở trong phòng bếp nấu cháo, sau khi uống rượu tốt nhất là nên ăn cháo để nuôi dạ dày.

Nhìn nồi cháo sôi trào, tôi cảm thấy mình quá hiền huệ, tuyệt đối không phải là người rãnh rỗi ở nhà không biết làm gì...

Cầm muỗng khuấy nồi cháo cả ngày, mùi thơm bắt đầu lan tỏa, đang chuẩn bị nếm thử một muỗng, đột nhiên cái muỗng bị cướp đi, tôi quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào Ô Tí đã đứng đó.

Anh đã khôi phục trạng thái khoan khoái hàng ngày, nụ cười ôn hòa.

Tôi bất mãn nói: “Làm em sợ muốn chết.”

Ô Tí không lên tiếng, múc một muỗng cháo thổi nguội rồi đưa đến bên miệng tôi, hành động này của anh làm mặt tôi nóng lên, ăn thì ăn, dù sao cũng là mình làm không chết người.

Tôi đi tới ăn muỗng cháo đó, còn chưa kịp nuốt, Ô Tí đã kéo tôi về phía anh hung hăng hôn mạnh xuống, tôi định nói chuyện, đầu lưỡi anh đã quấy lấy tôi, linh hoạt cuốn đi miếng cháo trong miệng tôi, đến khi anh buông tôi ra tôi phải khó khăn lắm mới thở đều được.

Ô Tí liếm môi, còn đặc biệt đưa ra nụ cười tà mị với tôi: “Uhm, mùi vị không tệ.”

Tôi phần uất nắm tay thành quyền: @#\$%^&*().....

Trong khi chờ nấu cháo, Ô Tí đã tắm rửa sạch sẽ ngồi trên salon xem báo, tôi bưng tô cháo để lên bàn trà, quát: “Ăn!”

Anh khép tờ báo lại, đưa mắt nhìn tôi, trong đôi mắt đều ánh lên nụ cười sáng ngời, vẻ mặt rất đáng đánh đòn, mẹ, anh ở đây mà vui vẻ đi.

Tôi thấy tô cháo cách anh khá xa nên đi lên muốn đẩy tô cháo lại gần anh chút, kết quả không cẩn thận đụng vào bàn trà, đau đến nước mắt tuôn rơi.

Tôi liều mạng xoa chân, nứa té trên ghế, Tô Tín muốn xem tôi thế nào lại bị tôi đẩy ra: “Nhìn thấy anh là không có chuyện tốt, ở chung một chỗ chắc mỗi ngày phải chịu đau đến chết.”

Tô Tín nghe tôi nói mà cười to, tôi trừng mắt nhìn anh: “Cười cái gì?”

Tôi tiếp tục xoa chân không để ý đến anh, Tô Tín thấy tôi phát cáu lại muốn vươn tay ôm tôi, tôi vội vàng đưa tay ngăn cản anh, kết quả là mất thăng bằng, vô cùng khí phách áp đảo đồng chí Tô Tín trên ghế sofa mềm mại.

Tôi nằm trên người anh, cảm giác như muốn hóa đá.....

Tô Tín cũng không ngại tới tôi lại ngã nhào vào anh, vẻ mặt có chút kinh ngạc, nháy mắt mấy cái, tôi vội vàng giải thích: “Em không cố ý đụng ngã anh, một chút ý tưởng với anh em cũng không có nha~~”

Tô Tín cũng rất vô tội nháy mắt mấy cái.

Tôi quýnh lên: “Coi như em đụng ngã anh thì sao, giấu người phụ nữ sau lưng em! Em muốn bạo nát cục hoa anh, xem anh có thể khó dễ em thế nào!”

Tô Tín đưa tay dịu dàng vuốt ve mái tóc tôi, anh hỏi: “Em bạo thế nào?”

“Còn bạo thế nào, sầu riêng gì đó đem lên hết...” Tôi mở to mắt, chống lên ngực anh tính ngồi dậy: “Em vào bếp lấy ra liền, anh chờ đó...”

Tôi còn chưa nói hết, Tô Tín đã vòng tay qua sau ót tôi đè xuống, hai đôi môi nóng bỏng chạm nhau, anh hôn rất sâu, tôi hoàn toàn rơi vào rối loạn.

Tô Tín nhắm hai mắt, hàng lông mi dài cọ xát nhau, đầu lưỡi anh xoay vòng trong miệng tôi, thậm chí tôi còn nghe âm thanh nước bọt quần quít nhau.

Không biết vì sao tôi rất khấn trương, vừa hôn trả lại anh vừa nuốt nước bọt xuống.

Tô Tín nghe âm thanh, mở mắt ra, đôi mắt âm trầm cuộn cuộn, môi anh khó khăn lắm mới mấp máy ra được vài chữ, giọng anh khàn khàn: “Nhắm mắt lại.”

Trái tim tôi run lên: “Hả, ả, ả cháo trước đi.....”

Tô Tín đưa tay dịu dàng đặt lên đôi mắt tôi, tôi thuận theo anh nhắm mắt lại, bờ môi anh lại rơi xuống.

“Kỳ Nguyệt, anh muốn ăn em trước.”

Tô Tín ôm tôi lật người. Anh vây tôi trong lồng ngực anh, đáy mắt chất chứa dịu dàng, anh nhìn tôi thật sâu cúi đầu...

Bộ não tôi nhanh chóng phản ứng, dĩ nhiên tôi biết anh nói “ăn” là có ý nghĩa gì, nhìn chăm chú vào gò má gầy gò của anh, trong đầu tôi lại hiện lên đôi mắt đỏ hồng của anh tối qua.

Tôi không chủ đưa tay vuốt ve mặt anh, được rồi, Kỳ Nguyệt, mày thừa nhận đi, ở trước mặt anh, căn bản là mày đã vứt hết những ngày tháng khổ sở trong ký ức xá.

Ngẩng đầu lên, tôi nhắm mắt chủ động hôn đôi môi Tô Tín, đương nhiên là tôi rất khấn trương vì cô thể tôi đang run rẩy. Tô Tín khẽ cứng người rồi lập tức ôm tôi vào ngực, đôi tay vuốt ve phía sau lưng tôi, giống như an ủi hơn là kích tình.

Môi anh lướt qua vành tai tôi, nhẹ nhàng gặm cắn, hơi thở nóng bỏng của anh tràn ngập khắp nơi, tôi giật mình phản xạ có điều kiện nghiêng đầu né tránh. Tô Tín nhìn phản ứng ngạc nhiên của tôi mà cười ra tiếng.

Trong lòng tôi bức bối, không phục nín lấy cổ áo anh kéo anh xuống, tìm tai anh mà cắn vào. Anh đau hít một hơi thật sâu, hô hấp đột nhiên dồn dập.

Không biết từ lúc nào, khóa áo ngực sau lưng đã bị mở ra, hai tay Tô Tín luồn vào trong áo vuốt ve da thịt sau lưng. Tay tôi không biết nên đặt ở đâu, chắc là thấy sắc mặt tôi khác thường, anh kéo tay tôi đặt lên nút áo sơ mi màu đen của anh: “Để ở đây là được.”

Hành động của anh khiến máu tôi tăng vọt lên não, trên mặt nóng hừng hực. Tôi từ chối không được, cắn răng, làm thì làm, dù sau một vào một ra thì trời cũng sáng. Tôi không dám nhìn mặt anh chỉ đưa tay cởi nút áo anh. diễn- đàn-lê-quý- đôn

Da anh cực kỳ mềm mịn, lửa nóng truyền vào tay tôi, quần áo chúng tôi dần dần xóc xếch cả lên. Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở gấp của hai người, tôi dính sát vào bên dưới anh, làn da trần trụi trong không khí đột nhiên có gì vương vương.

Tôi cúi đầu nhìn bản thân, phát hiện trang phục trên người lại ít hơn Tô Tín, tôi đưa tay tới thắt lưng anh lại bị anh nắm lấy.

Trong đôi mắt tinh mịch tràn đầy mê ly và cuồng nhiệt, anh hỏi: “Kỳ Nguyệt, em nghĩ kỹ chưa?”

Câu hỏi anh làm vành mắt tôi chua xót, im lặng thật lâu tôi mới nhẹ nhàng nói: “Tô Tín, em rất thích anh.”

Anh vui vẻ cười lên, dùng sức ôm chặt lấy tôi, hai đôi môi lần nữa tìm được nhau quấn lấy nhau. Trong mê loạn, tôi cảm thấy bụng dưới có vật gì đó cứng cứng chĩa vào, tôi cố gắng khắc chế tâm tình đang cuồng loạn của mình.

Một tay Tô Tín nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực tôi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực, một tay kia thì đang sờ trên vùng eo. Tôi nhắm mắt, đầu lưỡi dây dưa với Tô tín, cảm giác trong cơ thể như có một ngọn lửa chạy thẳng xuống bụng.

Phần thân dưới dần có cảm giác khác thường, trong lúc bối rối tôi muốn khép chân lại, Tô Tín nhanh hơn một bước lấy một chân ngăn lại. Tay anh thăm dò bên đùi tôi, tôi cắn chặt răng cố gắng không inh phát ra tiếng kêu kỳ quái nào.

Tô Tín ngẩng đầu nhìn tôi, nhẹ giọng kêu tên tôi: “Kỳ Nguyệt.”

Anh nói xong, ngón tay đã nhẹ nhàng đi đến nơi mềm mại ấy, tôi sợ đến cứng người, không dám nhúc nhích.

“Kỳ Nguyệt, nhìn anh, đừng sợ.”

Giọng nói Tô Tín trầm thấp dụ dỗ tôi, mà tôi lại từ từ buông lỏng.

Tô Tín điều chỉnh tư thế của mình, đặt mình vào giữa hai chân tôi.

Anh ôm lấy mặt tôi, yên lặng nhìn rồi nói: “Kỳ Nguyệt, anh yêu em.”

Tôi mím chặt môi, muốn trấn định bản thân mình, cưỡng ép mình không được rơi nước mắt, cố gắng gạt đầu một cái. diễn- đàn-lê-quý- đôn

Hai tay Tô Tín chống bên người tôi khẽ cong, hạ thấp người xuống, tôi cảm thấy vật cứng cứng phía dưới đang ma sát, từ từ đi vào.

Không phải là rất đau sao?

Ánh mắt Tô Tín nhìn chằm chằm tôi không chớp mắt, thấy vẻ mặt tôi không thay đổi, đột nhiên anh dùng sức. Lúc này, phía dưới cảm thấy bỏng rát lại có chút đau, đôi tay vô ý thức chống lên ngực anh muốn đẩy anh ra. Tô Tín cũng không cho tôi thời gian nhiều, xông lên phía trước.

Vật cứng nằm bên trong cơ thể to dần, tôi thấy mình như bị xé rách, không nhịn được kêu lên, Tô Tín vội vàng hôn môi tôi trấn an tôi.

Tôi hút sâu đôi môi anh, chờ đợi cơn đau qua đi.

Tôi nhìn anh, hai chân mày anh cau lại thật chặt, dáng vẻ rất khổ sở, trên trán dính đầy mồ hôi.

Đàn ông vĩnh viễn đều không biết sợ chết, anh bắt đầu động đậy, nhưng tôi vẫn còn đang đau.

“Tô Tín, anh khoan đã!” Tôi khẩn cấp gọi anh.

Tô Tín nghe thấy, vẻ mặt anh vừa khó chịu vừa buồn cười nhìn tôi, mồ hôi rơi vào cổ tôi, nóng bỏng khác thường: “Đã đến lúc rồi.”

Tôi chỉ có thể ôm chặt lấy cổ anh, hòa theo động tác của anh mà lên xuống, hai tay cào lên tấm lưng ướt đẫm mồ hôi của anh. Đau đớn dần xen lẫn tê dại, càng ngày càng rõ ràng, cái cảm giác vui sướng làm không khống chế được mà rên rỉ.

Tô Tín nghe âm thanh, cúi đầu chôn vùi vào cổ tôi hôn lấy hôn để, dường như có được sự khích lệ, động tác anh càng tăng nhanh xâm nhập càng sâu. Tôi muốn lui về sau né tránh thế nhưng anh lại nắm chặt bả vai tôi đè xuống. Cảm giác đau đớn đã biến mất thay thế bằng sự tê dại tựa như thủy triều dâng lên phải tìm một cái cửa để xông ra.

Hơi thở tôi gấp gáp, theo va chạm của anh mà thấy thân thể mình có sự biến đổi, đến lúc cao trào, bụng dưới như bị lửa thiêu đốt đầu óc trở nên trống rỗng.

Tô Tín cảm thấy biến đổi của tôi, ngậm đầu vai tôi thật sâu, động tác càng dồn dập rồi bất chợt anh gầm lên một tiếng, cảm giác mệt mỏi, anh đè lên người tôi, tôi thấy toàn thân mình như bị rút hết sạch sành sanh.....

điễn n đ àn lê q uy đ ôn

Đúng là không muốn sống, chúng tôi làm chuyện đó đến trưa mới nghỉ, toàn thân đau nhức không thể cử động.

Thì ra là vậy, cái gọi là ép khô trong miệng dì quản lý ký túc xá là như bây giờ, tôi hiện tại giống như một con cá phơi khô xụi lơ trên ghế sofa...

Cái người tên Tô Tín thì tinh thần vô cùng rạng rỡ đi nấu cơm trưa rồi.

Tôi liếc nhìn bóng dáng bận rộn của anh trong phòng bếp, trái tim lặng lẽ dâng lên cảm giác thỏa mãn.

Thỏa mãn thì thỏa mãn nhưng tôi vẫn cảm thấy mất mát, từ hôm nay trở đi tôi không còn hoàn chỉnh như xưa nữa. Cũng khó trách, thứ bảy - thiên thời, ghế sofa - địa lợi, một nam một nữ sống chung - nhân hòa, nhìn đến chén cháo trên bàn trà đã chứng tỏ hôm nay tôi hoàn toàn bị ăn sạch... tôi thật xin lỗi gia đình nơi Giang Đông, thật xin lỗi dẫn chúng quê nhà, tôi không còn là thiếu nữ thuần khiết, không còn là một công dân tốt, tôi im lặng hỏi ông trời, tại sao trên đời này tôi làm người lại đau khổ như thế? T_T

Tôi ăn năn hối hận nửa ngày, Tô Tín bưng chén đi ra, anh ngồi vào cạnh tôi, cau mày quan tâm hỏi: “Kỳ Nguyệt, em khỏe chưa?”

Tôi uốn éo trên ghế một hồi, không nhìn anh, có thể nghe được phía sau anh đang bật cười, anh ôm mặt tôi quay lại, dụ dỗ tôi: “Ăn cơm đi rồi đi tắm.”

Tôi vừa nghe đến cái này lại càng bức tức: “Ăn ăn ăn! Kết quả cuối cùng là chính mình cũng bị ăn!”

Tô Tín buông chén xuống, nghiêm túc nói: “Vậy phải làm sao? Rõ ràng là em nhào vào anh trước.”

“.....” Tôi lầm bầm: “Cái đó là không cẩn thận nên té vào.”

“Dù sao cũng là em nhào vào, anh chỉ phụ trách phối hợp thôi.”

“.....”

“Ăn cơm cho ngon đi.”

Tôi chống thân cố gắng ngồi dậy, eo vẫn còn rất đau, Tô Tín múc một muỗng cơm đưa đến miệng tôi, tôi nhìn ngón tay trắng nõn thon dài của anh ngay trước mắt, dùng hết sức cắn lấy cái tay.

Tô Tín đau buông tay ra, muỗng rớt trên sàn.

Tôi cười vài tiếng, trừng mắt với anh, cắn răng nghiêng lợi: “Anh không được trách em, vừa rồi em vừa chịu nỗi đau mà người thường không chịu nổi đấy.”

Chân mày anh giãn ra, đưa bàn tay vừa bị tôi cắn bưng lấy mặt tôi, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt mặt tôi: “Thật xin lỗi.”

Sự dịu dàng của anh khiến tôi không nói được gì, chỉ cảm thấy chóp mũi đau xót.

Anh tiếp tục dịu dàng nói: “Kỳ Nguyệt, chuyển về với anh đi.”

41. Chương 37

Đã tự Webtruyen

Vừa trở về ký túc xá đã nhận được ánh mắt ai oán của Tân Hân: “Xem ra là cậu muốn dọn đi?”

Tôi bắt đầu lục lợi tủ đồ: “Ừm.”

“Hôm qua thấy bộ dạng đó của Tô cảm thú qua cửa sổ, tớ biết ngay là thể nào con cá khô như cậu cũng hồn bay phách lạc, toàn bộ bay theo người họ Tô kia.”

Tôi xếp từng bộ đồ bỏ vào vali, lời nói của Tân Hân khiến mắt tôi ê ẩm, tôi nhìn cậu ấy gặng từng chữ: “Đi Tân, cậu đừng nói tớ vứt bỏ cậu, tớ luyến tiếc nhất là cậu mà tớ lại không bỏ được anh ấy, cá và gấu không thể song hành với nhau, tớ muốn đi, tớ tới đó chăm sóc anh ấy vài ngày rồi mấy ngày sau tớ sẽ lên quay về?”

“Thôi đi.” Tân Hân dựa người vào ghế, vung tay lên, “Nếu cậu không muốn làm tớ... thất vọng thì, nhất định phải bắt trọn Tô Tín, trong hộ khẩu nhà anh ta phải có hai chữ Kỳ Nguyệt, không làm vợ anh ta được thì làm mẹ kế.”

Tôi cảm động đến mức không chửi nổi, “Bây giờ tớ mới chân thật để ý tới, có được tình yêu thì không dễ dàng có được tình bạn, có được một người bạn trai cũng chưa chắc so sánh được với một người bạn gái quý báu. Tân Hân tớ yêu cậu!”

“Đừng có lấy thư tình làm tớ chua xót, Tín nhà cậu ở dưới lầu chờ kia.” Tân Hân rút khăn giấy hỉ mũi: “Đi nhanh đi, tớ cũng không muốn nhìn thấy cậu, một đi không trở lại cũng được, ngày ngày thấy nhau chán muốn chết rồi, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có một tướng một.”

Tôi xông tới ôm Tân Hân một cái thật chặt rồi xách vali chạy nhanh xuống lầu, không nhìn cô ấy khóc được, cô ấy mà khóc thì tôi cũng khóc ngay.

Tôi thật sự không muốn xa cô ấy.

Đi xuống lầu, Tô Tín giúp tôi bỏ đồ và cốp xe, tôi đứng sững sờ ở đó không chịu lên xe.

Tô Tín nhìn tôi một chút rồi nói: “Sao lại lại là vẻ mặt hiên ngang lắm liệt nhỉ?”

Mặt tôi đau khổ, “Có thể không hiên ngang lắm liệt sao, em muốn một đi không trở lại.”

Tô Tín cương chiều xoa đầu tôi: “Ừm, phải giác ngộ sớm.”

“..... T_T”

Anh thấy tôi nửa ngày không lên tiếng nên kéo tay tôi nói: “Lên xe đi, đừng luyến tiếc, về sau sẽ cho em thoáng khí một chút.”

Thoáng khí.... Thì ra người này biến tôi thành phạm nhân đem nhốt đi....

Chúng tôi đang ở lầu dưới ký túc xá nữ, ai đi ngang qua cũng quay lại nhìn, mặt tôi nóng lên, muốn tránh tay anh ra mà anh lại càng nắm chặt.

Tôi liếc anh một cái rồi nhìn xung quanh, thầm thì: “Giữa ban ngày ban mặt, đừng có lôi kéo, trai đơn gái chiếc còn ra thể thống gì.”

Tô Tín càng nắm chặt thêm: “Anh nắm tay vợ anh thì sợ cái gì?”

Trong lòng tôi ngay lập tức như có dòng mật ngọt chảy qua, nhưng vẫn còn bướng bỉnh mà cứng miệng: “Thật hận không thể PK chết anh...”

Vì vậy cuộc sống giam giữ như trong tù chính thức bắt đầu, mỗi đêm đều là giam giữ và giam giữ...

Ví dụ như đang bắt đầu sờ sờ mó mó....

Tôi thở hổn hển: “Cái này...ngày mai em còn phải đi học.”

Tô Tín bình tĩnh nói: “Vậy thì đi học, ngày mai anh đưa em đi.”

Tôi véo anh: “Trọng điểm không phải cái đó, em.... Ừm (mấy phút sau) ôi mẹ ơi, anh còn như vậy là mai em không còn sức nghe giảng đấy!”

Tô Tín cười híp mắt nói: “Vậy mai anh xin nghỉ cho em.”

Tôi: “Mẹ kiếp thêm vào thêm vào!”

Tô Tín cọ sát vào bên tai tôi, nhẹ nhàng thổi làn hơi nóng: “Nếu mai mà xin phép thì.... Tối nay đừng ngủ nữa.”

Tôi: “!@#\$\$%^&*.....”

Ngày tiếp theo, tôi hoàn toàn không muốn rời giường, ánh mắt trời chiếu vào mặt, Tô Tín đã dậy từ sớm, dọn dẹp rất lâu, tôi suy nghĩ rồi lại mơ mơ màng màng rơi vào trạng thái gật gù bữa củi.

Qua thật lâu, nghe thấy giọng nói vui vẻ của anh bay vào phòng: “Kỳ Nguyệt, anh đi ra ngoài nhé.”

Nói được rồi còn la lớn, tính khí khi thức dậy của tôi rất không tốt, nghe anh nói thế trong lòng càng phát hỏa, tôi nhắm hai mắt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh đi tu em cũng không quan tâm! Ra ngoài có gì hay mà báo lại, có phiền không hả!”

Không khí bỗng yên lặng lại, tôi bĩu môi hài lòng vùi vào gối ngủ say, một lát sau, tự dưng cảm thấy hơi tối, tôi còn chưa kịp phản ứng, cái miệng đã bị cắn thật đau.

Tôi giật mình mở mắt, chỉ thấy Tô Tín cong đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm tôi, nở nụ cười rất gian tà.

Tôi tức tối đấm anh một phát, “Biến thái!”

Anh ngồi xuống bên giường, nghiêm túc nói: “Anh đi tu em chịu được sao?”

Hai tay tôi vòng ra sau gáy làm gối đầu, nhìn anh cười châm chọc nói: “Sao không chịu được, rất tốt nữa, dùng sự “tinh” lực vô hạn dư thừa của ngài mà tạo phúc cho sư thái, nhìn anh rất yêu nước đấy, vừa hay tạo thành tựu tốt đẹp cho tổ quốc về sau, sau này bản đại già sẽ không giấu làm của riêng. Đúng rồi, không phải ngài nói ngài có gen tốt sao, về sau hòa thượng chúng ta sẽ vươn tới châu Á thậm chí là thế giới toàn bộ vũ trụ! Nhắc tới hòa thượng Trung Quốc, ai cũng sẽ giơ ngón tay cái lên, wow~ China heshang, so handsome!” (wow~ hòa thượng Trung Quốc, thật là đẹp trai!)

Càng nghe sắc mặt Tô Tín càng thích ý rất ôn nhu, tôi nhìn anh cười mà tóc gáy tôi lại dựng thẳng lên trời, vôi vàng kéo chần lên.

Anh thấy thế cười nói: “Hay là hôm nay anh cũng xin phép nhỉ.”

Tôi sợ hãi nhanh chóng ngồi dậy đẩy anh: “Xin anh đấy, Tô đại nhân làm ơn đi làm đi, tiểu nhân van xin anh đấy....Tô gia, nô tài xin người đi làm. Tô diên ha, thần biết sai rồi có được không...”

Tô Tín nheo mắt nhìn tôi hồi lâu, kéo tôi vào trong ngực mọi lưỡi bắt đầu quấn quít nhau, một nụ hôn rất sâu rất dài, hôn xong anh tựa đầu vào bả vai tôi, lẩm bẩm nói: “Kỳ Nguyệt, anh cảm thấy bây giờ mình rất hạnh phúc.”

Tôi đẩy mặt anh ra, vô cùng sát phong cảnh nói: “Đúng vậy, người bị anh tính phúc chết rồi, chỉ còn đại gia anh là tính phúc!”

Anh thu lại nu cười, bình tĩnh nói: “Lúc anh tính phúc không phải em cũng rất tính phúc sao?”

Tôi không phản bác được.

Ngày sau đó nhớ tới một chuyện, lập tức giờ nằm đấy nói: “Lần trước có giọng con gái nghe điện thoại là xảy ra chuyện gì?”

Tô Tín suy nghĩ một chút, kéo tay tôi lại: “À, chuyện đó hả, em có thể đi hỏi Hạ Mộng Phần một chút, vừa đúng lúc bà ấy tìm em.”

42. Chương 38: Chương 37.2

43. Chương 39

Tôi cũng người tại chỗ không dám cử động, vội vàng cúp điện thoại, âm thanh nhỏ như mèo kêu gọi anh: “...Tô Tín.”

Anh nhìn tôi sâu sắc nhưng không đi tới, khom lưng nhặt túi lên rồi xoay người bước đi khỏi tầm mắt tôi.

Trong lòng cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, ngồi trên sàn nhà một lúc lâu mới đứng lên đi ra phòng khách.

Đoan đường này, tôi suy nghĩ rất nhiều.

Tôi biết Tô tín rất tức giận, tôi cũng biết lời nói của mình rất quá đáng.

Giống như trước kia Tân Hân từng nói, Kỳ Nguyệt, cậu đừng làm ình thành một khối ngọc thô chưa được mài giũa. Nói chuyện mà không suy nghĩ, không lựa lời mà nói, không lựa những lời hoa mỹ mà có gì nói nấy đi thẳng vào vấn đề, vĩnh viễn không biết hoa là từ trong miệng mà ra.

Nếu như tôi là Tô Tín, nghe vợ mình dễ dàng nói “Phá bỏ đứa bé đi” mà không hề ngượng miệng, thì cảm nhân của tôi là gì?

Tôi càng suy nghĩ đầy mắt càng nóng bỏng, chẳng biết tại sao bước chân lại nặng nề, giờ lên cũng không được.

Đến phòng khách, Tô Tín đứng bên giường, giữa hai ngón tay lóe lên ánh lửa, rất cô đơn. *diễn đàn văn chương*
 Châu Âu qua đời

Tôi không chịu nổi, không để ý tới nước mắt trên mặt, bước nhanh tới bên anh, giật lấy điều thuốc trong tay anh ném lên mặt đất chà đạp nó, quát to: “Ai cho anh hút thuốc!”

Tô Tín thấy hành động của tôi mà sửng sốt, lạnh giọng nói: “Kỳ Nguyệt, anh không quản em được nữa, cho nên bây giờ tới em quản anh à?”

Nghe lời của anh mà tôi ghen không nói được gì, thật lâu sau mới lẩm bẩm: “Đúng vậy, nếu em thật mang thai con của anh mà phá nó đi là em có lỗi với anh, đúng không? Lỗi của em, hoàn toàn là lỗi của em, trời đánh em cũng không nên có cái suy nghĩ đó, cho dù em mới học năm hai đại học chưa học xong cái gì cả. Em nên Sinh! Đứa bé! Ra phải không?”

Thật ra thì lời này một câu tôi cũng không muốn nói, nhưng tôi bị đè nén, tôi không biết anh đang tức cái gì, nếu vì những lời lúc này tôi nói với Tân Hân thì tôi rất đau lòng.

Tô Tín nặng nề thở ra, trầm giọng nói: “Anh không muốn cãi nhau với em.”

Anh không nhìn tôi, chắc là cũng không muốn nhìn nữa nên đi ra ngoài.

Trong lòng như có ngọn lửa thêu đốt rất khó chịu, chỉ cảm thấy nếu anh đi sẽ không về nữa. Bước thật nhanh ôm lấy anh từ phía sau, nước mắt thấm ướt áo anh, cơ thể anh dần cứng lại, nhưng cũng không sai, đó là do tôi ôm anh thật chặt.

Tôi bắt chéo tay ôm chặt lấy vòng ngực anh, bởi vì khóc nên giọng nói rất khó nghe nhưng vẫn muốn nói: “Anh đừng tức giận, ngày mai sẽ đi kiểm tra, nếu có thật em sẽ không phá bỏ nó, không đi học nữa dù sao học cũng không tốt, sinh con ra em sẽ chăm sóc nó thật tốt, ở nhà giúp chồng dạy con, em sợ nếu làm không tốt sẽ để anh bị bẽ mặt, chỉ là nhất thời em không tiếp nhận được việc này, là do em sai anh đừng giận được không?”

Tôi nói một hơi những lời tôi đã suy nghĩ kỹ ra, nói xong cũng khóc không thành tiếng, chỉ cảm thấy cơ thể trở nên hư không, đi n đàn Bãŋg Châu lê q úy đôn tôi chưa từng để bản thân cao quý quá mức nhưng cũng không ăn nói khép nép, mà hôm nay tôi trở nên nhỏ bé trước Tô Tín.

Tôi yêu anh, đó chính là lý do.

Tô Tín chuẩn bị kéo tay tôi ra, tôi càng liều mạng siết tay không buông, nước mắt nước mũi dính hết lên áo anh, một lát sau nghe được giọng nói rất bất đắc dĩ của anh: “Kỳ Nguyệt, em buông ra trước đi.”

Lòng tôi mềm nhũn, từ từ buông tay, Tô Tín quay người lại lập tức ôm tôi vào trong ngực, anh ôm tôi mà tức giận: “Có đứa bé thì sao? Phá bỏ thì như thế nào? Đứa bé là gì? Căn bản anh không để ý, anh chỉ tức giận rõ ràng cơ thể em không khỏe lại ngồi trên mặt đất, Kỳ Nguyệt, bây giờ là mùa đông, em thật không thể đối xử tốt với bản thân mình được sao?”

Tôi nghe anh nói mà nước mắt càng tuôn nhanh hơn không ngừng lại được, anh nâng cằm tôi lên nặng nề hôn xuống, hơi thở ấm áp bao trùm lấy tôi, tôi nắm chặt bả vai anh hôn trả lại anh, nghênh đón đầu lưỡi ướt át của anh...

Sau cùng lại là củi khô không tránh được lửa lán lộn trên giường vài vòng, các bạn tự hiểu đi, không thể nói tỉ mỉ được ==.

Mãi cho đến khi bao tử tôi đói không nhịn được nữa mới chịu ra khỏi giường, nồi thịt ba chỉ cũng đã nhừ cả ra, ăn không được nữa. đi ễn_đàn_Bãŋg Châu_l ê_ quý_ đ_ôn Không thể làm gì khác hơn là xuống lầu mua hai tô mì Dương Xuân.

Tô Tín đi vào bếp lấy hai đôi đũa ra đưa cho tôi một đôi rồi nghiêm mặt nói: “Kỳ Nguyệt, ngày mai phải đi bệnh viện kiểm tra.”

“Oh.” Tôi cầm đôi đũa gạt đầu, chỉ cảm thấy vấn đề áp lực lúc này nhanh chóng được tháo xuống.

Sáng hôm sau, Tô Tín xin nghỉ đưa tôi đi bệnh viện, bác sĩ phụ khoa xem băng đăng ký của tôi xong thì dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi rồi kêu y tá đưa tôi đi xét nghiệm.

Trái tim tôi nhảy lên phịch phịch, Tô Tín vỗ bàn tay tôi trấn an không để cho tôi khẩn trương...

.....

Xét nghiệm kết thúc, tôi mờ mịt đi ra ngoài, tôi ngồi ở phóng chờ nghỉ ngơi một lát, cố gắng bình tĩnh trấn an lòng mình, gọi điện thoại Tô Tín.

Tôi nghĩ còn chưa kết nối được thì Tô Tín đã nhận, tôi đề thấp giọng nói với anh: “Em đang đợi kết quả.”
“Ừ.”

“Em hát cho anh nghe một đoạn.”

“Được.”

Tôi chậm rãi hát bài “Tin tưởng”, không biết tại sao tôi lại nghĩ đến bài hát này.

“Em sẽ vĩnh viễn tin tưởng, cho dù chỉ còn một chiếc lá, cho dù Thế giới này là gì, em vẫn sẽ tin tưởng, giọt nước mưa thấm vào tim, tại Thế giới kia, bầu trời trong đang kéo tới...”

Tô Tín yên lặng nghe không cắt ngang tôi.

Lúc này một cô gái tóc dài ngồi bên cạnh chợt che mặt khóc lên, tôi bị phản ứng của người ta dọa sợ nhanh chóng im lặng, vội vàng lấy khăn giấy đưa cho cô ấy, an ủi: “Sao vậy? Cô đừng khóc.”

Cô ấy lau nước mắt, mái tóc đen thui che đi gương mặt cô ta: “Không sao, không sao, cô hát tiếp đi đừng quan tâm tôi.”

Tôi nói với Tô Tín cúp điện thoại, nghiêng đầu hỏi cô gái ấy: “Cô không khỏe thì cứ nói ra một chút đi.”

Cô ta xoắn vạt áo, lên tiếng: “Cô chắc là giống tôi, đang chờ kết quả?”

Tôi thở dài: “Ừ, đúng vậy.”

“Tôi chỉ hy vọng kết quả nói tôi không mang thai, cho dù có cũng chỉ là nghiệt chủng, không có ba thì phá là tốt nhất, nhưng tôi không có tiền phá, làm sao đây, tôi chỉ muốn chết.”

Cô ta mang theo tiếng khóc mà giọng nói rất hung ác.

Tôi nghe cô ta nói mà lòng tôi lạnh băng, tối hôm qua Tô Tín cũng là nghe tôi nói những điều này. Tôi nghĩ đến ân oán giữa chúng ta, tôi không xứng với anh, không biết nên nói gì, tôi lấy hết tiền trong túi đưa cho cô ta, “Dù sao đó cũng là quyết định của cô, không vì người khác chỉ vì mình, mình vui hay không là quan trọng nhất.”

Cô ta kinh ngạc trả tiền lại cho tôi, bây giờ tôi mới nhìn rõ mặt cô ta, một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, chỉ là đôi mắt không có cảm xúc.

“Giữ lấy đi, con đường của cô còn dài mà.”

Tôi nhin đau thương trong lòng khuyên cô ta, nhìn cô ta tôi không khỏi nghĩ đến mình.

Nhưng khi nghĩ đến Tô Tín, ít nhất tôi còn có người ủng hộ, tốt hơn cô ta nhiều lắm không phải sao?

Lúc này y tá gọi tôi, tôi theo y tá đi, trong lúc đó còn quay đầu làm tư thế cổ lên với cô gái ấy.

Dù kết quả như thế nào thì tôi cũng đã biết được suy nghĩ của mình.

Trở lại văn phòng bác sĩ, bác sĩ trung niên đã thay đổi thành vẻ mặt hiền lành, Tô Tín ngồi đối diện bác sĩ, cười ôn hòa chờ tôi đi tới.

Anh muốn nghe kết quả chung với tôi? Vậy là anh đã biết kết quả rồi sao?

Tôi vỗ vỗ ngực, ngồi vào bên cạnh anh, vừa mới ngồi xuống Tô Tín đã nắm tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau.

“Khụ khụ.” Vị bác sĩ nháp một ngụm trà, tư thế nghiêm nghị: “Tôi đã xem qua kết quả rồi.”

Tôi máy móc gật đầu, chờ ông nói tiếp.

Ông khụ khụ cố làm ra vẻ huyền bí, tôi choáng váng muốn đột tử, di ễn _ đ ầ n _ b ắ n g _ C h ấ u _ l ệ _ q u ậ _ đ ồ n h ậ n không thể đi lên đám một đám bên trái, một đám bên phải và một cái dưới cằm cho xong!

Tô Tín chắc đã biết tôi đang tức giận, cộng thêm anh cũng đang nóng lòng bình tĩnh mở miệng uy hiếp: “Bác sĩ, tôi không có đủ kiên nhẫn để cho ông thừa nước đục thả câu, đây không phải là bệnh cảm thường đâu.”

Bác sĩ cười lên ha ha ha.

Ông nghiêng đầu nhìn tôi, đưa ra vẻ mặt buồn cười: “Cậu nói đúng rồi, đúng là bị cảm, cô gái này, có nghe qua bệnh gọi là “cảm dạ dày” chưa?”

Ra khỏi bệnh viện, tâm tình tôi chưa bao giờ thoải mái như vậy, trên đường đi đèn đỏ kẹt xe vẫn làm tôi vui vẻ, tôi vui sướng quá an tâm an tâm!

Quả nhiên chỉ là bệnh dạ dày! Hoan hô! Còn hại tôi lo lắng nhiều như vậy! (>.<)

Tô Tín nhìn tôi ca hát không khỏi cau mày: “Vui mừng thế sao?”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh: “Chẳng lẽ anh không vui?”

Khóe môi anh cười yếu ớt: “Thật ra thì cũng không có gì khác nhau, có em là con riêng rồi, thêm một đứa nữa cũng không sao!”

Tôi mắng: “Anh mới là con riêng cả nhà anh mới là con riêng!”

“Kỳ Nguyệt, em phải nhấn mạnh lần nữa mình là con riêng sao?”

“Em...em đánh chết anh a a a a.”

Lại đến đèn đỏ, di ễn đ ầ n b ắ n g _ C h ấ u _ l ệ _ q u ậ _ đ ồ n Tô Tín quay qua buộc chặt cổ áo khoác tôi, dịu dàng nói: “Thật ra thì lúc em đi vào kiểm tra, anh suy nghĩ, nếu có đứa bé cũng tốt, như vậy là có thêm một lý do em không thể rời xa anh rồi.”

Tôi nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của anh không lên tiếng, thật ra thì lúc đó tôi cũng có suy nghĩ như vậy, chúng tôi có được coi là tâm ý tương thông không?

Sự kiện mang thai coi như là xong, Tô Tín bắt đầu quản lý vấn đề ăn uống của tôi, thay đổi thói quen không tốt của tôi. Tôi biết dạ dày của mình vẫn luôn không khỏe, nên mặc cho anh xử lý, coi như là không vì bản thân mình cũng phải vì Tô Tín.

Mùa đông thành phố N năm nay lạnh khác thường, tôi không muốn đi ra ngoài, đáng tiếc cuộc thi tới gần không thể không tới thư viện, cơ hội đi với Tân Hân và Lâm Tĩnh bắt đầu nhiều lên.

Thư viện rất ấm áp, ấm áp như mùa xuân, Tân Hân nghe tôi kể sự kiện kia, dùng sách che miệng cười: “Ai kêu ăn cho nhiều chi, không ngờ bệnh dạ dày mà có thể hiểu lầm thành mang thai, có phải nếu tớ ngáp một cái cậu sẽ liên tưởng đến tới hôm qua tớ vận động kịch liệt không?”

“Ai biết.” Tôi đọc sách chuyên ngành kế toán, nhàm chán thêm buồn bực nói: “Cũng không biết lúc đó nghe nói mang thai người nào đó còn khấn trương hơn tớ?”

“Người nào? Tô cầm thú à?”

Tôi cầm cuốn sách lên đập vào đầu cô ấy: “Đi ăn cút đi!”

Ánh mắt Lâm Tĩnh như muốn giết người, hai cái người này làm cái gì vậy, ở đây là thư viện, có chút đạo đức được không? Đừng nói tớ quen các cậu.

Tôi và Tân Hân một trái một phải như bạch tuộc quấn lấy cô ấy, diễu nà đàn Bãnh Chấu lê q úy đồn Lâm Tĩnh tàn ác đẩy chúng tôi ra.

Lúc này Ninh Tiểu Bạch mang ba ly chocolate nóng vào cho chúng tôi, Tân Hân nhận lấy, cười giận cậu ta: “Muốn nuôi em mập à?”

Tôi và Lâm Tĩnh cùng nhau làm động tác nôn mửa.

Tân Hân khôi phục trạng thái bình thường lại, Ninh Tiểu Bạch ngồi bên cạnh cô ấy, tôi ngậm ống hút nhìn hai người họ nửa ngày.

Chẳng biết tại sao thấy buồn cười, bắt đầu phát huy công lực nói lời độc ác: “Woa, Tiểu Bạch, dì Tân được cậu làm nên đẹp lên rồi đấy.”

Tiểu Bạch lễ phép cười đáp: “Cám ơn.”

Tân Hân ho vài tiếng, tiếp lời tiểu Bạch: “Mỗi lần thấy thầy Tô và cậu đi với nhau, tớ thấy thầy Tô như thần vậy, còn cậu chính là phạm phu tục tử, vĩnh viễn không thể nào tu thành tiên được...”

“Giống nhau thôi.”

Tân Hân nhìn tôi vô tội. Nghiêm trang nói: “Người phạm Kỳ Nguyệt, đừng có kéo chung một chỗ, nếu tớ nhớ không lầm thì cậu sắp tới sinh nhật hai mươi một tuổi? Hãy theo chúng tớ tới khi chết đi, đừng có kiêu mười chín tuổi biết yêu thì coi mình mới mười tám tuổi, đừng giả bộ thanh thuần yếu ớt.”

“Ừ, đúng vậy, ngài đây nói chuyện có tích đức chưa vậy, đừng có đâm sầm vào người khác như thế?”

“Vậy thì, cô nương này, năm nay chuẩn bị quà tặng gì đây?”

“Tớ cầu xin cậu làm ơn làm ơn làm ơn hàng nghìn hàng vạn lần đừng đan áo len cho tớ.”

Tôi nghĩ tới năm ngoái Tân Hân đưa cho tôi một cái áo lông rách mướp màu hồng còn ép tôi mặc ra ngoài, đáy lòng đã mất hết hy vọng.

“Được, không đan áo len cho cậu, vậy thì khăn choàng cổ đi, tớ thấy ngoài trường bán mấy thứ cũng khá tiện, có mười đồng một cuộn len, cũng tốt đấy~~”

Tôi khóc không ra nước mắt: “Xin ngài...đừng...ngàn vạn lần đừng...”

Tiểu Bạch quả nhiên là người trong nhà, đa tình nói: “Em không cần dè dặt để anh cũng được.”

Tân Hân liếc tôi một cái, lên mặt muốn chết, ài con gái bị hư chính là như vậy

Xem sách xong, tôi đeo khăn choàng cổ kỹ lưỡng, đứng ở thư viện gọi điện thoại cho Tô Tín.

“Alo?”

“Ừ, chuyện gì? Anh đang lên lớp.”

Tôi vội vàng nói: “Hả? Đang dạy, vậy em cúp đây.”

Anh cười cười: “Đừng cúp, anh ra khỏi phòng rồi, nói đi.”

“Không có gì, chỉ muốn anh một chút, sinh nhật ngày nào?” tôi ngượng ngùng nói.

Từ lúc Tân Hân nói chuyện sinh nhật, tôi mới giật mình nhớ tới quen Tô Tín lâu như vậy mà không biết sinh nhật anh ngày nào, tôi bắt đầu hận mình, đúng là một người bạn gái tồi.

Qua mấy giây tôi nghe Tô Tín thở ra, thích ý nói: “Kỳ Nguyệt, sinh nhật em là thứ ba tuần sau, đúng không?”

44. Chương 40

Thật ra sinh nhật lần này có cũng được mà không có cũng không sao, tôi vốn là người khá tùy tiện, nhưng mà cuối cùng cũng bị mẹ già chọn một ngày chủ nhật triệu hồi về nhà làm sinh nhật qua tuổi hai mươi mốt.

Mẹ mời n người thân thích, đồng nghiệp của mẹ, nếu không nhờ sinh nhật lần này thì tôi không biết là tôi có nhiều người thân thích như thế. Mượn một sảnh ở nhà hàng XX, náo nhiệt thì thôi rồi, kẻ hèn như tôi đây bị thống đón nhận lần trang điểm đầu tiên trong đời, còn phải mặc váy ngắn như mấy cô tiếp viên hàng không đứng ở cửa tiếp khách, nếu trong nhà hàng không có mở điều hòa sưởi ấm thì với bộ đồ này tôi đã sớm chết lạnh rồi, và ngày này năm sau chính là ngày giỗ của tôi...

Đứng ở cửa một lúc thấy Tân Hân và Tiểu Bạch đi tới, Tân Hân mặc đồ rất có phong độ nhưng không đủ nhiệt độ, váy ngắn có thể so sánh với tôi, cô đi về phía tôi, lễ phép hỏi: “Cô phục vụ này, cho tôi hỏi một chút, sảnh Kim Tụ ở đâu?”

Tôi đưa hai bàn tay trực tiếp đập mặt cô ấy: “Mẹ, cậu mới là nhân viên phục vụ, bà đây mà cũng không nhận ra!”

Lúc này cô ấy mới định thần lại, kinh ngạc che miệng: “A~~ thật là gatoooo~, cậu là Kỳ Nguyệt?”

“Không phải tớ thì là ai?”

“Ha ha, nhìn cậu mặc đồ này y chang như nhân viên phục vụ, cũng hơi khó coi, tớ còn tưởng là mừng thọ đây.”

Tân Hân vừa nói vừa sờ sờ quần rồi gỡ lọn tóc, nhướn mi mắt, bộ dáng như nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt rất đáng đánh đòn.

Tôi bắt đắ dĩ bữu môi: “Vào đi, dì Tân, đừng bắt chước chị Phù Dung đứng ở cửa dọa người khác.”

Tân Hân liếc tôi rồi nhanh chóng phục hồi bộ dáng ban đầu, kéo tay Tiểu Bạch đi vào trong.

Tôi tiếp tục đứng đón khách, ngoài cửa bày một đồng hoa tươi, mùi hoa phảng phất, vô duyên vô cớ tôi nhớ đến Tô Tín, trái tim lại thẫn thờ.

Vốn là Tô Tín sẽ đến sinh nhật tôi, mà ông trời hình như không coi trọng tôi và Tô Tín, trường học bắt Tô Tín chủ nhật tuần này phải đến thành phố S tham gia cái hội nghị học thuật quốc tế gì gì đó, nói tóm lại là anh không thể tới sinh nhật tôi.

Mặc cho những nhớ nhung tràn đầy trong lòng tôi, tương tư trải dài như một con sông không có hạ nguồn, cho đến khi mẹ già đến đánh tôi một cái mới lấy lại tinh thần.

Hôm nay mẹ mặc đồ màu hồng giống như cô dâu mới gả chồng, bà hưng phấn hỏi tôi: “Tiểu Tô ấy, theo lý mà nói thì nó phải là người đến sớm nhất chứ?”

Tôi nói tình hình của Tô Tín ra ẹ nghe.

Mẹ tôi đưa ra vẻ mặt tiếc hận: “Con rể tốt, mẹ còn nghĩ phải kéo Tô Tín đi vài vòng giới thiệu với họ hàng và đồng nghiệp tăng thể diện một chút.”

Tôi cười cười: “À...thì ra Tô Tín trong mắt mẹ là một con ngựa.”

Mẹ nói: “Cũng phải là thiên lý mã.”

Tôi vội vàng tăng giá mình lên theo: “Thì ra con là Bá Nhạc (*) hả?”

[(*) Theo truyền thuyết Trung Hoa, Bá Nhạc nguyên là tên của một vị Thần cai ngựa trên Thiên đình. Ông là bậc thầy am hiểu về ngựa, có thể xét đoán dựa vào dáng vóc. Vì vậy, tên gọi Bá Nhạc được người đời dùng để tán dương những người có tài xem tướng ngựa.

Trong thời Xuân Thu (770 – 476 trước Công nguyên), có một người tên là Tôn Dương, là một chuyên gia giám định ngựa, nên mọi người gọi ông là Bá Nhạc.

Một ngày kia, Chu Vương yêu cầu Bá Nhạc tìm ình một con thiên lý mã, có thể ngày đi ngàn dặm. Bá Nhạc lặn lội khắp nơi, mong tìm được ngựa quý, nhưng tìm không thấy giống ngựa như nhà vua mong muốn.

Cuối cùng, khi đi qua Kế Quốc, Bá Nhạc nhìn thấy một con ngựa đang thồ một xe chở muối đi lên dốc. Con ngựa cố kéo chiếc xe, khiến mồ hôi túa ra ướt đẫm, còn đuôi nó thì cụp hẳn xuống.

Tuy nhiên, Bá Nhạc lại thấy con ngựa này thật đặc biệt, bèn đến gần, rồi dùng áo của mình để lau mồ hôi cho nó. Chú ngựa hí thật lớn, đôi mắt mở to, như thể muốn nói với ông điều gì. Từ tiếng ngựa hí, Bá Nhạc nhận ra rằng đây là một con bảo mã.

Bá Nhạc mua lại con ngựa và lập tức đem về cho Chu Vương. Tuy nhiên, nhìn thấy bộ dạng gầy gò của chú ngựa, nhà vua có ý hơi nghi ngờ. Bá Nhạc khẳng định đây chính là giống thiên lý mã mà nhà vua cần tìm, và nó sẽ hồi phục sức lực trong vòng nửa tháng nếu được chăm sóc đầy đủ.

Chu Vương giao nó cho người trông ngựa, dặn phải coi sóc nó cẩn thận. Quả đúng như lời Bá Nhạc, con ngựa hồi sức rất nhanh và khi được nhà vua cưỡi, nó có thể đi ngàn dặm mỗi ngày. Sau này chú bảo mã này đã lập được nhiều chiến công, khiến Chu Vương càng trọng vọng Bá Nhạc hơn nữa.]

Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ: “Ha ha, con là Bá Nhạc? Con gái ngoan, mẹ đoán chắc là kiếp trước con theo hủi mông tiểu Tô 500 lần mới đổi lại thoáng gặp qua kiếp này mà thôi.”

Tôi: “.....”

Lúc ăn cơm, ban đầu tôi chuẩn bị ăn ngẫu nhiên, chợt nhận được tin nhắn của Tô Tín, không được ăn nhiều, cũng không được ăn lung tung, nhất là rượu uống ít cho anh.

Tôi đành lặng lẽ để dao nĩa xuống, đẩy cái ly trước mặt ra xa, cảm thấy có một luồng khí lạnh xông lên làm tôi nổi da gà.

Tân Hân thấy tôi như vậy cười to lên nói: “Anh ta đi xa ngàn dặm rồi mà cũng quần cậu được ha?”

Tôi đảo đảo chiếc đĩa: “Ai kêu trời sinh tớ gặp phải người thầy thích quan tâm như vậy.”

Tân Hân cầm ly rượu quơ quơ: “Đó là cậu đáng đời”

Thật ra thì lần này mẹ muốn tôi lên nói vài câu, nhưng trời sinh tính tôi khiêm tốn, sống chết cũng không chịu nên mẹ già đành phải lên nói thay tôi.

Ăn cơm đến giữa chừng, mẹ vui vẻ nhận lấy micro của người điều khiển chương trình, hăng giọng nói chuyện, khách khứa vỗ tay nồng nhiệt.

Mẹ tôi a a vài tiếng, mọi người yên lặng, mẹ lấy điện thoại ra nở nụ cười nói: “Mới vừa rồi tôi nhận được tin của con rể tương lai, kêu tôi nhất định phải đọc cho tiểu Nguyệt nghe trước mặt mọi người.”

Tôi chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, đang ăn chè trôi nước mà thân thể chấn động, vội vàng quay đầu nhìn sân khấu, mẹ cầm micro nhìn vào điện thoại đọc.

“Kỳ Nguyệt, bây giờ anh đang ở bên ngoài không thể về kịp mừng sinh nhật với em, mỗi ngày anh đều rất nhớ em. Lúc đầu chỉ tính nhắn tin này ình em xem, sau lại muốn tặng em bất ngờ nên đưa ẹ em. Cũng không có nói gì hay, chỉ muốn nói, mười năm cũng được, năm mươi năm cũng được, sinh nhật vẫn còn đó nhưng người sẽ già đi, chỉ hy vọng những lúc đó anh vẫn sẽ ở bên cạnh em. Cuối cùng, sinh nhật vui vẻ. Anh yêu em.”

Mẹ tôi còn làm giọng điệu chậm rãi ôn nhu làm tôi nửa buồn nôn nửa cảm động, hốc mắt bắt đầu ươn ướt, Tân Hân bấm tôi, nói nhỏ: “Chú ý hình tượng.”

Khách khứa bên dưới vỗ tay âm ỉm.

Tôi lau mắt, mẹ đi xuống sân khấu nhìn tôi cười đưa điện thoại cho tôi, tôi xem đi xem lại tin nhắn mấy lần, từng chữ khắc sâu trong tim không thể nào quên được.

Mặc dù Tô Tín không cho tôi uống rượu nhưng tôi rất vui, không nhịn được uống chút rượu đỏ, tôi vừa uống là quên mất mình, cuối cùng tiệc rượu kết thúc cũng là lúc tôi say chuếch choáng.

Kỳ Liên Sơn và mẹ tôi hỏi như thế nào rồi, tôi nói đi hóng gió một chút rồi về sau.

Ra cửa khách sạn gió lạnh thấu xương, trên người tôi chỉ có váy ngắn và một cái áo lông, tôi kéo cổ áo lại, tầm mắt nhìn xung quanh.

Nhìn đến bồn hoa phía bên phải, có người đứng đó cao cao gầy gầy, khuôn mặt cũng rất anh tuấn, hết sức quen mắt, càng nhìn càng giống Tô Tín.

Tôi xoa xoa mắt, tiếp tục nhìn lại, nhếch môi cười, Tô Tín chứ ai.

Tôi hào hứng phát tay, hô to: “Cháu trai ngoan

~”

Anh đi về phía tôi, ôm tôi vào trong ngực dính chặt lấy anh.

Anh phà khí nóng vào tai tôi, khiến tai tôi tê dại.

“Quà tặng chờ em ở đây đã lâu.”

Tôi đẩy anh ra, búng tay anh, lục túi áo khoác anh, thấy không có vật gì, bất mãn đâm vào ngực anh: “Quà gì? Làm gì có quà? Anh lừa em!”

Tô Tín cầm tay tôi đưa lên mặt anh: “Anh chính là quà tặng.”

Bàn tay anh lạnh lẽo mang lại cảm giác trơn tru.

“Anh mà là quà tặng gì...” Tôi cau mày dặt tay ra, đại não hỗn loạn lời nói không mạch lạc, ai oán nói: “Anh vốn là của em rồi, đưa cái vốn là của em trả lại cho em, anh cái người này không có tâm ý gì cả.”

Tô Tín kéo tôi lại, hơi thở ấm áp tỏa ra. Tôi ôm chặt anh, tranh thủ giành lấy hơi ấm trên người anh, anh gỡ tay tôi ra. Tôi không chịu buông, ngửa mặt nhìn anh, mấy ngày không được nhìn anh, khi nhìn lại thấy trong lòng vừa khổ vừa ngọt vừa chua, vốn cho là anh không thể trở về ai ngờ anh lại xuất hiện, uất ức ngọt ngào không chỗ nào phát tiết, hai tay ôm cổ anh dùng sức kéo xuống, mượn rượu thêm can đảm, cắn lên môi anh.

Tô Tín khê cứng người, ngay sau đó ôm tôi hôn mút mãnh liệt, đầu lưỡi anh dây dưa lấy tôi, triền miên qua đi anh tỉ mỉ liếm môi tôi, tôi chỉ cảm giác cả người nóng ran khó chịu không nói ra được, không nhịn được rên một tiếng.

Tô Tín buông tôi ra, dịu dàng hỏi: “Uống rượu rồi hả?”

“Ừ.” Tôi gật đầu, từ lúc anh buông ra cả người đã không thoải mái.

Anh nhìn tôi cười lên, “Mặc ít như vậy không lạnh sao?”

“Sao...có thể không lạnh, em chỉ muốn chết rét thôi.”

Tô Tín ôm tôi ra phía sau xe ngồi, mở cửa xe nói: “Anh đến cửa hàng ven đường mua thuốc giải rượu cho em.”

Tôi nín áo anh lại, “Đừng đi, em say xe? Được không?”

Tô Tín bị tôi làm cho bất đắc dĩ, vẫn tách tay tôi ra, bước đi: “Ngốc quá, chờ anh.”

Nằm trên xe một chút tôi tỉnh rượu được phân nửa, cảm thấy đau đầu tôi xoa xoa đầu một chút, Tô Tín mở cửa xe sau, tôi u mê nhìn anh, anh khê mỉm cười giơ tay sửa lại mái tóc tôi, hỏi: “Tỉnh rượu rồi?”

“Ừ.”

Anh nhìn tôi, khóe mắt cong lên đầy ý cười: “Còn say xe không?”

Tôi nhớ lại lúc nãy mình nói những lời này, mặt nóng lên xấu hổ, ngập ngừng nói: “Khụ khụ, uhm, cái đó, không còn.”

Tô Tín lấy bình giữ nhiệt trước xe ra, đưa thuốc giải rượu cho tôi, trong quá trình tôi uống Tô Tín vẫn còn nhìn tôi, tôi xấu hổ trừng mắt nhìn anh, Tô Tín lại cười: “Kỳ Nguyệt, đáng về lúc nãy của em anh chưa từng thấy qua.”

Tôi hung hăng đập nắp bình giữ nhiệt lại: “Đừng có tán dóc với em, dù sao thì về sau anh cũng không thấy được nữa đâu.”

Tô Tín không nói nữa, cúi đầu nhìn cách ăn mặc của tôi, nhăn mặt: “Kỳ Nguyệt, đi mua đồ cho em thôi.”

Tôi nhìn cái váy ngắn trên chân mình, cố ý ra vẻ quyến rũ anh: “Chẳng lẽ anh không thấy mặc như vậy rất hấp dẫn sao?”

Tô Tín nghiêng đầu qua một bên: “Bình thường thôi.”

“Cho nên em nói đàn ông các anh thật đáng ghét, con gái người ta mặc thì thích muốn chết còn nhà mình thì không chào đón!”

Anh ngoái đầu nhìn tôi, trong mắt đen âm u chợt bừng sáng: “Người khác thế nào anh không biết, cũng không quan tâm tới, anh chỉ thích em.”

Tôi đưa tay làm thành hai nắm tay: “Ay da, anh hai thật là buồn nôn quá đi, hôm nay trước mặt mọi người như thế còn chưa đủ, bây giờ còn muốn làm một mình nữa!”

Tô Tín bắt lấy tay tôi: “Anh không để ẹ em tuyên bố quyền sở hữu trước mặt mọi người thì chắc chắn những người thân thích của em sẽ giới thiệu đối tượng cho em.”

Tôi cố làm ra vẻ thương tiếc: “Ừ, đó là đương nhiên, không chừng còn gặp được người tốt hơn anh, sai lầm...”

Tô Tín không cho tôi nói nữa, anh nói: “Anh xin nghỉ bay về, vẫn không tới kịp bữa tiệc, vì thể hiện thành ý nên đứng bên chờ em cả ngày trời.”

Lòng tôi trở nên ấm áp, ngồi lên đùi anh, đưa tay xoa mặt anh, “Anh có thể tới là quà sinh nhật tốt nhất của em, không có anh thì không còn hoàn hảo. Thật đấy.”

Đến cửa hàng quần áo nữ, nhân viên bán hàng chịu khó đi theo tôi lựa đồ, Tô Tín chọn cho tôi một cái quần rồi bắt tôi vào phòng thử, nhân viên bán hàng cười hỏi: “Xin hỏi chị đây mặc số mấy?”

Tôi vỗ vỗ đầu, đang liều mạng nhớ tới số đo của mình thì Tô Tín đã nói trước: “Một thước chín.”

“Ừ.” Tôi vội vàng nói theo: “Đúng đúng, một thước chín.”

Nhân viên bán hàng cười cười đi lấy đồ cho tôi, tôi đi đến bên cạnh Tô Tín: “Này này, sao anh lại giống y mẹ em vậy?”

Tô Tín sờ sờ cằm, nghiêm túc nói: “Ôm nhiều thì biết thôi.”

Mặt tôi đỏ lên, đúng lúc nhân viên bán hàng lấy quần ra, Tô Tín đi lên trước cầm lấy soi kỹ rồi mới đưa cho tôi vào phòng thử đồ.

Trong phòng thử đồ, mặc cái quần mà tôi hết ngả trái rồi ngả phải, bởi vì tâm lý của tôi vẫn còn ám ảnh chuyện lần trước té trong nhà tắm nên bây giờ tôi mặc đồ rất chậm, kỳ kèo mãi mới kéo khóa lên được. Không hiểu sao tự nhiên lại thấy trong lòng ấm áp lạ thường, chuẩn bị đẩy cửa ra ngoài đột nhiên có cái gì đó nhon nhon trong túi quần đâm vào đùi khá đau.

Tôi lục túi quần, vừa mở ra thấy được nó trái tim muốn nhảy ra ngoài, sợ tới mức xém xiu là buông tay chạy ra ngoài.

Một chiếc nhẫn kim cương nho nhỏ xinh xắn vừa vịn với ngón áp út của tôi, ánh sáng viên kim cương chói lọi như muốn đâm mù hai mắt tôi.

Tôi đứng đó ngẩn người đến nỗi chân tê cũng không biết, kinh ngạc cả cơ thể như muốn nhũn ra.

Anh bỏ vào lúc nào?

Tô...Tô...Tô Tín đây là...đang...cầu hôn tôi???

Trời ơi, điên, tôi muốn phát điên lên mất, phải làm thế nào đây?

Lòng tôi trở nên loạn cào cào, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, tiếp theo là giọng nói của Tô Tín: “Xong chưa?”

Tôi vỗ vỗ ngực, giọng nói khẽ run: “Uhm, em...em xong...xong...rồi.”

Tô Tín tiếp tục nghiêm túc hỏi: “Được không?”

Tôi có thể hiểu được trọng điểm anh đang hỏi, hai chữ này của anh như muốn bóp chặt cổ họng tôi, tôi suy nghĩ rất nhiều câu trả lời nhưng không biết nên nói cái gì.

Càng khấn trương thì càng phải quay lại nguyên nhân tới đây làm gì? Uhm, tôi tới là để mua quần áo.

Có câu nói “chị em như tay chân, đàn ông như quần áo”. Nghĩ tới Kỳ Nguyệt tôi từng ba chân bốn cẳng chạy trần truồng một mình gần hai mươi năm, khó khăn lắm mới gặp được một bộ đồ hàng hiệu mà tôi không mua nổi là muốn làm một bộ duy nhất sao. Nhưng vẫn cố gắng nghĩ không muốn rơi vào bước đường cùng. Đợi đến khi nghĩ ra được thì bộ quần áo này đã vừa khít với cơ thể mình, mà bị kịch ở chỗ tôi lại rất vui vẻ tận hưởng nó, không muốn cởi nó ra nữa.

Nếu đối với số đo quần áo của tôi mà một người đàn ông như Tô Tín có thể rõ như lòng bàn tay thì chứng tỏ anh rất tốt với tôi. Đã bao lần tôi làm mặc dày mà vẫn tốt với tôi như thế, vậy thì hiện tại, tôi có lý do gì mà không chấp nhận anh?

Dù sao cũng là tôi nợ anh, sau này theo anh trả nợ từ từ cũng được.

Tôi áp mặt vào cửa, giọng nói không lớn không nhỏ nhưng rõ ràng và kiên định hơn bất cứ lúc nào: “Được.”

“Hả?” Tô Tín đứng ngoài cửa cố tình làm ra vẻ không nghe rõ.

Tôi gấp gáp, hét to: “Em nói, được...được...em đồng ý...”

“Ừ, anh nghe rồi.” Nụ cười Tô Tín hiện ra rất sâu, anh nói: “Đi ra đi, sẽ ngộp thở đấy.”

Tôi đẩy cửa ra, anh kéo tôi lại, đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve chiếc nhẫn trên tay tôi, hạnh phúc ngập tràn trong lòng tôi nhưng vẫn không cho anh sắc mặt tốt, Tô Tín cương chiều bóp mũi tôi, “Cô Kỳ Nguyệt, em hai mươi rồi, tới mùa xuân chúng ta phải đính hôn thôi.”

Loại chuyện đính hôn cứ ngỡ như mây bay thế mà Tô Tín lại mang đến cho tôi một tâm trạng khá là hư vinh. Lúc đi học, không có việc gì là tôi lại đưa tay dụi mắt, sờ cằm, khoe khoang chiếc nhẫn kim cương phát sáng trên ngón tay vô danh kia, tan lớp thì lại tháo ra cất vào túi, tránh tình trạng đi đường bị cướp giật.

Hai người Tân Hân và Lâm Tĩnh nhìn những hành động này của tôi mà bày ra đầu đủ khinh bỉ, oán hận tôi, ha ha cứ khinh bỉ đi, cứ oán hận đi, tôi càng vui thôi chứ gì đâu. Tân Hân hét to: “Kỳ Nguyệt, cậu bây giờ y như mấy phi tần ngày xưa được hoàng thượng sủng ái đấy.”

Tôi nghe cô ấy nói mà trong lòng thầm đồng ý với ý kiến đó, nhưng bên ngoài thì lại biểu hiện khiêm tốn.

Tân Hân lại hét to: “Kỳ Nguyệt à, còn giả bộ ngây thơ cái gì nữa, còn tưởng mình là một cô gái nhỏ mới biết yêu lần đầu sao? Thật ra thì đã sớm thành một bà cô rồi!”

Tôi giận, “Cái này không được cái kia không được, vậy thì tớ có thể làm gì nữa?”

Cô ấy nói: “Thím Kỳ Nguyệt, cậu không xuất hiện trước mặt tớ nữa là tốt nhất rồi.”

Vì vậy, tôi không xuất hiện trước mặt Tân Hân nữa, trước khi nghỉ đông thì có một cuộc thi, tôi và Tân Hân không được phân cùng trường thi, mà sau khi thi xong thì tất cả mọi người đều về nhà tìm mẹ của mình.

Tô Tín giữ tôi ở nhà lại anh mấy ngày, mỗi ngày ở trong căn phòng có máy điều hòa không khí ấm áp như mùa xuân, Tô Tín ở bên cạnh tôi chăm bài thi, ánh mặt trời mùa đông cũng trở nên thoải mái, ngày ngày bình yên trôi qua khiến cho người ta phải lưu luyến.

Ngày nào đó tôi thấy anh đang chăm chú đánh dấu vào bài thi, tôi bất mãn nói: “Trước khi em thấy bài thi của em toàn là gạch chéo đỏ, chưa từng thấy dấu này.”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt phượng hẹp dài đen lánh sau tròng kính viền bạc cong lên, anh cười nói: “Sao không có chứ, chẳng qua là gạch chéo hơi nhiều thôi, em nhìn cho kỹ vào.”

Tôi thở dài yếu ớt, bất đắc dĩ buông tay, “Được rồi, dù sao số học cũng là vết sẹo trong tim em từ nhỏ đến lớn rồi, nằm mơ cũng không nghĩ tới mình lại ở chung với người đàn ông dạy số học...”

Tô Tín đảo đảo bút lông, đang tính nói gì thì tôi cắt ngang anh: “Cho nên mới nói, theo quy luật bù trừ hết rồi, định mệnh sắp đặt hai chúng ta phải ở chung với nhau.”

Anh chăm chú nhìn tôi rất lâu mới dịu dàng nói, chỉ một chữ: “Ừ.”

Còn một nguyên nhân nữa tôi ở lại thành phố N mà không về nhà đó là tiệc liên hoan của hội học sinh, buổi liên hoan này có cũng được mà không có cũng không sao, tham gia hay không cũng được chủ yếu là tự nguyện, nhưng cái chính là vui vẻ nên vẫn phải đi.

Liên hoan ngày đó tôi không ngờ mọi người lại đến đông đủ như vậy, hơn năm mươi người chen chúc nhau trong bốn cái bàn, lẩu bốc khí nóng nghi ngút, không khí bắt đầu râm ran ồn ào.

Vừa vào cửa tôi đã thấy Tiểu Úy, cô ấy cầm túi để lên ghế kế bên, tôi nghĩ chắc là cô ấy giành ghế trước cho tôi nên bước nhanh tới ngồi xuống, ngồi xong vỗ vỗ Tiểu Úy đang kinh ngạc ngẩn người nói: “Cám ơn nha.”

Tiểu Úy lấy lại tinh thần, sau đó đỏ mặt, nói vòng vo: “Kỳ Nguyệt...sao cậu...ngồi vào chỗ này?”

Tôi quần bách: “Không phải cậu chiếm chỗ này cho tôi ư?”

Cô ấy lay lay chiếc đĩa trên bàn, giấu mặt đi, nói nhỏ: “Không, à à, phải...đúng vậy...”

Lúc này đột nhiên xung quanh khá yên tĩnh, tôi theo bản năng quay đầu lại, Tiểu Úy cũng làm động tác y như tôi, đúng như tôi đoán, Cố Hành Chỉ đang đi vào trong phòng này, hôm nay cậu ta mặc áo lông trắng, đội nón có viền lông tơ xung quanh nổi bật lên khuôn mặt lạnh lẽo nhưng xinh đẹp.

Tay tôi đột nhiên bị nắm chặt, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy miệng Tiểu Úy mím chặt, cả người như được tên được lấp vào cung chuẩn bị bắn.

Bấy giờ tôi mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra Tiểu Úy chiếm chỗ cho ai, thế mà tôi còn tự mình là một con khổng tước chứ, vội vàng phát tay gọi Cố Hành Chỉ: “Cấp dưới Cố, ở bên này!”

Cố Hành Chỉ hơi nhú mày rồi từ từ nhìn sang đây.

Tiểu Úy bị dọa sợ thả tay tôi ra, tiếp tục cúi đầu lay lay chiếc đĩa.

Haizz cô gái này, quá thẹn thùng rồi

~~Cố Hành Chỉ từ từ đi tới, tôi cầm túi đứng lên, tao nhã làm ra tư thế mời.

Cậu ta buồn cười liếc tôi, nói: “Đây là cấp trên an ủi cấp dưới sao?”

Tôi mở to mắt gật đầu, nhấc ngón trỏ lên chỉ vào cái người tên Tiểu Úy không hề có khí thế kia, “Đúng rồi, còn tặng thêm mỹ nữ cho cậu nữa.”

Tôi vừa nói xong, một chiếc đĩa trượt theo hình vòng cung, hơn nữa còn theo tốc độ sét đánh không kịp mà bầy vào mặt Cố Hành Chỉ, cuối cùng vô cùng anh dũng rớt xuống mặt đất.

Tôi nhìn gương mặt Cố Hành Chỉ âm u, lại nhìn sang Tiểu Úy, cô nàng đang vội vàng giấu chiếc đĩa còn lại xuống dưới khăn trải bàn.

“Phụt...” Dưới tình huống này, thế thứ cho tôi không thể kiềm chế bản thân được.

Mặt Tiểu Úy đỏ như quả cà chua, cô ấy uống miếng canh rồi mới ngẩng đầu lên, đôi tay đặt trên đầu gối nắm thành quyền, nói ngập ngừng: “Tôi không cố ý... thật xin lỗi...”

Cố Hành Chỉ im lặng nhìn cô ấy một lúc, sắc mặt từ từ sáng lại, cậu xoay người nhặt chiếc đĩa rớt dưới đất lên đưa đến trước mặt Tiểu Úy, lạnh giọng dặn dò: “Cẩn thận một chút.”

Tiểu Úy vội vàng nhận lấy, không dám ngẩng đầu lên, “Ừ, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Tôi thấy Cố Hành Chỉ cũng không còn bài xích nữa nên bà mai Kỳ Tiểu Nguyệt tôi đây đành phải lặng lẽ, lẳng lặng, len lén đi đến bàn khác ngồi.

Buổi liên hoan được phân nửa thời gian.

Hội trưởng uống khá nhiều bia, hưng phấn đi mời bia từng bàn, chỉ là tôi nhìn anh ta thế có chút thê thảm.

Rất nhiều tên con trai cũng nhảy vào trận đấu bia, uống đến tím gan tím mặt, say đến ngã trái ngã phải.

Tôi nhìn mà phát ngán, nên lấy điện thoại ra xem thì thấy tin nhắn của Tô Tín.

“Xin bà xã báo cáo tình huống đi ngoài ăn cơm hôm nay.”

Tôi không nhịn được cười, gõ gõ vài chữ.

“Ừ, phu nhân theo lời dặn của tướng công chỉ ăn canh bình thường, lẩu uyên ương gì đó cũng không ngó tới. Uống nước chanh, thấy bia rượu thì lập tức tránh xa.”

Nhấn nút gửi đi, rất nhanh điện thoại lại rung.

“Ngoan lắm, về nhà sớm một chút.”

“Biết rồi.”

Tôi cất điện thoại vào trong túi, ngẩng đầu nhìn, thấy hội trưởng đang quây ở bàn kế bên, bàn bên tôi thấy vậy cũng tiến tới xem, mà chỗ bọn họ đứng đúng ngay chỗ của Tiểu Úy.

Tôi cũng vội vàng đi qua, hội trưởng đứng giữa đám người với dáng vẻ say khướt, ánh mắt đầy sương mù, anh ta bưng ly bia lên, đưa đến gần mặt Tiểu Úy, ăn nói ngả ngớn: “Hội phó Tiểu Úy, uống ly này của anh hai xem nào, hắc hắc he he.”

Mặt Tiểu Úy ửng hồng như nhuộm một lớp màu hồng lên, cô nàng sợ hãi nhìn chằm chằm hội trưởng, muốn đẩy tay anh ta ra.

Đám con trai xung quanh đầu óc nửa tỉnh nửa mê dụ dỗ: “Uống thì uống đi! Hội phó Tiểu Úy cứ uống đi, cậu theo anh hai rồi còn gì.”

Tôi lập tức đi xem Tiểu Úy bên cạnh Cố Hành Chỉ, muốn dùng ánh mắt cho cậu ta đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, mà cậu ta vẫn bình tĩnh gấp nắm kim châm trong nồi lẩu ăn, bộ dạng không tranh quyền thế...

Tiểu Úy nhỏ giọng nói: “Hội trưởng, anh uống say rồi.”

Hội trưởng đi đến gần, hà hơi vào Tiểu Úy: “Say? Tôi không có say, mau uống cho anh hai đi, anh hai đây còn uống được nhiều lắm.”

Về mặt Tiểu Úy hiện lên nét chống cự, dịch ghế ngồi và sau cách cái tên quỷ say này ra xa, thật ra thì hiện tại tôi muốn đi lên tát một cái vào tên hội trưởng này rồi nhưng mà hai tên say rượu đang đứng trước mặt tôi, không thể đẩy ra được, hai tên đó còn lắc lắc chai bia làm cho người khác hơi sợ.

Tiểu Úy khó chịu cắn răng, hội trưởng vẫn còn không biết xấu hổ đến gần, Tiểu Úy đưa tay lên đẩy anh ta ra, không ngờ hội trưởng lại bắt được tay cô ấy.

Lửa giận của tôi bùng lên, thừa cơ say rượu là muốn làm xằng làm bậy đùa giỡn phụ nữ sao?

Ý định thấy chết không sờn tính đẩy hai tên say rượu trước mặt ra của tôi còn chưa thực hiện thì Cố Hành Chỉ đã nhanh hơn tôi, kéo tay Tiểu Úy từ trong tay hội trưởng ra, khí thế mạnh mẽ khiến người ta phải khiếp sợ.

Dưới khí thế bị áp bức của người anh em Cố, những tên con trai ồn ào nhanh chóng an tĩnh lại.

Tôi quyết định không đi lên tung ra quyền cước nữa mà tiếp tục phục kích trong đồng người xem kịch vui.

Nếu lúc đầu là trò cười thì bây giờ là trò chơi tình cảm rồi.

Hội trưởng thấy thế vẻ mặt có chút tức giận, muốn bỏ nắm tay của Cố Hành Chỉ ra mà hất không nổi. Chắc là bị đau nên bộ mặt say rượu của anh ta giả vờ nịnh nọt, lắc lắc cái ly trong tay nói: “Vậy cậu thay cô ta uống?”

Cố Hành Chỉ không lên tiếng, Tiểu Úy đứng một bên cắn chặt đôi môi.

“Không có gan thì đừng bày đặt làm anh hùng, cắt.” Hội trưởng hất tay đầy khinh miệt.

Đôi mắt Cố Hành Chỉ lạnh lại nhìn đăm đăm hội trưởng, nhận lấy ly bia trong tay anh ta, yết hầu trượt lên trượt xuống, uống cạn chỉ trong một hơi.

Hiển nhiên Cố Hành Chỉ không biết uống bia, uống xong cau mày khó chịu đặt ly bia xuống, mười mấy giây sau mới khôi phục trạng thái bình thường.

“Vậy được rồi chứ?”

Hội trưởng cũng phát giác không khí bất thường nên nói hai tiếng “Được rồi được rồi” xong cầm ly bia đi qua bàn khác.

Cố Hành Chỉ không thay đổi sắc mặt uống một miếng canh, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Úy nhìn cậu ta không chớp mắt, cứ như sắp khóc tới nơi, cô gặm ngón tay có vẻ luống cuống.

Tôi đi theo đám người vây xem về lại chỗ cũ, trong lòng suy nghĩ, hai người này ai cũng muốn mà trong lòng vẫn đang tranh chấp.

Quả nhiên bữa tiệc vừa kết thúc, Cố Hành Chỉ không phải do say xỉn mà là bị dị ứng với cồn, cái cổ trắng nõn nổi lên những đốm hồng hồng. Hội trưởng bị áp giải về nhà, những tên con trai say xỉn lúc nãy cũng đã tỉnh hên là còn biết xin lỗi cậu ta một câu, cậu ta cũng không để ý. Lúc tôi đi ngang qua cậu ta có an ủi hỏi thăm, cậu ta chỉ nói không sao. Tôi cũng không hỏi nhiều, dù sao cũng có Tiểu Úy đi theo cậu ta, không phải sao?

Mấy người chúng tôi đứng ở ven đường chờ xe, ban đêm trời khá lạnh, hơi nóng trong người tỏa ra cũng muốn đông thành băng. Mặc dù như thế tôi cũng không muốn Tô Tín đi ra ngoài đón tôi, đã vậy còn nhân tiện xem JQ một chút nữa chứ.

Cố Hành Chỉ đứng cách đại khái khoảng năm mét, Tiểu Úy đứng bên cạnh cậu ta, ngượng ngùng lấy khăn quàng cổ màu hồng của mình đưa cho cậu ta.

Cố Hành Chỉ không muốn nên đi snag bên cạnh hai bước, Tiểu Úy cũng đi theo. Cô ấy định mạnh bạo đeo lên cổ cho Cố Hành Chỉ luôn, nhưng đáng người cậu ta lại cao nên động tác của cô gái này khá khó khăn.

Cố Hành Chỉ quỳnh lên vội vàng vòng một cánh tay qua cô để cô đứng vững, cô ấy hơi chần chừ nhưng vẫn kiên trì không ngừng, chắc là Cố Hành Chỉ nổi giận, hai người giằng co một hồi đột nhiên Tiểu Úy ngồi xuống, vùi đầu vào giữa hai gối, hình như đang khóc.

Tiểu Cố ngàn năm lạnh như băng dường như có chút mềm lòng, ngồi xổm xuống cầm lấy khăn quàng cô màu hồng trong tay cô ấy đeo lên cổ mình, Tiểu Úy cô nương lúc này mới chịu đứng lên, cười tươi như hoa.

Chắc là Cố Hành Chỉ hỏi cô ấy có lạnh hay không, cô gái nhỏ mặt dày lấy phần khăn còn dư vòng một vòng lên cổ mình rồi cười ha hả nhảy nhót một bên.

Tôi không khỏi chép miệng, đủ chủ động, đủ ngang ngược, hành động này quả nhiên có một bước tiến lớn.

May mà Cố Hành Chỉ không từ chối, hai người quàng chung một cái khăn quàng cổ đứng chờ xe buýt rất thân mật.

Vừa đứng lúc chuyển xe buýt của tôi đến, tôi tìm một chỗ trống trên xe ngồi vào. Quay đầu nhìn vào nơi đó, hai người đứng cạnh nhau dưới ánh đèn vàng giống như một máy CD đang phát một bài nhạc nhẹ, khiêm nhường nhưng lại động lòng người.

Tôi lại có thêm một cảm giác kinh ngạc khó tả khác.

45. Chương 41

Loại chuyện đính hôn cứ ngỡ như mây bay thế mà Tô Tín lại mang đến cho tôi một tâm trạng khá là hư vinh. Lúc đi học, không có việc gì là tôi lại đưa tay dụi mắt, sờ cằm, khoe khoang chiếc nhẫn kim cương phát sáng trên ngón tay vô danh kia, tan lớp thì lại tháo ra cất vào túi, tránh tình trạng đi đường bị cướp giật.

Hai người Tân Hân và Lâm Tĩnh nhìn những hành động này của tôi mà bày ra đầu đủ khinh bỉ, oán hận tôi, ha ha cứ khinh bỉ đi, cứ oán hận đi, tôi càng vui thôi chứ gì đâu. Tân Hân hét to: “Kỳ Nguyệt, cậu bây giờ y như mấy phi tần ngày xưa được hoàng thượng sủng ái đấy.”

Tôi nghe cô ấy nói mà trong lòng thầm đồng ý với ý kiến đó, nhưng bên ngoài thì lại biểu hiện khiêm tốn.

Tân Hân lại hét to: “Kỳ Nguyệt à, còn giả bộ ngây thơ cái gì nữa, còn tưởng mình là một cô gái nhỏ mới biết yêu lần đầu sao? Thật ra thì đã sớm thành một bà cô rồi!”

Tôi giận, “Cái này không được cái kia không được, vậy thì tớ có thể làm gì nữa?”

Cô ấy nói: “Thím Kỳ Nguyệt, cậu không xuất hiện trước mặt tớ nữa là tốt nhất rồi.”

Vì vậy, tôi không xuất hiện trước mặt Tân Hân nữa, trước khi nghỉ đông thì có một cuộc thi, tôi và Tân Hân không được phân cùng trường thi, mà sau khi thi xong thì tất cả mọi người đều về nhà tìm mẹ của mình. đi n đàn Bãg Châu lê q ụy đồn

Tô Tín giữ tôi ở nhà lại anh mấy ngày, mỗi ngày ở trong căn phòng có máy điều hòa không khí ẩm áp như mùa xuân, Tô Tín ở bên cạnh tôi chấm bài thi, ánh mặt trời mùa đông cũng trở nên thoải mái, ngày ngày bình yên trôi qua khiến cho người ta phải lưu luyến.

Ngày nào đó tôi thấy anh đang chăm chú đánh dấu vào bài thi, tôi bất mãn nói: “Trước khi em thấy bài thi của em toàn là gạch chéo đỏ, chưa từng thấy dấu này.”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt phượng hẹp dài đen lánh sau tròng kính viền bạc cong lên, anh cười nói: “Sao không có chứ, chẳng qua là gạch chéo hơi nhiều thôi, em nhìn cho kỹ vào.”

Tôi thở dài yếu ớt, bất đắc dĩ buông tay, “Được rồi, dù sao số học cũng là vết sẹo trong tim em từ nhỏ đến lớn rồi, nằm mơ cũng không nghĩ tới mình lại ở chung với người đàn ông dạy số học...”

Tô Tín đảo đảo bút lông, đang tính nói gì thì tôi cắt ngang anh: “Cho nên mới nói, theo quy luật bù trừ hết rồi, định mệnh sắp đặt hai chúng ta phải ở chung với nhau.”

Anh chăm chú nhìn tôi rất lâu mới dịu dàng nói, chỉ một chữ: “Ừ.”

Còn một nguyên nhân nữa tôi ở lại thành phố N mà không về nhà đó là tiệc liên hoan của hội học sinh, buổi liên hoan này có cũng được mà không có cũng không sao, tham gia hay không cũng được chủ yếu là tự nguyện, nhưng cái chính là vui vẻ nên vẫn phải đi.

Liên hoan ngày đó tôi không ngờ mọi người lại đến đông đủ như vậy, hơn năm mươi người chen chúc nhau trong bốn cái bàn, lẩu bốc khí nóng nghi ngút, không khí bắt đầu râm ran ồn ào.

Vừa vào cửa tôi đã thấy Tiểu Úy, cô ấy cầm túi để lên ghế kế bên, tôi nghĩ chắc là cô ấy giành ghế trước cho tôi nên bước nhanh tới ngồi xuống, ngồi xong vỗ vỗ Tiểu Úy đang kinh ngạc ngăn người nói: “Cám ơn nha.”

Tiểu Úy lấy lại tinh thần, sau đó đỏ mặt, nói vòng vo: “Kỳ Nguyệt...sao cậu...ngồi vào chỗ này?”

Tôi quần bách: “Không phải cậu chiếm chỗ này cho tôi ư?”

Cô ấy lay lay chiếc đĩa trên bàn, giấu mặt đi, nói nhỏ: “Không, à à, phải...đúng vậy...”

Lúc này đột nhiên xung quanh khá yên tĩnh, tôi theo bản năng quay đầu lại, Tiểu Úy cũng làm động tác y như tôi, đúng như tôi đoán, Cố Hành Chỉ đang đi vào trong phòng này, hôm nay cậu ta mặc áo lông trắng, đội nón có viền lông tơ xung quanh nổi bật lên khuôn mặt lạnh lẽo nhưng xinh đẹp.

Tay tôi đột nhiên bị nắm chặt, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy miệng Tiểu Úy mím chặt, cả người như được tên được lấp vào cung chuẩn bị bắn. đi n đ ànBẫng Chấulê q ụy đ ôn

Bấy giờ tôi mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra Tiểu Úy chiếm chỗ cho ai, thế mà tôi còn tự mình là một con khổng tước chứ, vội vàng phát tay gọi Cố Hành Chỉ: “Cấp dưới Cố, ở bên này!”

Cố Hành Chỉ hơi nhíu mày rồi từ từ nhìn sang đây.

Tiểu Úy bị dọa sợ thả tay tôi ra, tiếp tục cúi đầu lay lay chiếc đĩa.

Haizz cô gái này, quá thẹn thùng rồi

~~Cố Hành Chỉ từ từ đi tới, tôi cầm túi đứng lên, tao nhã làm ra tư thế mời.

Cậu ta buồn cười liếc tôi, nói: “Đây là cấp trên an ủi cấp dưới sao?”

Tôi mở to mắt gật đầu, nhấc ngón trỏ lên chỉ vào cái người tên Tiểu Úy không hề có khí thế kia, “Đúng rồi, còn tặng thêm mỹ nữ cho cậu nữa.”

Tôi vừa nói xong, một chiếc đĩa trượt theo hình vòng cung, hơn nữa còn theo tốc độ sét đánh không kịp mà bay vào mặt Cố Hành Chỉ, cuối cùng vô cùng anh dũng rớt xuống mặt đất.

Tôi nhìn gương mặt Cố Hành Chỉ âm u, lại nhìn sang Tiểu Úy, cô nàng đang vội vàng giấu chiếc đĩa còn lại xuống dưới khăn trải bàn.

“Phụt...” Dưới tình huống này, thế thứ cho tôi không thể kiềm chế bản thân được. đi n đ ànBẫng Chấulê q ụy đ ôn

Mặt Tiểu Úy đỏ như quả cà chua, cô ấy uống miếng canh rồi mới ngẩng đầu lên, đôi tay đặt trên đầu gối nắm thành quyền, nói ngập ngừng: “Tôi không cố ý... thật xin lỗi...”

Cố Hành Chỉ im lặng nhìn cô ấy một lúc, sắc mặt từ từ sáng lại, cậu xoay người nhặt chiếc đĩa rớt dưới đất lên đưa đến trước mặt Tiểu Úy, lạnh giọng dặn dò: “Cẩn thận một chút.”

Tiểu Úy vội vàng nhận lấy, không dám ngẩng đầu lên, “Ừ, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Tôi thấy Cố Hành Chỉ cũng không còn bài xích nữa nên bà mai Kỳ Tiểu Nguyệt tôi đây đành phải lặng lẽ, lẳng lặng, len lén đi đến bàn khác ngồi.

Buổi liên hoan được phân nửa thời gian.

Hội trường uống khá nhiều bia, hưng phấn đi mời bia từng bàn, chỉ là tôi nhìn anh ta thế có chút thê thảm.

Rất nhiều tên con trai cũng nhảy vào trận đấu bìa, uống đến tím gan tím mặt, say đến ngã trái ngã phải.

Tôi nhìn mà phát ngán, nên lấy điện thoại ra xem thì thấy tin nhắn của Tô Tín. diễ n đàn bẫng
Chầu lê q uyê đôn

“Xin bà xã báo cáo tình huống đi ngoài ăn cơm hôm nay.”

Tôi không nhịn được cười, gõ gõ vài chữ.

“Ừ, phu nhân theo lời dặn của tướng công chỉ ăn canh bình thường, lẩu uyên ương gì đó cũng không ngó tới. Uống nước chanh, thấy bìa rượu thì lập tức tránh xa.”

Nhắn nút gửi đi, rất nhanh điện thoại lại rung.

“Gaoan lằm, về nhà sớm một chút.”

“Biết rồi.”

Tôi cất điện thoại vào trong túi, ngẩng đầu nhìn, thấy hội trưởng đang quây ở bàn kế bên, bàn bên tôi thấy vậy cũng tiến tới xem, mà chỗ bọn họ đứng đúng ngay chỗ của Tiểu Úy.

Tôi cũng vội vàng đi qua, hội trưởng đứng giữa đám người với dáng vẻ say khướt, ánh mắt đầy sương mù, anh ta bưng ly bìa lên, đưa đến gần mặt Tiểu Úy, ăn nói ngả ngớn: “Hội phó Tiểu Úy, uống ly này của anh hai xem nào, hắc hắc he he.”

Mặt Tiểu Úy ửng hồng như nhuộm một lớp màu hồng lên, cô nàng sợ hãi nhìn chằm chằm hội trưởng, muốn đẩy tay anh ta ra.

Đám con trai xung quanh đầu óc nửa tỉnh nửa mê dụ dỗ: “Uống thì uống đi! Hội phó Tiểu Úy cứ uống đi, cậu theo anh hai rồi còn gì.”

Tôi lập tức đi xem Tiểu Úy bên cạnh Cố Hành Chỉ, muốn dùng ánh mắt cho cậu ta đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, mà cậu ta vẫn bình tĩnh gấp nắm kim châm trong nồi lẩu ăn, bộ dạng không tranh quyền thế...

Tiểu Úy nhỏ giọng nói: “Hội trưởng, anh uống say rồi.”

Hội trưởng đi đến gần, hà hơi vào Tiểu Úy: “Say? Tôi không có say, mau uống cho anh hai đi, anh hai đây còn uống được nhiều lắm.”

Về mặt Tiểu Úy hiện lên nét chống cự, dịch ghế ngồi và sau cách cái tên quỷ say này ra xa, thật ra thì hiện tại tôi muốn đi lên tát một cái vào tên hội trưởng này rồi nhưng mà hai tên say rượu đang đứng trước mặt tôi, không thể đẩy ra được, hai tên đó còn lắc lắc chai bìa làm cho người khác hơi sợ.

Tiểu Úy khó chịu cắn răng, hội trưởng vẫn còn không biết xấu hổ đến gần, Tiểu Úy đưa tay lên đẩy anh ta ra, không ngờ hội trưởng lại bắt được tay cô ấy.

Lửa giận của tôi bùng lên, thừa cơ say rượu là muốn làm xằng làm bậy đùa giỡn phụ nữ sao?

Ý định thấy chết không sờn tính đẩy hai tên say rượu trước mặt ra của tôi còn chưa thực hiện thì Cố Hành Chỉ đã nhanh hơn tôi, kéo tay Tiểu Úy từ trong tay hội trưởng ra, khí thế mạnh mẽ khiến người ta phải khiếp sợ.

Dưới khí thế bị áp bức của người anh em Cố, những tên con trai ồn ào nhanh chóng an tĩnh lại.

Tôi quyết định không đi lên tung ra quyền cước nữa mà tiếp tục phục kích trong đồng người xem kịch vui.
di-ễn đàn bẫng Chầu lê qu-ý đôn

Nếu lúc đầu là trò cười thì bây giờ là trò chơi tình cảm rồi.

Hội trưởng thấy thế về mặt có chút tức giận, muốn bỏ nắm tay của Cố Hành Chỉ ra mà hất không nổi. Chắc là bị đau nên bộ mặt say rượu của anh ta giả vờ nịnh nọt, lắc lắc cái ly trong tay nói: “Vậy cậu thay cô ta uống?”

Cố Hành Chỉ không lên tiếng, Tiểu Úy đứng một bên cắn chặt đôi môi.

“Không có gan thì đừng bày đặt làm anh hùng, cắt.” Hội trưởng hất tay đầy khinh miệt.

Đôi mắt Cố Hành Chỉ lạnh lại nhìn đăm đăm hội trưởng, nhận lấy ly bia trong tay anh ta, yết hầu trượt lên trượt xuống, uống cạn chỉ trong một hơi.

Hiển nhiên Cố Hành Chỉ không biết uống bia, uống xong cau mày khó chịu đặt ly bia xuống, mười mấy giây sau mới khôi phục trạng thái bình thường.

“Vậy được rồi chứ?”

Hội trưởng cũng phát giác không khí bất thường nên nói hai tiếng “Được rồi được rồi” xong cầm ly bia đi qua bàn khác.

Cố Hành Chỉ không thay đổi sắc mặt uống một miếng canh, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Úy nhìn cậu ta không chớp mắt, cứ như sắp khóc tới nơi, cô gặm ngón tay có vẻ luống cuống.

Tôi đi theo đám người vây xem về lại chỗ cũ, trong lòng suy nghĩ, hai người này ai cũng muốn mà trong lòng vẫn đang tranh chấp.

Quả nhiên bữa tiệc vừa kết thúc, Cố Hành Chỉ không phải do say xỉn mà là bị dị ứng với cồn, cái cổ trắng nõn nổi lên những đốm hồng hồng. Hội trưởng bị áp giải về nhà, những tên con trai say xỉn lúc này cũng đã tỉnh hên là còn biết xin lỗi cậu ta một câu, cậu ta cũng không để ý. Lúc tôi đi ngang qua cậu ta có an ủi hỏi thăm, cậu ta chỉ nói không sao. Tôi cũng không hỏi nhiều, dù sao cũng có Tiểu Úy đi theo cậu ta, không phải sao?

Mấy người chúng tôi đứng ở ven đường chờ xe, ban đêm trời khá lạnh, hơi nóng trong người tỏa ra cũng muốn đóng thành băng. Mặc dù như thế tôi cũng không muốn Tô Tín đi ra ngoài đón tôi, đã vậy còn nhân tiện xem JQ một chút nữa chứ.

Cố Hành Chỉ đứng cách đại khái khoảng năm mét, Tiểu Úy đứng bên cạnh cậu ta, ngượng ngùng lấy khăn quàng cổ màu hồng của mình đưa cho cậu ta.

Cố Hành Chỉ không muốn nên đi snag bên cạnh hai bước, Tiểu Úy cũng đi theo. Cô ấy định mạnh bạo đeo lên cổ cho Cố Hành Chỉ luôn, nhưng đáng người cậu ta lại cao nên động tác của cô gái này khá khó khăn.

Cố Hành Chỉ quỳnh lên vội vàng vòng một cánh tay qua cô để cô đứng vững, cô ấy hơi chần chừ nhưng vẫn kiên trì không ngừng, chắc là Cố Hành Chỉ nổi giận, hai người giằng co một hồi đột nhiên Tiểu Úy ngồi xuống, vùi đầu vào giữa hai gối, hình như đang khóc.

Tiểu Cố ngàn năm lạnh như băng dường như có chút mềm lòng, ngồi xổm xuống cầm lấy khăn quàng cô màu hồng trong tay cô ấy đeo lên cổ mình, Tiểu Úy cô nương lúc này mới chịu đứng lên, cười tươi như hoa. Chắc là Cố Hành Chỉ hỏi cô ấy có lạnh hay không, cô gái nhỏ mặt dày lấy phần khăn còn dư vòng một vòng lên cổ mình rồi cười ha hả nhảy nhót một bên.

Tôi không khỏi chép miệng, đủ chủ động, đủ ngang ngược, hành động này quả nhiên có một bước tiến lớn.

May mà Cố Hành Chỉ không từ chối, hai người quàng chung một cái khăn quàng cổ đứng chờ xe buýt rất thân mật.

Vừa đúng lúc chuyển xe buýt của tôi đến, tôi tìm một chỗ trống trên xe ngồi vào. Quay đầu nhìn vào nơi đó, hai người đứng cạnh nhau dưới ánh đèn vàng giống như một máy CD đang phát một bài nhạc nhẹ, khiêm nhường nhưng lại động lòng người.

Tôi lại có thêm một cảm giác kinh ngạc khó tả khác.

46. Chương 42

Sắp tới là Tết âm lịch, nghe nói là mừng hai là ngày hoàng đạo nên chọn ngày ấy làm ngày lễ đính hôn. Vốn cho rằng mẹ già sẽ mời một đồng họ hàng thân thích, ai ngờ mẹ lại khiêm tốn chỉ đãi hai bàn mời những người thân thuộc nhất uống rượu ăn mừng thôi.

Đêm trước tôi còn buồn bực không phải là mẹ già muốn khoe khoang Tô Tín với mọi người hay sao. Mẹ già bình tĩnh giải thích, mẹ mời những đồng nghiệp nào thân, lấy một địch mười còn tiết kiệm chi phí, cái này có được gọi là đầu óc gian thương không?

Chị Hạ cũng tới, bà mặc bộ đồ da mang phong cách Tây phương trông bà rất vui vẻ. Nhất là khi nhìn thấy đồng chí Kỳ Liên Sơn bà cười nói rất tự nhiên còn cầm tay ông nhưng mẹ lại đi trước một bước ngăn chị Hạ lại, bình tĩnh cười lễ phép: “À, bà thông gia, mời mời.”

Chị Hạ không thèm nhìn nữa, quay trở lại bàn tiệc.

Hôm nay tôi mặc đồ khá trang nhã, búi tóc cao lên, bộ sườn xám màu xanh ngọc kết hợp với áo choàng màu trắng, tôi bây giờ y như lời Tân Hân nói, chính là di Ba Thượng Hải những năm 70.

Dường như Tô Tín rất thích cách ăn mặc này của tôi nên lúc trong tiệm thay đồ anh ôm tôi khen ngợi: “Kỳ Nguyệt em thật là đẹp.”

Tôi vòng tay ôm lấy anh, cười híp mắt nói: “Lão gia cũng rất anh tuấn, em chưa từng thấy người đàn ông nào hoàn hảo hơn anh.”

Tô Tín đang rất hưởng thụ, anh cúi người nhanh chóng in lên môi tôi một nụ hôn, những người bán hàng đứng bên cạnh đang đổ mắt tai hồng.

Trong khi hai nhân vật chính thì rất bình tĩnh tự nhiên, tôi phát hiện sau khi quen nhau với Tô Tín thì da mặt tôi cũng dày y như anh.

Lần đính hôn này xem ra cũng không thuận lợi lắm bởi vì nhãn của chúng tôi không cẩn thận lạc ở trong tiệm. Lúc về nhà, tôi ngồi ở trên xe phát hiện chiếc nhãn rơi trong tiệm, tôi quẩn chặt hai tay, tâm tình không yên không dám để Tô Tín nhìn thấy cũng không dám để anh biết. Đi đến giữa đường thì hình như bên kia gọi điện nói cho Tô Tín biết chuyện này.

Sau khi nghe xong Tô Tín nghiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt hung dữ, tôi cảm giác như mình sắp chết tới nơi.

Anh giận dữ hỏi: “Kỳ Nguyệt, có phát hiện mình mất cái gì hay không?”

Tôi cố làm ra vẻ vô tội hỏi lại: “Cái gì?”

Tô Tín thở dài quay xe trở lại, tôi tiếp tục mở to mắt hỏi: “Sao lại quay lại?”

Anh không để ý đến tôi chú tâm lái xe, tôi suy nghĩ một lúc rồi dùng sức véo vào đùi, cố nặn ra vài giọt nước mắt, kêu to: “A a a, chiếc nhãn của em! Oh My God, chiếc nhãn của em, nó đang ở đâu?”

Tô Tín cười bất đắc dĩ, một tay cầm lái một tay nhẹ nhàng xoa đầu tôi, “Đừng có giả bộ.”

Tôi chột dạ, “Không có giả bộ.”

Anh thu tay về tay lái lại, nhìn về phía trước, đường cong gò má anh tuấn không chịu nổi, anh nói: “Chiếc nhãn đại diện cho anh, hãy yêu nó như em yêu anh.”

Tôi bình tĩnh cười, “Vậy em không yêu nó, ném xuống cái cống ven đường đi.”

Tô Tín còn bình tĩnh hơn tôi: “Cứ tự nhiên, ném xong thì trả tiền mua cái nhãn kim cương đó cho anh.”

Tôi: “.....”

Ngày đính hôn, ông ngoại cho tôi và Tô Tín mỗi người một dây chuyền bằng vàng gói trong cái hộp màu đỏ làm lễ vật đính hôn, ông đưa vào tay chúng tôi, nói: “Ông không nợ xài tiền nên không cho bao lì xì, cái

dây chuyền này là ông lấy bảo vật gia truyền của ông ra làm, một ổ khóa và một chìa khóa. Một ổ khóa chỉ có một chìa khóa duy nhất, mà chìa khóa cũng sẽ không tìm được ổ khóa thứ hai để tra vào. Ông ngoại già rồi nên không nói nhiều, chỉ mong hai cháu sống thật tốt với nhau, thấu hiểu và trân trọng đối phương là điều quan trọng nhất.”

Ông ngoại nói rất nghiêm túc, trong ánh mắt lóe lên tia sáng, tôi nghe mà rơi nước mắt gật đầu liên tục.

Xong lễ đính hôn tôi theo Tô Tín về thành phố N, tranh thủ lúc còn nghỉ đông sang Mỹ hưởng tuần trăng mật sẵn tiện thăm ba của Tô Tín cũng là ba chồng tôi, aizza, tôi lại xấu hổ rồi...

Ngày hôm sau, tôi và Tô Tín cùng với chị Hạ dọn dẹp đồ đạc di chuyển đến sân bay quốc tế.

Ba mẹ tôi không thích ra khỏi nhà vì thế tôi đành phải mang theo tâm ý của hai người họ bốn ba gần 20 tiếng sang phía bên kia đại dương.

Mùa đông ở Mỹ còn lạnh hơn trong nước, những con đường rất sạch sẽ, đa số những người đi trên đường đều mặc áo khoác dài màu trắng. Ít nhiều gì Tô Tín cũng có mười năm sống ở đây nên vừa xuống máy bay là anh như ngựa quen đường cũ, ung dung đi về nhà.

Lúc ngồi trên xe tôi suy nghĩ, cha Tô Tín là nghị viên thì chắc là ngôi nhà rất xa hoa, không phải là khu nhà cao cấp có vườn hoa bên ngoài thì phải xin lỗi thân phận của ông.

Khi đến nơi tôi mới biết đây chỉ là căn nhà nhỏ nằm trong vùng ngoại thành, phía trước có rừng cây và hồ nước, băng tuyết ngập trời.

Tôi thầm nghĩ, mùa xuân ở đây chắc là rất đẹp.

Tuy không phải là khu nhà cao cấp nhưng tôi lại rất thích, nhanh chóng đi theo Tô Tín và chị Hạ vào nhà.

Một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh bàn gỗ nhỏ trong phòng khách đang tập trung xem báo, Tô Tín quả thật là được khắc y chang khuôn mẫu này, hai mươi ba mươi năm sau chắc Tô Tín cũng như vậy, tôi nghĩ đây chính là ba của Tô Tín.

Người đàn ông khi thấy mọi người vào cửa thì chỉ gật đầu chào, nhìn tôi một chút rồi tiếp tục xem báo. Trong lòng tôi thấy hơi hộp, xem ra ba chồng tương lai của tôi là người rất nghiêm túc.

Chị Hạ hừ một tiếng, Tô Tín cầm hành lý trong tay tôi rồi đi lên lầu.

Mỗi phòng đều được sắp xếp gọn gàng, phòng Tô Tín không lớn nhưng lại rất thoáng.

Tôi mệt mỏi ngồi phịch lên giường quan sát xung quanh, bốn bức tường dán giấy dán tường màu sáng còn có mấy tấm poster, trong tủ sách thủy tinh có rất nhiều sách xếp ngay hàng thẳng lối, phía trên thì trưng bày các cúp và mô hình.

Lần đầu tiên tôi chân chính tiếp xúc với cuộc sống mà Tô Tín từng trải qua, có cảm giác như một tri kỷ.

Tô Tín ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi ngắm ảnh chụp của anh trên đầu giường, là anh khi còn bé, xinh đẹp hơn những đứa bé nước ngoài, phía sau là chị Hạ và ba anh, ông ấy khi đó không khác Tô Tín bây giờ là mấy, đều có dáng vẻ anh tuấn phi phàm.

Tô Tín cầm lấy khung hình trên tay tôi, nhìn kỹ một lúc rồi nói: “Sau này trên đây sẽ có em.”

Lòng tôi rất ấm áp, ôm lấy eo anh, buồn bực nói: “Không có em thì đánh chết anh.”

Anh nhỏ giọng cười, bắt lấy tay tôi: “Đừng lo, nhất định sẽ có.”

Tôi nằm trên giường chớp mắt một lúc, tới trưa Tô Tín mới gọi tôi xuống lầu ăn cơm. Bốn người ngồi vây quanh cái bàn, hôm nay đích thân chị Hạ xuống bếp nấu bữa cơm gia đình.

Ba Tô Tín gấp một viên thịt cho vào miệng, chị Hạ nhìn anh đầy mong đợi, anh trầm giọng nói: “Mặn.”

Chị Hạ đặt mạnh chiếc đĩa xuống, “Tô Triết ông đi chết đi, khó có dịp một năm đến đây một lần mà cũng không cho được một câu nói lấy lòng!”

Phụt...làm sinh viên khoa khoa học xã hội rất yêu thích văn học cổ điển thế mà tôi lại mất bình tĩnh, thì ra ba của Tô Tín tên là Tô Triết.

Tô Tín vỗ vỗ lưng tôi, nói nhỏ: “Triết học triết.”

Tôi gật gật đầu.

Ba Tô húp chút canh rồi đưa đôi mắt phượng nhìn tôi, “Đây là Kỳ Nguyệt?”

Ông hỏi rất lạnh lùng thế mà lòng dạ lang sói trong tôi lại sôi trào, ôi mẹ ơi, ba Tô Tín thật mê người, chắc là khí chất của nhiều năm bị cấm dục.

Ngừng lại ngừng lại, YY như vật rất là bất kính.

Tôi vội vàng gấp miếng thịt kho thơm ngào ngạt vào trong chén ông, vô cùng thực nữ dịu dàng trả lời: “Dạ, con là Kỳ Nguyệt.”

Ánh mắt ba Tô nhìn tôi đầy phức tạp, gật đầu rồi tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Bữa cơm này tôi ăn vô cùng đau đớn, ông cụ đã bắt đầu rồi...

Cơm nước xong, Tô Tín dẫn tôi ra ngoài đi dạo, đúng lúc gặp ba anh lái chiếc xe mui trần chạy ngang qua, ông dừng trước mặt chúng tôi, nhìn tôi rồi nói với Tô Tín gì đó mà tôi nghe không hiểu, không học tiếng Anh cho tốt đúng là một chuyện bị kịch.

Cuối cùng ba Tô nói một câu tiếng Trung: “Cherry biết con quay về, hôm qua có ghé nhà một chút.”

Cherry? Cái tên nữ tính vang lên cảnh báo trong lòng tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy hình như ba Tô nói tiếng Trung là để cho tôi nghe.

Tô Tín ậm ừ đáp lại, ba Tô cũng không nói nữa chỉ nhìn tôi thật thâm sâu rồi lái xe đi.

Ánh mắt của ông làm tôi thấy ngọt ngào, Tô Tín sờ sờ đầu tôi rồi ôm một trái bóng, “Đi thôi, dẫn em đi tới trường trung học chơi.”

Tôi nhìn bộ dạng Tô Tín ôm trái bóng đáng yêu không chịu được, giống như đứa trẻ năm nào vẫn chưa lớn lên. Nhìn anh mà tâm lý chán ghét cô gái nào đó đã trở thành hư vô.

Có thể là do số lượng học sinh ít nên trường trung học ở Mỹ khá nhỏ, diện tích hoàn toàn không thể so sánh với trường cấp hai của tôi. Nhỏ nhưng có vẻ có lẽ chính là phương pháp giáo dục xuất sắc ở Mỹ.

Trên sân thể dục đã có một ít tuyết, sân cỏ dưới ánh nắng mặt trời trở nên sáng chói, Tô Tín đang dẫn banh ở trong sân, bọn trẻ đang giành bóng với anh, anh cười rất vui vẻ, tôi cầm điện thoại chạy theo anh để chụp hình cho anh.

Tôi tính chụp tư thế anh sút cầu môn thế nhưng đám quỷ nhỏ lại đang dây dưa với anh, tôi làm mặt quỷ dọa bọn trẻ, ai dè bọn trẻ làm mặt quỷ lại còn gớm hơn cả tôi.

Tôi: ==|||

Tô Tín kiên nhẫn nói tiếng Anh đuổi khéo bọn trẻ đi thì bọn trẻ mới chịu đi tới chỗ khác chơi.

Tôi dùng mũi chân đẩy đẩy trái banh, ngửa mặt nhìn anh, “Kaka, Torres, Messi, Ronaldo thân mến, có thể tạo kiểu để người hâm mộ chụp được không?”

Tô Tín thở hắt hắt, cười đồng ý, “OK!”

Tôi vội vàng nhảy tới hai bước, giơ điện thoại lên chuẩn bị ghi lại thời khắc lịch sử này.

Anh để trái banh vào vị trí, lui về sau mấy bước chuẩn bị tư thế tốt, chạy thật nhanh rồi giơ một chân lên đá, trái banh nhanh chóng lao về phía lưới.

Tôi lập tức vỗ tay hoan hô.

Kết quả trái banh lại bị lệch hướng, đập vào cột ngang bay qua hướng khác.

Cách đó không xa có một cô gái cao cao gầy gầy đang đứng đó, tâm trạng tôi căng thẳng khi thấy trái banh bay về phía đó, không ngờ cô ta lại bắt được quả banh đó.

Nhìn nhìn chúng tôi, ném trái banh lại rồi đi tới đây.

Đôi mày Tô Tín nhăn lại rồi chậm rãi nói: “Kỳ Nguyệt, người đang đi tới chúng ta là người tên Cherry hôm nay ba anh nhắc đến.”

“Hả?”

“Bạn gái cũ của anh.”

“A!” Tôi khiếp sợ nhưng bình tĩnh lại rất nhanh, “À...”

Tô Tín giải thích rất tự nhiên, “Uhm, cũng là người Trung Quốc.”

Dù sao người bây giờ Tô Tín thích là tôi, quản con mẹ gì tới bạn gái cũ.

Mỹ nữ chân dài đi tới, trong lòng tôi cảm thấy dưng cảm hơn bất cứ lúc nào, giống như là đã quyết định đứng bên cạnh Tô Tín thì tôi phải có dũng khí tiếp nhận quá khứ trước kia của anh.

Cô ta đến gần, dường như trong mắt chỉ có Tô Tín, giơ tay chào hỏi anh: “Hi, Xin.”

Tín?? Ngay cả tôi cũng chưa xưng hô một cách buồn nôn như vậy.

Tôi đi lên phía trước, thái độ vui vẻ “Hi” Cherry, nếu chiều cao không đủ để ngăn tầm mắt cô ta nhìn Tô Tín thì tôi phải dùng tới ngôn ngữ thôi.

Tôi đưa tay, mỉm cười đứng đắn nói: “Chắc cô đây là bạn gái trước kia của Tô Tín, xin chào, tôi tên Kỳ Nguyệt là vị hôn thê của anh ấy.”

47. Chương 43: Chương 43

48. Chương 44

Từ sau ra khỏi phòng chị Hạ tâm tình tôi thoải mái không ít, vừa lúc gặp được Tô tín và ba Tô trở về.

Lúc ba Tô đi lên lầu còn nhìn tôi một cái, không biết vì sao trong đầu tôi hiện lên cảnh tượng lúc ông còn trẻ đi tìm chị Hạ cuối cùng còn bị người khác khiêng trên băng ca quay về, nhìn không được cười hì hì.

Tô Tín đi tới bên cạnh tôi, véo chặt cái mũi tôi hỏi: “Cười gì thế?”

Tôi: “... không có gì.”

Ba Tô dừng bước nhìn chúng tôi hồi lâu cuối cùng lạnh giọng nói với tôi: “Kỳ Nguyệt, đến thư phòng bác một chút.”

Tôi vội vàng gật đầu, “Dạ.”

Trước khi đi theo ba Tô thì Tô Tín nắm chặt tay tôi, tôi quay lại nhìn anh thấy sắc mặt anh rất phức tạp, nhưng tôi cũng không để ý mấy chỉ bước nhanh theo ba Tô.

— — — — —

Trong thư phòng có mùi thơm gỗ rất nồng nàn, trên bàn có để một pho tượng nhỏ bằng gỗ chạm khắc rất tinh xảo, có cảm giác rất cổ kính.

Ba Tô lấy cho tôi cái ghế, ngồi đối diện và cách ông một cái bàn, ông rót hai ly trà, hương trà phảng phất khắp nơi, hai người chúng tôi im lặng một lúc thì ba Tô nhấp miếng trà rồi nhìn tôi, hỏi: “Kỳ Nguyệt, ở Mỹ đã quen chưa?”

“Dạ, rất tốt ạ.”

Tôi hơi cúi đầu bởi ánh mắt ba Tô rất sắc bén khiến tôi không dám nhìn thẳng.

“Uhm...” ông khẽ trầm ngâm, cúi đầu lấy một tờ giấy trong ngăn kéo, đẩy tới trước mặt tôi.

Tôi vừa cầm lên thì thấy là vé máy bay từ Boston về Trung Quốc, lòng bỗng nhiên trùng xuống, ngẩng đầu hỏi ông: “Đây là...?”

Ba Tô đẩy nắp ly trà lại, anh nhìn tôi không chớp mắt nói: “Lần này sau khi Tô Tín quay về thì bác có nói với nó, kết thúc nghỉ đông thì về nước chuyển giao lại tất cả công việc rồi tiếp tục cuộc sống ở Mỹ, mẹ nó cũng thế.”

Giọng nói tôi thấp xuống, “Cho nên? Sau đó thì sao?”

Ba Tô nhìn tấm vé máy bay lẻ loi phía trước tôi, khí thế của giọng nói đủ để bức ép tôi, “Con tự chọn đi, một là cầm vé máy bay về nước một mình, từ nay về sau không còn quan hệ với gia đình này. Hai là từ bỏ đại học trong nước, theo Tô Tín di dân đến đây, làm con dâu bác.”

Ông vừa dứt lời, trái tim tôi như chợt ngừng mấy giây, trầm mặc thật lâu mới tỉnh lại, “Không phải Tô Tín ở trong nước phát triển cũng rất tốt sao?”

Ba Tô nói: “Nó chỉ là vì cháu ở lại một trường đại học bậc hai dạy môn toán học cấp thấp thôi sao?”

“.....”

Quả nhiên là cha như thế nào thì sinh con cũng như thế ấy, lời nói ác độc của ba Tô so với Tô Tín thì chỉ có hơn chứ không có kém.

Thấy tôi không trả lời, ba Tô không hoang mang nói tiếp: “Con suy nghĩ cẩn thận đi, nếu con thương nó thì không nên bán khoán mà phải giúp nó có cuộc sống tốt hơn.”

Trong lòng tôi rất rối loạn, tôi không bỏ được Tô Tín, tôi thật muốn ở chung với anh vĩnh viễn, nhưng những lời nói của chị Hạ lúc nãy lại vang lên trong đầu tôi.

Tôi nhớ từng lời bà nói, nhớ tới Kỳ Liên Sơn và mẹ, hai người họ vẫn còn ở trong nước chờ tôi ăn học thành tài báo hiếu cho họ, muốn hai người đến đây thì chắc là không thể, chẳng lẽ vì theo Tô Tín mà tôi để hai người họ cô độc dưỡng lão ở bên kia đại dương sao?

Huống chi, tôi là người Trung Quốc!

Phải có dũng cảm, đối diện với cuộc sống, đối diện với uy hiếp của ba chồng!

Tôi đứng lên cầm vé máy bay trong tay, nhìn thẳng ba Tô, “Cứ như vậy là bác không thích và không xem trọng con là con dâu bác?”

Ông nghĩ một lúc rồi nói: “Không phải bác không thích con, chỉ là bác yêu con trai bác hơn. Vốn là năm ngoái Tô Tín đã quay về nhưng mẹ nó nhớ nó nên cho nó ở với bà ấy thêm một năm, sau đó đem bà ấy đến đây luôn. Không ngờ tới con xuất hiện đã thay đổi tất cả, hai đứa thậm chí còn đính hôn? Kỳ Nguyệt, mặc dù bác sống nước ngoài nhưng tư tưởng của bác vẫn rất bảo thủ và gia trưởng. Bác chỉ muốn hỏi con một điều, thời gian dài như vậy, con trai bác suy nghĩ cho con rất nhiều vậy con có gì để trả lại cho nó chưa? Để con theo nó tới Mỹ sống một cuộc sống thật tốt chẳng lẽ là làm khó con? Đừng để đến cuối cùng thì lần lộn đầu đuôi.”

Bên tai tôi chỉ có tiếng xe lửa chạy âm âm qua, tôi bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, run rẩy hỏi: “Chuyện này bác có nói với Tô Tín chưa?”

“Rồi.” Ông trả lời rất nhanh, “Nó cũng đồng ý rồi.”

Ánh mắt tôi đau đớn chưa xốt, thì đàn ông đều thích quyết định và nắm trong tay cuộc sống của người khác, ngay cả Tô Tín cũng không có ngoại lệ. Có lẽ lúc chị Hạ nói với tôi những lời này thì bà cũng đã biết chuyện này.

Tình huống này vốn phải thương tâm, nhưng tôi lại không khóc chỉ có bình tĩnh nhìn ông nói: “Thật vui vì bác đã đạt được mục đích, con quyết định về nhà.”

Ba Tô ngạc nhiên không nghĩ tôi sẽ đáp ứng nhanh vậy, nhưng lập tức đưa ra vẻ mặt đã hiểu.

Tôi thấy vẻ mặt ông như thế thì tức giận tự nhiên sinh ra dững khí, tôi gần từng chữ kiên định nói: “Con sẽ rời khỏi con trai bác, nhưng chỉ là tạm thời, hai năm sau sau khi học xong con sẽ quay về kề vai sát cánh với con trai bác, tuyệt đối không kéo bước chân của anh ấy, nhưng trong hai năm này mong bác đừng can thiệp vào cuộc sống tình cảm của anh ấy.”

Ba Tô thấy có vẻ thú vị nhướng mày, “Muốn bác tin con thế nào?”

Tôi giơ tay phải lên, tôi tháo chiếc nhẫn kim cương phát sáng ở ngón tay áp út ra để nó trước mặt ông, “Lấy cái này làm thế chân, lần này con đi mong bác đừng nói cho Tô Tín và chị Hạ biết, hai năm sau nếu con không đạt được yêu cầu của bác thì con sẽ không trở lại bên cạnh con trai bác, bác có thể yên tâm để anh ấy đeo chiếc nhẫn này vào tay một người con gái khác.”

Tôi nói xong những lời này thì gần như không còn hơi sức, chỉ chống vào mép bàn để giữ vững thân thể.

Ba Tô nhìn chăm chú chiếc nhẫn hồi lâu rồi mở miệng nói: “Được.”

Tôi nhìn ông cất chiếc nhẫn xong mới lôi kéo thân thể cứng nhắc đi ra ngoài, đây là đánh cuộc lớn nhất cuộc đời tôi cũng là lời nói khí phách nhất. Tôi thể chấp tất cả hạnh phúc của mình, kể từ lúc gặp Nghi Tĩnh tôi cũng bắt đầu nghi ngờ bản thân, không có điều kiện, thường hay tự an ủi bản thân mình nhưng thật ra lại rất yếu đuối. Tất cả những điều này chỉ để chứng minh lời hứa của tôi với Tô Tín, tôi không phải những cô gái ngu ngốc trong tiểu thuyết, suốt ngày chỉ biết vô tội dựa vào người đàn ông mà sống.

Cái này cũng không phải là tương lai của tôi, không phải, từ trước tới giờ đều không phải. Chỉ là tôi muốn chịu trách nhiệm bản thân mình, chịu trách nhiệm cho Tô Tín, cho gia đình anh và cả gia đình mình.

Tôi đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại, nói ra một câu mà tôi vẫn muốn nói, “À, đúng rồi, còn có điều muốn nói với bác, con sẽ không phải là Hạ Mộng Phồng thứ hai bị giam cầm trong nhà khi còn trẻ tuổi.”

Sắc mặt ba Tô cứng đờ, ai ngờ ông lại thẹn quá hóa giận cười cười, lần đầu tiên tôi thấy ông cười, rất nho nhã, ông nhấp ngụm trà rồi bình tĩnh nói: “Chờ mong biểu hiện của con.”

Bước ra khỏi cửa, tôi không còn chút sức lực muốn dựa vào tường, nhưng tôi biết tôi không thể, tôi nhanh chóng cất vé máy bay vào túi, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt che giấu sắc mặt nhợt nhạt của mình.

Sau đó chị Hạ kêu chúng tôi xuống lầu ăn cơm trưa.

Vừa đứng lúc Tô Tín đi ra khỏi phòng, nhìn thấy anh tôi ra vẻ bình thường cười cười, anh chặn tôi ở cửa phòng vệ sinh, anh nhìn tôi với đôi mắt đen lay láy, anh cau mày hỏi: “Lúc này ba nói gì với em?”

Tôi không né tránh ánh mắt của anh, nhìn thẳng anh cười nói: “Không có gì, chỉ dặn một người sắp làm con dâu chăm sóc thật tốt cho anh thôi.”

“Thật?” Anh nhất quyết không tha hỏi.

“Uh, thật, really~~” Giọng tôi rất cường điệu.

Lúc này chị Hạ lại tiếp tục gọi chúng tôi xuống ăn cơm, tôi đẩy tay anh ra, “Được rồi, ăn cơm thôi.”

Tô Tín bắt lấy tay tôi, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào bàn tay tôi, “Chiếc nhẫn đâu?”

Trong lòng tôi trở nên hồi hộp, vội vàng cười ha hả nói: “Trong túi em, đi vệ sinh còn mang theo em sợ nó bị phai mờ.”

Tô Tín muốn nói gì nữa nhưng lúc đó ba Tô bước ra ngoài còn cổ tình ho hai tiếng.

Tô Tín biết điều buông tay ra, bóng đen trên người đột nhiên biến mất. Lòng tôi chợt lạnh đi, cho tới nay tôi luôn tìm kiếm cảm giác an toàn ỉn, nhưng hôm nay tôi lại quyết định buông tha nó đừng cảm bước đi.

Thường nghe người ta nói, trưởng thành chỉ là chuyện trong nháy mắt. Đúng vậy, trong lúc Tô Tín kéo tôi xuống lầu, trong đầu tôi đã nghĩ như vậy.

Ngày hôm sau lúc ăn điểm tâm, ba Tô đề nghị đưa cả nhà đi công viên dã ngoại, khi ông nói những lời này ông luôn nhìn tôi, tôi lập tức hiểu ý từ chối, “Cái này... Dì cả em đến nên em không muốn đi ra ngoài.”

Tô Tín lo lắng hỏi: “Có khó chịu lắm không?”

“Không.” Tôi lắc đầu, nhìn anh lo lắng mà mũi tôi chua xót nhưng chỉ có thể nuốt xuống tất cả khổ sở trong lòng, mỉm cười nói: “Ở nhà nghỉ ngơi lát thì không sao.”

Chị Hạ đưa cho tôi một ly sữa, thân thiết nói: “Uống nóng đi để thoải mái một chút.”

Tôi nhận lấy ly thủy tinh, uống một miếng cảm thấy sữa cũng bị đắng, rất khó uống.

Tôi nhìn chiếc xe của ba Tô đi xa, nhanh chóng lấy vé máy bay ra và thu dọn đồ đạc, tính để lại một bức thư nhưng khi suy nghĩ kỹ thì chỉ kéo hành lý đi thôi.

Hai năm sau tôi nhất định khiến ba Tô tâm phục khẩu phục để Tô Tín quay về Trung Quốc với tôi.

Ngồi trên taxi ra sân bay mà nước mắt tôi tuôn rơi, tất cả nguy trang của hai hôm nay đều thể hiện ra ngoài, tôi bụm mặt không ngừng an ủi chính mình. Chỉ có hai năm thôi, phải tin tưởng bản thân và tin tưởng cả Tô Tín.

Tài xế nhìn vào kính chiếu hậu thấy tôi khóc thì nói một đồng tiếng Anh nhưng tôi chỉ nghe được một câu “what’s wrong”.

Tôi lau sạch nước mắt bước xuống xe, nói “bye bye” với tài xế rồi nhanh chóng đi vào sân bay, tôi sợ chỉ cần tôi chần chờ một giây nào thì tôi sẽ quay trở lại, không nỡ rời xa nơi này...

Dù sao thì Tô Tín vẫn còn ở đây...

Ngồi trong phòng chờ tôi quyết định tắt điện thoại, ngắt hết toàn bộ liên lạc với bên ngoài. Tôi nhìn cửa ra vào, hy vọng Tô Tín có thể đứng bên ngoài cánh cửa ấy nhưng cũng mong anh đừng đến.

Cái cảm xúc chết tiệt ấy quấn lả tôi khiến hốc mắt tôi nóng lên. Tất cả nước mắt đều đã khóc hết trên xa taxi, bây giờ có muốn khóc cũng không kiếm ra nước mắt.

Đến thời gian, radio ở sân bay đã nhắc nhở mọi người, tôi nhanh chóng xách túi đi lên.

Đứng xếp hàng sau dòng người, tôi bất an hy vọng đội ngũ an ninh kiểm tra nhanh lên, tôi đã quyết định đi rồi nên không muốn có bất kỳ việc gì ngăn cản mình.

Rời đi có lẽ tôi sẽ hối hận, nhưng nếu ở lại thì tương lai tôi sẽ còn hối hận nhiều hơn.

Hình như ông trời cố tình không như mong muốn, chúng tôi bị cản lại, gần đây có dịch cúm lan tràn nên các hành khách đến sân bay đều phải qua các bước kiểm tra.

Tôi muốn bộc phát ra, có rất nhiều hành khách cũng oán trách, nói những ngôn ngữ tôi không hiểu, thế giới bên ngoài hò hét mà trong lòng tôi cũng đang hò hét theo.

Trong quá trình kiểm tra tôi vẫn luôn cúi đầu, chỉ sợ Tô Tín sẽ phát hiện ra tôi.

Tôi thuận lợi thông qua kiểm tra sức khỏe, cầm vé máy bay và hộ chiếu tới phần kiểm tra an ninh.

Nhân viên kiểm tra người nước ngoài nhìn tôi cười rạng rỡ, nói một câu: “Đi đường vui vẻ.”

Tôi nhanh chóng cười đáp lễ, trong giây phút đó tôi thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tô Tín đang tìm tôi trong đám người, không cẩn thận đụng vào người khác, tôi chưa từng thấy ánh mắt tuyệt vọng và luống cuống này của anh bao giờ.

Lần đầu tiên tôi thấy anh bộc lộ hết cảm xúc của mình ra ngoài.

Trong nháy mắt đó, lòng tôi đau đớn vô cùng, chỉ muốn ngồi xổm xuống. Nước mắt như bờ đê bị vỡ, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Tôi cố gắng bình tâm lại, nhìn kỹ anh thật lâu nhưng anh không thấy tôi, bóng dáng anh càng ngày càng xa.

49. Chương 45: Chương Kết (1)

Hai năm thì có ý nghĩa gì, cuộc sống có bao nhiêu lần hai năm, bây giờ tôi học năm hai đại học, trong hai năm này tôi phải học tập tốt để thi đậu nghiên cứu sinh và tìm một công việc tốt, lúc đó tôi có danh chính ngôn thuận nói với ba Tô Tín là tôi đã có thể đứng bên cạnh anh.

Cho nên lúc tôi ngồi trong ký túc sáu mở cuốn tiếng Anh cấp sáu ra thì Tân Hân nhanh chóng đập vào đầu tôi, buồn rầu nói: “Kỳ Nguyệt à, sao cậu lại mù quáng tự làm khổ bản thân mình như vậy chứ?”

Không phải tôi mù quáng tự làm khổ mình, mà là tự đặt tay lên ngực hỏi xem có người phụ nữ nào có thể thoải mái yên tâm đi theo người đàn ông ưu tú hơn mình cả nghìn vạn lần? Vốn dĩ cuộc sống này không phải là phim thần tượng, cho rằng mình như thế sẽ không có người yêu, dù có người yêu đi chẳng nữa chẳng lẽ không có trắc trở gì sao?

Thế giới này cũng không phải là truyện cổ tích, truyện cổ tích chỉ là công chúa Bạch Tuyết ăn táo độc chết đi, cô bé Lọ Lem chịu đựng ngược đãi, mỹ nhân xinh đẹp ngủ say trăm năm nhưng cuối cùng vẫn có thể vượt qua và sống hạnh phúc với hoàng tử.

Dù sao thì cốt truyện vẫn là thế, sẽ không bao giờ thuận buồm xuôi gió cả. Phải có nhấp nhô lên xuống mới có thể đặt nền móng hạnh phúc về sau.

Cái tôi giác ngộ được lần này không phải ai cũng làm được.

Tân Hân nghe tôi tự thuật xong thì hơi kinh ngạc nhưng cũng còn lơ mơ, ngượng ngùng nói: “Kỳ Nguyệt, tớ cảm thấy cậu không còn là cậu nữa rồi.”

“Có phải cảm thấy tớ tỏa ra được ánh sáng thần thánh không?”

“Đúng vậy.” Tân Hân bình tĩnh nói: “Lúc này thì có nhưng khi cậu hỏi câu này thì cậu đã trở lại bình thường trong một đám người rồi.”

“...Aizz, nói tóm lại, tớ phải học tập thật giỏi.” Tôi tiếp tục quay đầu học từ vựng.

Tân Hân thở dài, “Cậu đừng như vậy, bản chất thật của cậu đã không còn, còn đâu cái người lười chỉ thích ngủ đây?”

Tôi tức giận nói: “Chết ở nơi xa rồi.”

Tân Hân chống cằm, “Tình huống của cậu cho chúng tớ biết một điều, có đôi khi công lực của ba chồng còn mạnh hơn cả mẹ chồng, ba của Tô Tín quả là phúc hắc khi có thể bắt được điểm yếu để trấn áp cậu.”

“Dù sau thì tất cả cha mẹ trên thế giới đều suy nghĩ vì con cái mình.”

Tân Hân vỗ vai tôi, “Mặc kệ là gì thì cũng hãy cố lên, gần đây có tin tức gì của Tô Tín không?”

Nghe cô ấy hỏi mà lòng tôi trầm xuống.

Tô Tín thay đổi số di động, bất cứ cái gì có thể liên lạc với anh đều không được, tôi cảm giác như anh đã biến mất hẳn trong cuộc sống của tôi. Tôi không biết là anh đổi hay là ba anh đổi nữa.

Ngày đó khi bước xuống máy bay tôi mở điện thoại lên, trong lòng lập tức tê dại, màn hình hiện lên mười mấy cuộc gọi nhỡ. Tôi quyết đoán tắt điện thoại không nhìn nữa, đi thẳng về trường.

Còn ba ngày nữa là khai giảng, sinh viên trong trường rất ít, không khí tràn ngập sự yên ắng lắng đọng, tôi gọi điện ẹ nói ra hết mọi chuyện. Bà tức giận mắng: “Ghét con? Dựa vào đâu chứ, mẹ đây cũng ghét con ông ta! Kỳ Nguyệt, về đây đi xem mắt đi, dù sao các con cũng chưa có làm giấy chứng từ gì cả!”

Tôi nắm chặt điện thoại, thở dài một hơi, “Thôi, mẹ, là chính con chọn con đường này. Con không vì nhà anh ấy mà là vì chính mình.”

Cúp điện thoại, tôi muốn gọi tới số của những cuộc gọi nhỡ kia, chần chờ một lúc lâu mới nhấn nút gọi.

Lần thứ nhất, tắt máy.

Lần thứ hai, số điện thoại vừa gọi không tồn tại.

Lần thứ ba, giống như trên.

Lần thứ tư, không có lần thứ tư, tôi thừa nhận, thủ đoạn của ba Tô Tín quá sắc bén và triệt để, tôi không còn hy vọng gì có thể đấu với ông nữa.

Quay về ký túc xá, vén màn lên, ánh mặt trời đầu xuân chan hòa khắp phòng, lại một năm mới đã đến.

Nhưng cuộc sống dạt dào trong trường sắp tới đã không còn bóng dáng của Tô Tín.

Tôi nhìn ánh mặt trời lâu thật lâu, cảm giác đôi mắt mình chưa xót đau đớn vô cùng.

Khí thế hùng hục đến ngày khai giảng, tôi đứng dưới sân bóng rổ treo băng rôn, nhưng với mãi cũng không tới. Trước kia còn có Cố Hành Chỉ thay tôi treo lên bởi dáng người cậu cao ráo, tay dài nữa nên treo lên rất thoải mái.

Trong lúc nghỉ đông Cố Hành Chỉ và Tiểu Úy đã hẹn hò với nhau. Do hội học sinh có quy định người trong hội không được yêu đương với nhau, vì Tiểu Úy nên Cố Hành Chỉ quyết định rút khỏi hội, hội trưởng cũng không tiếc gì và thế là cơ hội tôi gặp Cố Hành Chỉ cũng ít đi.

Tôi nhìn Tiểu Úy đang vui vẻ bận rộn treo băng rôn, đột nhiên nghĩ tới mình lúc trước, khi đó cũng có người ở bên cạnh bảo vệ như vậy.

Dĩ nhiên là sau này cô ấy cũng sẽ hiểu, yêu là chuyện của hai người, chỉ có một người bỏ ra thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ được.

Cố gắng bảy tám lần cũng không được tôi bắt lực nhảy từ trên ghế xuống. Lúc này có người cầm lấy băng rôn trong tay tôi, tôi sợ hãi ngược mắt lên nhìn, thì ra là cậu chàng lớp trưởng mắt kính, cậu ta cười cười nói, “Sư mẫu em giúp chị, nhìn chị lặn qua lặn lại ở đây cũng đã nửa ngày rồi.”

Nói xong thì leo lên ghế giúp tôi treo lên.

Tôi xấu hổ nói: “Cảm ơn em.”

Tôi đỡ cho cậu ta, cậu ta vừa treo vừa hỏi: “Thầy Tô đi làm công việc khác sao?”

Cậu ta vừa dứt lời thì giọt nước trên mặt tôi rơi xuống không đoán trước, tôi nhẹ nhàng “uhm”

Cậu ta cứ thế nói tiếp: “Thật ra thì thầy Tô dạy rất hay, là một người đàn ông ưu tú.”

“uhm.” Tôi cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể vui vẻ đáp ứng.

“Sư mẫu hãy quý trọng thầy ấy thật tốt.”

Tôi vỗ lưng cậu ta, cười rộ lên, “Em không phải thích thầy ấy chứ, cố gắng theo đuổi đi, chị không ngại.”

Ánh mắt cậu lo nhìn theo bằng rôn nhưng vẻ mặt rất bất đắc dĩ, “Sư mẫu, chị đừng nói giỡn, định hướng tình dục của em rất bình thường, em chỉ hâm mộ thầy Tô thôi, học kỳ này đổi thầy mới không bằng một góc của thầy Tô.”

“Uhm, dù sao thì các em cũng phải học tập thật tốt. Thầy của em đang ở nước ngoài đào tạo chuyên sâu, thầy ấy...hiện giờ rất tốt, có công việc tốt...và cuộc sống càng tốt.” Cổ họng tôi khô khốc, trong miệng như đang niếm nước đắng.

“Vậy là tốt rồi.” Cậu treo xong phải phải tay, “Đàn ông mà, phát triển là quan trọng nhất, nếu là em, em cũng sẽ không chui đầu đi dạy học trong trường, hướng chỉ thầy Tô lại là người có tài hoa và tiền đồ cao như thế.”

Lời của cậu như đang nói cho tôi nghe, tôi chỉ biết tiếp lời, “Đúng vậy.”

50. Chương 46: Chương Kết (2)

Một ngày nọ tâm huyết sôi trào muốn lên mạng nên bỏ hết tài liệu trong tay xuống, ông xã HP yêu quý vắng tôi đã lâu nên đã dính một tầng bụi mỏng, N ngày không lên mạng trong ký túc xá rồi.

Đột nhiên tôi cảm thấy hơi hoảng, ý chí đúng là một sức mạnh đáng sợ.

Tôi thấy biểu tượng của hội trưởng đang sáng.

Tôi: Online?

NC hội trưởng: Có chuyện gì?

Tôi: Trước kia tôi có nhờ thầy Tô đưa cho anh bản thảo, anh còn giữ không?

NC hội trưởng: Thầy ấy không phải là người đàn ông của cô sao, cô trực tiếp nói với thầy ấy là được rồi.

Tôi: Cả hai chúng tôi xóa hết rồi.

NC hội trưởng: Ừ, tôi đi tìm lại, cô chờ chút.

Một lát sau, hội trưởng gửi bản thảo cho tôi. Tôi nhấn chấp nhận.

Nhanh chóng mở bản thảo ra, nhìn từng dòng một.

Đa số đều là thông tin nhảm chán về công việc và cuộc sống. Tôi nhìn câu hỏi cũng có thể đoán ra được đáp án phía dưới. Trong lòng tôi cảm thấy vui mừng, thì ra tôi hiểu rõ anh như vậy.

Tầm mắt đột nhiên chú ý tới mấy dòng cuối.

[người phỏng vấn] Kỳ Nguyệt: Cuối cùng, xin hỏi thầy Tô có người trong lòng chưa?

Tô Tín: Uhm, cũng có.

[người phỏng vấn] Kỳ Nguyệt: Thật sao? Có thể tiết lộ ra không?

Tô Tín: Không thể, chỉ có thể nói, tôi đang đợi cô ấy.

Tôi đang đợi cô ấy, tôi đang đợi cô ấy, tôi đang đợi cô ấy...

Tôi lặp đi lặp lại trong lòng bốn chữ này, lúc đó Tô Tín đang đợi tôi phát hiện ra anh thích tôi, đang đợi tôi cũng thích anh, đang đợi anh có thể chuyển từ đơn phương thành song phương, anh luôn chờ...

Chờ tôi từ từ đến gần bên anh.

Cuối cùng, tôi gục trên bàn khóc không thành tiếng, nước mắt chảy lên bàn phím làm hư luôn cái mạch mẹ (motherboard), đi đến chỗ sửa chữa thì nhân viên khuyên tôi, tiền để sửa thì nên mua cái mới luôn, thế là ông xã HP yêu quý đã hỏng.

Không biết có phải có gì đó mình mãi chỉ dẫn tôi không mà tôi không ham vui đùa nữa, mỗi ngày đều chui vào thư viện học hành.

Thời gian rảnh rỗi đều lao vào các báo cáo và từ vựng thì tôi sẽ không nghĩ lung tung.

Nếu Tô Tín đang đợi tôi, vậy thì hiện tại có cái gì khiến tôi không dám đến gần anh chứ?

Hai năm, chỉ là hai năm mà thôi.

Coi như sinh mạng có bị rút đi trong hai năm ấy thì xem như tôi chưa từng đi qua hai năm đó mà đi đến hai năm sau.

Nghỉ hè năm hai đại học tôi rút khỏi hội học sinh, hủy tất cả các đoàn đội, tập trung toàn lực học tập cho năm ba.

Ngày rút khỏi hội, một mình tôi đi đến phòng làm việc tìm hội trưởng. Dường như anh ta biết tôi sẽ rút nên nhanh chóng đồng ý, trước khi đi anh ta gọi tôi lại, nhìn tôi sâu sắc, “Kỳ Nguyệt, hai năm làm việc với cô, biểu hiện của cô không tệ. Tôi còn nhớ khi phỏng vấn cô vào năm nhất, trả lời vấn đề rất sắc bén, tôi nhanh chóng ghi nhớ cô. Bây giờ cô muốn đi, vị trí hội phó này sẽ giao cho Tiểu Uy.”

Tôi nhỏ giọng nói: “Tôi còn tưởng rằng anh gọi tôi lại nói điều gì thăm thiết, bây giờ cô đi thì tôi giao chức hội phó cho người khác, khi nào cô muốn quay về thì sẽ giao lại cho cô.”

Hội trưởng bật cười lên, “Cô đừng có nằm mơ, hội trưởng tôi đây không phải là người như thế. Nhưng mà, chắc tôi sắp xếp như vậy là điều cô muốn thấy nhất rồi.”

“Uhm, cảm ơn hội trưởng.”

Hội trưởng nói tiếp: “Lúc tại nhiệm tôi gây thù quá nhiều, bây giờ chỉ muốn lập tức tốt nghiệp tìm việc làm, muốn làm chuyện tốt là nghiêm chỉnh làm người.”

“Uh, tôi cũng vậy.” Tôi gật đầu, “Cùng nhau cố gắng thôi.”

Lúc xoay người đi tới cửa phòng thì hội trưởng hét to một câu ở phía sau: “Đừng làm mình mệt mỏi quá, thỉnh thoảng cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

Tôi dừng bước nhưng không quay đầu lại, bởi vì một câu anh ta nói mà nước mắt tôi chực trào. Chỉ gật đầu rồi bước nhanh ra cửa.

Kết thúc năm hai đại học lấy được học bổng toàn phần. Tháng tám có kiểm tra, thuận lợi vượt qua cuộc thi tiếng Anh cấp sau, tháng chín có hai môn thi cũng thông thả đối phó.

Cuộc sống đại học của Tân Hân và Lâm Tĩnh vẫn muôn màu muôn vẻ như cũ, ngẫu nhiên Tân Hân hay trêu tức tôi, nói tôi và Thất Trường trừ khác nhau về ngoại hình ra thì mọi thứ đều giống nhau.

Tôi ung dung trả lời lại: “Nào dám so với các cậu, một bên là chạy về đỉnh Quang Minh sáng chói, một bên là chạy về phía mười tám tầng địa ngục.”

Cô ấy lập tức nói: “Cậu chính là người chạy về mười tám tầng địa ngục ấy.”

Tôi không trả lời lại nhưng cũng không thể không thừa nhận, dường như tôi đang chạy đến địa ngục, một cô gái làm biếng hai mươi mấy năm đột nhiên hăm hở học tập và tương tư hành hạ.

Tôi cũng không biết mình còn có thể chịu đựng được bao lâu.

Mẹ tôi có tới trường thăm tôi vài lần, lúc tôi đi đón bà, thấy bà đau lòng không chịu nổi, bà nói lúc tôi đi đến bên bà, trông tôi giống như tiên nữ lướt đi nhẹ bồng.

Tôi trêu ghẹo, “Không phải rất tốt sao, lúc ăn lúc hiện lại thon thả nữa.”

Bà nói: “Mẹ không nỡ. Ở nhà không thấy con không biết mỗi ngày con ăn uống có đầy đủ không.”

“Con thấy bây giờ con ăn cơm còn đúng giờ hơn lúc khi còn liêu mạng chơi game.”

Mẹ cầm tay tôi, “Không chịu nổi nữa thì đừng gồng gượng. Mỗi lần thấy con như vậy mẹ rất đau lòng, nếu để ba con thấy con như bây giờ chắc ngày nào ông ấy cũng khóc mất.”

Tôi gật gật đầu, “Con biết, cho nên mới không để cho ba thấy. Mẹ, tạm thời bây giờ con không thể làm con dâu tốt để mẹ tăng thể diện nhưng con sẽ cố gắng ẹ điều ấy.”

Mẹ chỉ vào đầu tôi, “Con gái ngốc.”

Sau đó bà hỏi: “Thằng nhóc Tô Tín sao rồi.”

Tôi lắc đầu, sau khi trở về tôi vẫn cố chấp giữ lại tất cả phương thức liên lạc, số di động hay email gì cũng thay đổi, nhưng chưa bao giờ thấy anh liên lạc. Tôi muốn chủ động liên lạc với anh nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Hiện giờ ngoại trừ việc học ra, cái duy nhất tôi có thể làm chính là chờ đợi và tin tưởng.

Chờ anh trở về, tin tưởng anh sẽ về.

51. Chương 47: Chương Kết (3)

==== ===== Thời gian quay về lúc trước khi từ Mỹ quay về nước =====

Bầu trời xanh thẳm, khí hậu vô cùng tốt, ánh nắng mặt trời xuyên qua từng kẽ lá chiếu vào người Tô Tín.

Anh và Tô Triết hai người đang đi dạo dừng lại nghỉ ngơi trên cầu.

Im lặng một lúc lâu Tô Triết lên tiếng trước: “Chuẩn bị lúc nào kết hôn với con bé?”

Tô Tín sững sốt rồi lập tức cười yếu ớt, “Đợi cô ấy tốt nghiệp.”

“Về nước kết hôn?”

“Uhm.” Tô Tín nhìn về phương xa, “Chắc là vậy.”

“À.” Tô Triết cười lạnh, “Lần này cho con về nước là muốn tìm người mẹ có dã tâm của con về, ai ngờ đâu người không tìm về mà chính mình cũng góp vui vào đó.”

Tô Tín chống lên lan can trên cầu, cười cười không nói gì.

Tô Triết nói tiếp: “Con trai à, có nghĩ tới đưa con bé đến Mỹ sống không?”

“Di dân đến Mỹ?”

“Uh, bây giờ tuổi Kỳ Nguyệt cũng nhỏ, trong đại học nam sinh lại nhiều, chẳng lẽ con không muốn ngày ngày nhìn thấy con bé sao?”

“Cô ấy không chịu đâu, ba mẹ đều ở trong nước, việc học của mình còn chưa hoàn thành hơn nữa...cô chắc chắn là không muốn con thấy.”

Tô Tín nói câu này thì chân mày cau lại hình như là đang nhớ tới hồi ức gì.

Tô Triết nhìn con, đôi mày rậm nhăn lại, “Con trai của Tô Triết làm sao mà không thể quyết đoán vậy? Năm đó ba đường như là cưỡng ép mẹ con đến Mỹ, thời gian này thì còn phải chú ý nhiều hơn, khi Kỳ Nguyệt tới đây ba có thể tìm trường học tốt cho con bé hoàn thành việc học. Về phần ba mẹ con bé thì cũng có thể chuyển đến đây luôn, con cũng nhờ đó mà hiểu thuận với ba mẹ vợ nhiều hơn.”

Tô Tín hơi chần chừ rồi lại hỏi: “Vậy không phải con trở về nước cũng vậy sao?”

“Muốn để người ba nuôi dưỡng con mười năm ở đây một mình?” Ánh mắt Tô Triết sắc bén, “Nói thật là ba không hài lòng về Kỳ Nguyệt, Cherry không tệ thì con lại không thích, cứ cố chấp tìm Kỳ Nguyệt. Lần đầu tiên ba thấy Kỳ Nguyệt thì đã không thoải mái, nhưng là người con yêu nên khuyên nhủ mình chấp nhận, những chuyện của các con ở Trung Quốc ba cũng nghe mẹ con nói không ít, cũng giúp các con liên lạc với vài người bạn ở trong nước xử lý. Hôm nay ba muốn cho con bé một hoàn cảnh tốt, cùng cố tình cảm của hai đứa, cho hai đứa một tương lai sáng lạng mà con lại không muốn?”

Tô Tín trầm mặc, Tô Triết thấy con trai không nói gì nữa thì xoa người bước đi.

Tô Tín thấy thế bước nhanh đuổi theo Tô Triết, nói: “Vậy thì con quay về hỏi thăm cô ấy xem sao?”

Cắn câu rồi, Tô Triết ngậm thở dài, “Để ba hỏi đi, con quá dung túng cho con bé rồi, nếu con bé không đồng ý thì chắc chắn con sẽ không nói nữa.”

Tô Tín suy xét một hồi rồi đồng ý.

Vé máy bay đã được chuẩn bị từ mấy ngày trước.

Tô Triết nhìn theo bóng lưng của Kỳ Nguyệt, cô gái nhỏ gầy mạnh mẽ, không khác gì Hạ Mộng Phồn khi còn trẻ, ông không ghét Kỳ Nguyệt, lần đầu tiên nhìn thấy con bé chỉ cảm thấy như cách một thế hệ. Ông sợ con trai cũng theo gót mình, ông sợ sớm muộn gì con bé cũng y lại vào con trai mình đến nghiện mà đánh mất chủ kiến bản thân, hoặc là bị con trai mình tạo áp lực cũng sẽ bộc phát ra đi như Hạ Mộng Phồn, xa cách mười năm, khổ sở này chỉ có mình ông biết.

Bây giờ nhìn lại, Kỳ Nguyệt thức thời, thông minh, bản thân lén lút ra đi nhưng vẫn để lại chiếc nhẫn làm tiền đặt cược. Chỉ hy vọng trong hai năm con bé có thể tôi luyện bản thân, rèn luyện trái tim trở nên mạnh mẽ. Đau dài chỉ bằng đau ngắn, cũng hy vọng con trai có thể kiềm chế tâm tình mình, nó còn nhiều tiềm lực và tài hoa chưa phát huy, không thể để phụ nữ trở thành chướng ngại vật để phát triển sự nghiệp.

Về phần chiếc nhẫn này, ông sẽ không cho bất kỳ người nào, chờ hai năm sau Kỳ Nguyệt sẽ cho ông câu trả lời hài lòng, sẽ trở thành phụ tá đắc lực cho Tô Tín. Ông sẽ Tô Tín chiếc nhẫn này, trở về Trung Quốc tìm con bé.

Dĩ nhiên, những thứ này chỉ là mục đích thứ yếu của ông, ông chủ yếu là vì một người.

Bàn trà đã nguội, Tô Triết cầm chén, chậm chạp không uống.

Aizzz, cả đời làm quân tử thẳng thắn vô tư thế mà bây giờ phải làm tiểu nhân gian trá một lần.

Đôi mắt ông nheo lại, Hạ Mộng Phồn ơi Hạ Mộng Phồn, lần này tôi sẽ bắt chấp mọi thứ chỉ vì muốn bà trở lại bên cạnh tôi.

Nếu Kỳ Nguyệt lựa chọn ở lại thì với tình tình của bà, cũng sẽ ở lại.

Nếu Kỳ Nguyệt lựa chọn ra đi, bà cũng không thể không ở lại.

Hai con đường, không thể có một chút sơ xuất.

Ngày hôm sau, ba người nhà họ Tô ngồi trên xe đi công viên chơi, trò chuyện rất vui vẻ, Tô Triết lái xe, Tô Tín và Hạ Mộng Phồn kể lại những chuyện buồn cười lúc ở Trung Quốc, nói đi nói lại cũng không rời hai chữ Kỳ Nguyệt, Tô Triết khẽ nhủ mảy.

Đột nhiên Hạ Mộng Phồn hình như nhớ tới cái gì, chợt hỏi: “Tiểu Tín à, con dâu nhà ta bình thường mỗi tháng đi cả tới vào ngày nào?”

Tô Tín không ngờ bà lại hỏi cái này, gương mặt ửng đỏ, suy nghĩ một lát rồi nói, “Hình như là mấy ngày cuối tháng ==”

“Hôm nay là ngày mười! Ngày mười! Không phải tuần đó!”

“Sao vậy?”

Hạ Mộng Phồn không để ý tới vấn đề của Tô Tín, la lên: “Tô Triết! Quay đầu lại! Quay đầu lại!”

Lòng Tô Triết chấn kinh, vẻ mặt nhột nhạt, “Có gì quên ở nhà hả? Đi công viên trước đã.”

“Quay đầu lại! Ông không quay đầu lại thì tôi nhảy xe!” Hạ Mộng Phồn đã nhào nửa người ra khỏi xe.

Tô Triết và Tô Tín cảm thấy bất đắc dĩ, Tô Triết tiếp tục không để ý tới bà, chạy thẳng tới mục đích. Ở phía sau Hạ Mộng Phồn vươn tay cướp tay lái, Tô Triết hơi tức giận gầm nhẹ: “Bà đừng náo loạn!”

“Con trai, con tin mẹ không? Tin mẹ thì hãy cướp tay lái của ba con, không quay đầu lại thì vợ con sẽ bỏ chạy!”

Ông nâng cổ tay xem đồng hồ, do chọn công viên xa nhà nhất mà cũng đi hơn nửa tiếng rồi, bây giờ lái trở về thì chắc Kỳ Nguyệt cũng đã đi.

“Uhm, quay về đi.”

Hạ Mộng Phồn thúc giục ông lái, “Nhanh lên! Ông cái lão hồ ly này! Tôi đã biết ông đang suy nghĩ cái gì rồi!”

Tô Triết chỉ mỉm cười, nhiều năm như vậy, hiểu rõ ông nhất cũng chỉ có bà.

Về đến nhà, Hạ Mộng Phồn lớn tiếng gọi Kỳ Nguyệt.

Trong căn nhà ấm cúng không có người trả lời, lòng Tô Tín căng thẳng bước nhanh lên lầu, tất cả hành lý của Kỳ Nguyệt không thấy đâu, tất cả đã biến mất giống như cô chưa từng tới đây.

Kỳ Nguyệt đi rất thẳng thừng.

Trong lòng Tô Tín không còn lạnh nữa mà toàn bộ gió rét mùa đông đang âm ỉ trong đó rồi.

Hạ Mộng Phồn đi tới bên cạnh anh, thấy tình hình trong phòng thì cũng đã hiểu rõ mọi chuyện.

Tô Triết từ từ đi lên lầu, đi đến bên cạnh hai mẹ con, bình tĩnh nói: “Tô Tín, chính con bé lựa chọn rồi đi, quyết tâm không muốn chào tạm biệt con.”

Tô Tín xoay người, lạnh nhạt nói: “Tránh ra!”

Sắc mặt Tô Triết không thay đổi nhìn anh, đứng im như cũ.

Tô Tín đẩy ông, chạy như điên ra ngoài, không thể không thừa nhận, ánh mắt con trai lúc này khiến ông không khỏi lo sợ.

Giống như một con báo, lực sát thương làm người ta sợ hãi.

Hạ Mộng Phồn cười với ông, “Ông mãn nguyện rồi chứ?” sau đó chạy theo Tô Tín, Tô Triết đứng ở cửa phòng, ánh mặt trời kéo dài cái bóng của ông.

Ông bình tĩnh trấn an nỗi lòng, ông không làm gì sai, cái gì cũng không có.

Lúc Tô Tín và Hạ Mộng Phồn tìm không thấy Kỳ Nguyệt mà quay về nhà thì đã là giữa trưa.

Tô Triết bình tĩnh ngồi trên sofa uống trà, Tô Tín vào cửa cũng không nhìn ông, trực tiếp đi lên lầu. Khi đi xuống lại thì trên tay còn cầm theo hành lý.

Toàn bộ quá trình, đôi mắt lạnh của Tô Triết dõi theo, lúc Tô Tín kéo cửa ra thì Tô Triết mới chậm rãi nói: “Con chắc chắn con sẽ đi?”

Bước chân Tô Tín dừng lại.

Tô Triết đặt ly trà xuống, vẻ mặt bình ổn nói: “Ba cho các con mỗi người một không gian phát triển, con đi tìm con bé cũng chỉ khiến nó phân tâm. Tin tưởng không lâu sau con bé sẽ chín chắn đứng trước mặt con.”

Tô Tín để hành lý nặng nề ngã xuống đất, ầm một tiếng tựa như tức giận khó có thể kiềm chế của anh bây giờ.

Anh nhìn Tô Triết, gần từng chữ, “Con cảm thấy cô ấy rất tốt, cô ấy bây giờ là tốt nhất, cô ấy trong lòng con là tốt nhất, đã từng là, hiện tại là và sau này vẫn là.”

Đoạn đối thoại này làm cho Tô Triết thấy hoảng.

Tô Tín nói xong tiếp tục xách hành lý đi ra cửa, Tô Triết quát lớn tiếng phía sau: “Con đừng vọng tưởng, con bé đồng ý tạm thời không gặp con, con đi thì cũng phí công thôi. Còn nữa, di động con ba đã xóa số, hủy bỏ email của con, tất cả tài khoản đều đóng băng hết. Ngoài ra, công ty hàng không cũng đồng ý không cho con trai ba Tô Tín đi bất cứ nơi nào.”

Tô Triết xoa xoa huyệt thái dương muốn đi lên lầu, đột nhiên quay đầu nói với Tô Tín đang đứng ở cửa: “Công ty ba Cherry đang có một chỗ trống, ngày mai con đến đó làm đi, à đúng rồi, ba tuyệt đối không nghĩ nhân cơ hội này hợp tác con và Cherry, con bé sẽ gả ột người đàn ông Italy. Tô Tín, con trai à, tự giải quyết cho tốt đi.”

Ông nói xong dứt khoát xoay người đi lên lầu, trở về phòng mình.

Tô Tín đứng ở cửa, đột nhiên cảm thấy bất lực vô cùng, anh đâu không lại ba của mình, ông đủ hùng mạnh, mạnh hơn mình gấp trăm ngàn lần.

Lần đầu tiên Tô Tín cảm giác được, thì ra quyền thế đáng sợ như vậy.

52. Chương 48: Chương Kết (cuối)

Tô Tín đến công ty đi làm theo như mong muốn của ba anh, vì chuyện này mà Hạ Mộng Phồn và Tô Triết cãi nhau ầm ĩ một trận, nhưng cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Ngoài giờ làm việc, Tô Tín sẽ ngồi bên giường cầm lấy cuốn album hình coi thật lâu, anh cảm giác như có một cô gái ôm chặt eo anh, áp gương mặt lên lưng anh, giọng nói cô buồn bực muốn sau này cũng phải xuất hiện trong cuốn album này.

Hơi thở nóng rực của cô phả lên lưng anh, làm lòng anh cũng nóng theo.

Anh muốn cầm tay cô nhưng khi đụng tới chỉ là vạt áo trống rỗng, trong giây phút đó lòng anh trở nên lạnh lẽo.

Anh rất nhớ cô. Nghĩ đến mức không muốn nghĩ nữa, nghĩ đến mức cả tâm hồn đau đớn, giống như con dao cắt ngang người mình.

Nhưng anh không có cách nào đi gặp cô, trong đầu Tô Tín vẫn nhớ như in dãy số của Kỳ Nguyệt, tâm trạng sôi sục thúc giục anh bấm dãy số đó gọi đi, thật lâu sau cũng kết nối được, là giọng nữ không quen thuộc lắm, “Alo?”

“Kỳ Nguyệt có ở đó không?”

“Thầy Tô?” Giọng nói của người bên kia rất kinh ngạc nhưng nhanh chóng nhẹ lại, “Tôi là Tân Hân, Kỳ Nguyệt đi đến phòng tự học rồi mà lại để quên ở phòng ngủ, có chuyện gì sao?”

Tô Tín cảm thấy mắt mác, “Không có việc gì.”

“Thầy Tô đừng lo lắng, bây giờ Kỳ Nguyệt vô cùng chú tâm vào học tập, trong đầu không hề tưởng nhớ tới bất kỳ người con trai nào, tôi cũng giúp thầy trông coi cô ấy đây.”

Tô Tín chưa xót nhưng lại muốn bật cười, cô ấy như bây giờ không sợ bản thân mệt sao? Nhìn Kỳ Nguyệt tự phần đầu vì bản thân, trong lòng anh rất vui.

Anh trả lời: “Vây là tốt rồi, chuyện tôi gọi điện thoại mong cô đừng nói cho cô ấy biết.”

“Không nói?”

“Uhm.” Lòng Tô Tín cảm thấy tê dại, “Đừng để cô ấy phân tâm.”

“Thầy Tô, nếu không tôi đưa số điện thoại của tôi cho anh, anh gọi tới thì tôi sẽ báo tình hình của cô ấy cho anh, một mình anh ở nước ngoài chắc cũng rất đau khổ.”

Tô Tín cầu còn không được, vì thế mỗi tuần anh đều gọi cho Tân Hân nghe ngóng tình hình gần đây của Kỳ Nguyệt.

Cứ như thế một năm đã trôi qua, Kỳ Nguyệt lên năm ba đại học, đến kỳ nghỉ đông. Ngoài dự liệu Tô Tín nhận được điện thoại của Tân Hân (vì Tô Tín gọi qua thì không tốn tiền), Kỳ Nguyệt nằm viện do viêm ruột thừa cấp tính, cuối cùng anh cũng không nhận được, chờ tới giờ tan tầm thì đã thu dọn đồ về nhà, bây giờ anh chỉ muốn nhìn thấy Kỳ Nguyệt, chỉ muốn nhìn thấy cô!

Anh đi đến thư phòng của Tô Triết, muốn lấy lại chiếc nhẫn.

Tô Triết ngược mắt nhìn anh, “Làm sao con biết chiếc nhẫn ở chỗ của ba?”

Tô Tín, “Con là con trai của ba.”

Tô Triết dựa vào lưng ghế nhìn anh, cười lạnh nói, “Ha ha, con lại muốn đi sao? Thời gian ước hẹn hai năm hình như mới qua có một năm.”

Tô Tín lạnh giọng nói, “Con không quan tâm nhiều như vậy nữa.”

Tô Triết lắc đầu không nói.

“Được.” Tô Tín quay người, “Con mua cho cô ấy cái mới, cái này ba cứ giữ lấy đi.”

Thấy Tô Tín quay người muốn đi ra khỏi cửa thì Tô Triết giận dữ quát lên: “Tô Tín, đứng lại!”

Tô Tín không để ý tới ông, Tô Triết bước ra khỏi chỗ ngồi đuổi theo, vừa định kéo con trai lại thì tay đột nhiên bị ngăn cản, Hạ Mộng Phồn đứng trước mặt ông, vẻ mặt bà tức giận hét lên với Tô Tín đã đi tới cửa: “Tiểu Tín, chạy mau...”

“Bà tránh ra.” Tô Triết lạnh lùng nhìn bà, trong đôi mắt như có ngọn lửa đang nhảy nhót.

Đôi tay Hạ Mộng Phồn chống lên cửa, “Có chết tôi cũng không tránh ra! Ông có gan bước qua tôi thì hãy ra ngoài!”

“Bà...” sắc mặt Tô Triết xanh mét, gơ tay lên muốn đánh bà.

Hạ Mộng Phồn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, xoay mặt qua một bên.

Mắt thấy sắp đánh lên mặt mình thì đột nhiên Tô Triết ôm lấy cổ bà, nhét bà vào lòng mình.

Hạ Mộng Phồn dùng sức đẩy ông ra, cầm túi xách bé nhỏ đánh ông nhưng ông vẫn ôm chặt lấy bà, ông nói bên tai bà: “Mộng Phồn, ở lại đi.”

“Không ở.” Bà tiếp tục đánh ông, những cú đánh như mưa rơi vào lồng ngực ông.

“Tôi già rồi, tôi không còn chờ đợi được bao nhiêu cái mười năm nữa đâu.” Tô Triết thở dài sâu kín.

Ánh mắt Hạ Mộng Phồn nhu hòa xuống, không đánh ông nữa, nước mắt lưng tròng nói: “Vây công ty ở trong nước của tôi thì sao?”

“Tôi đã chuyển tài sản công ty bà và tất cả quyền quảng cáo qua tên Tô Tín rồi.”

“Ông... ông... lão yêu quái ông đã sớm tính sẵn trăm phương ngàn kế rồi! Tôi còn tự hỏi ông muốn Tô Tín đi làm quản lý cái gì! Không ngờ ông đã lên kế hoạch hết tất cả.”

Tô Triết ôm chặt bà, “Ồ lại đi, theo tôi đi dưỡng lão, để cho bọn nhỏ đi.”

Hạ Mộng Phồn gật đầu.

Thật ra thì đây chính là con đường thứ hai, chẳng qua là sớm hơn dự kiến mà thôi...

==== = Ông kính chuyển tới Trung Quốc vào ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó =====

Xuất viện được vài ngày tôi đều nằm trên giường ở nhà dưỡng bệnh, thức ăn chứa nhiều dầu mỡ thì không dám ăn, cũng không biết ở bên kia đại dương Tô Tín đang làm gì.

Bây giờ ở một bên Bắc bán cầu tưởng nhớ, đã một năm không thấy anh, không biết anh sống có tốt không.

Mẹ bưng cháo đến đầu giường, tôi nhận lấy..., mẹ ngồi xuống mép giường, lại tiếp tục khuyên nhủ tôi, “Nguyệt Nguyệt à, dưỡng bệnh cho tốt đi rồi tới nghỉ hè đi xem mắt, cũng đã một năm rồi, càng ngày mẹ không còn cảm giác tin cậy đối với tiểu Tín nữa.”

“Mẹ, con đang nghiêm túc học tập, không có thời gian nói chuyện yêu đương.”

Mỗi lần nói đến chuyện này tôi đều lấy học tập ra làm cái cớ.

“Con cũng đã 22 rồi! Đợi thêm nữa thì thành bà già mất, theo như thế hệ các con nói thì là gái ế đúng không?”

“Ế thì ế, ế thì ở nhà lo cho ba và mẹ thôi.”

“Ai muốn con nuôi.” Mặc dù lời mẹ nói bây giờ là đang giận trách tôi nhưng lại cười híp cả mắt.

Trong lòng tôi ấm áp, kéo tay mẹ già, “Mẹ, bây giờ con rất tốt, mẹ đừng lo lắng.”

Mẹ bĩu môi, bắt đầu dĩ nãi: “Tùy con thôi... tự con thấy vui vẻ là được.”

Kỳ nghỉ đông vô tri vô giác trôi qua, học kỳ sau năm 3 thời khóa biểu càng ngày càng ít, thỉnh thoảng mới có giờ lên lớp. Vừa tới mùa xuân đã lười biếng lại còn mưa cả ngày nên hầu như tôi không ra ngoài, chỉ ở nhà chờ mọc meo.

Đương nhiên là tôi vẫn ôn lại các bài chuyên ngành, ví dụ như tài vụ và kế toán cao cấp.

Kể từ khi quyết tâm học tập thì tôi chuyển lên hàng đầu ngồi, các giảng viên và mọi người đều khen ngợi tôi, vĩnh viễn chưa bao giờ tôi nghĩ đến, một Kỳ Tiểu Nguyệt nhỏ bé cũng có ngày trở mình biến thành một học trò giỏi.

Tân Hân ngồi bên cạnh tôi, cảm khái nói: “Kỳ Nguyệt, có cảm giác cảnh tượng này rất quen thuộc hay không, nghĩ lại hai năm trước, cũng là ngày mưa này, lần đầu tiên cậu lên lớp toán cao cấp, chúng ta cũng ngồi ở hàng ghế đầu này.”

“Uh.”

Khi đó tôi đập bàn đứng lên, đúng lúc Tô Tín bước vào cửa hỏi tôi vì sao đập bàn, khi đó hình như tôi trả lời là thấy thầy đẹp trai quá nên không nhịn được muốn đập bàn...

Tôi nhìn ngoài cửa, hy vọng Tô Tín bước vào, thật sự hy vọng như vậy, muốn tôi đập bàn mấy trăm lần, để bàn tay xưng lên khen ngợi anh bao nhiêu cũng được.

Tôi chờ đợi sốt ruột, thời gian hai năm dài đằng đằng, dài vô tận tưởng chừng như không thấy kết thúc.

Điều thứ nhất không nên gặp, chính là rơi vào tương tư. Điều thứ hai không nên gặp, chính là tương tư rồi bỏ lỡ nhau.

Không biết vì sao hai câu nói của Thương Ương Gia Thố lại thích hợp với hoàn cảnh của tôi bây giờ.

Tân Hân nhìn sắc mặt của tôi khác thường vội xoa bóp tay tôi hỏi: “Kỳ Nguyệt, kẻ ngốc ngếch này, sắp nhìn thấu các đám mây rồi kìa.”

Tôi nháy nháy mắt, nuốt nước mắt trở về, “Chỉ hy vọng là thế.”

Lúc này thầy hướng dẫn đi tới, đợi mọi người im lặng rồi lớn tiếng nói: “Thầy tài vụ và kế toán cao cấp của các em có vài việc trong nhà nên bắt đầu từ tiết này sẽ có thầy mới dạy thay cho các em.”

Phía dưới lập tức ồn ào.

Thầy hướng dẫn nhìn ra bên ngoài, có một người đi đến, thân hình cao gầy, anh cầm tài liệu trong tay, thông thả bước lên bục giảng, anh vẫn đẹp như thế, vẫn y chang như hai năm trước.

Nhưng hơi sức để tôi đập bàn cũng không còn, tôi ngồi im trên ghế không dám nhúc nhích, chỉ cảm thấy linh hồn như bị rút sạch, tôi không biết hình dung tâm tình mình bây giờ ra sao, vui mừng, đau lòng hay là uất ức?

Cái gì tôi cũng không làm, chỉ nhìn chăm chăm vào anh, tôi sợ chỉ chớp mắt một cái thôi anh sẽ biến mất, đến cuối cùng, cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ.

Tân Hân đưa cho tôi tờ khăn giấy, “Ngốc, đây là bên ngoài, đừng làm mất mặt xấu hổ vậy chứ.”

Tôi nhanh chóng lau khô nước mắt rồi tiếp tục nhìn anh, tôi muốn nhìn chết anh nhìn chết anh, dùng ánh mắt bao vây anh chà đạp anh, chà đạp tất cả trong một năm này.

Tôi rất vui, cuối cùng nhóc Tô Tín cũng đã quay trở lại.

Anh đã trở lại.

Hành động của Tô Tín vẫn giống như thường ngày, xoay người viết lên bảng hai chữ rỗng bay phượng múa, Tô Tín.

Anh ôn hòa nói: “Chào các bạn học, tôi sẽ dạy thay thầy của các bạn, tên tôi là Tô Tín, mọi người có thể gọi tôi là thầy Tô.”

Phía dưới có người nói to, “Thầy, trước kia chính thầy dạy em môn toán cao cấp!”

Tô Tín mỉm cười, đôi mắt đẹp cong lên, anh cương trực nói: “Thầy là người toàn năng, cái gì cũng có thể dạy.”

Phía dưới vang lên tiếng vỗ tay rất to.

“Bây giờ mọi người tự giới thiệu đi.”

Anh nhìn toàn bộ lớp, cuối cùng dừng lại ở chỗ tôi, ánh mắt sáng chói nhìn tôi, cười rộ lên, “Bạn học này nhìn khá quen mắt, hình như vừa rồi đã nhìn tôi cả nửa ngày.”

Tôi lập tức phát huy da mặt dày nói: “Thầy rất đẹp trai, em không dời mắt được.”

Tô Tín nhếch miệng, “Hay là bạn học này tự giới thiệu trước đi.”

Tôi vẫn hùng dũng bước lên bục giảng, khom người thật sâu cào cả lớp, “Chào thầy, chào các bạn, tôi tên là Kỳ Nguyệt.”

Tôi nghiêng đầu nhìn Tô Tín, anh cũng cười cười nhìn tôi chăm chăm, “Thầy, thầy có suy nghĩ gì cho câu sau? Người xưa có nói: Một ngày làm thầy cả đời làm chồng, chuyện có liên quan đến em không phải thầy cũng biết sao? Cần gì phải tốn thời gian lên lớp để mọi người giới thiệu bản thân. Thầy nói có đúng không, thưa thầy?”

Lớp học im lặng một chút rồi bỗng nhiên vỗ tay ầm ầm. Tất cả mọi người đều hiểu.

Có một nam sinh hét lên: “Hôn đi! Hôn đi!”

Mọi người cũng bắt đầu nói theo, tôi ở đây cũng tự nhiên đỏ mặt, Tô Tín vẫn mỉm cười nhìn tôi, tiếng la hét vẫn còn tiếp tục, tôi nhìn anh, anh vẫn thờ ơ, vẻ mặt lạnh nhạt không cảm xúc.

Lòng tôi bồi hồi muốn đi xuống bục giảng, bỗng nhiên cánh tay bị cầm chặt, tôi xoay người, còn chưa kịp phản ứng thì đôi môi đã bị tách ra.

Tô Tín vội vàng hôn lấy đôi môi tôi, cánh tay ghì chặt thân thể tôi, tôi cũng hòa theo nụ hôn của anh, tôi thật sự rất nhớ anh.

Tô Tín quả thật là muốn làm gương cho cả lớp, anh hôn một hồi mới buông tôi ra, anh ôm tôi, cầm để trên đỉnh đầu tôi, giọng nói không lớn không nhỏ, “Kỳ Nguyệt, anh yêu em.”

Các sinh viên vỗ tay nồng nhiệt, ba chữ kia khiến tôi chực trào nước mắt, đúng là dọa người mà, tôi vùi đầu vào ngực Tô Tín, anh hôn đầu tôi nói: “Anh thật muốn em, em gây quá Kỳ Nguyệt.”

Tôi ngượng ngùng đẩy anh ra, “Lên lớp trước đi.”

Lớp trưởng Tân Hân đứng lên tuyên bố với mọi người: “Tiết hôm nay mọi người tự học.” Nói xong thì đuổi chúng tôi ra ngoài như đuổi tà.

Tô Tín vẫn còn muốn hài hước quăng lại một câu: “Uhm, biểu hiện rất tốt, về sau sẽ cộng thêm điểm.”

Tô Tín kéo tôi đến góc cầu thang, hai tay chống tường nhanh chóng hôn xuống, đầu lưỡi dây dưa chơi đùa, tôi cảm thấy bản thân như muốn hóa thành nước.

Thật lâu sau, anh buông tôi ra, đưa tay sờ mặt tôi, “Em vất vả rồi.”

Tôi ôm sát eo anh, dán mặt lên ngực anh, nghe nhịp đập trái tim trầm ổn, “Đừng nói em, anh về là tốt rồi.”

“Ừ, anh đã trở về, về sau cũng sẽ không đi đâu nữa.”

Tô Tín thật sự không có đi, tôi ở lại nhà anh. Mỗi ngày anh đưa tôi đi học rồi bản thân cũng tới trường hoặc tới công ty. Mỗi ngày sẽ làm thức ăn cho tôi ăn, đồng thời giảm không được bao lâu thì đã tích trữ trở lại.

Vì việc này mà tôi luôn oán trách anh, mỗi khi như vậy anh đều ôm tôi, “Vẫn là có thịt thì ôm thoải mái hơn.”

Không bao lâu sau, Tô Tín đặt một tiệc rượu trong khách sạn tốt nhất thành phố N để thỉnh tội với ba mẹ tôi. Mẹ già hận không thể để Tô Tín quỳ xuống, tôi khuyên nhủ rất nhiều cơn tức giận của bà mới hạ xuống. Nhưng Kỳ Liên Sơn thì không có giận, ông chỉ nói như vậy cũng hay, có thể biết được tình cảm của nhau nhiều hơn. Ánh mắt mẹ già xem thường, hai chúng ta cũng chia cách một năm thử xem? Kỳ Liên Sơn vội vàng xin tha thứ, tiệc rượu cuối cùng cũng xem như kết thúc vui vẻ.

Mỗi buổi chiều đến đón tôi tan học thì anh liền thể hiện yêu đương trước cổng trường, có lần nhìn thấy một đôi thầy cô đã già đi tản bộ thì Tô Tín nắm chặt tay tôi nói: “Sau này chúng ta cũng sẽ giống như vậy.”

Tôi lắc lắc tay anh, vui vẻ ngửa mặt nhìn anh, “Phải vậy thôi.”

Anh yêu thương sờ sờ đầu tôi.

...

Kết cục cuối cùng, có lẽ là mỗi người đều có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Tiểu Cố lên năm hai được làm hội trưởng hội học sinh, Tiểu Úy thì vẫn làm hội phó phụ giúp cậu. Về phần tại sao hai người cùng ở chung trong hội học sinh thì tôi cũng không rõ...

Tân Hân và Tiểu Bạch vẫn keo sơn gắn bó chán ngắt chết đi được.

La Ly thì thành công thi vào trường chúng tôi, bây giờ trở thành đàn em ngành kế toán của tôi. Trên đường đi tôi và Tô Tín cũng thường xuyên gặp hai người bạn họ.

Lâm Tình vẫn còn độc thân. Thất Trường thì vẫn ham học tập. Chị Hạ thì ở lại nước Mỹ giao công ty lại cho Tô Tín. Mẹ già thì quản Kỳ Liên Sơn vô cùng chặt chẽ.

Về phần tôi và Tô Tín...

Đang ngồi ở Cục Dân Sự điền giấy đăng ký kết hôn, sau khi điền xong thì ký tên, trong lòng chứa đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Dì ngồi ở phía sau đối chiếu hồ sơ, cười nói: “Đúng là xứng đôi, trước kia dì rất thích nghiên cứu tướng mạo, về phương diện trí thức, hai người vừa bước vào cánh cửa mới nhưng dì cảm thấy đúng là một đôi trời đất tạo nên.

Tô Tín nghe xong vui vẻ cười cười, y như một thiếu niên được ba mẹ hai bên đồng ý, nụ cười rất trong sáng ngây ngô không tỳ vết.

Dì đưa tờ hôn thú cho chúng tôi, cười tươi như hoa, “Sau này hãy sống qua ngày thật tốt.”

Tôi gật đầu, kéo tay Tô Tín, hai người cùng nhau đi đến cửa Cục Dân Sự.

Bên ngoài ánh mặt trời ấm áp, tất cả mọi thứ như mộng ảo không hề chân thực.

Lòng tôi nóng lên, đi đến trước mặt Tô Tín ôm lấy anh.

Anh ôm tôi hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi thấp giọng nói: “Không có việc gì, chỉ muốn ôm anh một cái.”

Chỉ muốn ôm anh, muốn cảm giác được anh thật sự tồn tại bên cạnh em.

Đã từng nghe người ta nói qua, giá trị của một người phụ nữ thể hiện ở chỗ người đứng bên cạnh cô ấy phải là người đàn ông tốt. Thành công lớn nhất của cuộc đời người phụ nữ chính là tìm được người đàn ông đúng đắn.

Tôi dùng sức ôm chặt Tô Tín.

Đúng vậy, anh chính thành công lớn nhất trong đời tôi!

==== o0o~~HOÀN~~o0o ====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-su-qua-dung-suc>